

DÜNYA KLASİKLERİ - KORKU ROMAN

DRAKULA

BRAM STOKER

ÇEVİREN: PINAR GÜNCAN

BRAM STOKER

DRAKULA

TÜRKÇESİ: PINAR GÜNCAN

BORDO SİYAH

Avrupa'nın sınır bölgelerinden bir yerden gelen Kont Drakula, Viktorya Çağı İngiltere'sinde ortalığa dehşet saçar. Lanetli, denetlenemez olan bir güç, sarsılmaz görünen bir düzenin içine sızmıştır. Cinsiyet ayrımının, sınıflar ayrımı gibi mevcut toplumsal düzenin temel dayanaklarını oluşturduğu, kadının çekirdek ailedeki anne rolünün kutsallaştırıldığı bir kültürel coğrafyada ve dönemde, Bram Stoker, bir aristokratı vampirleştirerek yerleşik anlayış ve ahlak normlarını "dişleyip" durur. Mektuplar, günlükler, notlar biçiminde birinci tekil kişi anlatımlar zincirinden oluşan Drakula romanı, korku türünün en popüler klasiği sayılsa bile, bu türün çok ötesine geçen açılımlarıyla gerçek bir edebiyat klasiği oluyor.

Drakula: Ölümsüzlüğün laneti.

BİRİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

(Steno[1] ile tutulmuştur)

3 Mayıs, Bistritz[2] - Mayıs'ın l'inde, akşam saat 8:35'te Münih'ten ayrıldık, ertesi sabah erken saatlerde Viyana'ya vardık; aslında 6:46'da varmamız gerekiyordu, ama tren bir saat geç kalkmıştı. Trenden ve caddelerde yaptığım küçük yürüyüşte görebildiğim kadarıyla Budapeşte[3] harika bir yere benziyor. Geç vardığımız ve mümkün olduğunca zamanında yola çıkacağımız için istasyondan fazla uzaklaşmaya korkmuştum. Ayrıca burada Batı'dan ayrılıyor da Doğu dünyasına geçiyormuşuz gibi bir izlenime kapılmıştım; asil bir genişliğe ve derinliğe sahip Tuna[4] Nehri'nin üzerindeki muhteşem köprülerin en Batılı olanları bile, sanki bizi Türk egemenliğinin geleneklerine götürüyordu.

Neredeyse zamanında yola çıktık ve akşam karanlığı bastırdıktan sonra Klausenburgh'a[5] ulaştık. Burada, geceyi Royale Oteli'nde geçirdim. Akşam yemeğinde, ya da daha doğrusu son gece yemeğinde, kırmızı biberle pişirilmiş tavuk yedim; tadı çok güzel ama susatıcıydı. (Not Mina için tarifi al.) Garsona sordum; buna paprika hendl dendiğini, ulusal bir yemek olduğunu ve Karpatlar'da her yerde bulabileceğimi söyledi. Çat pat Almancamın burada çok işe yaradığını gördüm; işin doğrusu, bu kadarcık da olsa Almanca da bilmeseydim ne yapardım, bilmiyorum.

Londra'dayken biraz boş zaman bulduğumda British Museum'a[6] gitmiş, kütüphanede, Transilvanya hakkındaki kitapları ve haritaları karıştırmıştım; ülkenin bir soylusuyla görüşeceğim için burası hakkında ön bilgi edinmenin kaçınılmaz bir önemi olduğunu düşünmüştüm. İsmini verdiği bölgenin ülkenin en doğu ucunda, Karpat Dağlan'nın ortasında, Transilvanya,

Moldavya ve Bukovma'nın[7] yani üç devletin tam sınırında (Avrupa'nın en yaban ve en az bilinen kısımlarından biri) bulunduğunu öğrendim.

Bu ülkeyle ilgili olarak bizim ordu donatım tetkik haritalarıyla[8] kıyaslanabilecek bir harita bulunmadığından, Drakula Şatosu'nun tam yerini veren herhangi bir harita ya da çalışma bulamadım; ama ismini Kont Drakula'nın verdiği karakol kasabası Bistritz'in oldukça iyi bilinen bir yer olduğunu öğrendim. Yolculuklarımı Mina'ya anlatırken buraya bazı notlar düşeceğim.

Transilvanya halkı, dört ayrı ulustan oluşuyor: Güneyde Saksonlar ve bunlarla karışmış olan, Dacian'ların soyundan gelen Wallach'lar; batıda Magyar'lar ve doğuyla kuzeyde Szekely'ler.[9] Ben Atilla ile Hunların soyundan geldiklerini iddia eden Szekely'lerin arasına gidiyorum. Bu doğru olabilir çünkü Magyar'lar on birinci yüzyılda ülkeyi fethettiklerinde Hunların buralarda yerleşmiş olduğunu görmüşler. Dünya üzerinde bilinen bütün batıl inançların, sanki hayali bir girdabın merkezi gibi Karpatlar'ın oluşturduğu at nalının içine toplandığını okudum; eğer böyleyse, çok ilginç bir ziyaret olabilir. (Not: Kont'a bütün batıl inançları sormalıyım.)

Yatağım yeterince rahattı, ancak gördüğüm tuhaf rüyalar yüzünden hiç iyi uyuyamadım. Bütün gece boyunca penceremin altında bir köpek uluyup durdu; bununla bir ilgisi olabilir; ya da paprika yüzünden olabilir, çünkü sürahimdeki bütün suyu içtiğim halde hâlâ susuzluğum geçmemişti. Sabaha karşı daldım ve kapımın durmadan vurulmasıyla uyandım; demek ki o sırada derin bir uykudaymışım. Kahvaltıda yine paprika, mamaliga dedikleri mısır unuyla yapılan bir çeşit lapa ve impletata dedikleri, kıymayla doldurulmuş patlıcandan[10] yedim ki bu çok güzel bir yemekti (Not: Bunun da tarifini al.) Kahvaltımı aceleye getirmek zorunda kaldım; çünkü tren sekizden biraz önce kalkacaktı ya da daha doğrusu öyle olması gerekiyordu. Yine de 7:30'da apar topar istasyona gittikten sonra tren hareket edene kadar bir saatten fazla bir süre vagonda oturmak zorunda kaldım. Öyle ki, Doğu'ya doğru gittikçe trenler daha fazla rötar yapıyor sanki. Kim bilir Çin'de nasıldır?

Bütün gün türlü türlü güzelliklerle dolu bir ülkede ağır ağır ilerledik. Zaman zaman küçük kasabalar ya da eski missal kitaplarında[11]

gördüklerimize benzer dik tepeler üzerine kurulmuş şatolar görüyorduk; zaman zaman da her iki yanlarındaki geniş, taşlı kenarlarından anlaşıldığı üzere büyük sellere maruz kaldığı anlaşılan nehirler ve ırmaklar boyunca ilerliyorduk. Bir ırmağın kıyılarından taşması için hem epeyce su hem de güçlü bir akıntı gerekir. Her istasyonda her tür kılıkta insan, bazen de kalabalıklar oluyordu. Kimileri tıpkı bizim oralarda ya da Fransa ve Almanya'dan geçerken gördüğüm köylüler gibiydi; kısa ceketler, yuvarlak şapkalar ve ev yapımı pantolonlar giymişlerdi, ama kimisi de çok değişikti. Kadınlar yanlarına yaklaşmadığınız sürece güzel görünüyordu, ama belleri pek biçimsizdi. Hepsinin şu ya da bu türden uzun, beyaz kollu gömlekleri vardı ve çoğu, bale giysilerindeki gibi aşağı sarkan, üzerlerinde bir sürü şerit bulunan büyük kemerler takmışlardı, ama elbette altlarında iç eteklikleri vardı. Gördüğümüz en garip tipler; büyük kovboy şapkaları, kocaman, bol, kirli-beyaz pantolonları, beyaz keten gömlekleri ve her yerine pirinç çiviler çakılmış, neredeyse bir ayak genişliğindeki kocaman, ağır deri kemerleriyle diğerlerinden daha vahşi görünen Slovaklar'dı. Pantolonlarını içine soktukları uzun çizmeler giyiyorlardı ve uzun, siyah saçları, gür, siyah bıyıkları vardı. Çok değişik görünüyorlardı ama ilgi çekici bir yanlan yoktu. Sahne üzerinde, eski Şarklı harami çeteleri olarak görülebilirlerdi. Bununla birlikte bana bunların oldukça zararsız oldukları, hatta kendi haklarını bile savunamadıklan söylendi.

Çok ilginç, eski bir yer olan Bistritz'e vardığımızda alacakaranlığın karanlık tarafındaydık. Hemen hemen sınırda olduğu için -çünkü Borgo Geçidi buradan Bukovina'ya açılır- çok fırtınalı bir geçmişi vardı ve kesinlikle bu geçmişin izlerini taşıyordu. Elli yıl önce, bir dizi büyük yangın çıkmış ve bunlardan beşi korkunç bir hasara neden olmuştu. On yedinci yüzyılın başında, şehir üç hafta kuşatma altında kalmış ve savaş kayıplarına ek olarak bir de açlık ve hastalıktan dolayı toplam 13.000 kişi hayatını kaybetmiş.

Kont Drakula bana Golden Krone Oteli'ne gitmemi önermişti ve ülkenin bütün âdetlerini elimden geldiğince görmek istediğimden, tamamıyla eski tarzda bir otel bulmak beni çok sevindirdi. Beni bekledikleri belliydi; çünkü kapıya yaklaştığımda geleneksel köylü elbiseleri içinde -hem önünde hem arkasında olmak üzere, neredeyse iffetli demlemeyecek kadar dar, renkli kumaştan iki uzun önlük- şen şakrak, yaşlıca bir kadınla karşılaştım.

Yaklaştığımda başını eğdi ve şöyle dedi: "Herr İngiliz?" "Evet," dedim, "Jonathan Harker." Kadın gülümsedi ve onu kapıya kadar takip eden beyaz gömlekli yaşlı bir adama bir şeyler söyledi. Adam gitti ve biraz sonra elinde bir mektupla geri döndü.

Dostum, -Karpatlar'a hoş geldiniz. Sizi heyecanla bekliyorum. Bu gece iyi uyuyun. Posta arabası, yarın saat üçte Bukovina'ya doğru yola çıkacak; sizin için bir yer ayırttım. Arabam sizi Borgo Geçidi'nde bekleyecek ve sizi bana getirecek. Londra'dan buraya kadar yolculuğunuzun keyifli geçtiğini ve benim güzel topraklarımda kalmanın hoşunuza gideceğini umuyorum.- Dostunuz, Drakula.

4 Mayıs - Otel sahibinin de Kont'tan, arabada benim için en iyi yeri ayırtmasını belirten bir mektup aldığım öğrendim; ama ayrıntılar hakkında sorular sorduğumda biraz ağzı sıkı çıktı ve Almancamı anlamıyormuş gibi davrandı. Bu doğru olamazdı, çünkü o zamana kadar söylediklerimi son derece iyi anlıyordu; en azından sorularımı anlıyormuş gibi yanıtlıyordu. O ve karısı -yani beni karşılayan yaşlı kadın- birbirlerine korkmuş gibi bakıyorlardı. Adam, paranın mektupla gönderildiğini ve bütün bildiğinin bu olduğunu geveledi. Ona Kont Drakula'yı tanıyıp tanımadığını ve bana onun şatosuyla ilgili bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini sorduğumda hem o hem de karısı haç çıkardılar ve hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek daha fazla konuşmayı reddettiler. Yola çıkma vakti çok yaklaştığından başka hiç kimseye bunu soracak zamanım yoktu; her şey çok esrarengizdi ve hiç de huzur verici sayılmazdı.

Tam ben yola çıkmadan önce yaşlı kadın odama geldi ve isterik bir şekilde şunları söyledi:

"Gitmeniz şart mı? Ah, genç Herr, gitmeniz şart mı?" O kadar heyecanlıydı ki, bildiği azıcık Almanca'yı da unutmuşa benziyor; benim hiç bilmediğim başka bir dille karışık konuşuyordu. Söylediklerini ancak bir sürü soru sorarak anlayabildim. Ona hemen gitmek zorunda olduğumu ve önemli bir işim olduğunu söylediğimde bu sefer:

"Hangi günde olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu. Mayısın dördü olduğunu söyledim. Kafasını iki yana sallayarak:

"Ah, evet! Bunu biliyorum," dedi. "Bunu biliyorum! Ama ne günü olduğunu biliyor musunuz?" Hiçbir şey anlayamadığımı söyleyince devam etti:

"Aziz George gününün arifesindeyiz. Bu gece saatler gece yansını vurduğunda dünya yüzündeki bütün kötü güçlerin ortaya çıkacağını bilmiyor musunuz? Nereye gittiğinizi, ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Kadın felaket endişeliydi. Onu rahatlatmaya çalıştım, ama bu bir işe yaramadı. En sonunda dizleri üzerine çökerek bana gitmemem, hiç olmazsa bir iki gün bekleyip öyle yola çıkmam için yalvarmaya başladı. Bütün bunlar çok saçmaydı, ama yine de kendimi pek rahat hissetmiyordum. Bununla birlikte, yapılması gereken işlerim vardı ve hiçbir şeyin beni engellemesine izin veremezdim. Bu yüzden kadını ayağa kaldırmaya çalıştım ve elimden geldiğince ciddi bir tavır takınarak ona teşekkür ettiğimi, ama görevimi yerine getirmemin şart olduğunu ve gitmek zorunda olduğumu söyledim. Sonunda ayağa kalktı, gözlerini sildi ve boynundan bir haç çıkararak bana uzattı. Ne yapacağımı bilemiyordum, çünkü İngiliz Kilisesi'ne bağlı biri olarak[12] bana bu tür şeylerin bir bakıma putperestlik olduğu öğretilmişti, ama bu kadar iyi niyetli ve böyle bir ruh hali içindeki yaşlı bir kadını reddetmek kabalık olurdu. Yüzümdeki kararsızlığı görmüş olsa gerek ki, tespihi boynuma astı ve "Annenizin hatırı için," diyerek odadan çıktı. Günlüğün bu kısmını, elbette ki yine geç kalan arabayı beklerken yazıyorum ve haç hâlâ boynumda. Yaşlı kadının korkusundan mı kaynaklanıyor, bilmiyorum; ama içim pek rahat değil. Bu defter, Mina'ya benden önce ulaşırsa, ona vedam olsun. İşte araba da geliyor!

5 Mayıs. -Şato- Sabahın griliği geçti ve güneş uzaktaki sivri karaltılarla dolu ufukta yükseldi; ufuk çok uzakta olduğundan ve bu nedenle de büyük şeylerle küçük şeyler birbirine kanştığı için bu sivri sivri şeylerin ağaç mı, tepe mi olduğunu anlayamıyorum. Uykum yok ve uyanana kadar kimse bana seslenmeyeceğinden doğal olarak uykum gelene kadar yazacağım. Not edecek bir sürü tuhaf şey var ve bunları okuyanlar Bistritz'den ayrılmadan önce çok ağır bir yemek yediğimi sanmasınlar diye, yemekte tam olarak ne yediğimi belirteyim: "Soyguncu bifteği" dedikleri basit bir yemekten yedim -kırmızı biberle çeşnilendirilmiş ve Londra usulü, ateşte kızartılmış jambon, soğan ve sığır eti! Şarap, dilde tuhaf bir kekrelik bırakan, ama tadı fena

sayılmayacak olan Golden Mediasch idi. Bundan sadece birkaç bardak içtim ve başka bir şey de yemedim.

Arabaya bindiğimde arabacı henüz yerini almamıştı ve onun ev sahibesiyle konuştuğunu gördüm. Arada sırada bana baktıklarına göre belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı. Kapının dışındaki bankta oturan birkaç kişi de -bunlara "laf taşıyan" anlamına gelen bir isim veriyorlar- gelip onlan dinlediler ve sonra bana baktılar -çoğunun yüzünde bir acıma ifadesi vardı. Sık sık tekrarlanan birçok sözcük duydum; bu sözcükler yabancı dillerdeydi, çünkü kalabalıkta birçok ulustan insan vardı; bu yüzden çantamdan usulca çok dilli sözlüğümü çıkardım ve bu kelimelerin anlamlarına baktım. Beni neşelendirmediklerini söylemek zorundayım çünkü sözcüklerin arasında Ordog - Şeytan, pokolhennem, stregöica- ydı, biri Slovakça, öbürü de Sırpça olmak üzere ikisi de aynı anlama; yani kurt adam ya da vampir anlamına gelen vrolok ve vlkoslak vardı. (Not Bu batıl inançları Kont'a sormalıyım.)

Yola çıktığımızda, han kapısında toplanmış ve o ana dek kayda değer bir derecede genişleyen kalabalıktaki herkes haç çıkarıp iki parmaklarını bana doğru uzattı. Biraz güçlükle de olsa yol arkadaşlarımdan birine, bunun ne anlama geldiğini sordum; başta cevap vermeye niyeti yoktu, ama İngiliz olduğumu öğrendikten sonra bu işaretin kem gözlere karşı bir büyü ya da tılsım gibi bir şey olduğunu söyledi. Tam da tanımadığım bir adamla buluşmak üzere bilmediğim bir yere gitmek üzere yola çıktığım sırada, bu benim için pek de hoş değildi; ama herkes öyle iyi kalpli, öyle mazbut ve öyle anlayışlı görünüyordu ki, etkilenmekten kendimi alamadım. Garip tiplerden oluşan kalabalığıyla hanın avlusunu son görüşümü hiç unutmayacağım; arkalarında gür zakkum yapraklan ve avlunun ortasına yerleştirilmiş yeşil saksılarda portakal ağaçlarıyla, geniş kemerli kapıda durmuş, hepsi de haç çıkanyordu. Sonra, geniş, dizden sıkmalı keten pantolonu -bunlara gotza diyorlar- arabanın önündeki koltuğu tamamıyla örten arabacımız, koca kırbacını, aynı hizada duran dört tıknaz atın sırtında şaklattı ve yola koyulduk.

Kısa bir süre sonra, yoldaki manzaranın güzelliği sayesinde hayaletlerle ilgili korkularımı unuttum, ama yol arkadaşlarımın konuştuğu dili ya da daha doğrusu dilleri bilseydim, bunlan o kadar kolay aklımdan

çıkaramayabilirdim. Önümüzde ormanlar ve ağaçlarla dolu eğimli, yeşil bir arazi uzanıyordu; orada burada ağaç kümeleri ya da boş yan duvarlarını yola doğru çevirmiş çiftlik evleriyle taçlandırılmış dik tepeler uzanıyordu. Her yer şaşırtıcı bir şekilde meyve tomurcuklarıyla kaplıydı -elmalar, erikler, armutlar, kirazlar- ve ilerledikçe, ağaçların altındaki yeşil çimenlerin, yere dökülmüş taçyapraklarıyla bezendiğini görebiliyordum. Yol, "Mittel Land" denilen bu yeşil tepelerin arasına dalıp çıkıyor; çimenlerle kaplı dönemeçlerde kayboluyor ya da düzensiz bir biçimde yayılan, ara sıra tepelerin yamaçlarından alev dilleri gibi aşağı akan çam ormanlarıyla kapanıyordu. Yol engebeliydi, ama biz yine de hummalı bir aceleyle uçarcasına ilerliyorduk. O sırada bu acelenin ne anlama geldiğini anlayamamıştım, ama belli ki, arabacı bir an önce Borgo Prund'a[13] ulaşmaya niyetliydi. Bana bu yolun yazın şahane olduğunu, ama kışın yağan karlardan sonra henüz onanlmadığını söylediler. Bu bakımdan, Karpatlar'daki diğer yolların genel durumundan farklıydı, çünkü burada yolların iyi durumda tutulmaması eski bir gelenekti. Eskiden Hospadar'lar;[14] yolları onanrlarsa, zaten bir saldın fırsatı kollayan Türklerin, buradan yabancı birlikler geçirilecek diye bunu bir savaş vesilesi saymalarından ve kendi elleriyle savaşa davetiye çıkarmaktan çekindikleri için yollan onarmazmış.

Mittel Land'in kabank, yeşil tepelerinin ötesinde, Karpatlar'ın doruklarına çıkınca ormanlarla kaplı yüksek yamaçlar başladı. Sağımızda ve solumuzda yükseliyorlar; tam üzerlerine düşen ikindi güneşi bu güzelim otlakların bütün muhteşem renklerini ortaya çıkarıyordu. Zirvelerin gölgesinde kalan yerlerde koyu mavi ve mor, çimenlerle kayaların birbirine karıştığı yerlerde yeşil ve kahverengi renkli ve bunlar ufukta kaybolunca karşımıza çıkan yalçın kayalıklardan ve karlı doruklardan oluşan sonsuz ve görkemli bir manzara... Ara sıra dağların içinde derin yanklar görülüyordu; güneş batmaya başladığında bunların arasından, aşağı dökülen suyun beyaz pınltısını görüyorduk. Bir tepenin dibinden süzüldüğümüzde karla kaplı bir dağ zirvesini görünce -yılan gibi kıvrımlı bir yolda ilerlediğimiz için tam karşımızdaymış gibi görünüyordu- yol arkadaşlanmdan biri koluma dokundu:

"Bak! isten SzekF -'Tanrı'nın Koltuğu"-dedi ve saygıyla haç çıkardı. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yolda kıvnla kıvnla ilerledik; güneş,

arkamızda gittikçe alçaldı ve akşam gölgeleri sürünerek gelip çevremizi kuşattı. Dağın karlı doruğu günbatımını hâlâ üzerinde tuttuğu ve zarif, soğuk pembe bir ışık yansıtır gibi göründüğü için güneşin alçaldığı daha da çok belli oldu. Ara sıra Çekler'in ve Slovaklar'ın yanından geçiyorduk; hepsi de görülmeye değer kıyafetler içindeydi, ama guatrın acı verici bir şekilde yaygın olduğunu fark ettim. Yol kenannda pek çok haç vardı ve yanlarından geçerken bütün yol arkadaşlarım da haç çıkanyordu. Ara sıra bir türbenin önünde diz çökmüş, erkek ya da kadın köylüler görüyorduk; bunlar kendilerini ibadetlerine öyle kaptırmışlardı ki, dış dünyayı ne duyuyor ne de görüyorlar; biz geçerken arkalarını dönüp bakmıyorlardı bile. Benim için bir sürü yeni şey vardı: Örneğin, ağaç gövdelerine yığılmış saman öbekleri, şurada burada, yaprakların zarif yeşil rengi arasında gümüş gibi parlayan beyaz dallarıyla çok güzel, salkım salkım huş ağacı kümeleri. Ara sıra bir leiterwagoriun yanından geçiyorduk -yolun engebelerine uyum sağlaması için yılan gibi kıvrılabilen uzun bir omurgası olan sıradan köylü arabalarıydı bunlar. Elbette, bunun üzerinde, evlerine dönen bir grup köylü oturuyordu; Çekler'de beyaz ve Slovaklar'da renkli koyun póstekileri oluyordu; Slovaklar, ucunda bir balta olan uzun değneklerini kargı taşır gibi taşıyorlardı. Akşam bastırdıkça hava soğumaya başladı ve ortalığa giderek daha da hâkim olan alacakaranlık, ağaçların, meşelerin, kayınların ve çamların kasvetli görüntüsünü tek bir karanlık sis örtüsüne dönüştürdü, ama tepelerin arasından derinlere inen vadilerde, biz Geçit'e doğru çıktıkça, beklenildiğinden daha uzun süredir yerde kalan karların üzerinde, ara sıra kara-köknarlar görünüyordu. Yolumuz zaman zaman, karanlıkta üzerimize kapanıyor gibi görünen çam ormanlarının içinden geçtiğinde ve alçalan günbatımı, Karpatiar'ın arasındaki vadilerde hiç durmaksızın dolaşır gibi görünen hayaletimsi bulutlan tuhaf bir rölyefe çevirdiğinde, etraftaki bazı ağaçların üzerine serpiştirilmiş büyük gri kütleler, adeta akşamın erken saatlerinde doğan düşünceleri ve korkulu kuruntuları sürdüren tuhaf ve kasvetli bir etki yaratıyordu. Zaman zaman da tepeler öyle dikleşiyordu ki, sürücümüzün telaşına karşın, atlar mecburen ağır ağır ilerleyebiliyorlardı. Arabadan inip bizim oralarda yaptığımız gibi kayalıkların arasında yürümek istedim, ama arabacı bu fikri duymak bile istemedi. "Hayır, hayır," dedi; "burada yürüyemezsiniz; köpekler çok vahşidir." Sonra korkutucu bir şaka yapmış gibi bir edayla ekledi: -çünkü öbürlerinin onaylayan gülümsemelerini görmek için arkasına bakmıştı- "Yatana kadar bu türden şeylerle zaten yeterince karşılaşabilirsiniz." Arabacı yalnızca bir kere, o da

bir dakikalığına, lambalarını yakmak için durdu. Hava daha da karardıkça, yolcular arasında bir huzursuzlanma başlar gibi oldu; birbiri ardına sürücüyü daha hızlı gitmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Arabacı uzun kamçısıyla atlara acımasızca vurdu ve yüreklendirici vahşi haykırışlarla onları daha fazla çaba göstermeleri için cesaretlendirdi. Sonra karanlığın içinden, sanki tepelerin içinde bir yarık varmış gibi, önümüzde gri ışıktan bir leke gördüm. Yolcuların heyecanı daha da arttı; çılgın araba, kocaman gri yaylan üzerinde sarsıldı ve fırtınalı bir denizde bir oraya bir buraya savrulan bir kayık gibi sallandı. Tutunmak zorunda kaldım. Yol biraz düzleşmişti ve uçarcasına ilerliyorduk. Sonra dağlar, iki taraftan da sanki bize yaklaştı ve üzerimize kapanacakmış gibi görünmeye başladı; Borgo Geçidi'ne giriyorduk. Yolculardan birkaçı bana sırayla hediyeler verdiler; hiçbir şekilde itiraz kabul etmez bir içtenlikle ısrar ettiler; bu hediyeler kesinlikle tuhaf ve farklıydı, ama her biri basit bir iyi niyetle, ince sözler, kutsama ve Bistritz'deki otelin dışında gördüğüm korku ifade eden hareketlerin garip bir karışımıyla verilmişti -haç çıkarma ve kem gözlere karşı koruma işareti. Sonra, biz hızla ilerlerken, sürücü öne doğru eğildi ve yolcular, başlanın arabanın iki tarafından da dışanya doğru uzatarak büyük bir merakla karanlığa baktılar. Çok heyecan verici bir şeyin olduğu ya da beklendiği açıktı; ama bütün yolculara teker teker sormama rağmen hiçbiri bana en ufak bir açıklama yapmadı. Bu heyecan, kısa bir süre devam etti ve en sonunda, doğu tarafından dışa doğru açılan geçidin önümüzde uzandığını gördük. Tepemizde, kara kara bulutlar dolaşıyordu ve her an patlayacakmış gibi ağır, sıkıntılı bir hava vardı. Sanki sıradağlar iki atmosferi birbirinden ayırmış gibiydi ve şimdi biz göklerin gürlediği atmosfere girmiştik. Ben de şimdi dışarı bakıyor, beni Kont'a götürecek olan aracı arıyordum. Her an, simsiyah havanın içinden lambaların parıltısını görmeyi bekliyordum, ama her yer zifiri karanlıktı. Görünürdeki tek ışık, içinden yorulmuş atlarımızdan çıkan buharın beyaz bir bulut halinde yükseldiği, kendi lambalarımızın titrek ışığıydı. Şimdi önümüzde beyaz beyaz uzanan kumlu yolu görebiliyorduk, ama üzerinde herhangi bir araç falan yoktu. Yolcular rahatlayıp içlerini çekerek arkalarına yaslandılar; sanki benim hayal kırıklığımla alay ediyorlardı. Yapmam gereken en iyi şeyin ne olduğunu düşündüğüm sırada sürücü saatine bakıp öbür yolculara benim duyamadığım bir şey söyledi, -öyle kısık ve alçak bir tonla konuşmuştu ki-ama adamın "Zamanından bir saat erken," dediğini zannediyordum. Sonra bana dönüp benimkinden daha kötü bir Almanca'yla şunları söyledi:

"Burada araba yok. Herr'i bekleyen kimse yok yani. Kendisi şimdi Bukovtna'ya gelsin ve yarın ya da ertesi gün geri dönsün; ertesi gün olsa, daha iyi olur." O konuşurken atlar kişnemeye, burunlarından solumaya ve vahşi bir şekilde ileri atılmaya başladılar; öyle ki, arabacı onları gemlemek zorunda kaldı. Sonra hepsi birden haç çıkaran köylülerden yükselen çığlıklar korosunun eşliğinde, dört atlı hafif bir araba arkamızdan gelip bize yetişti ve bizim yanımızda durdu. Lambalarımızın ışığı üstlerine düştüğünde ateş-kömür karası, çok güzel hayvanlar olduğunu görebiliyordum. Atlan, uzun kahverengi sakallı, sanki yüzünü bizden gizlemek istermiş gibi kocaman, siyah bir şapka giymiş, uzun boylu bir adam sürüyordu. Yalnızca, bize döndüğünde lambanın ışığında kırmızı gibi görünen, bir çift çok parlak gözün ışıldadığını görebildim. Sürücüye şunları söyledi:

"Bu akşam erkencisiniz, dostum." Sürücü kekeleyerek:

"Herr İngiliz'in acelesi var," diye cevap verdi yabancıya.

"Sanırım bu yüzden onu Bukovina'ya götürmek istiyordunuz. Beni kandıramazsın, dostum; ben çok şey bilirim ve atlarım da hızlıdır." Konuşurken gülümsüyordu ve lambanın ışığı, haşin görünüşlü bir ağzı aydınlattı; dudakları çok kırmızı, keskin hatlı, dişleri de fildişi kadar beyazdı. Yol arkadaşlarımdan biri yanındakine Burger'in Lenore'undan[15] dizeleri fısıldadı:

Denn die Todten retten schnell. -(Çünkü ölüler çabuk yol alır.)

Garip arabacı belli ki, bu sözleri duymuştu, çünkü parıltılı bir gülümseyişle gözlerini kaldırıp baktı. Yolcu aynı anda hem haç çıkararak hem de iki parmağını uzatarak yüzünü çevirdi. "Bana Herr'in bagajını verin," dedi sürücü ve çantalarım aşırı bir çeviklikle dışarı çıkarılıp hafif arabaya konuldu. Sonra posta arabasından indim; adamın arabası, bizim arabanın yanında durduğundan sürücü bana yardım etmek için elini uzattı ve ben kolumu çelikten bir şeyin kavradığını sandım; bu adam şaşılacak derecede güçlü olmalıydı. Tek bir söz etmeden dizginleri şakırdattı, atlar döndü ve Geçit'in karanlığına doğru yol aldık. Arkamı dönüp indiğim arabaya baktığımda, lambaların yaydığı ışıkta atların solumalarından çıkan buharları, arabanın ve içinde haç çıkaran önceki yol arkadaşlarımın siluetini

gördüm. Sonra sürücü kamçısını şaklattı ve atlan dehledi; atlar da Bukovina'ya doğru hızla yola koyuldu.

Karanlığın içinde kaybolduklarında garip bir ürperti hissettim ve içimi bir yalnızlık duygusu kapladı; ama bu arada omuzlarımın üzerine bir pelerin, dizlerimin üstüne de bir battaniye atıldı ve sürücü mükemmel bir Almanca'yla şunları söyledi:

"Geceler soğuk olur, mein Herr ve efendi Kont bana, size iyi bakmamı emretti.

Koltuğun altında bir matara slivovitz (ülkeye özgü erik konyağı) var, ihtiyacınız olursa diye." Konyaktan hiç içmedim, ama bütün o süre boyunca orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Kendimi biraz garip hissediyordum; epey de korkuyordum. Başka bir seçenek olsaydı, bu bilinmeyen gece yolculuğuna çıkmaktansa onu denerdim sanırım. Araba hızlı bir şekilde dümdüz ilerliyordu, sonra tam bir dönüş yaptık ve başka bir düz yol boyunca ilerlemeye başladık. Sanki aynı yerde dönüp duruyormuşuz gibi geliyordu bana; bu yüzden bir daha oraya gelip gelmeyeceğimizi anlamak için dikkat çeken bir noktayı seçtim ve gerçekten de aynı yerde dönüp dolaştığımızı anladım. Arabacıya bütün bunların ne demek olduğunu sormak isterdim, ama bunu yapmaktan gerçekten korkuyordum; çünkü bu, oyalanıp zaman kazanmak için yapılıyorsa benim yerimdeki birinden gelecek herhangi bir itirazın hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordum. Bununla birlikte, az sonra ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Bir kibrit yaktım ve aleviyle saatime baktım; gece yansına birkaç dakika vardı. Bu bende şok etkisi yarattı; çünkü sanırım, o çevrede gece yansıyla ilgili olan batıl inancın üzerimdeki etkisi son tecrübelerimle daha da artmıştı. Endişe içinde bekledim.

Sonra yolun aşağılarında, bir çiftlik evinde bir köpek ulumaya başladı - sanki korkudan kaynaklanıyormuş gibi uzun, acı dolu bir inleyiş. Bu sesi başka bir köpeğin sesi takip etti, sonra bir başkasının, sonra yine bir başkasının; ta ki, o anda Geçit'te hafif hafif esen rüzgârla kulaklarıma gelen vahşi bir uluma başlayana kadar; gecenin karanlığında aklın alabileceği kadanyla, bu uluma sanki civardaki her yerden geliyordu. İlk ulumayla birlikte, atlar gerilip şaha kalkmaya başladı, ama arabacı onları yatıştıracak bir şeyler söyledi ve sakinleştiler, ama aniden karşılarına çıkıp onları

korkutan bir şeyden kaçıyorlarmış gibi titreyip terliyorlardı. Sonra, uzaklardan, her iki yanımızdaki dağlardan çok daha yüksek ve çok daha keskin bir uluma sesi -kurt ulumaları- gelmeye başladı. Bu, atları da beni de aynı şekilde etkiledi; çünkü onlar geri çekilip çılgın gibi şaha kalkarken -öyle ki, arabacı geri dönmemeleri için müthiş gücünü sonuna kadar kullanmak zorunda kalmıştı- ben de arabadan atlayıp kaçmayı düşünüyordum.

Bununla birlikte, birkaç dakika içinde, kulaklarım seslere alıştı; atlar giderek sakinleştiler ve sürücü de aşağı inip önlerinde durabildi. Atlan okşayıp yatıştırdı ve kulaklarına bir şeyler fısıldadı; at terbiyecilerinin bu hareketlerinin son derece işe yaradığını duymuştum; gerçekten de onun okşamalarıyla atlar, hâlâ titriyor olmalarına rağmen tekrar baş edilebilir bir hale geldiler. Sürücü tekrar koltuğuna oturdu ve dizginleri sallayarak büyük bir hızla yola çıktı. Bu sefer, Geçit'in en ucuna vardıktan sonra, aniden, keskin bir şekilde sağa sapan dar bir yola girdi.

Kısa sürede çevremizi ağaçlar sardı, bu ağaçlar ara sıra bir tünelden geçiyormuşuz gibi yolun üzerinde bir kemer oluşturuyorlardı ve sonra tekrar büyük, kaşlarını çatmış kayalar gözüpek bir şekilde iki tarafımızı çevrelemeye başladı. Korunaklı bir yerde olmamıza rağmen, artan rüzgârın sesini duyabiliyorduk, çünkü kayaların arasından inleyip ıslıklar çalarak içeri süzülüyor, hızla yanlarından geçtiğimiz ağaçların dallan birbirine çarpıyordu. Hava gittikçe daha da soğudu ve toz gibi incecik bir kar yağmaya başladı; öyle ki, biraz sonra hem biz hem de çevremizdeki her şey beyaz bir örtünün altında kalmıştık. Sert rüzgâr hâlâ köpeklerin ulumalarını kulaklarımıza kadar getiriyordu, ama ilerledikçe bu ses zamanla hafifledi. Kurtların uluması ise sanki dört bir yanımızı sarmışlar gibi gittikçe daha yakından geliyordu. Ben dehşet dolu bir korkuya kapılmıştım ve atlar da bu korkumu paylaşıyordu; ama arabacı hiç etkilenmemişti. Durmadan kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu, ancak ben karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Ansızın, sol tarafımızda zayıf, titrek, mavi bir alev gördüm.[16] Bunu aynı anda sürücü de gördü; hemen atları durdurdu ve yere atlayarak karanlığın içinde kayboldu. Ne yapacağımı bilemiyordum ve kurtların uluması yaklaştıkça şaşkınlığım daha da artıyordu; ama ben böyle endişe içindeyken

sürücü ansızın ortaya çıktı, tek bir söz etmeden yerine oturdu ve yolculuğumuza devam ettik. Uyuyakalmışım ve durmadan aynı rüyayı gördüğümü sanıyorum, çünkü aynı şey sürekli tekrar ediyordu ve şimdi geri dönüp baktığımda bu bana korkunç bir kâbus gibi geliyor. Bir keresinde alev yolun o kadar yakınında belirdi ki, çevremizdeki karanlığa rağmen sürücünün hareketlerini izleyebiliyordum. Hızla, mavi alevin yükseldiği yere doğru gitti -ışık çok zayıf olmalıydı, çünkü çevresindeki alanı hiç aydınlatmıyor gibiydi- ve birkaç taş toplayarak bunları belli bir şekilde dizdi. Bir keresinde garip bir optik yanılsama ortaya çıktı: Arabacı benimle alev arasında duruyor, ancak alevi görmemi engellemiyordu, hayaletimsi, titrek ışığı sürekli görebiliyordum. Bu beni korkuttu, ama sadece bir anlığına olduğu için karanlıkta zorlanan gözlerimin beni yanılttığını düşündüm. Bir süre sonra mavi alev falan kalmadı ve karanlığın içinden hızla ilerledik; kurtların ulumaları sanki hareket eden bir çember halinde bizi takip ediyorlarmış gibi sürekli çevremizdeydi.

En sonunda bir an geldi ve arabacı bu sefer her zamankinden daha uzağa gitti, onun yokluğunda atlar her zamankinden çok daha kötü titremeye, kişnemeye ve adeta korku çığlıkları atmaya başladılar. Ben bunun için bir neden göremiyordum, çünkü kurtların ulumaları tamamen kesilmişti; ama tam o sırada ay, kara bulutların arasından sıyrılarak çamlarla kaplı bir kayalığın tepesinde yükseldi ve ay ışığının altında, kırmızı dilleri ağızlarından dışarı sarkmış, beyaz dişli, uzun ve kaslı bacaklı, gür kıllı kurtların bir halka şeklinde çevremizi sarmış olduğunu gördüm. Üzerlerindeki vahşi ve gaddarca havadan ve uludukları zamanki durumdan yüz kat daha dehşet verici bir sessizlikti bu. Kendimi korkudan felç olmuş gibi hissettim. Bir insan, ancak gerçekten de bu türden bir korkuyla karşılaştığında benim o anda neler hissettiğimi anlayabilir.

Ansızın, kurtlar sanki ay ışığı üzerlerinde özel bir etki yaratmış gibi ulumaya başladılar. Atlar tepinip gerilediler ve acınası bir şekilde gözlerini devirerek çaresizce etraflarına bakındılar, ama kanlı canlı bir dehşet çemberi dört bir yanlarını kuşatmıştı ve ister istemez bu çemberin içinde kalmak zorundaydılar. Yanımıza gelmesi için arabacıya seslendim, çünkü bana öyle geliyordu ki, tek kurtuluş şansımız arabacının geri dönmesi ve hareket edip çemberi yarmamızdı. Gürültünün bir yandan kurtlan korkutmasını bir yandan da arabacının arabaya yaklaşması için bir fırsat

yaratmasını umarak bağırıp arabanın yan tarafına vuruyordum. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum, ama buyurgan bir tonda yükselen sesini duydum ve sesin geldiği yöne baktığımda onun yolun üzerinde durduğunu gördüm. Uzun kollarını, elle tutulup gözle görülemez bir engeli kenara itiyormuşçasına salladı ve kurtlar geri geri çekilmeye başladılar.

Tam o sırada ayın önünden kara bir bulut geçti ve bir kez daha karanlıkta kaldık. Sürücünün tekrar arabaya tırmandığını gördüğümde kurtlar ortadan kaybolmuştu. Bu o kadar garip ve esrarengiz bir durumdu ki, içimi dehşet verici bir korku kapladı ve korkudan ne konuşabildim ne de kıpırdayabildim. Şimdi, gökyüzünde dolaşan bulutlar ayı örttüğü için tam bir karanlık içinde ilerlerken, sanki zaman hiç geçmiyordu. Yukarı tırmanmaya devam ettik, ara sıra hızlı inişler yapıyor, ama genelde sürekli yukarı çıkıyorduk. Ansızın, sürücünün, atlan bakımsız bir şatonun avlusuna sokmakta olduğunu fark ettim; şatonun yüksek, siyah pencerelerinden hiç ışık gelmiyordu ve kınk, mazgallı burçlan ay ışığıyla aydınlanan gökyüzüne doğru sivri sivri yükseliyordu.

[1] Söylenen sözleri söylendiği kadar çabuk yazmaya elverişli, kısa ve yalın işaretlerden oluşan yazı yöntemi.

[2] Bristia olarak da anılan ve bugün Macaristan'ın doğusunda bir şehir olan Bistritz Transilvanya'ya bağlıdır. "Ormanın Ötesindeki Ülke" anlamına gelen Transilvanya, Romanya'nın orta ve kuzeybatı kısımlarında yaylalık bir bölgedir. Stoker'ın zamanında bir Macar eyaleti olan Transilvanya esas olarak meyve bahçeleri, buğday tarlaları ve üzüm bağlarıyla ünlüdür.

[3] Budapeşte: Macaristan'nın başkenti olan Budapeşte bir endüstri şehridir. Tuna Nehri'nin sağ kıyısında bulunan Buda 1867'de başkent olmuş ve 1872'de sol yakadaki Peşte ile birleşmiştir.

[4] Tuna: Avrupa'daki en uzun ikinci nehir. Kaynağını Kara Ormanların doğu tepelerinden alan. Buda ile Peşte'yi ayıran nehir; Romanya sınırlan içinden Karadeniz'e dökülür.

[5] Klausenburgh: Transilvanya'da bir sehir, günümüzde eyalet baskenti olan sehrin adı Cluj'dür.

[6] British Museum: Đngiltere'nin en büyük müzesi olan British Museum 1759'da Bloomsbury'deki Montagu House'da açılmıstır. Stoker. Doğu Avrupa ve efsaneleriyle ilgili arastırma yapmak için, müzenin 1857'de eklenen yuvarlak okuma odasını kullanmıstır.

[7] Önceden prenslik olan Moldavya 1861'den 1940'a kadar Romanya'nın doğu eyaleti olarak kalmıstır. Önceden Avusturya'ya ait olan Bukovina ise kuzeydoğu Romanya'da bir bölgedir.

[8] Askeri haritalar.

[9] Saksonlar: On iki ve on üçüncü yüzyıllarda Transilvanya'ya yerlesen Batı Almanya halkı. Wallach'lar: Önceden Wallachia Prensliği, simdi ise Romanya'nın güney eyaleti olan bölgede yasayanlar. Dacian'lar: Genel olarak Romanya'nın simdiki topraklarına denk düsen eski bir bölgenin halkı. Magyar'lar: Aynı zamanda güneybatı Sibirya'da bulunan, Macaristan nüfusundaki en kalabalık etnik grup. Szekely'ler: Transilvanya'nın eski bir ailesi.

[10] Tavuk, balık veya sığır etinden yapılan ve dolmalarda kullanılan bu kıymada çok fazla baharat bulunur.

[11] Katolik kilisesinde Asai Rabbani ayini kitabı, dua kitabı.

[12] Viktoryen Anglikanlan Katolik andaçları ve ritüellerinden hiç hoşlanmazlardı. Özellikle de 1830'lar ve 1840'larda Oxford Hareketi bazı Katolik pratiklerini değiştirmeye çalışmıştı.

[13] Romanya'daki bir köy ve demiryolu kavşağı olan, Bistrita yakınlarında bulunan Prundul-Bârgâului'nin Macarca ismi olan Borgöprund'un İngilizce versiyonu.

[14] On beşinci yüzyılla 1866 yılları arasında Wallachia ve Moldavya'yı hâkimiyet altında tutanlar.

[15] Lenore, Alman şair, Gottfried August Burger (1747-1794) tarafından yazılmış, 1773 yılında basılmış, ünlü bir şiirdir. İngilizce'ye 1796 yılında

William Taylor tarafından çevrilmiştir. Harker şiirin nakaratı olan "ölüler hızlı sürer," dizesini yanlış alıntılamıştır (orijinali "the dead ride fast" olan dize, Harker'ın alıntısında "the dead travel fasf'e dönüşmüştür).

[16] Ortaçağ folkloründe vebadan ölenlerden mavi bir alev yayıldığına inanılır. Ejder avcısı ve Hıristiyan şövalye Aziz George'un anıldığı 23 Nisan'daki Aziz George Günü arifesiyle ilişkili olarak gizemli nitelikler kazanır.

[17] Or). Solicitor (müşavir avukat) İngiltere'de avukatlar için davayı hazırlayan, ama kendisi mahkemeye pek çıkmayan avukat.

İKİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

5 Mayıs - Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü tam olarak uyanık olsaydım, böylesine olağanüstü bir yere yaklaştığımızı kesinlikle fark ederdim. Avlu, karanlıkta gözüme epeyce büyük göründü. Belki de avludan dışarıya, yüksek, yuvarlak kemerlerin altından pek çok karanlık açıldığından gerçekte olduğundan daha da büyük görünüyordu. Avluyu henüz gün ışığında göremedim.

Araba durduğunda sürücü aşağı atladı ve inmeme yardım etmek için elini uzattı. Yine olağanüstü gücüne dikkat etmekten kendimi alamadım. Eli gerçekten de, istese benimkini ezip parça parça edebilecek çelik bir mengeneye benziyordu. Sonra çantalarımı çıkardı ve yanıma bıraktı; eski, üzerine büyük demir çiviler çakılmış, devasa bir taştan yapılmış, dışarı doğru çıkıntı yapan kocaman bir kapının yanında duruyordum. O loş ışıkta bile taşlarda iri oymalar olduğunu, ama oymaların zaman ve kötü hava koşullarının etkisiyle çok fazla yıpranmış olduğunu görebiliyordum. Ben kapının önünde durunca, sürücü zıplayarak yine arabadaki yerine geçti ve dizginleri salladı; atlar öne doğru atılarak yola koyuldu ve karanlık alanlardan birinden aşağı doğru giderek gözden kayboldular. Ne yapacağımı bilmediğimden olduğum yerde sessizce bekledim. Kapıda ne zil ne de tokmağa benzer bir şey vardı; bu koca duvarlardan ve karanlık pencerelerden sesimi içeri duyurabilmeme de imkân yoktu. Beklediğim bütün o süre bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi ve içime şüpheler ve korkular üşüştü. Nasıl bir yere, ne türden insanların arasına gelmiştim? Ne gibi korkulu bir maceraya atılmıştım? Bir yabancıya Londra'daki bir mülkün satın alındığını açıklamaya gönderilen bir müşavir avukat[1] kâtibinin sıradan hayatında alışılmış bir olay mıydı bu? Müşavir avukat kâtibi! Bu

Mina'nın hoşuna gitmezdi. Müşavir avukat... Çünkü Londra'dan ayrılmadan önce sınavımın başarılı geçtiğini ve artık tam bir müşavir avukat olduğumu öğrenmiştim! Uyanık olup olmadığımı anlamak için gözlerimi ovuşturmaya ve kendimi çimdiklemeye başladım. Bütün bunlar bana korkunç bir kâbus gibi geliyor ve haddinden fazla çalıştığım bir günün sabahında ara sıra yaşadığım gibi birdenbire uyanıp kendimi, günün ilk ışıklan pencereden içeri girmeye çalışırken evimde bulmayı umuyordum. Ama etim çimdikleme testine yanıt verdi ve gözlerim de aldanmıyordu. Gerçekten de uyanıktım ve Karpatlar'daydım. Elimden gelen tek şey, sabırlı olmak ve sabahı beklemekti. Tam ben bu karara varmışken birisinin güçlü adımlarla, büyük kapının arkasına yaklaştığını duydum ve kapının çatlaklarından, yaklaşmakta olan bir ışığın pırıltısını gördüm. Sonra zincirlerin şangırtısını ve açılan sürgülerin takırtısını duydum. Uzun zamandır kullanılmamış bir kilidin yüksek, gıcırtılı sesiyle bir anahtar çevrildi ve kocaman kapı içeri doğru açıldı.

İçeride, uzun boylu, yaşlı bir adam duruyordu; uzun beyaz bıyığı güzelce kesilmişti ve adam herhangi bir yerinde, başka renkten tek bir nokta bile olmaksızın tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Elinde antika gümüş bir lamba tutuyordu ve lambanın herhangi bir şişesi ya da karpuzu olmamasına rağmen içinde bir alev yanıyor; lambadan yayılan ışık, açık kapının cereyanında titreşiyor, uzun, titrek gölgeler oluşturuyordu. Yaşlı adam sağ eliyle nazik bir hareket yaparak beni içeri davet etti ve mükemmel bir İngilizce'yle, ama garip bir tonlamayla şunları söyledi:

"Evime hoş geldiniz! Özgürce, kendi iradenizle girin!"

Beni karşılamak için öne doğru tek bir adım bile atmadı, eliyle yaptığı karşılama işareti onu taşa çevirmişçesine bir heykel gibi olduğu yerde durdu.

Bununla birlikte, eşikten adımımı atar atmaz, heyecanla ileri doğru atıldı ve elini uzatarak, beni irkilten bir kuvvetle elimi sıktı; bu elin buz gibi soğuk olması -yaşayan bir adamın değil de, sanki daha çok bir ölünün eli gibi- üzerimdeki irkilmeyi çoğalttı. Sonra:

"Evime hoş geldiniz," dedi. "Rahatça girin. Sağ salim evinize dönün. Ve getirdiğiniz mutluluğun bir kısmını ardınızda bırakın!"

Tokalaşırken hissettiğim kuvvet arabacının tokalaşmasında dikkatimi çeken kuvvete çok benziyordu; arabacının yüzünü görmediğimden bir an için karşımdakinin de aynı insan olabileceği kuşkusuna kapıldım; bu yüzden, emin olmak için sordum:

"Kont Drakula?"

Yanıtlarken nezaketle başını eğdi.

"Ben Drakula. Ve size, evime hoş geldiniz, diyorum Bay Harker. İçeri girin; geceleri hava soğuk olur ve sizin yemek yiyip dinlenmeye ihtiyacınız olmalı."

Bunları söylerken lambayı duvardaki bir konsolun üzerine koydu ve kapının dışına çıkarak eşyalarımı aldı; ben ona engel olamadan eşyalarımı içeri taşıdı. İtiraz ettim, ama o ısrarlıydı:

"Hayır, efendim, siz benim konuğumsunuz. Saat geç oldu ve hizmetkârlarım burada değil. Bırakın, size ben hizmet edeyim."

Çantalarımı, koridor ve sonra büyük, dolambaçlı bir merdiven ve taş zemininde ayak seslerimizin çınladığı başka büyük bir koridor boyunca taşımakta ısrar etti. Bu koridorun sonuna gelince ağır bir kapıyı açtı ve iyi aydınlatılmış bir odada akşam yemeği için hazırlanmış bir masanın bulunduğunu ve kocaman şöminesinde odun kütüklerinin alev alev yandığını görmek beni sevindirdi.

Kont durdu, çantalarımı yere bırakarak kapıyı kapattı ve odanın diğer tarafına geçerek tek bir lambayla aydınlatılmış ve görünüşte herhangi bir penceresi olmayan sekizgen bir odaya açılan bir başka kapıyı açtı. Sonra bu odayı geçerek bir kapıyı daha açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. Güzel bir görüntüydü; çünkü burada iyi aydınlatılmış ve geniş bir bacaya kesif bir duman gönderen, odun ateşiyle ısıtılmış, büyük bir yatak odası vardı. Kont eşyalarımı içeriye bıraktı ve çekilip kapıyı kapatmadan önce şöyle dedi:

"Yolculuğunuzdan sonra banyo yapıp üstünüzü değiştirmek sizi dinlendirecektir. Burada dilediğiniz her şeyi bulacağınıza emin olabilirsiniz.

Hazır olduğunuzda öbür odaya gelin, akşam yemeğinizi orada hazır bulacaksınız."

Kont'un incelikli karşılamasındaki aydınlık ve sıcaklık bütün şüphe ve korkularımı dağıtmıştı. Bu şekilde normal ruh halime tekrar kavuşunca açlıktan bitkin düşmüş olduğumu fark ettim; bu yüzden hızla yıkanarak öbür odaya gittim. Yemeğin hazırlanmış olduğunu gördüm. Büyük şöminenin bir tarafında, şöminenin oymalı taşlarına yaslanmış duran ev sahibim, elini nazikçe uzatarak masayı işaret etti:

"Sizden rica ediyorum, oturup istediğiniz gibi yemeğinizi yiyin. Size katılmadığım için beni bağışlayacağınıza inanıyorum; çünkü akşam yemeğimi yedim ve gece geç saatte yemek yemiyorum."

Ona, Bay Hawkins'in bana emanet ettiği mühürlü mektubu uzattım. Mektubu açıp ciddi bir yüz ifadesiyle okudu; sonra büyüleyici bir gülümsemeyle okumam için bana verdi. Mektubun bir paragrafı içimin zevkle ürpermesine sebep oldu:

Sürekli çektiğim damla hastalığından ötürü yaşadığım bir kriz bir süreliğine seyahat etmeme kesin olarak engel olduğu için çok üzgünüm; ama benim yerime, kendisine her konuda güvenebileceğim uygun bir vekil gönderebildiğimi söylemekten memnunum. Kendisi, enerji dolu ve kendine özgü yetenekleri, sadık bir karakteri olan genç bir adam. Ağzı sıkı ve sessizdir, benim hizmetimde yetişmiştir. Ziyareti süresince ne zaman ihtiyacınız olursa hizmetinizde olacak, her konudaki talimatlarınıza uyacaktır.

Kont öne doğru gelerek bir tabağın kapağını kaldırdı ve ben de hemen, mükemmel kızarmış bir tavuğu yemeye başladım. Bu tavuk, biraz peynir, salata ve iki bardak içtiğim eski bir şişe Tokay,[18] akşam yemeğimi oluşturuyordu. Yemeğimi yediğim süre boyunca, Kont bana yolculuğumla ilgili bir sürü soru sordu ve ben de ona yaşadıklarımın bir kısmını anlattım.

Yemeğimi bitirince ev sahibimin arzusuyla ateşin yanına bir sandalye çekerek bana ikram ettiği puroyu içmeye başladım; ama Kont kendisi içmediği için onu bağışlamamı söyledi. Şimdi onu inceleme fırsatı bulmuştum ve çok ilgi çekici bir yüzü olduğunu fark ettim.

Kontun yüzü inceydi, ama epey kemerli burnuyla, son derece iri ve yukarı kalkık burun delikleriyle, şakaklarında seyrek, ama diğer taraflarında epey gürleşen saçlarıyla, güçlü -çok güçlü- bir kartala benziyordu. Neredeyse burnunun üzerinde birleşen kaşları da çok gürdü ve bu nedenle de kıvrılıyor gibiydiler. Ağzı, yine epeyce gür olan bıyığın altından görebildiğim kadarıyla kararlı, daha doğrusu acımasız görünümlüydü, beyaz dişleri oldukça keskin görünüyordu; ve bu dişler onun yaşında bir adam için şaşırtıcı bir sağlık belirtisi olan pespembe dudaklarından adeta dışarı fırlıyordu. Gerisine gelince, kulakları soluk renkliydi ve üst uçları son derece sivriydi; çenesi geniş ve güçlüydü; yanakları, zayıf olmalarına rağmen, sarkmamış ti. Genel görünümünde ise sıradışı bir solgunluk göze çarpıyordu.

O zamana kadar, ateşin ışığında, dizlerinin üzerine koyduğu ellerinin yalnızca üst kısmını görebilmiştim; oldukça beyaz ve güzel görünüyorlardı; ama onları yakından görünce epeyce kaba olduklarını fark ettim -elleri iri, parmakları da küttü. Bunu söylemem garip gelebilir, ama avuçlarının ortasında kıllar vardı. Tırnaklan uzun ve düzgündü; sivri uçlu kesilmişti. Kont öne doğru eğilip elleri bana değdiğinde ürpermekten kendimi alamadım. Nefesi koktuğu için olsa gerek, ne yaparsam yapayım, gizleyemediğim korkunç bir mide bulantısına kapıldım. Kont belli ki bunu fark ederek geri çekildi ve öne doğru fırlak dişlerini o zamana kadar olduğundan daha fazla gösteren uğursuz bir gülümseyişle, şöminenin yanındaki kendi yerine geri oturdu. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık ve ben pencereye bakarken yaklaşmakta olan şafağın ilk solgun ışıklarını gördüm. Her şeyin üzerine garip bir durgunluk çökmüştü sanki; ama kulak verdiğimde bir sürü kurdun sanki vadinin aşağısından geliyormuş gibi ulumasını duydum. Kont'un gözleri ışıldadı ve şöyle dedi:

"Onları dinleyin... Gecenin çocukları... Ne müzik yapıyorlar ama!" Sanırım, yüzümde ona tuhaf gelen bir ifade görerek ekledi:

"Ah, efendim, siz şehirde yaşayanlar bir avcının hislerini anlayamazsınız." Sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"Ama siz yorgun olmalısınız. Yatak odanız hazır ve yarın istediğiniz saate kadar uyursunuz. Ben akşama kadar evde olmayacağım; bu yüzden iyi

uyuyun ve güzel rüyalar görün!" Sonra nazik bir şekilde başını eğerek benim için sekizgen odanın kapısını açtı ve ben de yatak odama girdim...

Esrarengiz şeylerle dolu bir denizdeyim. Kuşkular içindeyim; korkuyorum; kendi kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim tuhaf şeyler düşünüyorum. Tanrım, hiç olmazsa, sevdiklerimin hatırı için beni koru!

7 Mayıs - Yine sabahın erken saatleri, ama ben son yirmi dört saattir dinlenip keyif çatıyorum. Gündüz geç vakte kadar uyudum ve sonra kendiliğimden uyandım. Giyindiğimde akşam yemeğini yediğimiz odaya gittim ve masanın üzerinde soğuk bir kahvaltı buldum, ama çaydanlık şöminenin üstüne yerleştirilmiş ve kahve sıcak tutulmuştu. Masanın üzerinde, şunların yazılı olduğu bir kart vardı:

"Bir süreliğine evde olmayacağım. Beni beklemeyin. -D."

Masaya oturdum ve doyurucu bir kahvaltının tadını çıkardım. Doyduğumda hizmetkârlara kahvaltımın bittiğini bildirmek için bir zil aradım, ama bulamadım. Çevremdeki sıradışı zenginlik belirtilerini göz önüne aldığımda, evde kesinlikle garip birtakım eksiklikler olduğunu düşünmeden edemedim. Sofra takımı altındandı ve öyle güzel işlenmişti ki, paha biçilemez olmalıydı. Perdeler, sandalyeler ve divanların kaplamaları, yatağımın perdeleri en pahalı ve en güzel kumaşlardandı ve yapıldıkları dönemde olağanüstü bir değer taşıyor olmalıydılar, çünkü hiç yıpranmamış olmalarına rağmen yüzlerce yıllıktılar. Buna benzer şeyleri Hampton Court'ta[2] görmüştüm, ama onlar yıpranmış, aşınmıştı ve üzerlerinde güve yenikleri vardı. Burada odaların hiçbirinde ayna yoktu. Hatta masamın üzerinde küçük bir tuvalet aynası bile yoktu ve tıraş olmak ya da saçımı taramak için çantamdan, küçük tıraş aynamı çıkarmak zorunda kalmıştım. Henüz hiçbir yerde ne bir hizmetkâr görmüş ne de kurtların uluması dışında şatoda tek bir ses duymuştum. Yemeğimi bitirince -buna kahvaltı mı, yoksa akşam yemeği mi demem gerekiyor, bilmiyorum, çünkü kahvaltımı saat beşle altı arası yemiştim- Kont'un iznini almadan şatoda dolaşmak istemediğimden, okuyacak bir şeyler bulmak için çevreme bakındım. Odada kesinlikle hiçbir şey yoktu; ne bir gazete ne bir kitap ne de yazı yazacak bir şeyler; bu yüzden odadaki başka bir kapıyı açtım ve bir tür kütüphaneyle

karşılaştım. Benimkinin karşısındaki kapıyı denedim, ama kilitli olduğunu gördüm.

Kütüphanedeki rafların bir sürü İngilizce kitap, ciltlenmiş dergi ve gazetelerle dolu olduğunu görmek beni çok sevindirdi. Ortadaki bir masanın üzerine İngilizce dergi ve gazeteler saçılmıştı, ama hiçbirinin tarihi yeni değildi. Kitaplar çok çeşitliydi -tarih, coğrafya, politika, ekonomi politik, botanik, jeoloji, hukuk- hepsi de İngiltere, İngilizlerin yaşamı, gelenekleri ve âdetleriyle ilgiliydi. Hatta Londra Rehberi, "Kırmızı" ve "Mavi" kitaplar, Whitaker'ın Almanağı, Kara Kuvvetleri ve Donanma Listeleri ve Hukuk Listesi[3] gibi -bunu görmek nedense içimi sevinçle doldurdu- başvuru kitapları bile vardı.

Ben kitaplara bakarken kapı açıldı ve Kont içeri girdi. Beni içten bir şekilde selamladı ve geceleyin iyi dinlenmiş olduğumu umduğunu söyledi. Sonra devam etti:

"Burada bulunmanıza sevindim; çünkü burada ilginizi çekecek çok şey olduğuna eminim. Bunlar..." -elini kitaplardan birkaçının üzerine koydu- "benim için iyi birer dost oldular ve son birkaç yıldır, Londra'ya gitmeyi düşünmeye başladığımdan beri, bana keyif dolu saatler yaşattılar. Yüce İngiltere'nizi ve onu tanımanın onu sevmek olduğunu bu kitaplar aracılığıyla öğrendim. Muazzam Londra'nızın kalabalık sokaklarında dolaşmayı, insanlığın keşmekeşi ve telaşının içinde olmayı; onun hayatını, değişimini, ölümünü ve onu o yapan her şeyi paylaşmayı çok istiyorum. Ama ne yazık! Dilinizi henüz sadece kitaplardan biliyorum. Konuşmayı öğrenmek için size güveniyorum, dostum."

"Ama Kont," dedim, "Çok iyi İngilizce biliyor ve kusursuz konuşuyorsunuz!" Ciddiyetle başını eğdi.

"Dostum, bu fazlasıyla övgü dolu görüşleriniz için teşekkür ederim, ama korkarım henüz kat edeceğim yolun daha ancak küçük bir kısmını gitmiş durumdayım. Dilbilgisini ve kelimeleri bildiğim doğru, ama henüz bunlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"Gerçekten de," dedim, "mükemmel şekilde konuşuyorsunuz."

"O kadar değil," diye cevap verdi. "Şunu biliyorum ki, Londra'nızda dolaşıp konuşsaydım, benim bir yabancı olduğumu anlamayacak kimse çıkmazdı. Bu benim için yeterli değil. Ben burada bir soyluyum, boyar'ım;[4] sıradan insanlar beni tanıyor ve ben efendiyim. Ama yabancı bir ülkedeki bir yabancı,[5] hiç kimsedir; insanlar onu tanımaz -ve tanımamak umursamamaktır. Herkes gibi olsaydım, memnun olurdum, böylece kimse beni gördüğünde durmaz ya da konuşmamı duyduğunda duraksayıp, 'Ha, ha! Bir yabancı,' demezdi! O kadar uzun zamandır efendiyim ki, yine efendi olmalıyım ya da en azından, başka hiç kimse benim efendim olmamalı. Siz buraya, sadece bana Londra'daki yeni mülkümü anlatmak üzere Exeter'li dostum Peter Hawkins'in bir temsilcisi olarak gelmediniz. Bir süre burada benimle kalacağınıza eminim. Bu arada hem sizden İngiliz aksanını öğrenirim hem de siz beni herhangi bir hata yaptığımda, bunlar ufak hatalar olsa bile, uyarırsınız. Bugün bu kadar uzun süre dışarıda kalmak zorunda olduğum için üzgünüm; ama yapılacak bir sürü önemli işi olan birini bağışlayacağınızı biliyorum."

Elbette burada seve seve kalıp ona yardımcı olacağımı söyledim ve istediğim odaya girip giremeyeceğimi sordum. "Evet, kuşkusuz," diye cevap verdi ve ekledi:

"Şatoda kilitli kapılar dışında, istediğiniz her yere gidebilirsiniz, zaten oralara girmek istemeyeceksinizdir. Her şeyin olduğu gibi kalmasını gerektiren bazı nedenler var ve siz de benim gözlerimle görüp, benim bildiklerimi bilseydiniz, bunu belki daha iyi anlardınız." Bundan emin olduğumu söyledim ve sonra o sözlerine devam etti:

"Biz Transilvanya'da yaşıyoruz ve Transilvanya İngiltere değildir. Âdetlerimiz âdetlerinize benzemez ve size tuhaf gelecek bir sürü şey olacaktır. Yine de bana yaşadıklarınızla ilgili olarak anlattıklarınıza bakılırsa, burada ne gibi tuhaf şeyler olabileceğine dair bir fikriniz vardır."

Bu, uzun bir sohbete yol açü. Ve onun yalnızca gevezelik etmek için de olsa, konuşmak istediği açık olduğundan, ona başıma gelen ya da dikkatimi çeken şeylerle ilgili bir sürü soru sordum. Bazen konuyu geçiştirdi ya da anlamamış gibi yaparak lafı değiştirdi; ama genelde bütün sorduklarıma büyük bir samimiyetle cevap verdi. Sonra zaman ilerledikçe ve ben de biraz

daha cesaret bulunca ona önceki gece olan tuhaf şeylerden birkaçını; örneğin arabacının neden mavi alevleri gördüğümüz yerlere doğru gittiğini, bu alevlerin nerede altın saklandığını gösterdiğinin doğru olup olmadığını sordum. O da bana halk arasında, yılın belli bir gecesi -dün gece aslında, bütün kötü ruhların dizginlerini koparıp ortaya çıktığına inanılıyordu- hazinelerin saklı olduğu her yerde mavi bir alevin görüldüğüne inanıldığını açıkladı. "O hazine," diye devam etti, "sizin dün gece geldiğiniz bölgede gizlidir, buna pek şüphe yok; çünkü orası yüzyıllardır Wallach'ların, Saksonların ve Türklerin uğruna savaştığı topraklar. İşte bu yüzden bütün bu bölgede insanların, vatanseverlerin ve istilacıların kanıyla sulanmamış tek bir toprak parçası bile zor bulunur.

Eskiden Avusturyalılar ve Macarların sürüler halinde geldiği karışık zamanlar olurdu ve vatanseverler -kadınlar erkekler, yaşlılar ve çocuklar- onları karşılamaya gider, kendi yarattıkları çığlarla[6] onları yok etmek üzere, geçitlerin üstündeki kayalıklarda gelmelerini beklerlerdi. İstilacılar zafer kazandığında da pek bir şey bulamazlardı, çünkü ne varsa hepsi dost toprağın koruması altındaydı."

"Ama," dedim, "böyle kesin bir gösterge varken insanlar nasıl olup da kimse bakmadan ve nasıl bu kadar uzun süre keşfedilmeden kalabilmiş?" Kont gülümsedi ve dudakları dişetlerinin üzerinde gerilince keskin köpek dişleri tuhaf bir biçimde ortaya çıktı. Bana şöyle cevap verdi:

"Çünkü köylüler özünde ödlek ve budaladır! O alevler yalnızca tek bir gece görünür. Ve o gece de bu topraklarda yaşayan hiç kimse, mümkünse kapı dışarı bile çıkmaz. Ve sevgili dostum, zaten çıksalar ne yapacaklarını bilemezlerdi.

Hatta, alevin yerini işaretlediğini söylediğiniz köylü bile kendi yaptığı işareti gündüz vakti nerede arayacağını bilemezdi. Bu yerleri sizin bile sonradan bulamayacağınıza yemin edebilirim, öyle değil mi?"

"Bu konuda haklısınız," dedim. "Onları nerede arayacağımla ilgili olarak ölülerden fazla bir şey bilmiyorum." Sonra başka konulardan konuşmaya başladık.

"Gelin," dedi en sonunda, "bana Londra'dan ve benim için bulduğunuz evden bahsedin." İhmalkârlığım için özür dileyerek çantamdan evrakları almak için odama gittim. Bunları düzenlerken yan odadan porselen ve gümüş şıngırtıları geldiğini duydum ve oraya geçtiğimde masanın temizlendiğini, lambanın yakıldığını gördüm, çünkü o zamana kadar hava epeyce kararmıştı. Çalışma odası ya da kütüphane olan yerde de lambalar yakılmıştı ve Kont'u divana uzanmış, dünyada okunacak bir sürü başka şey varken İngilizce yazılmış olan Bradshaw'un Rehberini[7] okurken buldum. İçeri girdiğimde masanın üstündeki kitap ve gazeteleri kaldırdı ve birlikte her türden plan, tapu senedi ve rakamlarla ilgili bir konuşmaya giriştik. Her şeyle ilgileniyor, bana mekân ile çevresi hakkında çok sayıda soru soruyordu. Yöreyle ilgili olarak önceden, elinden gelen her türlü araştırmayı yaptığı açıktı, çünkü sonunda kesinlikle benden daha çok şey bildiği ortaya çıktı. Bunu belirttiğimde şöyle yanıt verdi:

"Ama dostum, bu zaten gerekli değil mi? Oraya gittiğimde yalnız olacağım ve dostum Harker Jonathan -hayır, beni bağışlayın, ülkemdeki soyadını önce söyleme alışkanlığından dolayı hata ettim- ve dostum Jonathan Harker yanlışlarımı düzeltmek ve bana yardım etmek üzere yanımda olmayacak. Exeter'de, millerce uzakta, muhtemelen öbür arkadaşım Peter Hawkins'le birlikte hukuk evrakları üzerinde çalışıyor olacak. Bu yüzden!"

Purfleet'teki[8] malikânenin satın alma işine daldık tamamıyla. Ona ayrıntıları anlatıp gerekli evrakları imzalattıktan ve bunlarla birlikte Bay Hawkins'e postalanmak üzere bir mektup yazdıktan sonra bana bu kadar uygun bir yeri nasıl bulduğumu sormaya başladı. Ona o zaman aldığım ve buraya da yazdığım notları okudum:

"Purfleet'te, tali bir yol üzerinde istenilen özelliklere tam olarak uyuyor gibi görünen bir yere rastladım ve yerin satılık olduğuna dair kırık dökük bir tabela asılı olduğunu gördüm. Ağır taşlarla yapılmış, uzun yıllardır onarılmamış, eski tarzda yüksek bir duvarla çevrili. Bahçenin kapalı giriş kapıları, ağır meşe ve her tarafı pas tutmuş demirlerden yapılmış."

"Malikânenin adı Carfax; ev, pusulanın başlıca noktalarına uyumlu olarak dört cepheli yapıldığı için bu ismin eski Quatre Face'den türetildiğine

şüphe yok. Yukarıda bahsedilen sert taştan bir duvarla çevrelenmiş, toplam yirmi dönümlük bir arazisi var. Bazı yerleri karanlıklaştıran bir sürü ağaç ve derin, karanlık görünümlü bir havuz ya da küçük bir göl var; suyu temiz olduğu ve orta hızda bir akıntısı olduğu için belli ki, birkaç kaynaktan besleniyor. Ev çok büyük, ortaçağa kadar uzanan bir geçmişi olduğunu söyleyebilirim; çünkü evin bir kısmı son derece kalın taşlardan yapılmış ve üst kısımlarda sadece birkaç pencere var ve bunlar da sık demir parmaklıklarla örtülmüş. Bir iç kaleye benziyor ve eski bir şapel[9] ya da kiliseye yakın. Kiliseye giremedim çünkü evden buraya açılan kapının anahtarı bende yoktu ama Kodak[10] makinemle çeşitli açılardan resimlerini çektim. Evin bu kiliseyle bağlantısı var, ama çok dolambaçlı bir yoldan. Ben yalnızca kapladığı alanın büyüklüğünü tahmin edebildim ki, çok büyük olmalı. Yakınlarda sadece birkaç ev var; birisi son zamanlarda eklenmiş ve özel bir akıl hastanesine dönüştürülmüş çok büyük bir ev. Bununla birlikte, malikâneden görünmüyor."

Bitirdiğimde şunları söyledi:

"Evin eski ve büyük olmasına sevindim. Ben köklü bir aileden geliyorum ve yeni bir evde yaşamak beni öldürür herhalde. Bir ev bir günde oturmaya elverişli hale getirilemez ve her şey bir yana, bir yüzyılda ne kadar az gün var. Ayrıca eski zamanlara ait bir şapel olmasına da sevindim. Biz Transilvanya soyluları, kemiklerimizin sıradan ölüler arasında yatacağını düşünmekten hoşlanmayız. Neşe, sevinç ya da genç ve şen insanları memnun edecek bol güneş ışığı ve pırıl pırıl suların getireceği canlı tenselliği aramıyorum. Artık genç değilim. Ve ölülerin yaşıyla geçen yorgun yıllar yüzünden kalbim neşeye ayak uyduramaz. Üstelik, şatomun duvarları yıkık; bir sürü gölge var ve kırık panjurlardan ve pencerelerden soğuk rüzgârlar esiyor. Karanlığı ve gölgeleri severim ve olabildiğince düşüncelerimle baş başa kalmayı tercih ederim."

Her nedense, sözleri ve bakışları uyum içinde değil gibiydi ya da yüzünün yapısı, gülümsemesini kötücül ve asık suratlı gösteriyordu.

Biraz sonra bir bahaneyle beni yalnız bıraktı ve benden bütün evraklarımı bir araya toplamamı rica etti. Bir süre gelmedi ve ben de çevremdeki kitapların bazılarına bakmaya başladım. Bir tane de atlas vardı

ve sanki o haritanın üzerinde çok çalışılmış gibi, kendiliğinden İngiltere haritasının bulunduğu sayfa açıldı. Haritaya baktığımda belli yerlerin küçük halkalar içine alındığını gördüm; bunları incelediğimde bu halkalardan birinin Londra yakınlarında, doğu yakasında, kesinlikle Kont'un yeni malikânesinin bulunduğu yer olduğunu gördüm; diğer ikisi de Exeter ve Yorkshire kıyısındaki Whitby üzerindeydi.

Kont geri döndüğünde neredeyse bir saat geçmişti. "Aha!" dedi, "hâlâ kitaplarınızın basındasınız? Güzel! Ama her zaman da çalışmamalısınız. Gelin; akşam yemeğinizin hazır olduğu bildirildi." Kolumu tuttu ve masanın üzerinde mükemmel bir akşam yemeğinin hazır olduğunu gördüğüm yan odaya geçtik. Kont, dışandayken yediğini söyleyerek yine bana katılmadığı için onu mazur görmemi istedi. Ama önceki gece olduğu gibi benimle birlikte oturdu ve ben yemeğimi yerken sohbet ettik. Yemekten sonra yine önceki akşam olduğu gibi ben sigara içtim ve Kont da benimle kaldı, saatlerce sohbet ettik, bana akla gelebilecek her türlü konuyla ilgili bir sürü soru sordu.

Saatin gerçekten de geç olduğunu hissediyordum, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü kendimi, ev sahibimin her isteğini yerine getirmek zorunda hissediyordum. Önceki gün çektiğim uzun uyku bana kuvvet verdiği için uykum yoktu, ama şafağın yaklaşmasıyla gelen soğuğu hissetmekten kendimi alamıyordum ki, bu soğuk gelgitin dönüşüne benziyordu. Ölümün eşiğindeki insanların genellikle şafak vakti ya da gelgitin dönüş zamanında öldüğü söylenir; görevi başında olmak zorunda olan ve boş atmosferdeki bu değişimi hisseden her insan bu söylentiye kolaylıkla inanabilir. Birdenbire, temiz sabah havası içinden, horozun, doğaüstü bir tizlikle yükselen ötüşünü duyduk; Kont Drakula ayağa fırlayarak, "Tuhaf şey, yine sabah oldu! Sizi bu kadar uzun süre ayakta tutmakla ne kadar ihmalkâr davrandım. Zamanın nasıl geçip gittiğini unutmayayım diye, sevgili yeni ülkem İngiltere'yle ilgili konuşmalarınızı daha az ilgi çekici hale getirmelisiniz," dedi ve nazik bir şekilde başını eğerek beni yalnız bıraktı.

Kendi odama gittim ve perdeleri açtım, ama görecek pek bir şey yoktu; pencerem avluya bakıyordu, tek görebildiğim aydınlanmaya başlayan

gökyüzünün ılık griliğiydi. Bu yüzden perdeleri tekrar çektim ve bugünü yazdım.

8 Mayıs - Bu defteri yazarken konuyu fazla dağıttığımdan korkmaya başlamıştım; ama şimdi baştan beri ayrıntılara girdiğime memnunum, çünkü burada çok tuhaf şeyler oluyor ve bir huzursuzluk hissetmekten kendimi alamıyorum. Buradan sağ salim kurtulabilmeyi ya da hiç gelmemiş olmayı dilerdim. Bu tuhaf gece hayatının bana söylediği bir şey olabilir bu; ama keşke bu kadarla kalsaydı! Laflayacak biri olsaydı, buna katlanabilirdim, ama kimse yok. Konuşabileceğim tek kişi Kont ve o!.. Korkarım buradaki yaşayan tek canlı benim. Gerçekler ne kadar düz oluyorsa ben de o kadar düz olayım; bu tahammül etmeme yardımcı olacaktır ve hayal gücüm de benden bağımsız hareket etmemeli. Başka türlü mahvolurum. Hemen durumumu -ya da nasıl göründüğümü- anlatayım.

Yatağa gittiğimde yalnızca birkaç saat uyuyabildim ve daha fazla uyuyamayacağı- mı hissederek kalktım. Tıraş aynamı pencerenin kenarına asmış, tıraş olmaya başlamıştım. Birdenbire omzumda bir el hissettim ve Kont'un sesini duydum; "Günaydın," dedi. İrkildim, onu aynada göremeyişime şaşırmıştım, çünkü aynadaki görüntü arkamdaki bütün odayı yansıtıyordu. İrkildiğim sırada hafifçe yüzümü kesmişim, ama o an bunu fark etmemiştim. Kont'un selamına karşılık verdikten sonra nasıl yanıldığımı görmek için tekrar aynaya döndüm. Bu sefer yanılıyor olamazdım, çünkü adam yakınımda duruyordu ve omzumun üzerinden onu görmem gerekiyordu. Ama aynada yansıması yoktu! Arkamdaki oda tamamıyla görünüyordu; ama aynada benden başka kimse yoktu. Bu ürkütücüydü ve bir sürü garip şeyin üstüne gelmesi, Kont'un yakınımda olduğu zamanlar hissettiğim o belli belirsiz huzursuzluğu artırmaya başlamıştı. Ama o sırada kesiğin hafifçe kanamış olduğunu ve kanın çeneme süzüldüğünü gördüm. Usturayı bıraktım ve yara bandı aramak için yarı yarıya arkamı döndüm.

Kont yüzümü gördüğünde gözleri şeytani bir öfkeyle parladı ve ansızın boğazımı kavradı. Geri çekildim ve eli boynumdaki haçı tutan boncuk dizisine değdi. Bu onu hemen değiştirdi çünkü gözlerindeki öfke öyle çabuk geçip gitti ki, orada olduğuna zor inanabiliyordum.

"Dikkat et," dedi. "Kendini nasıl kestiğine dikkat et. Bu ülkede sandığından daha tehlikeli bir şey bu." Sonra tıraş aynasını kavrayarak devam etti: "Ve bu kötülüğü yapan da bu lanet şey. İnsanoğlunun kibrinin pis süsü. Kurtul bundan!" Korkunç elinin tek bir hareketiyle ağır pencereyi açarak aynayı dışarı fırlattı ve ayna, aşağıdaki avlunun taşlan üzerinde paramparça oldu. Sonra tek kelime etmeden gitti. Bu çok sinir bozucu; çünkü saatimin çerçevesi ya da neyse ki metal olan tıraş kâsesinin dibi de olmasaydı, nasıl tıraş olurdum, bilmiyorum.

Yemek odasına gittiğimde kahvaltı hazırdı; ama Kont'u hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden yalnız başıma kahvaltı ettim. Şu ana kadar Kont'u bir şey yer ya da içerken görmemiş olmam da garip. Çok tuhaf bir adam!

Kahvaltıdan sonra şatoda biraz keşfe çıktım. Merdivenleri tırmandım ve güneye bakan bir oda buldum. Manzarası muhteşemdi, durduğum yerden her yer görünüyordu. Şato korkunç bir uçurumun hemen uçundaydı. Pencereden düşen bir taş hiçbir şeye değmeden üç yüz metre aşağı uçardı! Gözün görebildiği kadarıyla aşağıda yeşil ağaç tepelerinden oluşan bir deniz ve uçurumların bulunduğu yerlerde derin yarıklar vardı. Birkaç yerde, ormanların arasındaki derin boğazlardan kıvrıla kıvrıla akan ırmakların oluşturduğu gümüş iplikler görünüyordu.

Ama güzellikleri anlatacak kadar keyifli değilim, çünkü manzarayı seyrettikten sonra daha başka şeyler de keşfettim; kapılar, kapılar, her yerde kapılar var ve hepsi de kilitli ve sürgülü. Şato duvarlarındaki pencereler dışında hiçbir yerden çıkış yok.

Bu şato gerçek bir hapishane ve ben de tutsağım!

[1] Macaristan'da, Tokaj şehri yakınlarından yapılan tatlı, beyaz şarap.

[2] 1515'te Kardinal Wolsey tarafından kurulmuş ve on sekizinci yüzyıla kadar kraliyet konutu olarak kalmış olan Hampton Court, Londra'dan aşağı yukarı on beş mil kadar uzaklıktadır ve Wolsey'nin çöküşünden sonra VIII. Henry'nin eline geçmiştir.

[3] Londra Rehbert Londra ve çevresindeki banliyölerdeki işadamlarının ayrıntılı bir listesi. "Kırmızı" ve "Mavi" kitaplar: Bir komite ya da kraliyet

komisyonuna dair hükümet raporları ve devlet hizmeti yapan ya da emekli olmuş kişilerle ilgili rehberler. Kara Kuvvetleri ve Donanma Listeleri: Her iki daldaki yetkili bütün subayların ve gerektiğinde göreve geri çağrılacak yedek subayların resmi listesi. Hukuk Listesi: Profesyonel avukatlar rehberi.

[4] Boyar: Rusya'da soylular ve Romanya'da da üst sınıf üyeleri için kullanılır.

[5] Orj. Stranger in a strange land. Bkz. Hicret. 2:22 Musa'nın Zipporah'tan olma oğlu. "yabancı bir ülkede bir yabancıydım," dediği için Gershom adını almıştır.

[6] Kendi yarattıkları çığlar denilerek Macar kralının ordusunun Kasım 1330'da Romanya'yı istilası sırasında yaşanılan savaşa gönderme yapılıyor. Bu savaşta, Prens Basarab'ın liderliğindeki Wallach'lar dar bir geçit olan Posada'da Macar ordusuna pusu kurmuş ve üzerlerine büyük kayalar yuvarlamıştır.

[7] Bradshaw's Guide: 1839-1961 yıllan arasında, yılda bir kez yayımlanan, İngiliz demiryolları tarifelerini gösteren bir kitap.

[8] Essex vilayetinde, Londra'dan aşağı yukarı yirmi mil uzaktaki bir şehir.

[9] Hıristiyanlıkta küçük kilise yapısı ya da büyük bir kilisenin içinde bir azize adanmış ibadet yeri.

[10] Kodak, 1888'de George Eastman tarafından icat edilen, taşınabilir bir fotoğraf makinesi markası; içinde birbiri ardına negatiflerin sıralandığı hassaslaştınlmış bir film rulosu bulunur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JONATHAN HARKERIN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Tutsak olduğumu anladığımda içimi çılgınca bir duygu kapladı. Her kapıyı deneyerek ve bulabildiğim her pencereden dışarı bakarak merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşturup durdum; ama kısa bir süre sonra çaresiz olduğum inancı her şeyi bastırdı. Birkaç saat öncesine dönüp baktığımda, o sırada çıldırmış olduğumu düşünüyorum. Çünkü tıpkı kapana kısılmış bir fare gibi davranıyordum. Bununla birlikte çaresiz olduğumu anladığım zaman sakince oturdum -hayatımda hiç yapmadığım kadar sakince- ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım. Hâlâ düşünüyorum ve henüz belli bir sonuca varmış değilim. Yalnızca bir şeyden eminim: Düşüncelerimi Kont'a belli etmemem gerek. Benim tutsak olduğumu çok iyi biliyor ve bunu bizzat kendisi yaptı ve hiç kuşkusuz bunun için kendince sebepleri var. Beni bir tek, ona tümüyle güvenirsem kandırabilir. Düşünebildiğim tek çıkış yolu, bildiklerimi ve korkularımı kendime saklamak ve gözümü dört açmak. Şunu anladım ki, ya korkularım yüzünden bir bebek gibi aldanıyorum ya da gerçekten çaresiz bir durumdayım ve ikinci durum doğruysa, bundan kurtulmak için tüm aklımı kullanmam gerekiyor ve gerekecek. Tam bu sonuca varmıştım ki, aşağıdaki büyük kapının kapandığını duydum ve Kont'un geri döndüğünü anladım. Hemen kütüphaneye gelmedi; bu yüzden ben de sessizce kendi odama gittim ve onu yatağımı düzeltirken buldum. Bu garip bir durumdu, ama yalnızca daha önce düşündüklerimi -yani evde hizmetkâr bulunmadığını- doğrulamaya yarıyordu. Daha sonra kapının menteşelerinin aralığından yemek odasındaki masayı hazırladığını görünce bundan emin oldum; tüm bu ayak işlerini kendisi yapıyorsa, bunları yapacak kimsenin olmadığı kesin- leşiyordu. Bu beni korkuttu, çünkü şatoda başka kimse yoksa, beni buraya getiren arabanın sürücüsü de bizzat Kont olmalıydı. Bu korkunç bir

düşünce; çünkü eğer böyleyse, elinin tek bir hareketiyle kurtlan denetim altına alabilmesi ne anlama gelir? Bistritz ve arabadaki herkesin benim için son derece endişelenmesinin nedeni bu muydu? Bana haçı, sarmısak, yaban gülü ve dişbudak vermeleri ne anlama geliyordu? Boynuma o haçı asan iyi yürekli kadına şükürler olsun! Çünkü ne zaman ona dokunsam, bana huzur ve güç veriyor. Yalnız ve sıkıntılı bir zamanda, hoşnutsuzlukla karşılamam ve putperestlik olarak görmem öğretilen bir şeyin yardımının dokunması garip. Gerçekten bu şeyin özünde bir şeyler mi var, yoksa anlayış ve rahatlık dolu hatıraları iletmede somut bir yardımı dokunan bir araç olduğu için mi bana huzur veriyor? Mümkün olursa bir ara bu konuyu düşünmeli ve bir karar vermeye çalışmalıyım. Bu arada Kont Drakula'yla ilgili olarak bulabildiğim her şeyi öğrenmeliyim, çünkü bu bazı şeyleri anlamama yardımcı olabilir. Bu gece, eğer sohbeti o yöne çevirebilirsem, kendinden bahsedebilir. Ama onu şüphelendirmemek için çok dikkatli olmak zorundayım.

Gece yarısı - Kont'la uzun uzun konuştuk. Ona Transilvanya tarihi hakkında birkaç soru sordum ve o da konuyu müthiş sevdi. Olaylardan, insanlardan ve özellikle de savaşlardan bahsederken sanki kendisi her birinde bulunmuş gibi konuşuyordu. Bunu sonradan, bir boyar için, ailesinin ve isminin gururunun kendi gururu olduğu, onların zaferinin kendi zaferi ve onların kaderinin kendi kaderi olduğunu söyleyerek açıkladı. Ailesinden söz ederken hep "biz" diyordu ve bir kral gibi sürekli çoğul şahıs zamirleriyle konuşuyordu. Keşke bütün söylediklerini tam olarak ağzından çıktığı şekliyle yazabilseydim, çünkü bunlar çok büyüleyiciydi. Sanki bir konuşmanın içinde bütün bir ülkenin tarihi varmış gibiydi. Konuşurken heyecanlanıyor, kocaman, beyaz bıyığını çekiştirerek odanın içinde dolaşıyor ve elleriyle dokunduğu her şeyi ezip parçalayacakmış gibi kavrıyordu. Söylediği bir şeyi elimden geldiğince ağzından çıktığı gibi yazacağım, çünkü bu sözler soyunun hikâyesini kendine özgü bir şekilde anlatıyor:

"Szekely'ler olarak bizim gururlu olmaya hakkımız var, çünkü damarlarımızda, hükmetmek için aslanlar gibi dövüşen birçok cesur ulusun kanı dolaşıyor. Ugric kabilesi,[1] İzlanda'dan buraya, Avrupa uluslarının girdabına, Thor ve Wodin'lerin onlara verdiği savaşçı ruhu getirdiler ve onların vahşi savaşçıları[2] bunu, Avrupa ve hatta Asya ile Afrika kıyılarında

öyle bir sergilediler ki, insanlar kurt adamların geldiğini sandılar. Ama buraya geldiklerinde savaşçı öfkeleri dünyayı canlı bir alev gibi kasıp kavuran, öyle ki, kurbanları damarlarında Skitya'dan[3] kovulan ve çöllerde iblislerle çiftleşen eski cadıların kanlarının dolaştığını sandığı Hunlan buldular. Aptallar, aptallar! Hangi iblis ya da hangi cadı, kanı şu damarlarda akan Atilla kadar büyük olmuştur?" Kollarını kaldırdı. "Fatih bir ırk olmamız; gururlu olmamız; Magyar'lar, Lombard'lar, Avarlar, Bulgarlar ya da Türkler binlerce insanını sınırlarımıza akın ettirdiğinde onları geri püskürtmemiz şaşırtıcı mı? Arpad ve birlikleri, Macarlar'in anayurdunu istila edip sınıra vardıklarında, burada bizi bulmaları ve Honofoglalas'ın[4] burada tamamlanmış olması tuhaf mı? Ve Macar seli doğuya doğru ilerlediğinde, Szekely'ler galip gelen Magyar'ların soyundan sayıldı ve Türk topraklarının sınırını koruma görevi yüzyıllar boyunca bize emanet edildi; evet, daha da ötesi, bitmek tükenmek bilmeyen bir sınır koruma görevi, çünkü Türklerin dediği gibi "su uyur, düşman uyumaz." Dört ulus içinde kim "kanlı kılıcı" bizden daha büyük bir sevinçle kabul etti ve savaş çağrısı yapıldığında, kralın sancağı altına herkesten önce kim toplandı? Ulusumun büyük utancı, Wallach ve Magyar bayraklarının hilalin altında küçük düştüğü Kosova utancı ne zaman ödettirildi? Voyvoda[5] unvanı ile Tuna'yı geçip Türkleri kendi topraklarında alt eden benim ırkımdan biri değil miydi! Evet, o bir Drakula'ydı. Yenildiğinde halkını Türklere satan ve onları köleliğin utancıyla yaşamaya mahkûm eden, onun şerefsiz kardeşi[6] değil miydi? Daha sonraki çağlarda, ırkının güçlerinin tekrar tekrar, büyük ırmaktan geçip Türk topraklarına girmesi için esin kaynağı olan bu Drakula değil miydi; geri püskürtüldüğünde, tüm birlikleri katledildiğinde bile kanlı savaş meydanına tek başına çıkmaya yazgılı ve sonunda zaferini tek başına kazanacağını bildiği için durmaksızın saldıran o değil miydi? Onun yalnızca kendini düşündüğünü söylüyorlardı. Peh! Bir liderleri olmayan köylüler ne işe yarar ki? Yönlendirecek bir beyin ve yürek olmaksızın savaş nereye gider? Yine Mohaç Savaşı'ndan[7] sonra, Macar boyunduruğundan kurtulduğumuzda, Drakula kanından gelen bizler liderler arasındaydık; çünkü ruhlarımız özgür olmazsa yaşamaya tahammül edemezdi. Ah, genç bayım, biz Szekely'ler -ve kalplerinin kanı, beyinleri ve kılıçları olarak Drakula'lar- Hapsburg'lar ve Romanofflar[8] gibi türedi soyluların asla ulaşamayacağı bir tarihle övünebiliriz. Şimdi artık o savaş günleri bitti; artık bu onursuz barış günlerinde kan kıymete bindi ve büyük ırkların görkemleri masal oldu."

Bu sefer yatmaya gittiğimde sabah oluyordu. (Not Bu günlük korkunç bir şekilde Binbir Gece Masallarina -ya da Hamlet'in babasının hayaletine-benzemeye başladı çünkü her şeye horozlar öttüğünde ara veriliyor.)

12 Mayıs -Gerçeklerle başlayayım- kitaplar ve rakamlarla kanıtlanmış, doğruluğu şüphe götürmeyen, salt, çıplak gerçeklerle. Bunları kendi gözlerime ve belleğime dayandırmak zorunda kalacağım tecrübelerle karıştırmamam gerekiyor. Dün akşam, Kont, odasından geldiğinde bana hukuki konular ve belli işlerin nasıl yapılacağıyla ilgili sorular sormaya başladı. Bütün günü bezgin bezgin kitapları inceleyerek ve sadece zihnimi meşgul etmek için Lincoln Hanı'nda incelediğim konuların üzerinden geçerek doldurmuştum. Kontun sorularında belli bir yöntem vardı, bu yüzden bunları sırasıyla vermeye çalışacağım; bu bilgi bir şekilde ve bir ara benim için yararlı olabilir.

İlk önce, bana İngiltere'de bir kişinin iki ya da daha fazla müşavir avukatı olup olamayacağını sordu. Ona isterse bir düzine olabileceğini, ama bir işle birden fazla avukatın uğraşmasının akıllıca olmayacağını; çünkü aynı anda yalnız bir tanesinin bununla ilgilenebileceğini ve bir işlem sırasında avukat değiştirmenin kesinlikle çıkarlarına ters düşeceğini söyledim. Tamamıyla anlamış gibi görünüyordu ve örneğin bir adamın bankacılık işlemlerine bakmasının ve bir başkasının da nakliyeyle ilgilenmesinin -çünkü banka avukatının memleketinden uzaktaki bir yerde, yerel yardıma ihtiyaç olabilirdi -pratik olarak bir sorun yaratıp yaratmayacağını sordu. Ne olur ne olmaz, onu yanlış yönlendirmeyeyim diye, biraz daha açıklamasını rica edince şöyle dedi:

"Örnek vereyim. Hem sizin hem benim dostum olan, Londra'dan uzaktaki Exeter'deki güzel katedralinizin gölgesinde yaşayan Bay Peter Hawkins, zatıaliniz aracılığıyla benim adıma Londra'daki malikâneyi satın alıyor. Güzel! Şimdi, orada yaşayan biri yerine Londra'dan çok uzaktaki birinin hizmetini istememin garip olduğunu düşünmeyesiniz diye açık konuşayım, amacım, benim çıkarım dışında hiçbir yerel çıkara hizmet edilmemesi Londra'da hukuk eğitimi veren en eski kurumlardan biri idi ve Londra'da oturan biri belki de kendisine ya da bir dostuna çıkar sağlamak isteyebilirdi; bu yüzden, yalnızca benim çıkarıma hizmet edecek, uzak şehirlerden bir vekil aradım. Şimdi farz edelim ki, çok fazla işi olan ben,

Newcastle'a ya da Durham'a ya da Harwich'e ya da Dover'a mal göndermek istiyorum; bu iş, mal bu limanlara sevk edilerek daha kolay halledilmez mi?" Bunun kesinlikle en kolay yol olacağını, ama biz müşavir avukatların bir vekalet sistemleri olduğunu, bu yüzden yerel bir işin herhangi bir avukattan gelen talimatla orada yapılabileceğini, dolayısıyla müşterinin kendini sadece bir adamın eline teslim ederek, fazla sıkıntıya girmeden her işi bu tek kişiye yaptırabileceğini söyledim.

"Ama," dedi, "istediğim gibi hareket etme özgürlüğüne sahibim. Öyle değil mi?"

"Elbette," diye cevap verdim, "ve bu yöntem, işlerinin bir başkası tarafından bilinmesini istemeyen işadamları tarafından sıklıkla uygulanır."

"Güzel!" dedi ve sonra hazırlanması gereken sevkıyat yöntemleri, formlar ve çıkabilecek her türden sorunlarla ve önceden alınabilecek önlemlerle ilgili sorular sormaya devam etti. Bütün bunları ona elimden geldiğince açıkladım ve bende kesinlikle, kendisinden harika bir müşavir avukat olabileceği izlenimini bıraktı, çünkü düşünmediği ya da öngörmediği hiçbir şey yoktu. Ülkede hiç bulunmamış ve iş dünyasında pek bir şey yapmamış gibi görünen birine göre, bilgisi ve kavrayışı harikaydı. Bahsettiğim bu konularda yeterince bilgi alınca ve bunları mevcut kitaplardan mümkün olduğunca ispatladığımda ansızın ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"İlk mektubunuzdan sonra, dostumuz Bay Peter Hawkins'e ya da başka birine hiç mektup yazdınız mı?" Yüreğimde bir acı ile henüz kimseye mektup gönderme fırsatım olmadığını düşünerek yazmadığımı söyledim.

"O zaman şimdi yazın, genç dostum," dedi ağır elini omzuma koyarak; "dostumuza ve istediğiniz herhangi başka birine yazın ve siz de arzu ederseniz, benimle bugünden itibaren bir ay daha kalacağınızı söyleyin."

"O kadar uzun mu kalmamı istiyorsunuz?" dedim; çünkü bunu düşünmek kanımı donduruyordu.

"Bunu çok istiyorum; hatta itiraz kabul etmeyeceğim. Efendiniz, patronunuz -siz ne diyorsanız artık- onun adına birisinin gelmesini

ayarladığında yalnızca benim ihtiyaçlarımın göz önüne alınacağı konusunda anlaşmıştık. Ben masraftan kaçınmıyorum, değil mi?"

Kabul ederek başımı eğmekten başka ne yapabilirdim ki? Söz konusu olan Bay Hawkins'in çıkarlarıydı, benim değil ve onu düşünmek zorundaydım, kendimi değil. Ayrıca, Kont Drakula konuşurken gözlerinde ve tavırlarında, bana bir tutsak olduğumu, istesem de başka seçeneğim olmadığını hatırlatan bir şeyler vardı. Kont başımı eğdiğimde zaferini ve yüzümdeki sıkıntıda da üstünlüğünü gördü; çünkü bunları hemen kullanmaya başladı, ama kendi nazik ve karşı konulmaz tarzıyla şunları söyledi:

"Sizden rica ediyorum, benim iyi, genç dostum, mektuplarınızda işten başka meselelerden bahsetmeyin. İyi olduğunuzu ve evinize dönmek için sabırsızlandığınızı bilmek arkadaşlarınız için yeterli olacaktır hiç kuşkusuz. Öyle değil mi?" Bunları söyledikten sonra bana üç mektup kâğıdı ve üç de zarf verdi. Hepsi de en ince yurtdışı postası türündendi; bir kâğıtlara bir de ona baktığımda ve donuk gülümsemesiyle kırmızı alt dudağının üzerindeki keskin, köpek dişlerini gördüğümde sanki açık açık dile getirmiş gibi ne yazdığıma dikkat etmem gerektiğini, çünkü bunları okuyabileceğini anladım. Bu yüzden şimdilik yalnızca resmi birkaç söz karalamaya ama Bay Hawkins'e gizlice her şeyi yazmaya karar verdim: Mina'ya da; çünkü ona steno ile yazabiliyorum ve görse bile Kont bunu anlamayacaktır. İki mektubumu yazdıktan sonra sessizce oturdum ve bir kitap okumaya başladım; bu sırada Kont da masasındaki bazı kitaplara başvurarak pek çok mektup yazdı. Sonra benim iki mektubumu aldı ve kendininkilerle birlikte yazı gereçlerinin yanına yerleştirdi. Kapıyı arkasından kapattığı anda masanın üzerine eğildim ve masada ters çevrilmiş duran mektuplara baktım. Bunu yapmaktan hiç utanmadım, çünkü bu şartlar altında kendimi elimden gelen her şekilde korumam gerektiğini hissediyordum.

Mektuplardan biri Samuel F. Billington, No.7, Crescent, Whitby adresine; bir tanesi Herr Leutner, Varna; üçüncüsü Coutts & Co., Londra; dördüncüsü de bankacı Herren Klopstock & Billreuth, Budapeşte adresine yazılmıştı. İkinci ve dördüncü mektuplar mühürlenmemişti. Tam içlerine bakmak üzereydim ki, kapı kolunun hareket ettiğini gördüm. Hemen koltuğuma gömüldüm ve Kont elinde başka bir mektupla içeri girmeden,

mektupları bulduğum gibi bırakmaya ve kitabımı tekrar elime almaya ancak zaman bulabildim. Masanın üzerindeki mektupları aldı ve dikkatle pullarım yapıştırdı, sonra bana dönerek şunları söyledi:

"Umarım beni bağışlarsınız, ama bu akşam yapmam gereken çok fazla işim var. İstediğiniz her şeyi burada bulabileceğinizi umuyorum."

Kapıya varınca döndü ve bir anlık duraksamadan sonra şöyle dedi:

"Size bir tavsiyede bulunayım, benim sevgili, genç dostum -hatta sizi bütün ciddiyetimle uyarayım. Eğer bu odaları terk ederseniz, hiçbir şekilde şatonun başka yerinde uyumayın. Şato eskidir, pek çok hatıralarla doludur ve akıllıca uyumayanlar için kâbusları vardır. Dikkatli olun! Şimdi ya da ne zaman uykunuz gelirse gelsin, ya da canınız ne zaman isterse, doğruca kendi odanıza gidin ya da bu odalara gelin, çünkü ancak o zaman huzur içinde dinlenebilirsiniz. Ama eğer bu konuda dikkatli olmazsanız, işte o zaman..." Konuşmasını dehşet verici bir şekilde noktaladı, sanki ellerini yıkıyormuş gibi bir hareket yaptı. Bunu gayet iyi anladım; tek kuşkum, herhangi bir kâbusun, çevremi saran şu doğadışı, korkunç kasvet ve gizem ağından daha ürkütücü olup olamayacağıydı.

Daha sonra - Yazdığım son sözleri onaylıyorum ve bu sefer hiç kuşkum yok. Onun var olmadığı herhangi bir yerde uyumaktan korkmayacağım. Haçı yatağımın başucuna astım -böylece uykumda kâbus görmekten kurtulacağımı sanıyorum- ve orada da kalacak.

Beni yalnız bıraktığında odama gittim. Kısa bir süre sonra, hiç ses duymayınca dışan çıktım ve güneye doğru bakabileceğim taş merdivenden yukarı tırmandım. Uçsuz bucaksız açıklıkta bir tür özgürlük duygusu vardı; ama avlunun daracık karanlığı ile karşılaştırılınca, orası benim için ulaşılamazdı. Bu manzaraya bakınca gerçekten hapishanede olduğumu hissediyordum ve gece olmasına rağmen biraz olsun temiz hava almak istiyordum. Bu gece hayatının, beni ele vereceğini hissetmeye başlıyordum. Sinirlerimi bozuyordu. Kendi gölgemden bile irkiliyor, türlü türlü korkulara kapılıyordum. Tanrı bilir, bu lanetli yerde çok kötü korkulara kapılmak için gerçekten bir sebep vardır! Solgun san ay ışığında, neredeyse gündüz gibi aydınlık görünen güzel manzaraya baktım. Uzaktaki tepeler, vadideki gölgeler ve kadife gibi simsiyah koyaklar loş ışıkta eriyordu. Katıksız

güzellik beni neşelendirdi; aldığım her soluk huzur ve ferahlık doluydu. Pencereden eğildiğimde gözüme, bir kat aşağıda, biraz solumda hareket eden bir şey ilişti; odaların dizilişinden Kont'un kendi odasınm pencerelerinin dışarı doğru çıkıntılı olduğunu düşündüm. Benim durduğum pencere, taş tirizli, yüksek ve derindi; hava koşullarından ötürü aşınmış olmasına rağmen hâlâ sağlamdı ama kasası yerleştirildiğinden beri çok uzun zaman geçtiği belliydi. Pencerenin oymalı taş kenarından geri çekildim ve dikkatle dışan baktım.

Pencereden başını uzatanın Kont olduğunu gördüm. Yüzünü görmedim, ama boynundan ve sırlıyla kollarını hareket ettiriş biçiminden adamın o olduğunu anlamıştım. Her halü kârda, çok fazla inceleme fırsatı bulduğum ellerini başka ellerle karıştırıyor olamazdım. İlk başta bu bana ilgi çekici ve biraz da eğlenceli geldi; çünkü insan tutsak olduğunda bu kadar küçük şeylerin ilgisini çekebilmesi ve onu eğlendirmesi harika bir şeydir. Ama adamın bütün vücudunun yavaş yavaş pencereden çıktığını ve büyük kanatlar gibi iki yanında açılan peleriniyle, o korkunç uçurumun kenanndaki şato duvanndan sürüne sürüne, yüzüstü aşağı indiğini görünce bu duygulanın yerini tiksinti ve dehşete bıraktı. Başta gözlerime inanamadım. Bunun ay ışığının bir yanılsaması olduğunu, bir gölge oyunu sonucu olduğunu düşündüm; ama bakmaya devam ettim; yanılmış olamayacağımı gördüm. El ve ayak parmaklarının, yılların etkisiyle sıvası tümden dökülmüş taşların köşelerini kavradığını, böylece bütün girinti ve çıkıntıları kullanarak aşağı doğru büyük bir hızla, tıpkı bir kertenkelenin duvarda hareket etmesi gibi ilerlediğini gördüm.

Bu nasıl bir adam böyle, ya da insan kılığında ne tür bir yaratık! Bu korkunç yerin dehşeti altında ezildiğimi hissediyorum; korku içindeyim -müthiş bir korku içinde- hiç kaçış yolu yok; dört bir yanım dehşet verici şeylerle çevrili ve düşünmeye bile cesaret edemediğim bir şey var ki...

15 Mayıs - Kont'un kertenkele gibi dışarı çıktığını bir kez daha gördüm. Yan yan gidiyordu, epeyce sola ve otuz metre aşağıya ilerledi. Bir pencereden içeri girip gözden kayboldu. Artık başını göremez olunca, durduğum pencereden eğilerek daha fazlasını görmeye çalıştım, ama işe yaramadı; doğru düzgün bir görüş açısı sağlayamayacak kadar uzaktaydı. Şatoyu terk ettiğini anladım ve henüz bakmaya cesaret edemediğim yerleri

keşfetmek için bu fırsatı değerlendirmeyi düşündüm. Odaya geri döndüm ve bir lamba alarak bütün kapıları denedim. Düşündüğüm gibi hepsi kilitliydi ve kilitler de nispeten yeniydi; taş merdivenlerden aşağı indim ve ilk gördüğüm salona geldim. Sürgüleri açıp büyük zincirleri kolaylıkla çözebildim, ama kapı kilitliydi ve anahtar da yerinde yoktu! Anahtar Kont'un odasında olmalıydı; kapısının kilitli olmayacağı zamanı beklemeliyim, böylece anahtarı alıp kaçabilirim. Türlü türlü merdivenleri, koridorları adamakıllı incelemeye devam ettim ve bunların açıldığı kapılan denedim. Salonun yanındaki bir iki oda açıktı, ancak içlerinde eski, yıllardır tozlu duran ve tahtakurusu yeniği mobilyalardan başka görülecek bir şey yoktu. Ama sonunda bir merdivenin bitiminde bir kapı buldum, kilitli gibi görünüyordu, yine de zorlayınca biraz açıldı. Biraz daha zorladım ve gerçekten de kilitli olmadığını anladım, açılmamasının sebebi menteşelerinin sökülmüş ve kapının yere dayanarak ayakta duruyor olmasıydı. Karşıma bir daha ele geçiremeyeceğim bir fırsat çıkmıştı, bu yüzden bütün gayretimi gösterdim ve kapıyı epeyce zorlayarak içeri girebildim.

Şimdi kestirebildiğini kadarıyla, şatonun sağında kalan ve bir kat aşağı kanadındaydım. Pencerelerden, odaların şatonun güneyine doğru dizildiğini görebiliyordum, en uçtaki odanın pencereleri hem batıya hem de güneye bakıyordu. Bu taraflarda da, öncekinde olduğu gibi büyük bir uçurum vardı. Şato büyük bir kayalığın köşesine inşa edilmişti, dolayısıyla üç taraftan içeri girilmesine imkân yoktu ve büyük pencereler mancınık, yay ya da topun ulaşamayacağı bir yere yerleştirilmişti; sonuç olarak burada korunması gereken bir yerde rastlanılması pek mümkün olmayacak aydınlık ve rahatlık sağlanmıştı. Şatonun batı tarafında büyük bir vadi yer alıyordu ve arkasında da uzakta kale gibi sivri uçlu, büyük dağlar ve birbiri peşi sıra yükselen zirveler vardı; kayalıkların üstü de taşın yarıkları, çatlakları ve aralıklarından fışkıran alıçlar[9] ve dikenli dağ bitkileriyle doluydu. Burası belli ki şatonun eski günlerde oturulan kısmıydı, çünkü mobilyalarda, önceden hiçbir şeyde görmediğim bir konfor vardı. Pencerelerde perde yoktu ve baklava şeklindeki pencere camlarından içeri süzülen san ay ışığı sayesinde renkler bile seçilebiliyordu; ayrıca bu ışık eşyaların üzerindeki tozun yoğunluğunu yumuşatıyor, zamanın ve güvelerin getirdiği yıkımı bir ölçüde gizliyordu. Parlak ay ışığı altında lambanın etkisi pek hissedilmiyordu; ama onu yanımda taşımaktan memnundum çünkü burada

kanımı donduran ve sinirlerimi altüst eden, dayanılmaz bir yalnızlık hissine kapılmıştım. Yine de Kont'un varlığından ötürü nefret etmeye başladığım odalarda yalnız başına yaşamaktan daha iyiydi ve sinirlerimi biraz yatıştırmaya uğraştıktan sonra, üzerime tatlı bir dinginlik çöktü. Şimdi, eski zamanlarda muhtemelen güzel bir kadının oturup dalgınlıkla ve kızararak kötü imlasıyla aşk mektupları yazdığı, küçük meşe masada oturuyor ve steno ile günlüğümü en son kapattığımdan bu yana olan biteni yazıyorum. Son derece modern olan on dokuzuncu yüzyıldayız. Ama yine de, duyularım beni yanıltmıyorsa, eski yüzyılların, katıksız, "modernlik"in asla öldüremeyeceği kendine özgü güçleri varmış ve hâlâ da var.

Daha sonra: 16 Mayıs sabahı - Tanrı aklımı korusun, çünkü artık düştüğüm durum bu. Güvende olmak ve güvende olduğumu hissetmem geçmişte kaldı. Burada yaşadığım sürece dileyebileceğim tek bir şey var: Delirmemek, eğer henüz delirmediysem tabii. İşin ilginç yanı ise bu iğrenç ortamda pusuya yatmış bütün kötülükler arasında en az dehşet verici olanının Kont olması. Böyle düşünmek bile çıldırtıcı, ama ona hizmet etmem güvencede olmamı sağlıyor. Ulu Tanrım! Bağışlayıcı Tanrım! Sakin olmamı sağla, çünkü bu yolun sonunda gerçekten de delirebilirim. Kafamı karıştıran bazı şeyler hakkında yeni şeyler öğrenmeye başlıyorum ve bunlar beni şaşırtıyor. Şimdiye kadar Hamlet'e şunları söyletirken Shakespeare'in ne demek istediğini hiçbir zaman anlayamamıştım:

"Kâğıtlarım! Çabuk, kâğıtlarım! Bunları yazmam gerekiyor,"[10] vs.

Çünkü şimdi sanki beynimin menteşeleri yerinden oynamış ya da ancak beni harap ettikten sonra sona erecek bir şok gelmiş gibi hissediyorum kendimi; sükûn bulmak için günlüğüme dönüyorum. Yazma, alışkanlığı yatışmamı sağlayacaktır. Kont'un ürkünç uyarısı beni o zaman korkutmuştu; şimdi düşününce daha da fazla korkutuyor, çünkü gelecekte üzerimde dehşet verici bir nüfuzu olacak. Söylediklerinden kuşku duymaktan korkacağım.

Günlüğümü yazdıktan ve bereket versin ki, defterimle kalemimi cebime yerleştirdikten sonra uyuyakaldım. Kont'un iması aklıma geldi, ama büyük bir zevkle buna uymadım. Uyku üzerime çökmüş ve beraberinde atlı bir uşak misali inatçılığı da getirmişti. Tatlı ay ışığı beni dinginleştirmiş ve dışarıdaki engin manzara, bana ruhumu diri tutan bir özgürlük hissi

vermişti. Bu gece karanlık, hayaletli odalara dönmemeye ve yürekleri, kıyıcı bir savaşın ortasındaki erkekleri için üzüntü dolu olan eski hanımların oturup şarkı söylediği, tatlı hayatlar yaşadığı burada uyumaya karar verdim. Büyük bir kanepeyi yerinden çekip bir köşeye yerleştirdim, böylece yattığım yerden doğu ve güneydeki güzel manzarayı izleyebiliyordum; düşünmeden ve tozu umursamadan uyumaya hazırlandım.

Uyumuş olmalıyım; öyle olduğunu umuyorum, ama sonrasındaki her şey ürkütücü derecede gerçekti; o kadar gerçek ki, şimdi, burada, sabahın açık, parlak güneş ışığı altında otururken, her şeyin rüya olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Yalnız değildim. Oda aynı odaydı; oraya geldiğimden beri hiç değişmemişti; parlak ay ışığı altında zemin boyunca, uzun süredir orada birikmiş olan toza bastığım yerlerdeki ayak izlerini görebiliyordum. Ay ışığında tam karşımda üç genç kadın duruyordu; elbiselerine ve tavırlarına bakılacak olursa, üç hanımefendi. Onları gördüğümde rüya gördüğümü sandım, çünkü ay ışığı arkalarında kalmasına rağmen yere gölgeleri vurmuyordu. Yaklaşıp bir süre bana baktılar ve sonra aralarında fısıldaştılar. İkisi esmerdi ve aynı Kont'unki gibi kemerli burunları, kocaman, insanın içine işleyen ve ayın soluk ışığı altında neredeyse kırmızı gibi görünen siyah gözleri vardı. Diğeri sarışındı, olabildiğince sarışın; altın rengi saçlarında geniş bukleler vardı ve gözleri solgun safirler[11] gibiydi. Yüzünü bir yerden tanıyormuşum gibi geldi, hayal meyal hatırladığım bir korkuyla bir ilgisi vardı sanki, ama bunu ne zaman ve nasıl yaşadığımı o an tam olarak hatırlayamıyordum. Üçünün de, şehvetli dudaklarının yakut kırmızısına tezat oluşturarak inci gibi parlayan bembeyaz dişleri vardı. Onlarda beni huzursuz eden bir şey vardı; arzu dolu, ama aynı zamanda ölümcül bir korku. Yüreğimde, o kırmızı dudaklarıyla beni öpmeleri için tekinsiz, yakıcı bir arzu duyuyordum. Bunları yazmam iyi değil, çünkü bir gün Mina'nın gözüne ilişebilir ve ona acı verebilir; ama gerçek bu. Fısıldaşıyorlardı, sonra üçü birden güldü -öyle berrak, öyle hoş, ama yumuşak, insan dudaklarından asla çıkamazmış gibi gelen tiz kahkahalar. Becerikli bir elin cam bardaklardan çıkardığı, tüyler ürpertici, dayanılmaz tatlılığın sesi gibiydi. Sansın kız cilveli cilveli başını salladı ve diğer ikisi onu cesaretlendirdi. Birisi şöyle dedi:

"Hadi! İlk senin sıran, ardından biz de seni takip edeceğiz, başlamak senin hakkın." Öbürü ekledi:

"Genç ve güçlü bir adam; hepimize yetecek kadar öpücüğü var."

Ben sessizce yatıyor, kirpiklerimin arasından hoş bir beklentinin ıstırabıyla bakıyordum. Sansın kız ilerledi, üzerime eğildi; soluğunun üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Bir bakıma tatlıydı, bal gibi tatlı ve tıpkı sesi gibi ürpermeme sebep oldu; ama tatlılığının altında bir acılık, kan kokusu gibi tiksinti verici bir acılık vardı.

Gözkapaklarımı açmaya korkuyordum, ama kirpiklerimin altından bakıyor ve mükemmel şekilde görüyordum. Sansın kız diz çökerek üzerime eğilmiş, açıkça şeytani bir zevkle bakıyordu. Hem korkutucu hem de tiksindirici, kasıtlı bir şehvet vardı yüzünde ve boynunu eğdiğinde tam bir hayvan gibi dudaklarını yaladı; ay ışığında görebildiğim kadarıyla kırmızı dudakları ve beyaz, keskin dişlerine sürttüğü kırmızı dili ıslaktı ve parlıyordu. Başını gittikçe daha çok eğdi ve dudakları, ağzımla çenemin aşağısına inip sanki boğazıma yapışıp kaldı. Sonra duraksadı, dişlerini ve dudaklarını yalarken dilinin çıkardığı sesleri duyabiliyor ve sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Sonra, boğazımın derisi, insanı gıdıklayacak bir el yaklaşırken olduğu gibi ürpermeye başladı. Boğazımın aşın derecede duyarlı derisinde dudaklarının yumuşak, titrek dokunuşlarını ve iki keskin dişin sertçe dokunup bekleyişini hissedebiliyordum. Dermansız bir esrime içinde gözlerimi kapadım ve bekledim; kalbim çarparak bekledim.

Ama o anda içimden şimşek gibi bir başka duygu geçti. Kont'un bir öfke fırtınası içinde esen varlığını hissettim. İsteksizce gözlerimi açtığımda kuvvetli eliyle sarışın kadının incecik boynunu kavradığını gördüm; mavi gözleri şimdi öfke içinde olan, beyaz dişleri hiddetle gıcırdayan, beyaz yanakları hırstan al basmış kadını bir devin gücüyle geri çekti. Ama Kont! Cehennem çukurundaki iblislerde bile böyle bir öfke ve kızgınlık olacağını hiç hayal etmemiştim. Gözleri gerçekten de ateş saçıyordu. İçlerindeki kırmızı ışık, sanki arkalarında cehennem ateşinin alevleri parlıyormuş gibi dehşet vericiydi. Yüzü ölü gibi solgundu ve hatları gerilmiş teller gibi sertti; burnunun üzerinde birleşen gür kaşlar, kor haline gelmiş beyaz metalden, yukarı doğru kalkmış bir çubuk gibiydi. Kolunu büyük bir şiddetle savurarak kadını kendisinden uzağa fırlattı ve sonra diğerlerine, geri çekilmelerini söyler gibi kollarını savurdu; kurtlara yaptığını gördüğüm

buyurgan hareketin aynısıydı bu. Alçak ve neredeyse fısıltı halinde olmasına rağmen, sanki havayı yırtan ve odayı çınlatan bir sesle tısladı:

"Ona dokunmaya nasıl cesaret edersiniz? Yasakladığım halde ona nasıl göz dikersiniz? Hepinize söylüyorum, geri çekilin! Bu adam bana ait! Ona bulaşmamaya dikkat edin, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsınız." Sarışın kız, edepsizce, cilveli bir kahkahayla ona cevap verdi:

"Sen, hiçbir zaman sevmedin, asla sevemezsin!" Bunun üzerine öbür kadınlar da ona katıldı ve odanın içinde öyle neşesiz, sert, ruhsuz bir kahkaha çınladı ki, bu sesi duyunca neredeyse bayılacağımı sandım; ifritlerin kahkahası gibiydi. Kont döndü, dikkatle yüzüme baktıktan sonra yumuşak bir fısıltı ile şunları söyledi:

"Evet, ben de sevebilirim; geçmişe bakarak bunu siz de söyleyebilirsiniz. Öyle değil mi? Onunla işim bittiğinde, onu istediğiniz gibi öpebileceğinize söz veriyorum. Şimdi gidin! Gidin! Onu uyandırmak zorundayım, yapılacak işler var çünkü."

"Bu gece hiçbir şey içemeyecek miyiz?" dedi içlerinden biri, hafifçe gülerek Kont'un yere fırlattığı, sanki içinde canlı bir şey varmış gibi kıpırdayan bir torbayı göstererek. Yanıt olarak Kont başını salladı. Kadınlardan biri ileri atıldı ve torbayı açtı. Eğer kulaklarım beni yanıltmadıysa, havasızlıktan boğulmak üzere olan bir çocuğun boğuk hıçkırıklarla ağlamasını duydum. Kadınlar çantanın etrafına üşüştüler ve ben dehşetten donakaldım. Ama başımı kaldırdığımda gitmişler ve ürkütücü torbayı da yanlarında götürmüşlerdi. Yakınlarında kapı falan yoktu ve ben fark etmeden yanımdan geçmiş de olamazlardı. Sanki ay ışığının içinden süzülüp pencereden dışarı çıkmışlardı, çünkü tamamen silinip gitmeden önce bir anlığına dışarıda solgun, gölgemsi şekiller görmüştüm.

Sonra yaşadığım korkuya daha fazla dayanamadım ve bilincimi kaybettim.

[1] Sibiryalılar, Magyar'lar ve Finleri içeren bir Ural-Altay halk grubu.

[2] Orj. Berserker, cesaretleri ve acımasızlıklarıyla bilinen eski İskandinav savaşçıları.

[3] Eskiden, Karadeniz ve Hazar Denizi'nin kuzeyinde bir bölge.

[4] Atilla'nın halefi seçilen ve dokuzuncu yüzyılda Macaristan'ı fetheden Magyar lideri; bu kelime ayrıca "anayurdun fethi" anlamına gelir. Stoker 1896'da Drakula'yı yazarken Honofoglalas'ın bininci yıldönümü kutlanıyordu.

[5] Romence'de vali ya da prens.

[6] Kazıklı Vlad'ın 1462de Wallachia (Eflak-Boğdan) tahtına geçen kardeşi, Radu.

[7] 1526'da Türklerin kazandığı Mohaç Savaşı'ndan sonra Macaristan Türk eyaleti olmuş, Transilvanya yarı-özerk bir konum kazanmıştır. Sonradan tekrar Avusturya egemenliğine geçmiştir.

[8] Hapsburg'lar: 1282-1918 yıllan arasında Avusturya'yı ve Stoker'ın zamanında Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu yöneten hanedan. Romanofflar: 1613-1917 yıllan arasında adlan devam eden Rus kraliyet ailesi.

[9] Gülgillerden, kırlarda yetişen yabani bir ağaç.

[10] Hamlet, I, 5, 107.

[11] Safir: Gökyakut. Mavi renkli, değerli bir taş.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Yatağımda uyandım. Eğer rüya görmediysem, beni oraya Kont taşımış olmalı.

Kendimi buna inandırmaya çalıştım, ama hiç şüphe yaratmayacak, kesin bir sonuca varamadım. Aslında, bazı küçük kanıtlar vardı; örneğin giysilerimin benim âdetim olmayan bir şekilde katlanıp bir kenara konulması gibi. Saatim kurulmamıştı; benim yatağa girmeden önce son iş olarak, titizlikle saatimi kurmak gibi bir alışkanlığım vardı ve buna benzer bir sürü ayrıntı. Ama bunlar kanıt sayılmaz, çünkü zihnimin her zamanki gibi çalışmadığını gösteriyor olabilirler ve bazı sebeplerden altüst olduğum açık. Bir kanıt aramak zorundayım. Emin olduğum bir şey var: Beni buraya taşıyan ve üstümü çıkaran Kont ise, bunu telaş içinde yapmış olmalı, çünkü ceplerime dokunulmamış. Bu günlüğün onun için esaslı bir muamma olacağından eminim. Günlüğe el koyar ya da yok ederdi. Odaya göz gezdirdiğimde, benim için korku dolu bir yer olmasına rağmen şimdi bir çeşit sığınakta olduğum hissine kapıldım, çünkü, hiçbir şey neredeyse kanımı emecek olan ve belki de hâlâ peşimde olan o korkunç kadınlardan daha dehşet verici olamazdı.

18 Mayıs - O odaya gün ışığında bakmak için tekrar aşağı indim, çünkü gerçeği bilmek zorundayım. Merdivenlerin tepesindeki kapının önüne geldiğimde kilitli olduğunu gördüm. Pervazına öyle bir güçle sıkıştırılmıştı ki, ahşabın o kısmı kıymık kıymık olmuştu. Kapının sürgülenmemiş olduğunu görebiliyordum, kapı içeriden tutturulmuştu. Korkarım, yaşadıklarım rüya değildi ve ben buna göre davranmalıyım.

19 Mayıs - Kesinlikle kapana kısılmış bir hayvan gibiyim. Dün gece, Kont bana çok nazik bir tavırla üç mektup yazmamı rica etti; birinde buradaki işlerimin bitmek üzere olduğunu ve birkaç gün içinde dönüş yolculuğuna başlayacağımı, öbüründe mektubun tarihinden bir sonraki günün sabahı yola çıkacağımı ve üçüncüsünde de şatodan ayrıldığımı ve Bistritz'e vardığımı yazmamı istedi. İtiraz etmeyi isterdim, ama şu an, kaderim tamamıyla onun elindeyken, Kont'la açık açık tartışmak delilik ve istediklerini yazmayı reddetmek ise şüphelenmesine sebep olur, onu kızdırırdı. Çok fazla şey öğrendiğimi ve tehlikeli olmamam için canlı kalmamam gerektiğini biliyor. Tek şansım fırsatlarımı elimden geldiğince uzun bir süre değerlendirmek. Bana kaçma şansı verecek fırsatlar çıkabilir. Gözlerinde sarışın kadını tutup savurduğunda ortaya çıkan gazaba benzer bir hiddet toplandığını görüyordum. Bana posta arabalarının çok seyrek ve güvenilmez olduğunu, şimdi yazmamın dostlarımın huzurunu güvence altına alacağını söyleyerek bir açıklamada bulundu; ziyaretimi uzatacak bir durum ortaya çıkarsa, sonraki mektuplarımı iptal edeceğini ve bunların, günü gelene kadar Bistritz'de tutulabileceğini öyle etkili bir dille anlattı ki, ona karşı çıkmak yeni bir kuşku uyandırmak demek olurdu. Dolayısıyla ona katılıyormuş gibi yaptım ve mektuplara hangi tarihi yazmam gerektiğini sordum. Bir dakika boyunca hesap yaptı ve sonra şöyle dedi: "ilki 12 Haziran, ikincisi 19 Haziran ve üçüncüsü de 29 Haziran olmalı."

Artık kalan ömrümü biliyorum. Tanrı yardımcım olsun!

28 Mayıs - Kaçmak için ya da en azından eve haber yollamak için bir şansım var.

Şatoya bir Szgany çetesi[1] geldi ve avluya kamp kurdu. Bu Szgany'ler Çingene; defterimde bunlarla ilgili notlar var. Dünyadaki diğer Çingenelerle akrabalıkları olmasına rağmen, bunlar buraya, dünyanın bu bölgesine özgüler. Macaristan'da ve Transilvanya'da onlardan binlercesi var ve neredeyse hiçbir kanun tanımıyorlar. Kural olarak, önemli bir soyluya ya da boyar'a bağlanıyorlar ve kendilerine onun ismini veriyorlar. Korkusuzlar ve batıl inançları bir yana, dinsizler; yalnızca Roman dilinin kendilerine özgü lehçelerini konuşuyorlar. Memlekete birkaç mektup yazacağım ve onlar aracılığıyla göndermeye çalışacağım. Tanışıklık kurmak için onlarla çoktan penceremden konuştum bile. Şapkalarını çıkardılar, bana saygı gösterdiler

ve pek çok işaret yaptılar, ama konuştukları dili anlamadığım gibi bunları da çözemedim...

Mina'nın mektubunu steno ile yazdım; Bay Hawkins'in mektubunda ise sadece Mina'yla iletişime geçmesini belirttim. Mina'ya durumumu açıkladım, ama olası tehlikelerden bahsetmedim. Yüreğimi ona açsam, şok olur, öleceğimden korkardı. Ayrıca mektupların ulaşmaması halinde, Kont da sırrımı ve ne kadar şey bildiğimi öğrenemeyecek...

Mektupları verdim; onlan bir altın parayla birlikte penceremin parmaklıklarının arasından fırlattım ve mektupları postalamaları için elimden gelen bütün işaretleri yaptım. Mektupları alan adam onlan yüreğine bastırdı ve eğildi; sonra da mektupları şapkasının altına koydu. Daha fazlasını yapamazdım. Gizlice çalışma odasına döndüm ve okumaya başladım. Kont gelmediği için buraya yazdım... Kont geldi. Yanıma oturdu ve elindeki iki mektubu açarken en yumuşak sesiyle şunları söyledi:

"Bana bunlan Szgany'ler verdi; nereden geldiklerini bilmiyorum, ama elbette gerekeni yapacağım. Bakın!" Mektuba önceden bakmış olmalıydı; "Birisi sizden, dostum Peter Hawkins'e yazılmış; diğeri ise..." zarfı açarken garip simgeleri gördü ve yüzü karardı, gözleri hiddetle parladı. "Diğeri ise şeytani bir şey, dostluk ve misafirperverliğe ihanet! İmzalanmamış. Eh! Demek ki bizim için önemi olamaz." Ve mektupla zarfı sakin sakin lambanın alevine tutup yanıp tükenene kadar bekledi. Sonra devam etti: "Hawkins'e yazılan mektuba gelince -size ait olduğu için onu göndereceğim elbette. Mektuplarınız benim için kutsaldır. Bilmeden mührü bozduğum için beni affedin, dostum. Mektubu tekrar mühürlemez misiniz?" Mektubu bana uzattı ve nazikçe başını eğerek bana temiz bir zarf verdi. Adresini tekrar yazıp zarfı sessizce ona geri vermekten başka çarem yoktu. Odadan çıktığında anahtarın hafifçe kilitte döndüğünü duydum. Bir dakika sonra gidip kapıyı açmayı denedim, ama boşunaydı.

Bir iki saat sonra Kont sessizce odaya girdi ve onun gelişiyle uyandım; çünkü kanepede uyuyakalmıştım. Tavtrlan çok nazik ve neşeliydi; benim uyuduğumu görünce şöyle dedi:

"Demek yorgunsunuz, dostum? Yatağınıza gidin. En iyi öyle dinlenirsiniz. Bu gece sizinle konuşma zevkini tadamayacağım, çünkü

yapmam gereken bir sürü işim var; ama rica ederim siz uyuyun." Odama geçtim ve yatağıma girdim; tuhaftır, hiç rüya görmeden uyudum. Umutsuzluk da kendi dinginliklerini getiriyor.

31 Mayıs - Bu sabah uyandığımda çantamdan birkaç kâğıt ve zarf almaya, bunlan cebimde taşımaya karar verdim; böylelikle karşıma bir fırsat çıkarsa yazabilecektim; ama yine bir sürpriz, yine bir şok!

Tüm kâğıtlar yok olmuştu ve bunlarla birlikte, bütün notlanm, demiryollan ve seyahat tarifelerim, referans mektubum, aslında şatodan çıktığımda işime yarayacak her şey.

Oturdum ve bir süre düşündüm. Sonra aklıma bir şey geldi ve giysilerimi yerleştirdiğim bavula ve gardırobun içine baktım.

Yolculukta giydiğim takımım yoktu; ayrıca paltom ve battaniyem de. Hiçbir yerde izlerine rastlayamadım. Bu yeni bir şeytanlık planına benziyordu...

17 Haziran - Bu sabah, yatağımın kenarında oturmuş, kafa patlatırken dışarıda bir kırbaç şaklaması ve avlunun ötesindeki taşlı patikada atların nal seslerini duydum. Sevinçle pencereye koştum ve her biri sekiz güçlü at tarafından çekilen iki büyük leiterwagoriun avluya girdiğini gördüm. İki arabayı da geniş şapkaları, büyük kopçalı kemerleri, kirli koyun póstekileri ve uzun çizmeleriyle birer Slovak sürüyordu. Ayrıca ellerinde uzun birer sopa vardı. Aşağı inip onlar için açılacağını düşündüğüm ana salonda aralarına katılmak niyetiyle kapıya koştum. Yine bir şok: Kapım dışarıdan kilitlenmişti!

Sonra pencereye koştum ve onlara seslendim. Başlarını kaldırıp aptal aptal bana baktılar ve parmaklarıyla işaret ettiler ama tam o sırada Szgany'lerin hetmarıı[2] dışarı çıktı ve benim penceremi işaret ettiklerini görünce bir şeyler söyleyerek onları güldürdü. Ondan sonra, hiçbir çabam, hiçbir acıklı haykırışım ya da ıstırap dolu yakarışım bana bakmalarını bile sağlayamadı. Büyük bir kararlılıkla bana sırtlarını döndüler. Leitenuagon'larm. içinde kalın halattan kulpları olan, büyük, kare kutular vardı; Slovakların bunları kolaylıkla taşıdığına ve kabaca hareket ettirirken kutulardan çıkan sese bakılacak olursa, boştular. Hepsi indirilip avlunun bir

köşesine büyük bir yığın halinde konulduktan sonra, Szgany, Slovaklara bir miktar para verdi ve Slovaklar da şans getirsin diye paraların üzerine tükürerek tembel tembel atlarının başına gittiler. Bundan kısa bir süre sonra, kırbaç şaklamalarının uzaklaşarak kaybolduğunu duydum.

24 Haziran, sabahtan önce - Dün gece Kont erkenden yanımdan ayrıldı ve odasına kapandı. Cesaretimi toplar toplamaz, merdivenlere koştum ve güneye açılan pencereden dışarı baktım. Kont'u izlemeye karar vermiştim, çünkü bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Szgany'ler şatoda bir yerlere yerleşmişler, bir tür iş yapıyorlardı. Bunu biliyorum çünkü ara sıra, uzaktan, boğuk kazma kürek sesleri geliyordu ve bu her neyse, şeytani bir kötülükle ilgili olmalıydı.

Kont'un penceresinden bir şeyin çıktığını gördüğümde neredeyse yarım saattir penceredeydim. Geri çekildim ve dikkatlice baktım; adamın bütün bedeninin dışarı çıktığını gördüm. Buraya gelirken giydiğim takımın üzerinde olduğunu görmek benim için yeni bir şok oldu ve omzunda da kadınların alıp götürdüğünü gördüğüm o ürkütücü torba asılıydı. Neyin peşinde olduğu su götürmezdi, hem de benim giysilerimle! Demek yeni şeytanlık planı buymuş: Başkalarının beni gördüğünü sanmasını sağlayacak; böylece kendi mektuplarımı postalarken kasabalarda ya da köylerde görüldüğüme ilişkin kanıt bırakacak ve yapabileceği her türlü kötülük, yörenin insanları tarafından bana atfedilecekti.

Ben burada gerçek bir mahkûm gibi kapatılmışken ve suçluların bile hakkı ve tesellisi olan yasaların korumasından mahrumken, bu adamın neler yaptığını düşünmek bile beni çıldırtıyor.

Kont'un dönüşünü beklemeye karar verdim ve uzun bir süre inatla pencerede oturdum. Sonra ay halesinin içinde küçük, tuhaf beneklerin uçuştuğunu fark ettim. Toz zerreciklerine benziyorlardı ve havada dönenerek bir bulut gibi bir araya toplanıyorlardı. Onları izlemek beni yatıştırdı ve içimi bir huzur kapladı. Bu hava gösterisini, tadına vara vara seyredebilmek için pencere boşluğuna daha rahatça kuruldum.

Vadinin epey aşağılarında, benim göremeyeceğim bir yerlerden gelen uzak, iç kıyıcı köpek ulumaları beni irkiltti. Köpeklerin ulumaları kulaklarımda daha tiz bir sesle çınladı ve uçuşan toz zerrecikleri ay ışığında

dans edip seslere göre yeni şekiller aldı. İçgüdülerimin çağrısı karşısında uyanmaya çabaladığımı hissediyordum; hatta ruhum çabalıyordu ve yarı yarıya hatırladığım güdülerim, seslenişe karşılık vermeye uğraşıyordu. Hipnotize oluyordum! Toz gittikçe daha hızlı dans ediyor ve yanımdan geçerek ötedeki karanlığa uzanan ay ışığı titriyor gibi görünüyordu. Toz bulutu, gittikçe daha çok yoğunlaştı ve belirsiz, hayali biçimlere büründü. Ve sonra irkildim, tamamen uyandım, duyularımı tümden denetim altına aldım ve çığlıklar atarak oradan fırlayıp kaçtım. Ay ışığından ötürü gittikçe somutlaşan hayali biçimler benim ölüm fermanım demek olan üç korkunç kadına aitti. Kaçtım ve odamda kendimi daha güvende hissettim. Orada ay ışığı yoktu ve bir lambanın parlak aydınlığı işiyordu.

Birkaç saat geçtikten sonra Kont'un odasından bir ses geldiğini duydum; çabucak bastırılan, tiz bir çığlığa benzer bir ses. Ve sonra her şey yine sessizliğe gömüldü; tüylerimi ürperten, derin, korkunç bir sessizlik. Kalbim küt küt atarak kapıyı yokladım, ama hapishaneme kilitlenmiştim ve hiçbir şey yapamazdım. Oturup ağladım.

Otururken dış avluda bir ses duydum -bir kadının acı dolu haykırışı. Pencereye koştum ve pencereyi yukarı kaldırarak parmaklıkların arasından dışarı baktım. Orada gerçekten de bir kadın vardı, saçı başı darmadağındı ve koşmaktan sıkışmış gibi ellerini kalbinin üzerine bastırmıştı. Kapının bir köşesine yaslanıyordu. Pencerede benim yüzümü görünce öne fırladı ve tehdit dolu bir sesle bağırdı: "Canavar, bana çocuğumu geri ver!"

Kendini dizleri üzerine, yere attı ve ellerini kaldırarak yüreğimi burkan bir sesle aynı sözleri haykırdı. Sonra saçlarını yolmaya, göğsünü yumruklamaya, dövünmeye başladı. Sonunda ileriye doğru atıldı. Onu göremesem bile, çıplak elleriyle kapıya vurduğunu duyabiliyordum.

Tepede bir yerlerden, muhtemelen kuleden Kont'un sert, metalik bir fısıltıyla tısladığını duydum. Seslenişine çok uzaklardan kurt ulumaları cevap verdi. Çok geçmeden, ağzına kadar dolmuş bir barajın serbest bırakılmış sulan gibi, avlunun geniş girişinden içeri bir kurt sürüsü akın etti.

Kadından çığlıkları kesildi ve kurtların ulumaları çok kısa sürdü. Çok geçmeden, yalanarak teker teker uzaklaştılar.

Kadına acıyamadım; çocuğunun başına neler geldiğini artık bildiğim için kadının ölmesi daha iyiydi.

Ne yapacağım? Ne yapabilirim? Gecenin, karanlığın ve korkunun bu dehşet verici esaretinden nasıl kurtulabilirim?

25 Haziran, sabah - Gecenin acısını çekmeyen kimse sabahın kalbine ve gözüne ne kadar tatlı ve hoş görüneceğini bilemez. Bu sabah güneş yükselip de penceremin karşısındaki büyük avlu kapısının tepesinde asılı kalınca, dokunduğu yüksek noktada bana sanki kemerdeki güvercin ağarmış gibi geldi. Korkum, sanki sıcaktan eriyen buhardan bir giysiymiş gibi üzerimden akıp gidiverdi. Gündüzün verdiği cesaret hâlâ üzerimdeyken bir şekilde harekete geçmeliyim. Dün gece, üzerine üeriki bir tarih atılmış mektuplarımdan biri postaya gitti; varlığımın izlerini dünya yüzünden silecek olan ölümcül dizinin ilk parçası.

Bunları düşünmeyip eyleme geçmeliyim! Hep geceleri saldırıya uğradım, tehdit edildim, bir şekilde tehlike ya da korkuya maruz kaldım. Henüz Kont'u gün ışığında hiç görmedim. Acaba herkes uyanıkken uyuyor, herkes uyurken uyanık kalmayı böyle mi başarıyor? Keşke odasına girebilsem! Ama bu olanaksız. Kapısı her zaman kapalı. Evet, aslında cesaret edilebilirse, bunun bir yolu var. Onun bedeninin geçtiği yerden neden başka bir beden de geçemesin? Onun penceresinden dışarı süründüğünü kendi gözlerimle gördüm; neden onu taklit edip penceresinden içeri girmeyeyim? Çok az umut var, ama şu anki durumum daha umutsuz. Tehlikeyi göze alacağım. En kötüsü ölüm olur. Ve bir insanın ölümü bir buzağının ölümüyle aynı değildir, korku sonsuza dek üzerimde olabilir. Tanrım, bu işte bana yardımcı ol! Başaramazsam, elveda Mina; sadık dostum ve ikinci babam, elveda; herkese ve son olarak Mina'ya elveda!

Aynı gün, daha sonra - Denedim ve Tanrı'nın yardımıyla, bu odaya sağ salim geri döndüm. Her ayrıntıyı sırasıyla yazmalıyım. Cesaretim henüz yerindeyken, doğruca odamın güney cephesindeki penceresine gittim ve hemen dışarı, binanın bu tarafım çevreleyen taştan, dar çıkıntının üzerine çıktım. Taşlar iriydi ve kocaman kocaman kesilmişti; aralarındaki harç zamanla akıp gitmişti. Çizmelerimi çıkardım ve umutsuz yolculuğuma başladım. Korkunç derinliği aniden görürsem altüst olmayayım diye, aşağı yalnız bir kez baktım, ama sonra bundan kaçındım.

Kont'un penceresinin yönünü ve uzaklığını çok iyi biliyordum ve elimden geldiğince o yöne doğru ilerledim. Başım dönmüyordu -sanırım, başımın dönmesine izin veremeyecek kadar çok heyecanlıydım- ve kendimi pencere eşiğinde, çerçeveyi kaldırmaya çalışırken buluncaya kadar geçen zaman bana çok kısa geldi. Ama eğilip ayaklarımı öne uzatarak pencereden kaydığımda büyük bir heyecana kapıldım. Sonra Kont'un içeride olup olmadığına baktım, ama şaşkınlık ve sevinç içinde bir şey keşfettim. Oda boştu! Hiçbir zaman kullanılmıyor gibi görünen birkaç parça tuhaf şeyden başka bir şey yoktu; mobilyalar güney tarafındaki odalardakilerle aynı stilde görünüyordu ve tozla kaplıydı. Anahtarı aradım, ama kapının üstünde değildi, hiçbir yerde de bulamadım. Bulabildiğim tek şey bir köşedeki kocaman altın yığınıydı -her türden altın; sanki uzun zamandır yerde duruyorlarmış gibi ince bir toz tabakasıyla kaplı Roma, İngiliz, Avusturya, Macar, Yunan ve Türk paraları. Gördüklerimden hiçbiri üç yüz yaşından daha yeni değildi. Zincirler ve süs eşyaları da bulunuyordu, bazılarının üstünde mücevherler vardı ama hepsi de eski ve lekeliydi.

Odanın bir köşesinde ağır bir kapı vardı. Bu kapıyı denedim, çünkü odanın ya da dış kapının anahtarını -araştırmamın temel amacı- bulamadığım için başka şeyleri incelemek zorundaydım, yoksa bütün emeklerim boşa gidecekti; kapı açıktı ve taş bir koridordan, dik bir şekilde aşağı inen sarmal bir merdivene açılıyordu. Yalnızca ağır, taş duvarlardaki deliklerden gelen ışıkla aydınlandığından ve merdivenler karanlık olduğundan nereye bastığıma dikkat ederek aşağı indim. En dipte karanlık, tünel gibi bir koridor vardı; öbür uçtan ölümcül, mide bulandırıcı bir koku geliyordu -yeni altüst edilmiş eski toprak kokusu. Koridorda ilerledikçe koku yaklaştı ve ağırlaştı. En sonunda yan açık duran ağır bir kapıyı çektim ve kendimi mezarlık olarak kullanıldığı anlaşılan eski, harabe bir şapelin içinde buldum. Çatısı çökmüştü ve iki yerde, yeraltı mezarlarına açılan basamaklar vardı, ama toprak daha yeni kazılmış ve büyük tahta kutulara doldurulmuştu; bunların Slovakların getirdiği kutular olduğu apaçık ortadaydı. Etrafta kimse yoktu, dışarı çıkan bir yol aradım, ama bulamadım. Sonra herhangi bir şansım varsa kullanmamış olmamak için zeminin her bir santimini inceledim. Bunu yapmak ruhumu korkuyla doldursa da loş ışığın can çekiştiği yeraltı mezarlarına bile gittim. Bunlardan ikisinde eski tabut parçalan ve toz yığınlarından başka bir şey görmedim, ama üçüncüsünde bir şey buldum.

Orada, büyük kutulardan birinin içinde -ki bunlardan toplam elli tane vardı- yeni kazılmış bir toprak yığınının üzerinde Kont yatıyordu! Ya ölüydü ya da uyuyordu, ama hangisi bilemiyorum -çünkü gözleri açık ve taş gibiydi, ama ölümün donukluğu yoktu- ve yanaklarında, bütün solgunluklarına rağmen canlı sıcaklığı vardı ve dudaklan her zamanki gibi kırmızıydı. Ama herhangi bir kıpırtı, nabız, soluk, kalp atışı yoktu. Üzerine eğildim ve herhangi bir yaşam belirtisi bulmaya çalıştım, ama bulamadım. Orada uzun süredir yatıyor olamazdı, çünkü toprak kokusu birkaç saat içinde geçerdi. Kutunun yanında kapağı duruyordu, birkaç yerinde delikler açılmıştı.

Anahtarların Kont'un üzerinde olabileceğini düşündüm, ama aramaya kalkıştığımda ölü gözlerini ve ölü olmalarına rağmen, benim ya da varlığımın farkında olmamalarına rağmen, içlerinde öyle nefret dolu bir bakış gördüm ki, hemen oradan kaçtım ve Kont'un odasını pencereden terk ederek yine şato duvarından yukarı tırmandım. Odama geri döndüğümde kendimi soluk soluğa yatağa attım ve düşünmeye çalıştım...

29 Haziran - Bugün son mektubumun günü ve Kont mektubun gerçek olduğunu kanıtlamak için gerekli adımları attı; çünkü onun yine aynı pencereden ve yine benim kıyafetlerimle şatoyu terk ettiğini gördüm. Bir kertenkele gibi duvardan aşağı indiği sırada bir silahım ya da onu yok edebileceğim, öldürücü bir aletim olmasını diledim. Ama korkarım, insan eliyle yapılmış hiçbir silah ona işlemezdi. O esrarengiz kız kardeşleri[3] görmekten korktuğum için dönüşünü beklemeye cesaret edemedim. Kütüphaneye geri döndüm ve uyuyana kadar okudum. Kont tarafından uyandırıldım; bana bir adamın bakabileceği en korkunç ifadeyle bakarak şunları söyledi:

"Yarın ayrılmamız gerekiyor, dostum. Siz güzel İngiltere'nize dönüyorsunuz, ben ise sonuçlandırdığımda belki bir daha hiç karşılaşamayacağımız işimi yapmaya gidiyorum. Eve yazdığınız mektubunuz yollandı; yarın ben burada olmayacağım, ama yolculuğunuz için gerekli her şey hazır olacak. Sabahleyin, Macbetfı'teki üç cadıya gönderme yapılıyor.

Szgany'ler gelecek; burada bazı işleri var ve ayrıca birkaç Slovak da gelecek. Onlar gittikten sonra arabam gelip sizi alacak ve Bukovina'dan

Bistritz'e giden posta arabasına binebilmeniz için sizi Borgo Geçidi'ne götürecek. Ama sizi Drakula Şatosu'nda tekrar görebilmeyi umut ediyorum." Söylediklerinden şüphe ediyordum ve samimiyetini sınamaya karar verdim. Samimiyet! Bunu böyle bir canavarla bağlantılı olarak yazmak kelimeye saygısızlık etmek gibi geliyor, bu yüzden doğruca:

"Neden bu gece gitmeyeyim?" diye sordum.

"Çünkü, sevgili bayım, arabacım ve atlarımı bir iş için gönderdiğimden burada değiller."

"Ama ben seve seve yürürüm. Hemen uzaklaşmak istiyorum." Gülümsedi, öyle yumuşak, nazik ve şeytani bir gülümsemeydi ki, bu nazikliğin arkasında bir hile olduğunu hemen anladım. Dedi ki:

"Ya valizleriniz?"

"Önemli değil. Daha sonra birisini gönderip aldırtabilirim."

Kont ayağa kalktı ve gözlerimi ovuşturmama sebep olan tatlı bir incelikle -o kadar gerçek gibi görünüyordu ki- şöyle dedi:

"Siz İngilizlerin yüreğime yakın bulduğum bir sözü var; çünkü bu sözün ruhu bizim boyarlarımıza hükmedenle aynıdır: 'Geleni hoş karşıla, gideni çabuk uğurla. Benimle gelin, sevgili, genç dostum. Bu evde, isteğiniz dışında bir saat bile geçirmeyin ama gitmenize ve bunu bu kadar ani bir şekilde arzulamanıza üzüldüm. Gelin!"

Aşırı bir ciddiyetle, elinde lambayla beni merdivenlerden aşağı götürdü ve koridor boyunca yürüdük. Aniden durdu.

"Dinleyin!"

Yakınlardan birçok kurdun uluması duyuldu. Ses sanki elini kaldırmasıyla aniden yükselmişti; tıpkı şefin bagetini[4] kaldırmasıyla, büyük bir orkestranın müziğinin aniden yükselmesi gibi. Bir an durduktan sonra yine abartılı bir şekilde kapıya doğru yürümeye devam etti, büyük sürgüleri çekti, ağır zincirleri çengellerinden çıkardı ve kapıyı açmaya başladı.

Kapının kilitli olmadığını görmek beni çok şaşırttı. Kuşkuyla etrafa bakındım, ama herhangi bir anahtar göremedim.

Kapı açılmaya başladığında dışarıdaki kurtların uluması daha da yüksek ve öfkeli gelmeye başladı; gıcırdayan dişleriyle kırmızı çeneleri ve kör tırnaklı pençeleri, açık kapıdan göründü. O an için Kont'a karşı çıkmanın faydasız olduğunu anladım. Bir emriyle harekete geçen böyle müttefikleri varken hiçbir şey yapamazdım. Ama kapı yavaş yavaş açılmaya devam etti ve arada yalnızca

Kont'un bedeni duruyordu. Aniden sonumun o an, o şekilde gelebileceğini fark ettim; kurtlara verilecektim, hem de bunu kendim davet etmiştim. Bu fikirde Kont'a yaraşır büyüklükte şeytani bir kötülük vardı. Son şansımı kullanarak bağırdım:

"Kapıyı kapatın; yarın sabaha kadar bekleyeceğim!" Ve yaşadığım acı hayal kırıklığının gözyaşlarını gizlemek için ellerimle yüzümü kapattım. Kont güçlü kolunun tek bir hareketiyle kapıyı kapadı ve büyük sürgüler yerlerine geri çekilirken çınlayıp bütün salonda yankılandı.

Sessizlik içinde kütüphaneye geri döndük ve ben bir iki dakika sonra kendi odama gittim. Kont Drakula'yı son görüşümde, gözlerinde kırmızı zafer pırıltıları ve cehennemdeki Yahuda'nın gurur duyacağı bir gülümsemeyle, eliyle bana öpücük yolluyordu.

Odama girmiş, uzanmak üzereyken kapımın dışında fısıltılar duyduğumu sandım. Yavaşça kapıya gittim ve dinledim. Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, Kont'un sesini duyuyordum.

"Geri çekilin, yerlerinize dönün! Sizin vaktiniz daha gelmedi. Bekleyin. Sabırlı olun. Yarın gece, yarın gece sizindir!" Hafif, tatlı bir kahkaha dalgası yayıldı; öfke içinde, hızla kapıyı açtım ve dışarıda dudaklarını yalayan, üç korkunç kadını gördüm. Beni gördüklerinde hepsi birden korkunç bir kahkaha koparıp kaçtılar.

Odama geri döndüğümde kendimi dizlerimin üzerine yere attım. Demek sonum bu kadar yakın öyle mi? Yarın! Yarın! Tanrım, bana ve beni sevenlere yardım et!

30 Haziran, sabah - Bunlar bu günlüğe yazdığım son sözler olabilir. Neredeyse şafak sökene kadar uyudum ve uyandığımda dizlerimin üzerine yere çöktüm, çünkü ölüm geldiğinde beni hazır bulması gerektiğine karar vermiştim.

Sonunda havadaki o ince değişikliği fark ederek sabahın geldiğini anladım.

Sonra, horozun beklenen ötüşü geldi ve kendimi güvende hissettim. Sevinçli bir yürekle kapımı açtım ve koridordan aşağı koştum. Kapının kilitli olmadığını görmüştüm ve kaçış şansı şimdi önümdeydi. Sabırsızlıkla titreyen ellerle zincirleri kancalarından çıkardım ve devasa sürgüleri çektim.

Ama kapı kımıldamadı. Üzerime umutsuzluk çöktü. Kapıyı çektim, çektim; o kadar büyük olmasına rağmen kasasında takırdayana kadar sarstım. Kilidin sürgüsünün kapalı olduğunu görebiliyordum. Ben Kont'un yanından ayrıldıktan sonra kilitlenmişti.

Sonra, her ne olursa olsun, o anahtarı ele geçirmek gibi çılgınca bir arzuya kapıldım ve hemen o anda yine duvarda sürünerek Kont'un odasına girmeye karar verdim. Beni öldürebilirdi ama ölüm şimdi kötülüklerin arasındaki en iyi seçim gibi görünüyordu. Bir an bile duraksamadan koşarak odama gittim, pencereye çıktım ve önceki gibi duvarda sürünerek Kont'un odasına girdim. Boştu, ama ben de bunu bekliyordum zaten. Anahtarı hiçbir yerde göremedim, ama altın yığını duruyordu. Köşedeki kapıdan içeri girdim ve merdivenden aşağı inip karanlık koridordan eski şapele geçtim. Aradığım canavarı nerede bulacağımı şimdi çok iyi biliyordum.

Büyük kutu aynı yerde, duvarın dibinde duruyordu, ama kapağı üzerine konmuştu.

Kapak çivilennıemişti, ama çiviler çakılmaya hazır bir durumda yerlerinde duruyordu. Anahtarı bulmak için Kont'un üzerini aramam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kapağı kaldırdım ve duvara dayadım. Sonra bütün yüreğimi korkuyla dolduran bir şey gördüm. Kont orada uzanmış yatıyordu, ama sanki yarı yarıya yeniden gençleşmiş gibi görünüyordu; çünkü beyaz saçları ve bıyıklan koyu demir grisine dönüşmüş; yanakları dolgunlaşmıştı ve beyaz cildinin altı, yakut kırmızısı

görünüyordu; ağzı her zamankinden daha kırmızıydı, çünkü dudaklarında taze kan damlaları vardı; bunlar ağzının köşelerinden süzülüp çenesine ve boynuna akıyorlardı. Derin, alev alev gözleri bile, şişmiş etlerinin arasına gömülmüş gibi görünüyordu, çünkü gözkapakları ve gözaltlarındaki torbalar kabarmıştı. Sanki korkunç yaratık bütünüyle kanla dolmuş gibiydi, orada tıka basa yemekten bitkin düşmüş iğrenç bir sülük gibi yatıyordu. Ona dokunmak için öne eğildiğimde ürperdim ve bütün duyularım bu temasa karşı isyan etti; ama üstünü aramak zorundaydım yoksa mahvolacaktım. Yaklaşan gece, benim kendi bedenimi o korkunç üçlü için benzer şekilde hazırlanmış bir ziyafete dönüştürebilirdi. Ellerimi bütün bedenin üzerinde gezdirdim, ama anahtara dair hiçbir ize rastlayamadım. Sonra durdum ve Kont'a baktım. Davul gibi şişmiş yüzünde beni çılgına çeviren alaycı bir gülümseme vardı. Londra'ya taşınmasına yardım ettiğim varlık buydu; belki gelecek yüzyıllarda, milyonların arasında kan arzusunu tatmin edecek; savunmasız insanların üzerinden semirecek, yeni ve sürekli genişleyen bir yarı-iblisler çemberi yaratacaktı. Bu düşünce beni çılgına çevirdi. Dünyayı böyle bir canavardan kurtarmak gibi korkunç bir arzuya kapıldım. Elimde öldürücü bir silah yoktu, ama işçilerin kutuları doldurmak için kullandığı küreklerden birini aldım ve kenarını nefret verici yüze vurmak üzere kaldırdım. Ama ben bunu yaptığımda baş döndü ve gözler, yılan gibi dehşet verici parlaklıklarıyla bana çevrildi. Bu görüntü beni felç etmiş gibiydi, kürek elimde dönerek yüzünün ortasını ıskaladı, yalnızca alnının üstünde derin bir yara açtı. Kürek elimden kutunun üstüne düştü ve tekrar elime aldığımda küreğin ucu kapağın kenarına takılarak yine düştü ve korkunç şeyi gözlerimden sakladı. Gördüğüm son şey kanlı, şişmiş bir yüz ve kendi başına cehennemin en dibini tutabilecek kötülük dolu, sabit bir sırıtıştı.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm durdum, ama beynim ateşler içinde kalmış gibiydi ve içimde durmadan büyüyen umutsuzluk verici bir hisle bekledim. Beklerken uzaktan neşeli seslerle söylenen Çingene şarkılarının geldiğini duydum. Şarkılarının arasından, ağır tekerleklerin dönüşü ve kırbaç şaklamaları duyuluyordu; Kont'un bahsettiği Szgany'ler ve Slovaklar geliyordu. Çevreme ve iğrenç bedenin bulunduğu kutuya son bir kez bakarak oradan kaçtım ve kapı açılır açılmaz dışarı fırlamaya karar vererek Kont'un odasına gittim. Seslere kulak verdim ve aşağıda, büyük kilidin içinde dönen bir anahtarın gıcırtısını ve büyük

kapının açılma sesini duydum. Başka bir giriş yolu olmalıydı ya da birisinde kilitli kapılardan birinin anahtarı vardı. Sonra, koridordan patır patır ilerleyen ve ardından azalan ayak sesleri geldi; bunlar çın çın yankılanıyorlardı. Yine yeraltı mezarlarına koşmaya karar verdim; orada yeni girişi bulabilirdim; ama tam o sırada sert bir esinti oldu ve dönen merdivenlere açılan kapı, üst eşikteki tozlan kaldırarak sertçe kapandı. Kapıyı açmaya koştuğumda umutsuzca sıkışmış olduğunu gördüm. Yine tutsak kalmıştım ve kader ağlarını gittikçe daha sıkı örmeye başlamıştı.

Ben bunları yazarken aşağıdaki koridordan bir sürü ayak sesi ve yere konan ağır şeylerin gümbürtüsü geliyor; kuşkusuz içlerinde toprak taşınan kutular... Çekiç sesleri geliyor, kutuların kapaklan çivileniyor. Şimdi koridor boyunca yankılanan ağır ayak seslerini duyabiliyorum, arkalarından da bir sürü başka ayak sesi geliyor.

Kapı kapandı ve zincirler şıngırdadı; kilitte anahtarın döndüğünü; anahTanrı kilitten çıkarıldığını duyabiliyorum; sonra başka bir kapı açılıyor ve kapanıyor; kilidin ve sürgünün gıcırtısını duyuyorum.

İşte! Avluda ve taşlı yolda ağır tekerleklerin dönüşü, kırbaç şaklamalan ve uzaklaşan Szgany'lerin korosu.

Şu korkunç kadınlarla şatoda yalnızım. Off! Mina da bir kadın ve tek bir ortak noktalan yok. Onlar cehennem zebanileri!

Onlarla yalnız kalmayacağım; şatonun duvarından, şu ana kadar denediğimden daha aşağı inmeye çalışacağım. Daha sonra ihtiyacım olabilir diye yanıma biraz altın da alacağım. Bu dehşet verici yerden kaçmanın bir yolunu bulabilirim.

Sonra doğruca eve! En yakındaki, en hızlı trene! Bu lanetli yerden uzağa, şeytan ve çocuklarının hâlâ insan kılığında dolaşabildiği bu lanetli topraklardan uzağa!

En azından, Tanrı bu canavarlardan daha merhametlidir; uçurum dik ve yüksek.

Dibinde bir insan uyuyabilir -bir insan olarak. Herkese elveda! Elveda Mina!

[1] Çoğunlukla Tsigane (Çigan) diye anılan Çingeneler.

[2] Lehçe, Almanca Hauptmann'dan gelen kelime kaptan ya da komutan anlamına gelir.

[3] Orj. "Welcome the coming, speed the parting guest" Homeros'un Odyssey'inden alman bu sözün İngilizce çevirisi Alexander Pope'a aittir.

[4] İnce, kısa değnek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mektup, Bayan Mina Murray'den Bayan Lucy Westenra'ya

9 Mayıs

Sevgili Lucy,

Yazmakta bu kadar geciktiğim için beni bağışla, ama işim başımdan aşkındı. Öğretmen yardımcısı olarak hayat bazen zor olabiliyor. Seninle birlikte, serbestçe konuşabileceğimiz ve hayal kurabileceğimiz bir deniz kenarında olmak için can atıyorum. Son günlerde çok çalışıyordum, çünkü Jonathan'ın çalışmalarına ayak uydurmak istiyorum ve sürekli steno alıştırmaları yapıyorum. Evlendiğimizde Jonathan'a yardımcı olabilirim ve yeteri kadar iyi steno yazabilirsem, onun söylediklerini bu şekilde not alabilir ve bunları onun için daktiloya[1] geçebilirim. Bu nedenle daktiloya da çok sıkı çalışıyorum. Mektuplarımızı bazen steno ile yazıyoruz ve o yurtdışı seyahatlerinde stenoyla günlük tutuyor. Seninle birlikte olduğumuz zaman ben de bu şekilde bir günlük tutacağım. Bir haftanın iki güne sığdınldığı ve pazarın da bir köşeye sıkıştınldığı o günlüklerden değil, ne zaman istersem yazabileceğim bir günlükten bahsediyorum. Bunun içinde başka insanların ilgisini çekecek pek fazla bir şey olacağını sanmıyorum, ama zaten onlar düşünülerek tutulmayacak. İçinde paylaşmaya değer bir şey görürsem, bunları bir gün Jonathan'a da gösterebilirim, ama aslında bir alıştırma defteri olacak. Kadın gazetecilerin yaptığı şeyi yapmaya çalışacağım: röportajlar, tasvirler ve konuşmaları hatırlatmaya yarayacak şeyler. Biraz alıştırma ile insanın bütün bir gün boyunca olanlan ya da söylenenleri hatırlayabileceğim duydum. Neyse, göreceğiz. Buluştuğumuzda sana bütün küçük planlarımı anlatacağım. Transilvanya'dan, Jonathan'dan yalnızca alelacele karalanmış birkaç satırlık bir mektup aldım. İyiymiş ve bir hafta içinde geri dönüyormuş.

Anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum. Yabancı ülkeleri görmek çok hoş olmalı. Acaba biz -Jonathan ve ben, yani- oraları birlikte görebilecek miyiz?

Saat 10 zili çalıyor. Hoşça kal. Seni seven, Mina

Yazdığın zaman bana her şeyi anlat. Bana uzun zamandır bir şey anlatmıyorsun.

Bazı söylentiler duydum, özellikle de uzun boylu, yakışıklı, kıvırcık saçlı bir adam hakkında???

Mektup, Lucy Westenra'dan Mina Murray'e

17 Chatham Caddesi, Çarşamba

Sevgili Mina,

Kötü bir mektup arkadaşı olduğumu belirterek bana çok haksızlık ettiğim söylemek zorundayım. Ayrıldığımızdan beri sana iki kez yazdım, oysa senin son mektubun ikinci mektubundu. Ayrıca sana anlatacak hiçbir şeyim yok. Gerçekten ilgini çekecek hiçbir şey yok. Kasaba bugünlerde çok güzel ve sık sık resim galerilerine gidiyor, yürüyüşlere ve parkta gezintiye çıkıyoruz. Uzun boylu, kıvırcık saçlı adama gelince, sanırım son konserde benimle birlikte olandan bahsediyorsun. Anlaşılan birisi masal anlatmış sana. O, Bay Holmwood idi. Kendisi sık sık bizi ziyarete geliyor; annemle çok iyi anlaşıyorlar; konuşacak çok fazla ortak şeyleri var. Bir süre önce, Jonathan'la nişanlanmamış olsaydın, tam sana uygun olacak bir adamla tanıştık derdim. Kendisi mükemmel bir parti;[2] yakışıklı, hali vakti yerinde ve iyi bir aileden. Bir doktor ve gerçekten çok zeki. Bir düşün! Yalnızca yirmi dokuz yaşında ve bütün her şeyiyle kendisinin ilgilendiği büyük bir akıl hastanesi var. Bizi Bay Holmwood tanıştırdı ve kendisi bizi görmek için buraya geldi, artık sık sık geliyor. Sanırım, o gördüğüm en kararlı ve aynı zamanda en sakin erkek. Kesinlikle soğukkanlı birine benziyor. Hastalan üzerinde harikulade bir gücü olmalı, diye düşünüyorum. Sanki düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi doğrudan insanın yüzüne bakmak gibi ilginç bir alışkanlığı var. Bunu bana da sık sık uyguluyor, ama ben

çetin cevize çattığını düşünerek kendi kendimle gurur duyuyorum. Aynadan biliyorum bunu. Sen hiç kendi yüzünü okumayı denedin mi?

Ben deniyorum ve sana hiç de fena bir çalışma olmadığını, hiç denemediysen, tahmin edebileceğinden bile daha zor bir şey olduğunu söyleyebilirim. Bana ilginç bir psikolojik çalışma konusu olabileceğimi söylüyor ve ben de tevazuyla ona katılıyorum. Bildiğin gibi, en yeni modaları anlatabilecek kadar giyime ilgi duymuyorum. Giysiler baş belasından başka bir şey değil. İşte yine argo, ama takma kafana; Arthur bunu her gün söylüyor. İşte, her şeyi açıkladım. Mina, çocukluğumuzdan beri birbirimize bütün sırlarımızı anlattık; beraber uyuduk, beraber yedik içtik ve beraber gülüp beraber ağladık ve şimdi zaten söylemiş olsam da daha fazlasını anlatmak istiyorum. Ah, Mina tahmin edemiyor musun? Onu seviyorum. Bunları yazarken yüzüm kızarıyor; çünkü onun da beni sevdiğini düşünmeme rağmen, henüz bunu dile getirmedi. Ama, ah, Mina, onu seviyorum; onu seviyorum; onu seviyorum! İşte, bu bana iyi geliyor. Keşke yanımda olsaydın, canım; her zaman yaptığımız gibi ev kıyafetleriyle ateşin başında oturuyor olsaydık ve hissettiklerimi sana anlatmaya çalışsaydım. Bunu sana bile olsa nasıl yazabildiğimi merak ediyorum. Durmaktan korkuyorum, yoksa mektubu yırtıp atabilirim ve durmak istemiyorum çünkü sana her şeyi anlatmayı öyle istiyorum ki... Bana hemen yazmanı ve bu konuda düşündüğün her şeyi anlatmanı umuyorum. Mina, artık bitirmek zorundayım. İyi geceler. Dualarını benden eksik etme ve mutlu olmam için dua et.

Lucy

Not: Bunun bir sır olduğunu sana söylememe gerek yok. Tekrar iyi geceler. L.

Mektup, Lucy Westenra'dan Buna Murray'e

24 Mayıs

Sevgili Mina,

Tatlı mektubun için teşekkürler, teşekkürler ve yine teşekkürler! Sana anlatabilmek ve duygudaşlığını görmek çok güzel oldu.

Hayatım, yağmaz yağmaz da sel gibi inermiş. Eski atasözleri ne kadar da doğru.

İşte eylülde yirmi yaşımda olacağım ve bugüne kadar bir tek evlenme teklifi, gerçek bir teklif almamıştım, tek bir tane bile ve bugün üç tane birden aldım. Bir düşün! Bir günde üç teklif! Korkunç değil mi! Zavallı adamlardan ikisi için üzülüyorum, gerçekten ve içtenlikle üzülüyorum. Ah, Mina o kadar mutluyum ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Üç teklif! Ama, lütfen, kızlara söyleme, yoksa türlü türlü abartılı fikirlere kapılabilirler ve eve döndükleri ilk gün en azından altı teklif almazlarsa, kendilerini incinmiş ve küçük düşmüş hissedebilirler. Bazı kızlar o kadar kibirli oluyorlar ki! Sen ve ben, sevgili Mina, nişanlanmış ve kısa bir süre sonra ev bark sahibi olup yaşlı, evli kadınlar gibi yaşayacak olanlar, kibiri küçümseyebiliriz. Şimdi sana bu üç kişiden bahsetmeliyim ama bunu herkesten, -elbette, Jonathan dışında- bir sır olarak saklamak zorundasın, canım. Ona anlatacaksındır, çünkü ben senin yerinde olsaydım, Arthur'a kesinlikle anlatırdım. Bir kadın kocasına her şeyi anlatmalı -sen de öyle düşünmüyor musun, hayatım?- ve ben de adil olmalıyım. Erkekler kadınların, özellikle de karılarının kendileri kadar adil olmasını isterler ve kadınlar, korkarım, kadınlar her zaman gerektiği kadar adil değillerdir. Peki, hayatım, bir numara öğle yemeğinden hemen önce geldi. Sana ondan bahsetmiştim; Dr. John Seward, güçlü bir çenesi ve güzel bir alnı olan tımarhaneci adam. Görünüşte çok soğukkanlıydı, ama aynı zamanda gergindi de. Anlaşılan bütün o küçük şeyler hakkında alıştırma yapıp duruyormuş ve onları hatırladı; ama neredeyse ipek şapkasının üzerine oturacaktı. Erkekler bunu sakin olduklarında genellikle yapmazlar ve sonra rahat görünmeye çalışarak bir neşterle öyle bir oynamaya başladı ki, çığlık atmak geldi içimden. Benimle çok açık konuştu, Mina. Beni çok az tanımasına rağmen, onun için ne kadar değerli olduğumu ve ona yardım etmek ve onu neşelendirmek üzere yanında bulunursam, hayatın ne kadar da güzel olacağını söyledi. Bana onu sevmiyorsam, ne kadar mutsuz olacağını söylemek üzereydi ki, ağladığımı görünce kaba bir insan olduğunu ve o anki üzüntümü daha da artırmayacağını söyledi. Sonra birdenbire sustu ve onu zamanla sevip sevemeyeceğimi sordu ve ben başımı iki yana salladığım zaman elleri titredi, sonra biraz tereddüt ederek başka biriyle ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Bunu, benden sırrımı almak istediğinden değil, yalnızca bilmek istediği için sorduğunu; çünkü bir kadının kalbi boşsa, erkeğin hâlâ umut

besleyebileceğini çok nazik bir şekilde dile getirdi. Sonra Mina, ona birisi olduğunu söyledim. Ayağa kalktı ve ellerimi tutarken çok güçlü ve ciddi görünüyordu. Mutlu olmamı umduğunu ve eğer bir dosta ihtiyacım olursa, onu en iyi dostlarımdan biri olarak görebileceğimi söyledi. Ah, Mina, canım, ağlamaktan kendimi alamıyorum; mektuptaki lekeler için kusuruma bakma. Evlenme teklifi almak çok güzel, ama seni içtenlikle sevdiğini bildiğin zavallı bir adamın kalbi kırılmış bir şekilde gittiğini görmek zorunda olmak ve o anda ne söylerse söylesin, onun hayatından çıktığını görmek pek o kadar mutluluk verici bir şey değil. Tatlım, şimdi ara vermek zorundayım, o kadar mutlu olmama rağmen kendimi çok üzgün hissediyorum.

Akşam

Arthur biraz önce gitti ve ben kendimi, mektubu bıraktığım zamankinden daha iyi hissediyorum, dolayısıyla sana bugünü anlatmaya devam edebilirim. Eh, hayatım, iki numara öğle yemeğinden sonra geldi. Çok hoş bir delikanlı -Teksas'tan gelen bir Amerikalı- öyle genç ve canlı görünüyor ki, o kadar çok yere gitmiş ve o kadar çok macera yaşamış olması neredeyse olanaksız. Siyah bir adam tarafından bile olsa, kulağına onca tehlikeli sözler akıtılan zavallı Desdemona'yı[3] anlayabiliyorum. Sanırım, biz kadınlar öyle korkak yaratıklarız ki, bir adamın bizi korkularımızdan kurtaracağını sanarak onunla evleniyoruz. Bir erkek olsaydım ve bir kızın beni sevmesini isteseydim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Hayır, bilmiyorum aslında, çünkü işte Bay Morris bana bir sürü hikâye anlattı ve Arthur şimdiye kadar hiç anlatmadı ve yine de -Canım, biraz önden gidiyorum. Bay Quincey P. Morris beni yalnız yakaladı. Öyle görünüyor ki, bir erkek bir kızı her zaman yalnız yakalar. Hayır, yakalamaz, çünkü Arthur iki kez fırsat yaratmaya çalıştı ve ben de ona elimden geldiğince yardım ediyordum; artık bunu söylemeye utanmıyorum. Öncelikle sana Bay Morris'in her zaman argo konuşmadığını söylemek zorundayım -yani, yabancılarla ya da onların önünde hiçbir zaman konuşmuyor, çünkü gerçekten iyi eğitimli biri ve tavırları da çok nazik- Amerikan argosu konuştuğunda benim eğlendiğimi fark etmiş ve eğer orada şok olacak kimse yoksa bana çok komik şeyler söylüyor. Korkarım, hayatım, bunların hepsini kendisi uyduruyordu, çünkü her söylediği, ne söylemesi gerekiyorsa, mükemmel bir şekilde uygun düşüyordu. Ama argo

da böyle bir şey zaten. Ben kendim hiç argo konuşacak mıyım, bilmiyorum; Arthur'un bundan hoşlanıp hoşlanmadığını da bilmiyorum, çünkü şu ana kadar onun argo konuştuğunu hiç duymadım. İşte, Bay Morris yanıma oturdu, elinden geldiğince mutlu ve neşeli görünmeye çalışıyordu, ama ben aslında çok gergin olduğunu görebiliyordum. Elimi eline aldı ve çok tatlı bir şekilde şunları söyledi:

"Bayan Lucy, küçük ayakkabılarınızın bağcıklarını bağlayacak kadar iyi bir adam olmadığımı biliyorum, ama sanırım istediğiniz gibi bir adam beklemeye kalkarsanız, pes ettiğinizde, Kont'un şatosundaki geline katılmak zorunda kalırsınız. Eteklerinizi toplayıp benimle gelmez misiniz, çifte koşumları takar, o uzun yola birlikte çıkarız?"

O kadar neşeli, o kadar iyi niyetli görünüyordu ki onu reddetmek zavallı Dr.

Seward'i reddetmek kadar zor olmayacağa benziyordu, bu yüzden elimden geldiğince neşeli bir şekilde etek toplamaktan anlamadığımı ve henüz koşuma gelecek kadar evcilleşmediğimi söyledim. Sonra ciddiyetsiz bir tavırla konuştuğunu ve kendisi için bu kadar ciddi, bu kadar önemli bir konuda böyle davranarak hata ettiyse, onu bağışlayacağımı umduğunu söyledi. Bunu söylerken o kadar ciddi görünüyordu ki, ben de biraz ciddileşmekten kendimi alamadım. Biliyorum, Mina, benim korkunç bir çapkın olduğumu düşüneceksin, ama bir günde ikinci teklif olmasından dolayı kendimle biraz övünmekten geri duramıyordum. Ve sonra, hayatım, ben daha tek kelime edemeden kalbini ve ruhunu ayaklarımın dibine serdiğini söyleyerek kusursuz bir aşk sözcükleri seli dökmeye başladı. O kadar içten görünüyordu ki, bir daha asla zaman zaman neşeli olan bir erkeğin, her zaman şakacı olması gerektiğini, hiçbir zaman içten olamayacağını düşünmeyeceğim. Sanırım yüzümde kendisini dizginlemesine sebep olan bir şeyler gördü, çünkü aniden durdu ve mertçe bir tutkuyla, kalbim boş olsaydı, onu sevip sevemeyeceğimi sordu:

"Lucy, sen dürüst bir kızsın, biliyorum. Senin ruhunun en derin yerlerine kadar bütünüyle temiz bir yüreğe sahip olduğuna inanmasaydım, şimdi burada seninle konuşuyor olmazdım. İyi birer dostmuşuz gibi, söyle bana: İlgilendiğin başka biri var mı? Eğer varsa, seni bir daha zerre kadar

rahatsız etmeyeceğim, ama eğer sen izin verirsen, çok sadık bir dostun olacağım."

Sevgili Mina, kadınlar onlara neredeyse hiç layık değillerken erkekler neden bu kadar soylu oluyor? İşte ben, bu açık yürekli, gerçek beyefendiyle neredeyse dalga geçiyordum. Gözyaşlarına boğuldum -korkarım, canım, bunun bir sürü açıdan sulu bir mektup olduğunu düşüneceksin- ve gerçekten kendimi çok kötü hissediyorum. Neden bir kız üç erkekle ya da o an kaç kişi istiyorsa o kadar kişiyle evlenemiyor ve bunca dertten kurtulamıyor? Ama bu kutsal şeylere saygısızlık ve böyle konuşmamam gerekiyor. O sırada ağlıyor olsam da Bay Morris'in cesur gözlerinin içine bakıp açıksözlülükle şunları söylediğime memnunum:

"Evet, sevdiğim biri var, ama o bana henüz beni sevdiğini bile söylemedi."

Onunla bu kadar açık konuşmakla iyi etmişim çünkü yüzü aydınlandı ve iki elini birden uzatıp ellerimi tuttu -sanırım ben ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve çok yürekten şunları söyledi:

"İşte benim cesur kızım. Dünyadaki başka herhangi bir kızı kazanmak için zamanında orada olmaktansa, seni kazanma şansı için geç kalmak daha iyi. Ağlama, hayatım. Gözyaşların benim içinse, ben çetin cevizimdir ve bunu yıkılmadan kabul edebilirim. Ve eğer diğer adam yaşayacağı mutluluğu henüz bilmiyorsa, acele etse iyi olur, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalacak. Küçük kız, dürüstlüğün ve cesaretinle bir dost edindin, bu bir sevgiliden daha az bulunur ve her halü kârda daha az bencilcedir. Canım, bu dünyayla öbür taraf arasında oldukça yalnız bir yürüyüş yapacağım. Bana bir öpücük vermez misin? Bu, ara sıra karanlığı başımdan uzaklaştıracak bir şey olacaktır. İstersen, yapabilirsin, biliyorsun, çünkü diğer iyi adam -iyi bir adam olmalı hayatım ve nazik bir adam, aksi halde onu sevmezdin- henüz seninle konuşmamış." Bu beni ikna etti, Mina, çünkü bir rakibe göre cesur ve tatlı ve de soylu bir hareketti -öyle değil mi?- ayrıca çok üzgündü; bu yüzden eğildim ve onu öptüm. İki elimi de ellerine alarak ayağa kalktı ve yüzüme bakarak -korkarım, fena halde kızarmıştım- şöyle dedi:

"Küçük kız, elini tutuyorum ve sen beni öptün; eğer bu şeyler bizi arkadaş yapmıyorsa, başka hiçbir şey yapamaz. Bana karşı takındığın tatlı dürüstlüğün için teşekkür ederim, hoşça kal." Elimi sıktı ve şapkasını alarak, bir kez bile arkasına bakmadan, bir damla bile gözyaşı dökmeden, bir kez bile titremeden ya da duraksamadan doğruca odadan çıktığında ben bir bebek gibi ağlıyordum.

Ah, bastığı toprağa bile tapacak bir sürü kız varken böyle bir adam neden mutsuz olmak zorundadır ki? Kalbim boş olsaydı, ben ona tapınırdım, biliyorum -ancak kalbimin boş olmasını istemiyorum. Hayatım, bu beni oldukça altüst etti ve sana bunu anlattıktan sonra aynı zamanda mutluluktan bahsedemeyecekmişim gibi geliyor ve bütünüyle mutlu olmadan sana üç numaradan bahsetmek istemiyorum. Seni her zaman seven,

Lucy

Not: Ah, üç numaraya gelince -sana üç numarayı anlatmama gerek yok, öyle değil mi? Ayrıca, o kadar karışık bir durum oldu ki, odaya girişiyle, bana sarılıp öpmeye başlaması bir oldu sanki. Çok, çok mutluyum ve bunu hak edecek ne yaptım, bilmiyorum. Ancak gelecekte, bana böyle bir sevgili, böyle bir koca ve böyle bir dost verdiği için Tanrı'ya, bütün iyiliğinden dolayı şükrettiğimi göstermek üzere elimden geleni yapmalıyım.

Hoşça kal.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Fonografla tutulmuştur)[4]

25 Nisan - Bugün iştahsızım. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, bu yüzden, bunların yerine günlük tutuyorum. Dünkü reddedilmeden sonra, içimde öyle bir boşluk var ki, hayatta hiçbir şey yeterli derecede önemli gelmiyor...

Böyle bir şeye çare olabilecek en iyi şeyin çalışmak olduğunu bildiğim için hastaların arasına indim. Bana çok ilginç bir çalışma konusu oluşturan içlerinden birini seçtim. O kadar değişik düşünceleri var ve sıradan

delilerden o kadar farklı ki, onu elimden geldiğince iyi anlamaya karar verdim. Bugün gizeminin özüne her zaman olduğundan daha fazla yaklaşmışım gibi geliyor.

Ona her zamankinden daha ayrıntılı sorular sordum, sanrılarının gerçeklerine hâkim olmayı hedefliyordum. Şimdi fark ediyorum da bunu yaparken tavırlarımda zalimce bir şeyler vardı. Sanki onu deliliğinin eşiğinde tutmak istiyordum - hastalar konusunda, cehennemin ağzıymış gibi yapmaktan kaçındığım bir şeydir bu.

(Not: Hangi şartlar altında cehennem çukurundan kaçınmazdım?) Omnia Romse vernalia sunt[5] Cehennemin de bir bedeli var! verb. Sap." eğer bu içgüdünün arkasında dikkate değer herhangi bir şey varsa, daha sonra bunu tam anlamıyla araştırmakta fayda var, dolayısıyla buna hemen başlasam iyi olur, bu yüzden... R. M. Renfıeld, setat. 59"[6] Neşeli mizaç; büyük bir fiziksel güç; ürkütücü derecede çabuk heyecanlanıyor; çözemediğim bir sabit fikirle son bulan karamsarlık dönemleri. Neşeli yapısı ile kaygı verici şeyin zihinsel olarakbirbirini tamamladığını sanıyorum; muhtemelen tehlikeli bir adam, bencil değilse tehlikeli olması mümkün. Bencil adamlar düşmanlarına karşı bir zırh kuşanmış kadar dikkatlidirler. Bu noktada şöyle düşünüyorum; sabit nokta benlik olduğunda, merkez kuvvet ile merkezkaç kuvveti dengelidir; görev, amaç vs. sabit bir nokta olduğunda ikinci kuvvet üstündür ve yalnızca bir tesadüf ya da tesadüfler dizisi bunu dengeleyebilir.

Mektup, Quincey P. Morris'ten Sayın Arthur Holmwood'a

25 Mayıs

Sevgili Art,

Bozkırlardaki kamp ateşinin başında hikâyeler anlattık ve Marquesa'lara[7] çıkmayı denedikten sonra birbirimizin yaralarını sardık ve Titicaca[8] kıyılarında birbirimizin sağlığına içtik. Anlatılacak başka hikâyeler, sarılacak başka yaralar ve şerefine kadeh kaldırılacak bir başkasının sağlığı var. Bunun yarın gece benim kamp ateşimin orada olmasına izin vermez misin? Sana bunu sormakta hiç tereddüt etmiyorum, çünkü malum hanımın malum bir akşam yemeğine sözü olduğunu ve senin

de boş olduğunu biliyorum. Yalnızca bir kişi daha olacak, Kore'deki[9] eski dostumuz, Jack Seward. O da geliyor ve ikimiz de şarap kadehinin üzerinde gözyaşlanmızın birbirine karışmasını ve tüm yüreğimizle, Tanrı'nın yarattığı en soylu ve kazanılmaya en layık olan yüreği kazanan, dünyadaki en mutlu adamın sağlığına içmek istiyoruz. Sana yürekten hoş geldin diyeceğimize, seni sevgiyle selamlayacağımıza ve sağ elin kadar sadık olacağımıza söz veriyoruz. İkimiz de malum gözler için fazla içersen seni eve bırakmaya yemin ediyoruz. Gel!

Seni her zaman seven,

Quincey P. Morris

Arthur Holmwood'dan Quincey P. Morris'e Telgraf

Bana her zaman güvenebilirsin. İkinizin de kulaklarını çınlatacak haberler getiriyorum.

[1] Daktilo 1867'de Amerika'da icat edilmiştir.

[2] Evlenilebilecek biri, özellikle de gelir durumu vs. göz önüne alındığında.

[3] Shakespeare'in trajedisi Othello'daki kadın kahraman.

[4] Thomas Edison tarafıadan 1877'de icat edilen, özel bir madde üzerine tespit edilmiş sesleri tekrarlayan cihaz, ses yazan, gramofon.

[5] Latince. Bütün Romalılar rüşvetçidir.

[6] Latince. Verbum sapienti sat est'in kısaltması, "bilge bir adama bir söz yeter," anlamına gelir. setat. "yaş"ın Latincesi.

[7] Güney Pasifik'teki Tahiti'nin kuzeydoğusundaki volkanik adalar.

[8] And Dağlan'ndaki büyük göl.

[9] Birleşik Devletler ve Avrupa on dokuzuncu yüzyılın başlarında, Japonya'nın Kore'de filiz vermeye başlayan ticari denetimini engellemeye çalışmışlar ve başarısız olmuşlardı.

ALTINCI BÖLÜM

MİNA MURRAYİN GÜNLÜĞÜ

24 Temmuz. Whitby[1] - İstasyonda beni Lucy karşıladı; her zamankinden daha tatlı ve sevimli görünüyordu. Arabayla Crescent'teki eve gittik; bu evde fazla odaları var. Burası güzel bir yer. Küçük Esk ırmağı, limana yaklaştıkça genişleyen derin bir vadide akıyor. Üzerinde yüksek payandaları olan, büyük bir köprüden bakınca manzara, her nasılsa, olduğundan da uzak görünüyor. Vadi harika bir yeşillikte ve öyle dik ki, iki taraftan da yukarı çıktığınızda, aşağıyı görecek kadar kenara gitmediğiniz sürece yalnızca tam karşıyı görüyorsunuz. Eski kasabadaki evlerin -bizden uzaktaki yakada- kırmızı çatılan Nuremberg'te gördüğümüz resimlerdeki gibi gelişigüzel bir biçimde birbirlerinin üzerine yığılmış gibi görünüyorlar. Kasabanın hemen üstünde Danimarkalıların yağmaladığı Whitby Manastın[2] var, burası kızın duvann içine yerleştirildiği "Marmion"[3] parçasının geçtiği yer. Burası fevkalade genişlikte, güzel ve romantik parçalarla dolu, çok soylu bir harabe; pencerelerden birinde beyaz bir hanımefendinin görüldüğüne dair bir söylence var. Burayla kasaba arasında başka bir kilise daha var -kasaba kilisesi- mezar taşlarıyla dolu büyük bir mezarlığı olan bir taşra kilisesi.

Bana göre burası Whitby'deki en güzel yer; çünkü tam kasabanın üstünde ve bütün limanı, Kettleness Burnu'nun denize sokulduğu bütün koyu görüyor. Limana o kadar dik iniyor ki, kıyının o kısmı yıkılmış ve mezarlardan birkaçı da harap olmuş. Bir yerde mezar taşlarının parçalan, aşağı doğru inen kumlu patika yolun üzerine saçılmış. Kilise avlusunda yanlarında oturacak sıralar bulunan yürüyüş yerleri var; insanlar gidip bütün gün orada oturuyor, güzel manzarayı seyredip meltemin tadını çıkarıyorlar. Ben de buraya sık sık gelip oturacağım ve çalışacağım. Aslında şimdi, defterimi dizlerimin üzerine koymuş yazıyor ve yanımda oturan üç yaşlı

adamın konuşmalarını dinliyorum. Bütün gün burada oturmak ve konuşmaktan başka hiçbir şey yapmıyor gibiler.

Aşağıda liman uzanıyor, en ucunda, uzun granit bir duvar denize doğru sokuluyor ve en sonundaki kavisin ortasında bir deniz feneri var. Dış tarafında büyük bir deniz duvarı uzanıyor. Deniz duvarı, kıyıya yakın tarafından ters yöne kıvrılan bir dirsek yapıyor ve bunun sonunda da bir deniz feneri bulunuyor. İki iskele arasında limanın içine doğru daralan, sonradan ansızın genişleyen dar bir açıklık göze çarpıyor. Gelgitle deniz yükselince güzel oluyor, ama gelgit çekildiğinde deniz sığlaşıyor ve pek bir şeye benzemiyor; yalnız, üzerlerine saçılmış birkaç kayayla, iki kumlu kıyı arasında akan Esk ırmağı kalıyor. Limanın dışında, bu tarafta, aşağı yukarı yarım mil boyunca büyük, sığ bir mercan resifi yükseliyor, sivri ucu güney fenerinin hemen arkasından başlıyor. En ucunda, kötü havalarda sallanan ve rüzgârla etrafa hüzünlü sesler gönderen çıngıraklı bir şamandıra var. Burada, bir söylenceye göre, bir gemi kaybolduğu zaman açık denizde çanlar duyulurmuş. Bu konuyu yaşlı adama sormalıyım; bu tarafa geliyor...

Kendisi komik, yaşlı bir adam. Korkunç derecede yaşlı olmalı çünkü yüzü bir ağaç kabuğu gibi boğum boğum ve kırışmış. Bana neredeyse yüz yaşında olduğunu ve Waterloo Savaşı[4] sırasında Grönland balıkçılık filosunda denizci olduğunu anlattı. Korkarım, kendisi çok kuşkucu bir insan, çünkü ona denizdeki çıngıraklar ve manastırdaki Beyaz Hanım'ı sorduğumda bana aksi aksi şunları söyledi:

"Ben böyle şeylere kafa yormam,[5] küçük hanım. Bütün bunlar eski püskü inançlar. Dikkat edin, hiç olmadı demiyorum, benim zamanımda olmadı, diyorum. Bütün bunlar ziyaretçiler ve gezginler falan için iyi hoş da sizin gibi hoş, cici bir hanımefendiye hiç yakışmıyor. York ve Leeds'ten[6] gelen, her zaman tütsülenmiş ringa balığı yiyip, çay içen ve ucuz oltu taşı almak isteyen o ayakçı turistler[7] inanır bunlara. Ben şahsen, onlara bütün bu yalanlan söyleme zahmetine kimin katlandığını merak ediyorum -gazeteler bile saçma sapan laflarla dolu." Onun ilginç şeyler öğrenebileceğim iyi biri olduğunu düşündüm, bu yüzden ona eski günlerdeki balina avcılığı konusunda bana bir şeyler anlatıp anlatmayacağını sordum. Tam başlamaya hazırlanıyordu ki, saat altıyı vurdu ve bunun üzerine ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Şimdi eve doğru yola çıkmalıyım, küçük-hanım. Torunum çay hazır olduğunda bekletilmekten hoşlanmıyor ve benim de topallaya topallaya o kadar çok basamağı inmem epey zaman alıyor ve küçükhanım, o saate kadar karnım da guruldamaya başlıyor."

Topallaya topallaya uzaklaştı, merdivenlerden inerken elinden geldiğince acele ettiğini görebiliyordum. Merdivenler bu yerin önemli bir özelliği. Kasabadan kiliseye kadar, yüzlerce basamak var -kaç tane olduğunu bilmiyorum- ve çok zarif bir kavisle yukarı tırmanıyorlar; eğim o kadar az ki, bir at bile kolayca merdivenlerden inip çıkabilir. Sanırım eskiden manastır ile bir ilgileri varmış. Ben de eve gideceğim. Lucy annesiyle birlikte misafirliğe gitti, bunlar sadece saygı ziyaretleri olduğu için ben gitmedim. Bu saate kadar eve dönmüşlerdir.

1 Ağustos- Buraya bir saat önce Lucy ile birlikte geldim; benim yaşlı dostum ve her zaman ona katılan iki arkadaşıyla birlikte çok ilginç bir sohbete daldık. Yaşlı dostumun onların Bay Kâhin'i[8] olduğu çok açık ve zamanında çok diktatörce bir kişiliği olmalı, diye düşünüyorum. Hiçbir şeyi kabul etmiyor, herkesi tersliyor. Açık açık tartışamadığı zaman onlara sataşıyor ve sonra karşısındakilerin sessizliklerini, kendi görüşlerinin kabul edildiği şeklinde yorumluyor. Lucy, beyaz bahçe giysisi içinde çok sevimli görünüyor; buraya geldiğinden beri teni güzel bir renk aldı. Oturduğumuzda, yaşlı adamların hiç vakit kaybetmeden gelip onun yanına oturduklarını fark ettim. Yaşlı insanlara karşı öyle tatlı ki; sanırım hepsi oracıkta ona âşık oldular. Benim yaşlı dostum bile direnemedi ve onunla zıtlaşmadı, ama bana iki kat fazla yüklenmeye başladı. Konuyu söylencelere getiriyorum ve hemen atlayıp bir çeşit vaaz vermeye başlıyor. Bunu hatırlamaya çalışıp buraya yazmalıyım:

"Hepsi saçmalık, işte bu; aynen öyle, başka bir şey değil. Lanetler, hayaletler, cinler, ölüm habercileri, ifritler ve bunlarla ilgili her şey yalnızca çocukları ve yarım akıllı kadınları çığlık çığlığa bağırtmak için uydurulmuş şeyler. Şimdi sabun köpüğünden başka bir şey değiller! Onlar ve bütün korkular, işaretler ve uyarılar, hepsi papazlar ve kötü niyetli mürekkep yalamışlar ve demiryolu çığırtkanları tarafından yarım akıllıları korkutmak ve insanlara yapmak istemeyecekleri şeyleri yaptırmak için uydurulmuştur. Düşününce kan beynime sıçrıyor. Ne tuhaf, sanki gazetelere yalanlar

basmaları ve vaaz verirken yalan söylemeleri yetmiyormuş gibi bir de bunları mezar taşlarına kazımak istiyorlar. İstediğin yere bak; şu taşların hepsi gururla başlarını kaldırmış gibi dimdik duruyorlar ya, aslında üzerlerine yazılan yalanların ağırlığıyla devriliyorlar. Hepsinin üzerinde "Burada bilmem kimin bedeni yatıyor" ya da "Bilmem kimin kutsal anısına" yazıyor, ama neredeyse yansının içinde beden meden yok ve bırakın kutsallığı, kimse anılarına birazcık olsun aldırmıyor. Hepsi yalan, öyle ya da böyle yalandan başka bir şey değil! Hadi bakalım, Kıyamet Günü'nde kefenlerinin içinde yuvarlana yuvarlana buraya geldiklerinde ve hepsi ne kadar iyi olduklarını kanıtlamak için mezar taşlarını sürükleye sürükleye bir araya toplandıklarında acayip bir şamata çıkacak; bazıları denizin dibinde "yatmaktan kayganlaşmış ve uyuşmuş, incecik ve titreyen ellerle taşlarını tutamayacaklar bile."

Yaşlı adamın kendinden emin havası ve ahbaplarının onayını almak için çevresine bakınmasından "gösteriş yaptığını" görebiliyordum, bu yüzden devam etmesi için ortaya bir laf attım.

"Ah, Bay Swales, ciddi olamazsınız. Elbette ki, bu mezar taşlarının hepsi yanlış olamaz, değil mi?"

"Muhtemelen! Yanlış olmayan zavallı birkaç tanesi olabilir; insanları olduklarından da iyi göstermeye çalışanlar dışında, çünkü bir tas suyu deniz gibi gören insanlar vardır, yeter ki bu bir tas su onların olsun. Bunların hepsi yalan. Bir bak hele, sen buraya gelen bir yabancısın ve bu kilise bahçesini görüyorsun." Anlaşmanın daha iyi olduğunu düşünerek başımla onayladım, ama şivesini pek anlamıyordum. Kiliseyle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum.

Devam etti: "Ve bütün bu taşların burada gömülmüş insanları dosdoğru anlattığını düşünüyorsun, değil mi?" Tekrar onayladım. "İşte yalan tam da burada başlıyor.

Ne tuhaf, bu yataklardan, cuma gecesi, ihtiyar Dun'ın "bacca-kutusu" kadar boş olan bir sürü var." Arkadaşlarından birini dirseğiyle dürttü ve hepsi birden gülüştüler. "Ve hadi! Bunun aksi nasıl olabilirdi ki? Şuna, en arkadakine bir bak; git, oku!" Gidip okudum:

"Edward Spencelagh, usta denizci, Andres kıyılarında korsanlar tarafından öldürüldü, Nisan, 1854, set. 30." Geri döndüğümde Bay Swales devam etti: "Acaba onu eve kim getirdi, buraya kim gömdü? Andres kıyılarında öldürülmüş! Ve siz bedeninin orada yattığına inanıyorsunuz! Ne tuhaf, size kemikleri yukarıdaki Grönland denizlerinde yatan bir düzine isim verebilirim," -eliyle kuzeyi işaret etti- "ya da akıntıların onları nereye sürüklediğini söyleyebilirim. Taşlan hep buralarda. Genç gözlerinizle, buradan taşların üzerine küçük küçük yazılı yalanları okuyabilirsiniz. Şu Braithwaite Lowrey -babasını tanırdım, '20 senesinde Grönland açıklarındaki Lively'de kayboldu; ya da Andrew Woodhouse, 1777'de aynı denizlerde boğuldu; ya da John Paxton, bir yıl sonra Farewell Burnu'nda boğuldu; ya da ihtiyar John Rawlings, büyükbabası benimle açılırdı, '50 senesinde Finlandiya Körfezi'nde boğuldu. Sizce bütün bu adamlar İsrafil'in borusu öttüğünde koşa koşa Whitby'ye mi gelecekler? Pek sanmıyorum! Size söylüyorum, hepsi buraya geldiklerinde itişip kakışmaya başlayacaklar; eski günlerde buzun üzerinde yaptığımız kavgalar gibi; gün ışır ışımaz başlar, şafağa kadar birbirimize girerdik ve sonra da kutup yıldızının ışığında yaralarımızı sarardık." Bunun yöreye özgü bir şaka olduğu belli oluyordu; çünkü yaşlı adam bunun üzerine kıkırdadı ve arkadaşları da ona katıldı.

"Ama," dedim, "pek haklı sayılmazsınız, çünkü bütün o zavallı insanların ya da ruhlarının Mahşer Günü'nde mezar taşlarını da yanlarında getirecekleri gibi bir varsayımdan yola çıkıyorsunuz. Sizce bu gerçekten gerekli mi?"

"Peki, mezar taşları başka ne içindir ki? Cevaplayın bakalım, küçükhanım!" "Akrabalarını memnun etmek için, sanırım." "Akrabalarını memnun etmek için, sanıyorsunuz!" Bunu büyük bir horgörü ile söyledi. "Üzerlerinde yalanların yazdığını bilmek akrabalarını nasıl hoşnut edecekmiş, üstelik buradaki herkes bunların yalan olduğunu bilirken?" Ayaklarımızın dibindeki bir taşı işaret etti; bir levha gibi yere serilmiş, üzerine de uçurumun kenarındaki, oturduğumuz sıra konulmuştu. "Şu kabir taşının üzerindeki yazılan oku," dedi. Oturduğum yerden harfler baş aşağı görünüyordu ama Lucy karşılarında durduğu için eğildi ve okudu:

"'George Canon'un kutsal anısına, muhteşem bir diriliş umarak, 29 Temmuz 1873'te

Kettleness'taki kayalardan düşerek ölmüştür. Bu taş, acılı annesi tarafından biricik, sevgili oğlu için dikilmiştir.' Annesinin tek oğluymuş ve kadın da dulmuş. Gerçekten de, Bay Swales ben bunda komik bir şey göremiyorum!" Bu yorumu çok ciddi ve sert bir tavırla yapmıştı.

"Komik bir şey görmüyorsun, ha! Ha! Çünkü sen acılı annesinin, ondan nefret eden bir cehennem kedisi olduğunu bilmiyorsun, çünkü oğlu çarpıktı, tam anlamıyla bir kötürüm -ve adam da annesinden nefret ediyordu ve annesinin, ona yaptırdığı hayat sigortasından annesi para alamasın diye intihar etti. Kargalan korkutmak için kullandıkları eski bir misket tüfeğiyle kendi kafasını uçurdu. Demek ki kargalar için değilmiş, çünkü atsineklerini ve leş kargalarını getirdi. Kayalardan böyle düştü işte. Ve muhteşem bir diriliş umutlarına gelince, ben onu cehenneme gitmek istediğini söylerken kendi kulaklarımla duydum; çünkü annesi o kadar dindardı ki, cennete gideceği kesindi ve o da annesinin bulunduğu yerden hiçbir şekilde hayır görmek istemiyordu. Şimdi şu taş..." -konuşurken bastonuyla taşı dövdü- "her halü kârda bir araba yalandan başka bir şey değil mi? Geordie, kamburunun üzerinde mezar taşıyla oflaya puflaya gelip de taşın delil olarak kabul edilmesini istediğinde Cebrail gülmesin de ne yapsın!"

Ne söyleyeceğimi bilemedim, ama Lucy ayağa kalkarak konuyu değiştirdi:

"Ah, neden bütün bunları bize anlattınız? Burası en sevdiğim sıraydı, ama şimdi intihar eden birinin mezan üzerinde oturduğumu biliyorum."

"Bunun sana bir zararı dokunmaz tatlım ve kucağında böyle zarif bir kızın oturduğunu bilmek zavallı Geordie'yi sevindirebilir. Sana bir zararı dokunmaz.

Ben burada aşağı yukarı yirmi yıldır oturuyorum ve bana hiçbir zararı olmadı. Sen altında yatan yalanlara kafanı yorma ya da altında ne yatmadığına! Bütün mezar taşlan toplanıp kaçtığında ve burası bir anız tarlası kadar çıplak kaldığında korkabilirsin ancak. Saat vuruyor, gitmeliyim. Saygılarımla, hanımlar!" Ve topallaya topallaya uzaklaştı.

Lucy ve ben bir süre oturduk, önümüzde uzanan manzara o kadar güzeldi ki, otururken el ele tutuştuk ve bana Arthur ile yaklaşan evliliklerini yeni baştan anlattı. Bu yüreğimin biraz burkulmasına sebep oldu; çünkü tam bir aydır Jonathan'dan haber almamıştım.

Aynı gün - Buraya yalnız başıma geldim, çünkü çok üzgünüm. Bana mektup gelmemişti. Umarım, Jonathan'ın başına bir şey gelmemiştir. Saat şimdi dokuzu vurdu. Kasabada ışıkların dağınık bir şekilde yandığını görüyorum; bazen sokakların bulunduğu yerlerde sıra sıra, bazen de tek tük. Esk ırmağı boyunca uzanıyorlar ve vadinin kıvrımında kayboluyorlar. Manastırın yanındaki eski evin kara çatısı solumdaki manzarayı kapatıyor. Arkamdaki tarlalarda koyunlar ve kuzular meliyor ve aşağıdaki kaldırımlı yoldan bir eşeğin toynaklarının takırtısı geliyor. İskeledeki bando, tam vaktinde sert bir vals çalıyor ve rıhtımın ilerisinde bir arka sokakta toplanmış olan Kurtuluş Ordusu var. Bandoların ikisi de birbirini duymuyor, ama ben buradan ikisini de hem görüyor hem de duyuyorum. Jonathan'ın nerede olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum! Keşke burada olsaydı.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Haziran - Renfield vakası, ben adamı anladıkça daha da ilginçleşiyor. Çok gelişmiş belli özellikleri var: bencillik, ketumluk ve azim. Keşke azminin amacını öğrenebilseydim. Kendine has bir planı var gibi, ama ne olduğunu henüz bilmiyorum. Buna karşılık iyi bir özelliği de hayvan sevgisi, ama bunda da öyle ilginç değişimler yaşıyor ki, zaman zaman adamın sıradışı bir zalimliğe sahip olduğunu düşünüyorum. Tuhaf tuhaf hayvanlar besliyor. Şimdiki hobisi, sinek yakalamak. Şu anda o kadar çok sineği var ki, buna dostça müdahale etmek zorunda hissettim kendimi. Tahmin ettiğimin aksine öfkeye kapılmaması, meseleyi basit bir ciddiyetle karşılaması beni şaşırttı. Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bana üç gün vakit verebilir misiniz? Hepsini temizleyeceğim." Elbette ki, vereceğimi söyledim. Onu gözlemlemeliyim.

18 Haziran - Şimdi de kafayı örümceklere taktı, bir kutunun içinde, kocaman kocaman bir sürü örümcek besliyor. Onları sinekleriyle besliyor

ve sineklerin sayısı kayda değer ölçüde azalıyor, ama yemeğinin yansını, odasının dışından daha fazla sinek çekmek için harcıyor.

1 Temmuz - Şimdi de örümcekleri, sinekleri kadar büyük bir sıkıntı olmaya başladı ve bugün ona örümceklerden kurtulması gerektiğini söyledim. Bunu duyunca çok üzülmüş göründü, ben de bu yüzden, en azından bir kısmından kurtulmak zorunda olduğunu söyledim. Buna sevinçle razı oldu ve ben de ona sayıyı azaltması için öncekiyle aynı süreyi tanıdım. Onunla birlikteyken beni tiksindiriyor çünkü bir keresinde, odanın içinde vızıldayan, leş yemekten kocaman olmuş bir kurt sineğini yakaladı, birkaç saniyeliğine sevinçle iki parmağının arasında tuttu ve ben daha ne yapacağını tahmin bile edemeden sineği ağzına atıp yedi. Bunun için onu azarladım, ama o usulca bunun çok iyi bir yiyecek, aynı zamanda da çok besleyici olduğunu söyledi; bunun hayat, kuvvetli hayat olduğunu ve ona can verdiğini söyleyerek itiraz etti. Bu aklıma bir fikir ya da daha doğrusu kabataslak bir düşünce getirdi. Örümceklerinden nasıl kurtulduğunu izlemem gerek. Kesinlikle aklında derin bir problem var çünkü küçük bir not defteri tutuyor ve her zaman notlar alıyor. Defterin bütün sayfaları bir dizi rakamla dolu, bunlar genellikle gruplar halinde toplanmış ve sonra da toplamlar toplanmış; muhasebeciler gibi sanki bir hesabın "odak ayarını" yapıyor.

8 Temmuz - Tutarlı bir deliliği var[9] ve aklımdaki kabataslak fikir gittikçe daha da biçimleniyor. Kısa bir süre sonra gelişmiş bir fikre dönüşecek ve sonra, ah, bilinçdışı beyin faaliyeti! Bilinçli kardeşine haddini bildirmen gerekecek. Herhangi bir değişiklik olup olmayacağını görebilmek için birkaç gün arkadaşımdan uzak durdum. Hayvanlarının bazılarından ayrılıp yeni bir tane edinmesi dışında her şey eskisi gibi devam ediyor. Bir serçe yakalamayı başarmış ve bunu kısmen evcilleştirmiş bile. Evcilleştirme yöntemleri basit; çünkü örümcekler azalmış. Bununla birlikte, kalan örümcekler iyi besleniyor çünkü sinekleri hâlâ kendi yemeğiyle cezbederek getirmeye devam ediyor.

19 Temmuz- İlerleme kaydediyoruz. Arkadaşımın şimdi koca bir serçe kolonisi var ve sinekleriyle örümcekleri ise tükenmek üzere. İçeri girdiğimde koşarak yanıma geldi ve benden büyük bir iyilik, çok, çok büyük bir iyilik istediğini söyledi; konuşurken bir köpek gibi

yaltaklanıyordu. Bu iyiliğin ne olduğunu sordum ve neredeyse kendinden geçercesine bir ses ve tavırla şunları söyledi:

"Bir kedi yavrusu; oynayabileceğim, eğitebileceğim ve besleyebileceğim güzel, küçük, bakımlı, oyunbaz bir kedi yavrusu!" Bu isteğe hazırlıksız olduğum söylenemez, çünkü evcil hayvanlarının sayısının ve çeşitliliğinin nasıl arttığını görmüştüm, ama güzel, evcil serçe ailesinin de sinekler ve örümceklerle aynı şekilde yok olmasına göz yumamazdım, bu yüzden araştıracağımı söyledim ve bir yavru yerine büyük bir kediyi tercih edip etmeyeceğini sordum. Cevap verirken şevki onu ele verdi:

"Ah, evet, bir kedim olmasını isterim! Kediyi reddedersiniz diye kedi yavrusu istemiştim. Kimse benden bir kedi yavrusunu esirgemez, değil mi?" Kafamı iki yana salladım ve şu an için bunun mümkün olmadığından korktuğumu, ama bir bakacağımı söyledim. Suratı asıldı, gözlerinin içinde bir tehlike uyarısı vardı, çünkü aniden, öldürecek gibi kızgın bir şekilde yan yan baktı. Adam gelişmemiş bir cinayet manyağı. Onu yeni tutkusu üzerinden sınayacağım ve nasıl sonuçlanacağına bakacağım; o zaman daha çok şey öğrenebilirim.

Akşam 10 - Onu tekrar ziyarete gittim ve bir köşede oturmuş, kara kara düşünürken buldum. İçeri girdiğimde kendini, önüme atıp diz çöktü ve kurtuluşunun buna bağlı olduğunu söyleyerek bir kedi almasına izin vermem için yalvardı. Ama ben kararlıydım ve ona bir kedisi olamayacağını söyledim. Bunun üzerine tek kelime etmeden gidip oturdu ve onu bulduğum köşede tırnaklarını kemirmeye başladı. Sabahleyin erkenden onu tekrar göreceğim.

20 Temmuz - Renfield'i çok erken, daha hastabakıcı ziyaretlerini tamamlamadan gördüm. Uyanmış, bir ezgi mırıldanıyordu. Sakladığı şekerini pencerenin önüne serpiyordu; belli ki tekrar sinek yakalama işine dönmüştü ve buna neşeyle, iyi bir ruh haliyle başlıyordu. Etrafa bakınıp kuşlarını aradım ve onları göremeyince nerede olduklarını sordum. Arkasını dönmeden cevap vererek hepsinin uçup gittiğini söyledi. Odanın içinde birkaç tüy ve yastığının üzerinde de bir damla kan vardı. Hiçbir şey söylemedim, ama gidip bakıcıya, gün içinde adamla ilgili garip bir şey olursa bana bildirmesini söyledim.

Sabah 11 - Bakıcı gelip bana Renfield'in çok hasta olduğunu ve bir sürü tüy kustuğunu söyledi. "Sanırım, doktor," dedi, "kuşlarını yemiş, onları alıp çiğ çiğ yemiş!"

Akşam 11 - Bu akşam Renfield'e onu uyutacak ve cebinden fark ettirmeden not defterini almamı sağlayacak kadar kuvvetli bir uyuşturucu verdim. Son zamanlarda beynimdeki düşünce tamamlandı ve teorim kanıtlandı. Bu adam özel bir tür manyak katil. Onun için yeni bir sınıflama icat etmem gere- kecek ve ona zoofaus (hayat-yiyen) manyak diyeceğim; arzu ettiği, elinden geldiğince çok hayatı soğurmak ve bunu gittikçe artırmak için elinden ne geliyorsa yaptı. Bir örümceğe bir sürü sinek ve bir kuşa bir sürü örümcek verdi ve sonra bir kediye bir sürü kuş yedirmek istedi. Bundan sonraki adımı ne olacaktı? Bu deneyi tamamlamaya değerdi sanki. Yalnızca yeterli bir sebep olsaydı, yapılabilirdi. İnsanlar, canlı hayvanlar üzerinde yapılan deneylere küçümseyerek bakmışlardır, ama bugün varılan sonuçlara bir bakın! Bilim, neden en zor ve hayati açıdan en önemli alanlardan biri olan beyinle ilgili olarak gelişmesin? Sadece böyle bir beynin sırlarını ele geçirebilseydim -bir tek akıl hastasının bile imgelemine giden anahtarı elde edebilseydim- kendi bilim dalımı Burdon-Sanderson'un fizyolojisinin ya da Ferrier'in beyin bilgisinin[10] yanında hiç kalacağı bir düzeye ilerletebilirdim. Yalnızca yeterli bir sebep olsaydı! Bu konu üzerinde çok fazla düşünmemeliyim, yoksa fikrin cazibesine kapılabilirim; iyi bir amaç terazinin ibresini benden yana çevirebilir, ben de doğuştan sıradışı bir beyin değil miyim?

İnsan ne kadar güzel mantık yürütüyor! Deliler bunu kendi kafalarına göre yapıyorlar.

Acaba bir insanın kaç yaşama eşdeğer olduğunu düşünüyor, eğer böyle bir şey varsa. Hesabını eksiksiz bir şekilde kapatmış ve bugün yeni bir sayfaya başlamış. Kaçımız hayatlarımızın her bir günü yeni bir sayfaya başlıyoruz?

Bana öyle geliyor ki, bütün hayatım dün bu yeni umudumla son buldu ve ben de gerçekten yeni bir sayfa açtım. Büyük Kâtip hesabı toplayıp defteri kebirimin kâr-zarar hesabını çıkarana kadar bu böyle olacak. Ah, Lucy, Lucy, sana kızamıyorum; mutluluğu senin mutluluğun olan

arkadaşıma da kızamıyorum; ben yalnızca umutsuzca beklemek ve çalışmak zorundayım. Çalışmak! Çalışmak!

Keşke buradaki deli dostum gibi bir amacım olsaydı; çalışmamı sağlayacak, iyi, bencilce olmayan bir amaç; işte bu gerçekten de mutluluk olurdu.

MİNA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

26 Temmuz - Endişe içindeyim ve hissettiklerimi burada dile getirmek beni yatıştırıyor; insanın aynı anda hem kendi kendine fısıldaması hem de dinlemesi gibi. Aynı zamanda, steno simgelerinde, bunu yazı yazmaktan farklı kılan bir şey var gibi. Lucy ve Jonathan için üzülüyorum. Bir süredir Jonathan'dan haber almamıştım ve kaygılıydım; ama dün her zaman çok nazik bir insan olan sevgili Bay Hawkins bana ondan gelmiş bir mektup gönderdi. Ona yazıp Jonathan'dan haber alıp almadığını sormuştum ve o da yeni aldığı bir mektubu zarfın içinde yolladığını söylemiş. Drakula Şatosu'ndan yazılmış yalnızca bir satırlık bir mektup ve eve dönmek üzere yola çıktığını yazıyor. Bu hiç Jonathan'ın tarzına benzemiyor; anlamıyorum ve bu beni huzursuz ediyor. Sonra Lucy, çok iyi, ama son günlerde uykusunda gezinme alışkanlığını edindi tekrar. Annesi benimle bu konuda konuştu ve her gece odamızın kapısını kilitlemeye karar verdik. Bayan Westenra uyurgezerlerin her zaman evlerin çatılarına çıkıp uçurum kenarlarında yürüdükleri ve sonra aniden uyanıp her tarafta yankılanan umutsuz bir çığlıkla aşağı düştükleri gibi bir fikre kapılmış. Zavallı kadın, doğal olarak Lucy için endişeleniyor; bana kocasının, yani Lucy'nin babasının da aynı alışkanlığa sahip olduğunu anlattı, geceleyin kalkıp giyiniyor ve kimse onu durdurmazsa dışarı çıkıyormuş. Lucy sonbaharda evlenmiş olacak, daha şimdiden elbiselerinin ve evinin nasıl düzenleneceğini planlamaya başladı. Onu anlıyorum, çünkü ben de aynısını yapıyorum, sadece Jonathan ve ben hayata çok daha sade bir şekilde başlayacağız ve idare etmeye çalışacağız. Bay Holmwood -Lord Godalming'in tek oğlu, saygıdeğer Arthur Holmwood- çok kısa bir süre içinde buraya gelecek; şehirden ayrılma fırsatı bulur bulmaz; çünkü babasının sağlığı pek iyi değil ve sanırım, sevgili Lucy, o gelene kadar dakikaları sayacak. Onu kilise avlusunun bulunduğu uçurumdaki banka götürmek ve ona Whitby'nin güzelliğini göstermek istiyor.

Onu huzursuz edenin beklemek olduğunu söyleyebilirim; Bay Holmwood geldiğinde iyileşecektir.

27 Temmuz - Jonathan'dan hâlâ haber yok. Onun için çok endişelenmeye başladım, ama neden, bilmiyorum; tek bir satır olsun, yine de keşke yazsaydı. Lucy her zamankinden daha fazla yürüyor ve her gece onun odada dolaşırken çıkardığı seslerle uyanıyorum. Neyse ki hava çok sıcak da üşütmüyor; yine de endişe ve sürekli uykumdan uyandırılmak beni etkilemeye başladı, ben de gerginleşiyorum ve uyuyamıyorum. Tanrıya şükür ki, Lucy'nin sağlığında bir bozulma yok. Bay Holmwood aniden, hastalığı ciddileşen babasını görmesi için Ring'e çağrılmış. Lucy onu bir süre daha göremeyeceği için üzülüyor, ama bu görünüşünü etkilemiyor; hafif kilo aldı ve yanakları çok güzel bir gül pembesine dönüştü. Artık eskisi gibi kansız görünmüyor. Bunun hep böyle sürmesi için dua ediyorum.

3 Ağustos - Bir hafta daha geçti ve yine Jonathan'dan haber yok, hatta kendisinden haber aldığım Bay Hawkins'e bile yazmamış. Ah, umarım hasta değildir. Yoksa kesinlikle yazardı. Son mektubuna bakıyorum, ama bu beni tatmin etmiyor. Sanki o yazmamış, yine de onun el yazısı. Yanılmanın imkânı yok. Lucy dün gece uykusunda pek fazla dolaşmadı, ama üzerinde anlamadığım tuhaf bir dik- katlilik var; uykusunda bile beni izliyor sanki. Kapıyı deniyor ve kilitli olduğunu görünce odada dolanarak anahtarı anyor.

6 Ağustos - Üç gün daha geçti ve hâlâ haber yok. Bu şüpheli bekleyiş korkunç bir hale gelmeye başladı. Nereye yazmam ya da nereye gitmem gerektiğini bilseydim, daha huzurlu olurdum; ama son mektubundan beri kimse Jonathan'dan haber almamış. Tanrı'ya bana sabır vermesi için dua etmek zorundayım. Lucy her zamankinden daha çabuk heyecanlanıyor, ama bunun dışında iyi. Dün gece hava bozacak gibi görünüyordu ve balıkçılar fırtına çıkacağını söylediler. Bunu gözlemlemeye çalışmalı ve havadaki işaretleri öğrenmeliyim. Bugün gri bir gün ve güneş, Kettleness üzerindeki koyu bulutların içinde saklanmış. Her şey gri - griliklerin ortasında zümrüt gibi görünen yeşil çimenler dışında; gri topraklı kaya ve en ucundaki güneş ışınlarıyla hafif renklenen gri bulutlar, kumlu noktaların gri parmaklar gibi uzandığı gri denizin üzerinde asılı. Deniz, sığlıklara ve kumluklara gümbürtüyle çarpıyor, gürlemesi içerilere doğru sürüklenen deniz, sislerinde boğuluyor. Ufuk, gri sisin içinde kayboluyor. Her şey çok büyük,

bulutlar, dev kayalıklar gibi üst üste yığılmış ve denizin üzerinde kötü bir şeylerin habercisi gibi derin bir "mırıltı"[11] var. Kumsalda tek tük karanlık şekiller görünüyor, bunlar bazen yarı yarıya sisin içinde kalıyor ve "yürüyen ağaçlar gibi insanlar"a[12] benziyor. Balıkçı tekneleri aceleyle eve dönmeye çalışıyor ve hızla limana doğru ilerlerken batıp çıkıyor, yan deliklerinin[13] üzerine yatıyorlar. İşte, yaşlı Bay Swales de geliyor. Doğruca bana doğru yürüyor ve şapkasıyla selamlamasından benimle konuşmak istediğini anlayabiliyorum...

Zavallı yaşlı adamdaki değişim çok içime dokundu. Yanıma oturduğunda çok nazik bir tavırla, "Size bir şey söylemek istiyorum, küçükhanım," dedi. Huzursuz olduğunu görebiliyordum, bu yüzden zavallı, yaşlı ve buruşuk elini tuttum ve her şeyi söylemesini istedim; böylece elini elimde tutarak şunları söyledi: "Korkarım, canım, geçen haftalarda ölüler ve bunun gibi şeyler hakkında söylediğim bütün o kötü şeylerle seni sarstım; ama bunları söylerken ciddi değildim ve ben gittikten sonra bunu hatırlamanı istiyorum. Biz bir ayağı çukurda olan çatlak ihtiyarlar bu konuda düşünmekten hiç hoşlanmayız ve bundan korkmak istemeyiz; işte bu yüzden bu konuyu hafife alıyordum, böylece kendi yüreğimi biraz olsun neşelendiriyordum. Ama Tanrı seni sevsin, küçükhanım, ölmekten hiç korkmuyorum; yalnızca, elimden gelse ölmek istemezdim. Vaktim gelmiş sayılır çünkü yaşlıyım ve yüzyıl, bir insanın ümit edebileceğinden çok daha fazla ve o kadar yakınım ki, Yaşlı Adam tırpanını bilemeye başladı bile. Görüyorsun ya, bununla ilgili çene yorma alışkanlığından öyle hemencecik kurtulamıyorum, çünkü bir kez gevşeyen çenem eskisi gibi çalışmaya devam edecektir. Yakında, bir gün Ölüm Meleği borusunu benim için çalacak. Ama sen üzülme, canım!" -ağladığımı görmüştü- "hemen bu gece gelse bile onu geri çevirmeyeceğim. Çünkü hayat, ne de olsa, şu anda yaptığımız şeyden başka bir şeyi beklemekten ibaret ve ölüm kesinlikle güvenebileceğimiz tek şey. Ama ben memnunum, çünkü benim için geliyor, canım, hem de hızla geliyor. Biz bakıp merak ederken geliyor olabilir. Belki de yanında kayıplar, enkazlar, acı sıkıntılar ve hüzünlü yürekler getiren, denizin üzerindeki o rüzgârla geliyordur. Bak! Bak!" diye haykırdı ansızın. "O rüzgârın içinde ve ötesinde bir şey var; sesi ölüm gibi geliyor, ölüme benziyor, tadı ve kokusu da öyle. Havada, geldiğini hissediyorum. Tanrım, beni çağırdığı zaman neşeyle cevap vermeme yardım et!" Yürekten bir hareketle kollarını kaldırdı ve şapkasını çıkardı. Ağzı dua ediyormuş gibi

kıpırdıyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ayağa kalktı, benimle el sıkıştı, beni kutsadı ve hoşça kal diyerek topallaya topallaya uzaklaştı. Bütün bu konuşma içime çok dokunmuş ve beni çok üzmüştü. Sahil koruma görevlisi, kolunun altında dürbünüyle geldiği zaman sevindim. Her zaman yaptığı gibi benimle konuşmak için durdu, ama bütün bu süre boyunca durmadan yabancı bir gemiye baktı.

"Anlayamıyorum," dedi, "görünüşüne bakılırsa bir Rus gemisi, ama garip bir şekilde dolanıyor. Ne yapacağını bilmiyor, fırtınanın geldiğini görüyor, ama kuzeye, açığa mı çıksın, yoksa buraya mı gelsin, karar veremiyor. Bakın, gene yapıyor! Çok tuhaf bir şekilde yol alıyor, sanki dümendeki ele aldırmıyor; rüzgâr nereden eserse, yönünü oraya çeviriyor. Yarın bu saate kadar, onunla ilgili daha çok şey öğrenmiş olacağız."

[1]Yorkshire'daki -İngiltere'nin Kuzey Denizi sahilinde liman şehri.

[2]658 yılında kurulan Whitby Manastırı, 867 yılında Danimarkalılar tarafından yağmalanmıştır.

[3]1808'de yayınlanan Sir Walter Scott'in yazdığı aynı isimli anlatıya ve şövalye Marmion'un aşkı için rahibelik andından vazgeçen Constance de Beverley'nin kaderine gönderme yapılıyor.

[4] 18 Haziran 1815'te yapılan Waterloo Savaşı'nda İngiliz komutan Wellington. Belçika'daki Waterloo köyü yakınlarında Fransız İmparatoru Napolyon'u yenmiştir. Savaşın son safhalarında. General Blücher önderliğindeki Prusyalılar da Wellington desteklemişlerdir.

[5] Orj. Fash masel. F.K. Robinson tarafından 1875-76 yıllarında yayınlanan A Glossary of Words Used in the Neighbourhood o/Whitby (Whitby Yöresinde Kullanılan Kelimeler Sözlüğü)'nden yararlanan Bram Stoker, burada "fuss myself'in Whitby lehçesindeki hali "fash masel"i kullanmıştır.

[6] İngiltere'nin kuzeyindeki büyük endüstri şehirleri.

[7] Orj. Feet-folks, zengin gezginlerin aksine arabayla değil de yürüyerek seyahat eden turistler için kullanılan aşağılayıcı argo sözcük.

[8] Orj. Sir Oracle. Shakespeare'in Venedik Tacirfndeki Gratiano'nun sözlerinden... I, I, 93. "Ben Bay Kâhin. / Ve ağzımı açtığımda havlamasın hiçbir köpek!"

[9] Hamlet, 2, 2, 207.

[10] Burdon-Sanderson (1828-1905): Kalpten gelen elektrik tepkilerini ilk defa ölçen

İngiliz doktor.David Ferrier (1843-1928): Maymunların beyin yapıları üzerine deneyler yapan doktor. Bu iki doktor da deney için canlı hayvan kesimi karşıtları tarafından eleştirilmiş ve 1876 Hayvanlara Zulüm Yasası uyarınca Ferrier aleyhinde dava açılmış, ama beraat ettirilmiştir.

[11] İngilizcesi, brool.

[12] İngilizcesi, "men like trees walking". Markos 8:24'e gönderme yapılıyor.

[13] İng. Scuppers, içeri dolan suların akması amacıyla geminin yanına, güverte hizasına açılmış delikler.

YEDİNCİ BÖLÜM

8 AĞUSTOS TARİHLİ DAILYGRAPH GAZETESİNDEN KESİLEN BİR KUPÜR

(Mina Murray'in Günlüğüne Yapıştırılmış)

Bir Muhabirden

Whitby

Tarihteki en büyük ve en ani fırtınalardan biri burada yaşandı ve tuhaf, benzersiz sonuçlar yarattı. Hava ağustos ayında da görülebilecek düzeyde nemli ve biraz da bunaltıcıydı. Cumartesi akşamı hatırlanan en güzel günlerdendi ve tatilcilerin çoğu dün, Mulgrave ormanları, Robin Hood Koyu, Rig Değirmeni, Runswick, Staithes[1] ve Whitby civarındaki çeşitli yerlere geziye çıkmıştı. Emma ve Scarborough vapurlan kıyı boyunca gezi yolculukları yaptı ve Whitby'de sıradışı bir "gegidiş" vardı. Öğleden sonraya kadar olağandışı güzellikte bir gündü, ama sonra Doğu Falezi'ndeki kilise avlusuna sık sık giden dedikoduculardan bazıları ve kuzey ile doğudaki geniş deniz alanını izleyen saygıdeğer görevli, kuzeybatı yönünde, gökyüzünde aniden "kısrak kuyrukları" görüldüğünü haber verdi. Rüzgâr güneybatı yönünden, barometrik dilde "No. 2: hafif meltem" diye adlandırılan orta kuvvette esiyordu. Görev başındaki sahil koruma görevlisi hemen rapor verdi ve yarım yüzyıldan uzun zamandır Doğu Falezi'nden hava durumunu gözleyen yaşlı bir balıkçı, ani bir fırtına çıkacağı tahminini üstüne basa basa dile getirdi. Yaklaşan günbatımı o kadar güzeldi, parlak renkli bulut kümeleriyle o kadar muhteşemdi ki, uçurumun kenarındaki eski kilise avlusunun yürüyüş yolunda, bu güzelliğin tadını çıkarmak isteyen oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı. Güneş, Kettleness'ın siyah kitlesinin arkasında batmadan önce, batı göğünde cesurca dururken, aşağıya

inen yolu günbatımı renkleriyle rengârenk aydınlatmıştı -alev rengi, mor, pembe, yeşil, menekşe rengi ve altın renginin bütün tonları; şurada burada pek büyük olmayan, ama simsiyah görünen, muazzam siluetler gibi, türlü türlü şekillerde kütleler vardı. Bu yaşananlar ressamların gözünden kaçmadı ve hiç kuşkusuz "Büyük Fırtınanın Başlangıcı" ile ilgili resimler gelecek yılın mayıs ayında R.A. ve R.I'nın[2] duvarlarını süsleyecek. O sıra birden fazla kaptan, farklı tür teknelere verdikleri isimlerle söyleyecek olursak, "kaldırım taşı" ya da "katır"ını fırtına geçene kadar limandan çıkarmamaya karar verdi. Akşam boyunca esen rüzgâr tamamıyla durdu ve gece yarısı; bir ölüm sessizliği, boğucu bir sıcak başladı ve fırtına yaklaşırken duyarlı bir insanı mutlaka etkileyen, bir sıkıntı her yeri sardı. Denizde yalnız birkaç ışık görünüyordu çünkü genelde sahili "kucaklayarak" ilerleyen kıyı vapurları bile denize açılmıştı ve görünürde yalnız birkaç balıkçı teknesi kalmıştı. Göze çarpan tek cisim, yelkenleri fora etmiş, sanki batıya doğru giden yabancı bir gemiydi. Bu gemiyi görebildiğimiz sürece mürettebatının gözükaralığı ya da cahilliği konusunda epey bir konuşuldu. Tehlike yaklaşırken yelkenlerini indirmesi için sinyaller gönderildi. Gece bastırmadan, bu geminin dalgalarla kabaran denizin üstünde hafif hafif sallandığı ve yelkenlerinin de başına buyruk çırpındığı görüldü.

Resmedilmiş bir okyanusta resmedilmiş bir gemi gibi başıboş.[3]

Saat ondan biraz önce havadaki durgunluk epeyce bunaltıcı bir hale geldi ve sessizlik o kadar belirgindi ki, karanın içlerindeki koyunların melemeleri ya da kasabadaki bir köpeğin havlaması açıkça duyulabiliyordu ve rıhtımdaki bandonun çaldığı neşeli Fransız havalan doğanın sessizliğinin müthiş ahengini bozuyor gibiydi. Gece yansından biraz sonra denizin üzerinden tuhaf bir ses geldi. Havadan, yükseklerden, derinden, garip bir gümbürdeme gelmeye başladı.

Sonra ansızın fırtına patladı. O sırada inanılmaz gelen, hatta daha sonra fark edilmesi imkânsız olan bir hızla, doğadaki her şey şiddetle sarsılmaya başladı. Dalgalar gittikçe artan bir öfke ile kabardı, her biri bir öncekinin tepesinden devrildi, ta ki, birkaç dakika öncesine kadar cam gibi olan deniz, kükreyen, her şeyi yiyip yutan bir canavara dönüşene kadar. Doruğu köpüklü dalgalar çılgınca kumsalı dövüyor ve taraça yapan kayalıklara tırmanıyordu hızla. Bir yandan da iskelenin üzerine taşıyor ve Whitby

Limanı'nın iki iskelesinin ucunda yükselen deniz fenerlerinin kulelerini süpürüyordu. Rüzgâr, gök gürültüsü gibi kükrüyor ve öyle şiddetli esiyordu ki, en güçlü adamlar bile ayakta durmakta ya da demir direklere sıkıca tutunmakta zorluk çekiyordu. Rıhtımdaki seyirci kalabalığını dağıtmanın zorunlu olduğu anlaşıldı, aksi halde kaza sonucu ölümler olabilirdi. O anki zorluklara ve tehlikelere ek olarak bir de deniz sisi kütleleri karaya doğru sürüklendi -hayalet gibi sürüklenen beyaz, ıslak bulutlar; o kadar nemli, ıslak ve soğuktu ki, denizde can verenlerin ruhlarının, ölümün nemli ve soğuk elleriyle, yaşayan kardeşlerine dokunduklarını hayal etmek için fazla çaba sarf etmeye gerek yoktu ve deniz sisinden çelenkler yanlarından süzülüp geçerken pek çok insan ürperiyordu. Zaman zaman sis açılıyor ve şimşeklerin ışığı altında, deniz belli bir uzaklığa kadar görülebiliyordu. Art arda ve sıklaşarak çakan şimşekleri, öyle ani gök gürültüleri izliyordu ki, tepedeki bütün gökyüzü fırtınanın ayak sesleriyle titriyor gibiydi. Böylelikle ortaya çıkan görüntülerden bazıları son derece muhteşem ve çok ilginçti-dağ gibi dalgalarıyla yükselen deniz, gökyüzüne her dalgada kocaman, hey az köpük kütleleri fırlatıyor ve sanki fırtına bunları kapıp döndüre döndüre uzaya savuruyordu; yelkenleri paçavraya dönmüş tek tük balıkçı tekneleri fırtına iyice patlamadan önce korunaklı bir yere girmek için acele ediyordu; arada bir fırtınada savrulan bir deniz kuşunun beyaz kanatlan görünüyordu. Doğu Falezi'nin zirvesindeki yeni projektör çalışmaya hazırdı, ama henüz denenmemişti. Başındaki memurlar işbaşı yaptılar ve karayı kaplayan sisin çekildiği aralarda, denizin yüzeyini bununla taradılar. Bir ya da iki defasında projektör çok işe yaradı, bir keresinde borda firizi sulara gömülmüş bir balıkçı teknesi, ışığın yardımıyla iskelelere çarpma tehlikesinden kurtularak hızla limana girebildi. Bir teknenin, güvenli limana sığınabildiği her seferinde kıyıdaki kalabalıktan bir sevinç çığlığı yükseliyordu -bir an için fırtınayı yaran, ama sonra rüzgâr akınları tarafından dağıtılan bir çığlık. Projektör, çok geçmeden biraz uzakta, bütün yelkenlerini açmış bir gemi keşfetti; belli ki, akşamın erken saatlerinde görülen gemiydi bu. Rüzgâr bu sefer doğuya dönmüştü ve geminin içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi fark eden falezdeki seyirciler arasında bir ürperti dolaştı. Gemiyle liman arasında, pek çok gemiye zaman zaman zorluklar yaşatan geniş, sığ kayalıklar vardı. Rüzgârın şimdiki yönü düşünüldüğünde geminin liman girişine gelmesi olanaksızdı. Artık neredeyse denizin yükselme zamanı gelmişti, ama dalgalar o kadar büyüktü ki, iki dalga arasındaki çukurluklarda, neredeyse kıyının sığ yerleri

görünüyordu ve yelkenleri fora etmiş gemi öyle büyük bir hızla ilerliyordu ki, ihtiyar bir gemicinin deyişiyle "mutlaka bir yerlere ulaşacaktı, bu, cehennem bile olsa". Sonra o zamana kadar gelen nemli puslardan çok daha büyük bir deniz sisi hücum etti; öyle ki, gri bir tabut örtüsü gibi her şeyin üzerini örttü ve insanlara yalnızca işitme organını bıraktı, çünkü fırtınanın kükremesi, gök gürültüsünün çatırdaması ve güçlü dalgaların gümbürtüsü, nemli unutuluş içinde kulağa öncekinden çok daha yüksek geliyordu. Projektörün ışıklan, her an bir şok beklenen, Doğu İskelesi tarafındaki limanın ağzına tutuldu ve herkes nefesini tutup bekledi. Rüzgâr aniden kuzeydoğu yönüne döndü ve deniz sisinin kalıntıları kopan fırtınada eridi. Sonra mirabile dictu[4] iki iskele arasında, hiç düşünmeksizin hızla ilerleyip bir dalgadan diğerine sıçrayan tuhaf gemi, yelkenleri fora halde fırtınanın önünde sürüklendi ve güvenli limana sığınmayı başardı. Projektör onu izledi ve gemiyi gören herkes baştan aşağı ürperdi; çünkü dümene bağlanan adam, başı yana düşmüş, geminin her hareketinde korkunç bir şekilde bir oraya bir buraya sallanan bir cesetti. Güvertede başka kimse görünmüyordu. Geminin, dümende ölü bir adamın eli dışında kimse bulunmadan, mucize eseri limanı bulduğunu fark ettiklerinde herkesi bir dehşet sardı! Bununla birlikte, her şey bu sözleri yazmak için gereken süreden bile daha kısa bir zaman içinde olup bitmişti. Gemi durmadı, limanın içine doğru hızla ilerlemeye devam etti ve bir sürü gelgit ve fırtına tarafından, Doğu Falezi'nin altına çıkıntı yapan iskelenin, güneydoğu köşesine yığdığı ve bölgede Tate Hill İskelesi diye bilinen kum ve çakıl yığını üzerine oturuverdi.

Tabii ki, gemi kumsala oturunca hatırı sayılır bir sarsıntı oldu. Bütün direkler, halatlar ve payandalar gerildi ve "üst parçalardan"[5] bazıları parçalanarak aşağı düştü. Ama en tuhafı, gemi karaya dokunur dokunmaz, çok büyük bir köpek, sanki sarsıntıyla fırlatılmış gibi güverteden yukan sıçradı ve ileri doğru koşarak pruvadan kumlamı üzerine atladı. Doğruca dik kayalığa koşarak - buradaki kilise avlusu Doğu İskelesi'ne giden yolun üzerine sarkar ve o kadar diktir ki, düz mezar taşlarının bir kısmı, kendilerini tutan uçurumun aşağı kaydığı yerlere doğru çıkıntı yapmıştır- projektörün ışığının hemen ötesinde daha da yoğunlaşmış gibi görünen karanlığın içinde kayboldu.

Tesadüf eseri, o sırada Tate Hill İskelesi'nde kimse yoktu, çünkü evi oraya yakın olan herkes ya yataklarında ya da yukandaki tepelerdeydi. Bu yüzden, limanın doğu yakasında görev başındaki sahil güvenlik görevlisi hemen küçük iskeleye koştu ve güverteye ilk çıkan o oldu. Projektörün başındaki adamlar limanın girişini baştan başa tarayıp hiçbir şey göremeyince ışığı sahipsiz gemiye çevirdiler ve orada tuttular. Sahil görevlisi kıç tarafına koştu, dümenin başına geldiğinde incelemek için eğildi ve aniden irkilerek hızla geri çekildi.

Bu herkesin merakını iyice artırdı ve bir sürü insan o tarafa koşmaya başladı.

Drawbridge yanındaki West Cliff ile Tate Hill İskelesi arasındaki mesafe epeyce uzundur, ama muhabiriniz iyi bir koşucu olduğu için kalabalığın oldukça önünde gitti. Ama oraya vardığım zaman iskelede çoktan bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördüm; sahil güvenlik görevlisi ve polis bunların güverteye çıkmasına izin vermiyordu. Başdenizcinin nezaketiyle muhabiriniz olarak benim güverteye çıkmama izin verildi ve gerçekten de dümene bağlanmış olan ölü denizciyi gören az sayıdaki insandan biri oldum.

Sahil koruma görevlisinin şaşırması, hatta dehşete düşmesi hiç de garip sayılmaz, çünkü böyle bir manzaraya pek sık rastlanmaz. Adam, birbiri üzerine konulan ellerinden dümenin bir kulpuna bağlanmıştı. Alttaki eliyle kulp arasında bir haç vardı, haçın asıldığı tespih hem bileklerine hem de dümene dolanmıştı ve hepsi iplerle sıkıca tutturulmuştu. Zavallı adam başta oturuyor olabilirdi, ama yelkenlerin çırpınışları ve darbeleri dümene kadar ulaşmış ve adamı bir oraya bir buraya öyle çok savurmuştu ki, bağlandığı ipler bileklerini kemiğine kadar kesmişti. Bu durumla ilgili ayrıntılı notlar alındı ve benim hemen ardımdan gelen bir doktor -33, East Elliot Place adresindeki Cerrah J. M. Caffyn- cesedi inceledikten sonra adamın neredeyse iki gündür ölü olduğunu bildirdi. Cebinde, ağzı sıkıca tıkanmış bir şişe vardı, içinde seyir defterine ilave edilecek bir parça olduğu anlaşılan, rulo yapılmış bir kâğıttan başka bir şey yoktu. Sahil koruma görevlisi adamın düğümleri dişleriyle atarak kendi ellerini kendisinin bağlamış olması gerektiğini söyledi. Bu görevlinin güverteye çıkan ilk kişi olması daha sonra Denizcilik Mahkemesi'nde çıkabilecek olan bazı

sorunları önleyebilir; çünkü sahipsiz bir gemiye ilk çıkan sivilin tasarrufu olan, gemiden kurtarılan mallar üzerindeki hakkı, sahil koruma görevlilerine tanınmaz.

Ama hukukla ilgili laflar dönmeye başlamıştı bile ve genç bir hukuk öğrencisi, bağıra bağıra geminin sahibinin haklarının tamamıyla kaybedildiğini, mallarının meşruta sahipliği yasalarına[6] aykırı olarak tutulduğunu, çünkü dümen yekesine vekaleten sahip olanın kanıtlanmasa bile simgesel olarak ölü bir elde olduğunu iddia ediyor. Ölü dümencinin, onurlu nöbetini tuttuğu ve ölene kadar da bırakmadığı yerden saygıyla kaldırılıp -genç Casabianca'nınki[7] kadar soylu bir sadakat- soruşturmayı beklemek üzere morga götürüldüğünü söylemeye gerek bile yok.

Ani fırtına geçmeye başladı ve şiddeti hafifliyor; kalabalık evlerine dağılıyor ve gökyüzü Yorkshire düzlükleri üzerinde kızarmaya başlıyor. Bir sonraki sayıda, fırtınada mucize eseri limana girmeyi başaran sahipsiz gemiyle ilgili öbür ayrıntıları yazacağım.

Whitby

9 Ağustos - Dün geceki fırtınada sahipsiz geminin garip gelişinin ardından olanlar, neredeyse bu olayın kendisinden bile ürkütücü. Geminin Varna'dan kalkan Demeter[8] adındaki bir Rus gemisi olduğu ortaya çıktı. Neredeyse bütün safrası gümüş kum ve içinde yalnızca küçük bir miktar kargosu var -toprak dolu büyük tahta kutular. Bu kargo Whitby'li bir avukat olan, 7, The Crescent adresindeki Bay S. F. Bülington'a gönderilmiş ve bu sabah güverteye çıkıp kendisine gönderilen malları resmi olarak aldı. Rusya konsolosu da gemiyi kiralayan kişi adına hareket ederek gemiyi resmi olarak sahiplendi ve bütün liman ücretlerini, vs. ödedi. Bugün burada garip tesadüflerden başka bir şey konuşulmadı; Ticaret Odası memurları her şeyin mevcut yönetmeliklere uygun şekilde yapılmasını sağlamak için çok çaba gösterdi. Mesele "dokuz günlük mucize" olacağı için sonradan şikâyet konusu olabilecek hiçbir şeyin yapılmaması konusunda kesinlikle kararlı gibiler. Gemi kıyıya oturduğu sırada karaya fırlayan köpek, Demeter, Kızı Persepone Yeraltı Tanrısı tarafından kaçırılan. Yunan Bereket Tanrıçası. her yerde çok merak ediliyordu ve Whitby'de oldukça güçlü olan S.P.C.A.'nın birden fazla üyesi hayvana yardım etmeye çalıştı. Ama köpek bulunamadı

ve bu herkeste hayal kırıklığı yarattı; sanki kasabadan tamamen kaybolmuş gibiydi. Korkup çalılıkların oraya kaçmış ve hâlâ dehşet içinde orada saklanıyor olabilirdi. Sonradan köpeğin kendisinin bir tehlike oluşturabileceğini düşünerek böyle bir olasılığı korkuyla karşılayanlar var, çünkü köpeğin vahşi bir şey olduğu ortada. Bu sabah erken saatlerde, bir kömür tüccarına ait olan, mastif kırması iri bir köpek Tate Hill İskelesi yakınlarında, sahibinin avlusunun hemen karşısındaki yolda ölü bulundu. Kavga etmişe benziyordu ve belli ki, vahşi bir rakibi vardı, çünkü hayvanın boğazı parçalanmıştı ve sanki vahşi bir hayvanın pençesiyle karnı deşilmişti.

Daha sonra - Ticaret Odası müfettişinin lütfuyla Demetefin seyir defterine bakmama izin verildi. Son üç güne kadar düzenli bir şekilde tutulmuş, ama içinde kayıp adamlar dışında özel olarak ilgi çekici bir şey yok. Bununla birlikte, daha ilginç olanı, şişede bulunan ve bugün soruşturmada okunulan kâğıtla ilgili; daha önce hiç bu kadar garip bir olaya rastlamamıştım. Gizlemek için herhangi bir sebep olmadığından bunları kullanmama izin verildi; bu yüzden denizcilik ve yük taşımacılığıyla ilgili teknik ayrıntıları çıkararak size bir kopyasını gönderiyorum. Kaptan sanki bol bol deniz suyu yutmadan önce bir tür akıl hastalığına yakalanmış ve bu hastalık yolculuk boyunca sürekli ilerlemiş. Elbette, benim ifadem cum grand" alınmak zorunda, çünkü zamanım az olduğundan bir iyilik yapıp benim için çeviri yapan Rus konsolosluğu memurunun dikte ettirmesiyle yazıyorum.

"DEMETER"İN SEYİR DEFTERİ

(Varna'dan Whitby'ye)

18 Temmuz'da yazılmıştır, o kadar garip şeyler oluyor ki, bundan sonra karaya çıkana kadar ayrıntılı bir kayıt tutacağım.

6 Temmuz'da ince beyaz kum ve kutularca topraktan oluşan kargoyu yüklemeyi bitirdik. Öğlende yelken açtık. Rüzgâr doğudan, sert. Mürettebat, beş tayfa... iki kaptan yardımcısı, aşçı ve ben (kaptan).

11 Temmuz'da şafak vakti İstanbul Boğazı'na girdik. Türk gümrük memurları güverteye çıktı. Bahşiş. Her şey yolunda. Öğleden sonra 4'te yola

çıktık.

12 Temmuz'da Çanakkale Boğazı'na geldik. Yeni gümrük memurları, muhafız filosunu koruyan amiral gemisi. Yine bahşiş. Memurlar titiz, ama hızlı çalışıyor. Bir an önce gitmemizi istiyorlar. Karanlıkta takımadaları geçtik.

13 Temmuz'da Matapan Burnu'nu geçtik. Mürettebat bir şeylerden ötürü huzursuz. Korkuyor gibiler, ama bunu dile getirmiyorlar.

14 Temmuz'da mürettebat için endişeleniyorum. Hepsi benimle daha önce de sefere çıkan aklı başında adamlar. İkinci kaptan sorunun ne olduğunu anlayamıyor, ona yalnızca gemide bir şey olduğunu söylemişler ve haç çıkarmışlar. İkinci kaptan o gün sinirlerine hâkim olamayıp içlerinden birine vurmuş. Şiddetli bir tartışma çıkmasını bekledim, ama hiç kimseden ses çıkmıyor.

16 Temmuz'da ikinci kaptan, sabahleyin tayfalardan birinin, Petrofsky'nin kaybolduğunu rapor etti. İzah edemedi: Dün gece saat sekizde iskele nöbetini almış; sonra nöbeti Abramoff a devretmiş, ama ranzasına dönmemiş. Adamların morali her zamankinden daha bozuk. Hepsi böyle bir şeyi beklediklerini söylediler, ama gemide "bir şey olduğundan" daha fazlasını söylemiyorlar. İkinci kaptanın onlara karşı sabrı gittikçe tükeniyor; bir sorun çıkmasından korkuyorum.

17 Temmuz. Dün adamlardan biri, Olgaren, kamarama geldi ve dehşet içinde bana gemide garip bir adam olduğunu düşündüğünü söyledi. Nöbeti sırasında, yağmur fırtına şeklinde yağdığı için güverte kamarasının arkasına sığındığını ve bu sırada mürettebattan kimseye benzemeyen, uzun boylu zayıf bir adam gördüğünü söyledi; adam dostça bir şekilde yanına gelmiş ve güverte boyunca ilerleyip gözden kaybolmuş. Olgaren onu dikkatlice takip etmiş, ama pruvaya gittiğinde kimseyi bulamamış ve ambar kapaklarının hepsi kapalıymış. Batıl inançlara dayanan bir korkuyla paniğe kapılmıştı, ben de bu paniğin yayılmasından korkuyorum. Adamları yatıştırmak için, tüm geminin baştan kıça, tamamen aranmasını emredeceğim.

O gün, daha sonra, bütün mürettebatı bir araya topladım ve onlara gemide biri olduğunu düşündüklerine göre gemiyi baştan kıça aramamız

gerektiğini söyledim. Birinci kaptan yardımcısı sinirlendi, bunun budalalık olduğunu ve böyle aptalca fikirlere teslim olmanın adamların moralini bozacağını, onları sopayla hizaya sokacağını söyledi. Diğerleri yan yana, ellerinde lambalarla aramaya başlarken dümeni ona bıraktım; aranmamış tek bir köşe bırakmadık. Yalnızca büyük tahta kutular vardı, bunlar da bir adamın saklanabileceği gibi değillerdi. Arama bittiğinde adamlar epeyce rahatladılar ve sevinç içinde işlerinin başına döndüler. Birinci kaptan yardımcısı kaşlarını çattı, ama bir şey söylemedi.

22 Temmuz - Son üç gündür hava çok sert ve herkes yelkenlerle meşgul olduğundan korkacak vakitleri yok. Adamlar korkularını unutmuş gibi görünüyorlar. Birinci kaptan yardımcısı tekrar neşelendi ve herkes iyi anlaşıyor. Adamları bu kötü havadaki gayretlerinden ötürü övdüm. Cebelitarık Boğazı'nı geçtik. Her şey yolunda.

24 Temmuz - Bu geminin üzerinde bir uğursuzluk dolaşıyor sanki. Zaten bir tayfamız eksik, bir de Biscay Koyu'na girince korkunç bir havaya yakalandık ve dün gece bir adamımızdan daha olduk; kayboldu. İlki gibi nöbetini devretmiş ve bir daha görülmemiştir. Adamların hepsi panik içinde; yalnız kalmaktan korktukları için nöbete çifter çifter çıkmak istediklerini belirten toplu bir dilekçe gönderdiler. İkinci kaptan deliye döndü. Korku başımıza bir dert açacak, ya o ya da adamlar işi şiddete dökecekler.

28 Temmuz - Cehennemde dört gün, bir çeşit girdabın içinde savrulup duruyoruz ve rüzgâr da fırtınaya dönüyor. Kimse uyuyamıyor. Adamlar yorgunluktan bitkin düştü. Kimsenin hali kalmadığı için nasıl nöbet tutulacak, bilmiyorum. İkinci kaptan yardımcısı dümene geçip nöbeti devralmaya gönüllü oldu ve adamların birkaç saat uyumasını sağladı. Rüzgâr diniyor; dalgalar hâlâ korkunç, ama gemi sağlam durduğu için daha az hissediyoruz.

29 Temmuz - Yeni bir trajedi. Mürettebat ikişer ikişer nöbete çıkamayacak kadar yorgun olduğu için bu gece nöbette tek kişi vardı. Sabah nöbetçisi güverteye çıktığında dümenci dışında kimseyi bulamamış. Bir çığlık kopardı ve herkes güverteye toplandı. Her yeri aradık, ama kimseyi bulamadık. Artık ikinci kaptan yardımcısı yok ve mürettebat panik içinde.

Birinci kaptan yardımcısı ve ben bundan sonra silahlı dolaşmaya ve tetikte olmaya karar verdik.

30 Temmuz - Dün gece. İngiltere'ye yaklaştığımız için sevindik. Hava güzel ve bütün yelkenler açık. Bitkin bir şekilde yattım; deliksiz uyudum; ikinci kaptan beni uyandırıp iki nöbetçi ve dümencinin kayıp olduğunu söyledi. Gemiyi götürmek için yalnız ben, ikinci kaptan ve iki tayfa kaldık.

1 Ağustos - İki gündür sis var ve tek bir gemi bile görmedik. Manş Denizi'ne geldiğimizde yardım işareti vermeyi ya da bir yerlere sığınmayı umuyordum. Yelkenleri idare gücümüz olmadığı için rüzgârın keyfince gitmek zorunda kalıyoruz. Bir daha kaldıramayız korkusuyla, yelkenleri indirmeye cesaret edemiyorum. Korkunç bir sona doğru sürükleniyor gibiyiz. Artık ikinci kaptanın morali herkesten daha bozuk. Daha kuvvetli olan karakteri şimdi kendini yıpratıyor gibi. Adamlar korkuyu unuttular, kendilerini en kötüsüne hazırlayıp ruhsuz bir şekilde ve sabırla çalışıyorlar. Adamlar Rus, ikinci kaptan Romen.

2 Ağustos, gece yansı - Görünüşe göre benim penceremin dışından gelen bir çığlık sesiyle birkaç dakikalık uykumdan uyandım. Sis yüzünden hiçbir şey gör emiyordum. Güverteye koştum, ikinci kaptan da bana doğru koşuyordu. Bir çığlık duyup koştuğunu, ama nöbetçiyi bulamadığını söyledi. Biri daha gitti. Tanrım, bize yardım et! İkinci Kaptan Dover Boğazı'nı geçmiş olmamız gerektiğini, çünkü tam adamın bağırdığını duyduğu sırada sisin bir anlığına kalktığını ve Kuzey Foreland'i gördüğünü söylüyor. Eğer öyleyse, şimdi Kuzey Denizi açıklarındayız ve bizimle beraber geliyor gibi görünen bu sisin içinde bize ancak Tanrı yol gösterebilir ve Tanrı da bizi terk etmiş gibi.

3 Ağustos - Gece yarısı, dümendeki adamdan nöbeti devralmaya gittim, ama oraya vardığımda kimseyi bulamadım. Rüzgâr yön değiştirmiyor ve önünde ilerlerken rotamızdan sapmadık. Dümeni bırakmaya cesaret edemediğim için ikinci kaptana seslendim. Birkaç saniye sonra don gömlek güverteye fırladı. Gözü dönmüş gibiydi ve benzi atmıştı; aklını kaybetmiş olmasından korktum. Bana yaklaştı ve sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi ağzını kulağıma yaklaştırarak boğuk bir sesle fısıldadı: "O burada, şimdi anladım. Dün gece nöbette onu gördüm, insan gibi; uzun boylu, zayıf ve hayalet gibi solgun. Pruvadaydı ve dışarı bakıyordu. Arkasına süzüldüm

ve bıçağımı sapladım, ama bıçak onun içinden geçti, hava gibi bomboştu." Konuşurken bıçağını çıkardı ve çılgın gibi havaya sapladı. Sonra devam etti: "Ama o burada ve ben onu bulacağım. Belki de ambardadır, o kutulardan birinin içinde. Teker teker hepsini açıp bakacağım. Sen dümenin başında dur." Sonra uyaran bir bakış atıp parmaklarını dudaklarına götürerek aşağıya indi. Dönek bir rüzgâr çıkmıştı ve dümenin başından ayrılamazdım. Elinde bir alet kutusu ve fenerle tekrar güverteye çıktığını ve sonra ön taraftaki ambar kapağından içeri girdiğini gördüm. Delirdi, tam anlamıyla sayıklayan bir deli haline geldi ve onu durdurmaya çalışmamın bir faydası olmadı. O büyük kutulara zarar veremez; faturada "kil" oldukları yazıyor ve onları hırpalamakla eline hiçbir şey geçmeyecek. Bu yüzden burada kalıyorum, dümeni idare edip bu notlan yazıyorum. Yalnız Tanrı'ya güvenmek ve sisin açılmasını beklemekten başka çarem yok.

Rüzgârla herhangi bir limana girebilirsem, yelkenleri keseceğim ve orada durup yardım işareti göndereceğim...

Şimdi neredeyse her şey bitti gibi. Tam ikinci kaptanın dışarı daha yatışmış bir şekilde çıkacağını umduğum sırada -çünkü onun ambarda bir şeylere vurduğunu duydum ve çalışmanın ona iyi geleceğini düşündüm- aniden ambar kapağı açıldı, kanımı donduran bir çığlık koptu ve tabancadan çıkmış bir kurşun gibi yukarı fırladı -gözleri dönen ve korkudan yüzü kasılan kudurmuş bir deli. "Kurtar beni! Kurtar beni!" diye haykırdı ve sonra sis perdesi içinde çevresine bakındı. Korkusu umutsuzluğa dönüştü ve tekdüze bir sesle şöyle dedi: "Çok geç olmadan sen de gelsen iyi olur, kaptan. O burada. Artık sırrı biliyorum. Deniz beni ondan kurtaracak ve geriye kalan tek şey bu!" Ben daha bir şey söylemeye ya da onu tutmak için ileri atılmaya fırsat bulamadan küpeştenin üzerine sıçradı ve bile isteye kendini denize attı. Sanırım, artık sırrı ben de biliyorum. Adamları teker teker öldüren bu deli adamdı ve şimdi kendisi de onların peşinden gitti. Tanrım, bana yardım et! Limana vardığım zaman bütün bu korkunç şeylerin hesabını nasıl vereceğim? Limana vardığım zaman! Bunu başarabilecek miyim acaba?

4 Ağustos - Hâlâ sis var, gündoğumu bile onu delip geçemiyor. Güneşin doğduğunu biliyorum, çünkü ben bir denizciyim. Aşağı inmeye cesaret edemiyorum. Dümeni bırakmaya cesaret edemedim, bu yüzden bütün gece

burada kaldım ve gecenin karanlığında onu -O adamı- gördüm! Tanrım beni bağışla, ama ikinci kaptan gemiden atlamakta haklıymış. Bir insan olarak ölmek daha iyi; denizde ölmek isteyen bir denizciye kimse itiraz edemez. Ne var ki ben kaptanım ve gemimi terk etmemem gerekiyor. Ama bu iblisi ya da canavarı şaşırtacağım, çünkü gücüm tükendiğinde ellerimi dümene bağlayacağım ve ellerimle beraber o adamın dokunmaya cesaret edemeyeceği o şeyi de bağlayacağım; sonra rüzgâr ister iyi olsun, ister kötü, ruhumu ve bir kaptan olarak onurumu kurtaracağım. Gittikçe gücümü kaybediyorum ve gece yaklaşıyor. Eğer bir kez daha yüzüme bakarsa, harekete geçecek zamanım olmayabilir... Eğer kaza geçirirsek, belki bu şişe bulunur ve onu bulanlar anlayabilir; yoksa... eh, işte o zaman herkes sorumluluğuma sadık olduğumu öğrenir. Tanrım, Kutsal Bakire ve azizler, görevini yapmaya çalışan bu zavallı, cahil adama yardım edin...

Elbette, konu tartışmaya açık. Cinayetleri bu adamın işleyip işlemediğini gösterecek hiçbir kanıt yok. Buradaki neredeyse bütün halk kaptanın bir kahraman olduğuna inanıyor ve onun için halka açık bir cenaze töreni düzenlenecek. Naaşının bir dizi tekneyle Esk'in yukarısına ve oradan tekrar Tate Hill İskelesi'ne getirilmesine ve sonra da Manastır'ın merdivenlerinden yukarı çıkarılmasına karar verildi bile; yamaçtaki kilise avlusuna defnedilecek. Yüzden fazla teknenin sahibi, ona mezara kadar eşlik etmek istediklerini belirterek isimlerini yazdırdılar bile.

Büyük köpeğin izine hiçbir yerde rastlanılmadı; insanlar köpeğe çok üzülüyorlar ve halkın şu anki düşüncelerine bakılacak olursa, inanıyorum ki bu köpek kasaba tarafından sahiplenilirdi. Yarın cenaze olacak ve böylece bir "deniz gizemi" daha burada son bulacak.

MİNA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

8 Ağustos - Lucy bütün gece boyunca çok huzursuzdu ve ben de uyuyamadım. Fırtına korkunçtu ve baca külahlarında korkunç bir şekilde gümbürdedikçe, korkudan tir tir titredim. Keskin bir esinti çıktığında uzakta bir silah patlamış gibi oluyordu. İşin tuhafı, Lucy uyanmadı; ama iki kez kalkıp giyindi. Neyse ki, her seferinde zamanında uyandım ve onu uyandırmadan üstünü çıkarmayı ve tekrar yatağa yatırmayı başardım. Çok garip bir şey bu uyurgezerlik; çünkü fiziksel bir şekilde iradesinin önüne

geçilir geçilmez, isteği -eğer varsa, tabii- hemen kayboluyor ve kendisini yaşamın akışına bırakıyor.

İkimiz de sabah erkenden kalktık ve gece bir şey olup olmadığına bakmak için limana indik. Etrafta çok az insan vardı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hava temiz ve açık olmasına rağmen, tepelerindeki köpükler kar gibi beyaz olduğundan insanın gözüne kapkara görünen büyük korkunç dalgalar -bir kalabalığın arasından zorla geçmeye çalışan bir kabadayı gibi- limanın dar ağzından zorla içeri giriyordu. Bir şekilde Jonathan'ın dün gece denizde değil de karada olmasına seviniyorum. Ama ah, karada mı, yoksa denizde mi? Nerelerde ve nasıl? Onun için gittikçe daha çok endişelenip korkuyorum. Keşke ne yapacağımı bilseydim ve bir şeyler yapabilseydim!

10 Ağustos - Zavallı kaptanın cenazesi çok dokunaklıydı. Sanki limandaki bütün tekneler oradaydı ve Tate Hill İskelesi'nden kilise avlusuna kadar olan bütün yol boyunca tabutu kaptanlar taşıdı. Lucy de benimle geldi ve teknelerden oluşan kortej, ırmaktan köprüye çıkıp tekrar aşağı gelirken erkenden eski sıramıza gidip oturduk. Harika bir manzaramız vardı ve kortejin neredeyse tüm yolculuğunu görebildik. Zavallı adam bizim sıramızın oldukça yakınına defnedildi ve vakit geldiğinde biz de oturup her şeyi gördük. Zavallı Lucy çok üzgün görünüyordu. Bütün bu süre boyunca huzursuz ve rahatsızdı ve ben onun hâlâ gece gördüğü rüyaların etkisinde olduğunu düşünüyordum. Bir konuda çok tuhaf davranıyor; bana bu huzursuzluğun sebeplerini anlatmayacak. Belki de tüm bunların farkında bile değil. Fazladan bir sebep daha var; zavallı yaşlı Bay Swales bu sabah sıramızda ölü bulundu; boynu kırılmış. Doktorun söylediğine göre bir çeşit korkuya kapılarak sıranın üzerinde arkası üstü düşmüş, çünkü yüzünde adamların gördüklerinde ürperdiklerini söyledikleri korku ve dehşet dolu bir ifade varmış. Zavallı yaşlı adam! Belki de ölürken Ölüm Meleği'ni görmüştür! Lucy o kadar tatlı ve duyarlı ki, diğer insanlara göre her şeyden çok daha fazla etkileniyor. Hayvanları ben de çok severim; ama onlarla ilgili benim pek önemsemediğim küçük şeyler bile onu çok üzüyor. Teknelere bakmak için sık sık buraya çıkan adamlardan biri köpeğiyle beraber gelirdi. Köpeği hep yanında olurdu. İkisi de sessiz varlıklar, ne adamın bir kez olsun öfkelendiğini ne de köpeğin havladığını görmüştüm. Cenaze töreni boyunca köpek yanımızda oturan sahibinin yanma gelmedi, birkaç metre ötede durup havlayıp uludu. Sahibi onunla önce tatlı tatlı,

sonra sertçe, en sonunda da öfkeyle konuştu, ama köpek ne yanımıza geldi ne de gürültü yapmayı kesti. Bir tür öfke içindeydi, gözleri çılgın gibiydi ve bütün tüyleri, kavgaya hazırlanan bir kedinin kuyruğu gibi diken diken olmuştu. En sonunda adam da sinirlendi ve yerinden fırlayıp köpeğe bir tekme attı ve sonra ensesinden tutup yarı sürükleyerek köpeği getirdi ve sıramızın üzerine sabitlendiği mezartaşının üzerine fırlattı. Zavallı şey taşa değer değmez sustu ve baştan aşağı titremeye başladı. Kaçmaya çalışmadı, titreyerek yere çöktü ve büzüldü, öyle acıklı bir korku halindeydi ki, onu rahatlatmaya çalıştım, ama faydasızdı. Lucy de köpeğe çok acımıştı; ama ona dokunmaya kalkışmadı, acı dolu bir ifadeyle baktı. O kadar hassas bir yapısı var ki, korkarım, yaşamı boyunca epey acı çekecek. Eminim, bu gece rüyasında bunları görecek. Üst üste gelen bütün her şey -dümende ölü bir adam tarafından limana sokulan gemi, bir haç ve tespihle dümene bağlanmış olan kaptanın tavrı, dokunaklı cenaze, bir öfke, bir dehşet içindeki köpek- onun rüyasına girecek. Sanırım, fiziksel açıdan çok yorulup yatağa öyle girmek onun için en iyisi olacak, bu yüzden onu Robin Hood Koyu'na giden kayalıklara doğru uzun bir yürüyüşe çıkarıp geri getireceğim. O zaman uykuda yürümek için pek hali kalmasa gerek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MİNA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

Aynı gün, gece 11 - Ah, ne kadar yorgunum! Günlük yazmayı bir görev olarak kabul etmeseydim, bu gece kapağını bile açmazdım. Harika bir yürüyüş yaptık. Bir süre sonra Lucy'nin neşesi yerine geldi, bunun sebebi, sanırım, fenerin yakınlarındaki bir tarlada burunlarını uzata uzata bize doğru gelen birkaç sevimli ineğin ödümüzü patlatmasıydı. Sanırım, her şeyi unuttuk, tabii ki kişisel korkumuz dışında ve bu, yaşanan tatsızlıkları unutup taze bir başlangıç yapmamızı sağladı. Robin Hood Koyu'nda, sahildeki yosunla kaplı kayaların hemen üzerinde kemerli bir penceresi olan küçük, eski model, sevimli bir handa fevkalade bir "acı çay" içtik. Sanırım, "Yeni Kadın" iştahımız karşısında şok geçirirdi. Erkekler daha hoşgörülü oluyor, Tanrı onları kutsasın! Sonra eve dönerken arada bir, daha doğrusu sık sık dinlenme molaları verdik, bu arada vahşi boğalarla karşılaşacağız diye sürekli yüreğimiz ağzımızdaydı. Lucy gerçekten çok yoruldu ve geri döner dönmez elimizden geldiğince çabucak yataklarımıza girmek istiyorduk. Ama genç papaz yardımcısı geldi ve Bayan Westenra ondan akşam yemeğine kalmasını istedi. Lucy de ben de uyanık kalmak için büyük mücadele verdik; özellikle ben, büyük bir kahramanlık gösterdim. Bence piskoposlar bir gün bir araya gelmeli ve yeni bir papaz yardımcısı sınıfı yetiştirmeliler. Bunlar ne kadar ısrar edilirse edilsin akşam yemeğine kalmayarak kızların ne zaman yorulduğunu anlayacak kişiler olmalıdır. Lucy uyuyor ve tatlı tatlı soluyor. Yanakları her zamankinden daha renkli ve ah, çok şirin görünüyor. Bay Holmwood onu oturma odasında görerek bile âşık olduysa, şimdi görse, ne düşünürdü acaba? "Yeni Kadın" yazarlardan bazıları bir gün erkeklerle kadınların evlenme teklifi etmeden ya da bu teklifi kabul etmeden önce birbirlerini uyurken görmelerine izin verilmesi fikrini savunmaya başlayacaklar. Ama sanırım yeni kadın gelecekte evlenme tekliflerini sadece kabul etmekle yetinmeyecek, teklifi bizzat kendisi edecektir. Ve çok da iyi bir iş yapacaktır! Bununla biraz teselli buluyorum. Bu gece çok mutluyum çünkü sevgili Lucy daha iyi görünüyor.

Gerçekten de onun tehlikeyi atlattığına ve uykuda yürüme sorununu aştığımıza inanıyorum. Şunu da bilseydim çok mutlu olacaktım. Jonathan... Tanrı onu kutsasm ve korusun.

11 Ağustos, sabah 3 - Yine günlük. Gözüme uyku girmiyor, öyleyse yazabilirim.

Uyuyamayacak kadar altüst olmuş bir durumdayım. Öyle bir macera, öyle acı verici bir tecrübe yaşadık ki. Günlüğümü kapar kapamaz, uykuya dalmışım... Birdenbire tamamen uyandım ve içimde çok büyük bir korkuyla kalkıp oturdum, çevremde bir boşluk hissi vardı. Oda karanlıktı, bu yüzden Lucy'nin yatağını göremiyordum, yatağın yanına gittim ve elimle yokladım. Yatak boştu. Bir kibrit yaktım ve odada olmadığını gördüm. Kapı kapalıydı, ama kilitli değildi, öyle bırakmıştım. Son günlerde her zamankinden daha çok hasta olan annesini uyandırmaya korktum, bu yüzden üstüme bir şeyler geçirip onu aramaya hazırlandım. Tam odadan çıkacakken giydiği elbiselerin, bana rüyasında gitmek istediği yerin neresi olduğuna dair bir ipucu vereceği aklıma geldi. Sabahlık evin içi, elbise ise dışarısı demekti. Sabahlığı da elbisesi de yerindeydi. 'Tanrıya şükür," dedim kendi kendime, "geceliğiyle olduğuna göre fazla uzaklaşmış olamaz". Koşarak merdivenleri indim ve oturma odasına baktım. Orada değildi! Sonra gittikçe büyüyerek yüreğimi donduran bir korkuyla evin açık olan bütün odalarına baktım. En sonunda dış kapıya yöneldim ve kapıyı açık buldum. Ardına dek açık değildi, ama kilidin çengeli de takılmamıştı. Ev halkı her gece kapıyı mutlaka kilitlerdi, dolayısıyla Lucy'nin o kılıkta dışarı çıkmış olmasından korktum. Ne olduğunu düşünmeye bile vaktim yoktu; her şeye hâkim olan belli belirsiz bir korku bütün ayrıntıları karanlıkta bırakmıştı. Büyük, kalın bir şal aldım ve dışarı koştum. Crescent'e vardığımda saat biri vuruyordu ve görünürde tek bir insan bile yoktu. Kuzey Taraçası boyunca koştum, ama umduğum beyaz siluetten tek bir ize rastlayamadım. İskelenin yukarısındaki Batı Falezi'nin ucunda, Lucy'yi en sevdiğimiz sırada otururken görmek umuduyla ya da korkusuyla -hangisi bilmiyorum- limanın karşısındaki Doğu Falezi'ne baktım. Parlak bir dolunay vardı ve gökyüzünde salman yoğun, kara bulutlar bütün manzarayı bir anlığına ışık ve gölge oyunlarının yapıldığı bir dioramaya[9] çeviriyordu. Birkaç saniye hiçbir şey göremedim; çünkü bir bulutun gölgesi Meryem Ana Kilisesi'ni ve bütün çevresini karanlıkta bırakmıştı.

Sonra bulut ayın önünden çekildikçe manastırın kalıntıları görünmeye başladı ve incecik ışık bandının ucu bir kılıç kesiği kadar net bir şekilde etrafı aydınlatmaya başladığında kilise ve kilise avlusu yavaş yavaş görünür oldu. Beklentim her ne ise, boşa çıkmadı, çünkü ayın gümüşi ışığı, orada, en sevdiğimiz sırada yarı yarıya arkasına yaslanmış, kar gibi bembeyaz bir silueti aydınlattı. Bulut bir şeyler görmemi engelleyecek kadar çabuk geldi, neredeyse hemen ardından, ışığı örtüverdi; ama bana öyle geliyordu ki, beyaz figürün parladığı sıranın arkasında karanlık bir şey durmuş ve ona doğru eğilmişti. Ne olduğunu -insan mı, hayvan mı- anlayamadım; bir kez daha görebilmeyi beklemedim, dik merdivenlerden uçarak iskeleye indim ve balık pazarı boyunca koşarak köprüye gittim; Doğu Falezi'ne ulaşmanın tek yolu buydu. Kasaba ölü gibiydi çünkü tek bir insan görmedim; ama kimsenin zavallı Lucy'nin durumuna şahit olmasını istemediğimden buna seviniyordum. Geçen zaman ve aradaki mesafe bana hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve manastıra çıkan sonsuz merdivenleri tırmanırken dizlerim titriyor, nefesim tıkanıyordu. Hızlı gitmiş olmalıyım, ama bana yine de ayaklanma kurşun ağırlıklar bağlanmış ve sanki vücudumdaki bütün eklemler paslanmış gibi geliyordu. Tepeye yaklaştığımda sırayı ve beyaz şekli görebiliyordum; çünkü ara sıra oluşan gölgelere rağmen bunu seçebilecek kadar yaklaşmıştım. Kuşkusuz orada bir şey vardı; uzun ve siyah, arkasına hafifçe yaslanmış beyaz şeklin üzerine eğilen bir şey. Korkuyla bağırdım, "Lucy! Lucy!" ve o şey kafasını kaldırdı, olduğum yerden beyaz bir yüz ve kırmızı, kıvılcımlanan gözler gördüm. Lucy cevap vermedi ve ben de kilise avlusunun girişine koştum. İçeri girdiğimde kilise, benimle sıra arasında kalıyordu ve bir dakikalığına Lucy'yi gözden kaybettim. Tekrar görebildiğimde bulut geçmişti ve ay ışığı o kadar parlak vuruyordu ki, başını sıranın arkasına koymuş ve yan yarıya sıraya yaslanmış olan Lucy'yi görebiliyordum. Yalnızdı ve çevrede canlı herhangi bir şeyden eser yoktu.

Üzerine eğildiğimde hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Dudaklan aralanmıştı ve nefes alıyordu -her zamankinin aksine tatlı tatlı değil de her nefes alışında ciğerlerini doldurmaya çabalıyormuş gibi uzun, derin iç çekişlerle. Yaklaştığımda uykusunda elini kaldırdı ve geceliğinin yakasını boğazına sardı. Bunu yaparken sanki üşümüş gibi ürperdi. Sıcak şalı üzerine örttüm ve uçlarını çekeleyerek boğazına iyice sardım, üstünde bir şey olmadığından gecenin ayazı yüzünden ölümcül bir soğuk algınlığı

kapmasından korkuyordum. Onu hemen uyandırmaya çekindim. Bu yüzden yardım edebilmek için ellerim serbest kalsın diye şalı boğazına büyük bir çengelli iğne ile tutturdum; ama kapıldığım endişe yüzünden sakarlık ederek iğneyi ona batırmış ya da canını acıtmış olmalıyım ki, nefesi biraz düzene girince elini boğazına götürdü ve inledi. Onu özenle sarıp sarmaladıktan sonra ayakkabılarımı ayağına giydirdim ve sonra çok yumuşak bir şekilde onu uyandırmaya çalıştım.

Başta tepki vermedi; ama yavaş yavaş uykusunda gittikçe huzursuzlandı, ara sıra inleyip iç çekiyordu. En sonunda zaman hızla geçtiğinden ve başka bir sürü sebepten ötürü onu bir an önce eve götürmek istedim. Onu biraz daha sert bir şekilde sarstım ve sonunda gözlerini açıp uyandı. Beni gördüğüne şaşırmadı, elbette, nerede olduğunu hemen anlamamıştı. Lucy her zaman güzel bir şekilde uyanır ve böyle bir durumda bile -bedeni soğuktan donuyor olmasına ve geceleyin bir kilise avlusunda uyanmaktan ötürü biraz afallamış olmasına rağmen- zarafetini kaybetmedi. Biraz titredi ve bana tutundu; ona hemen benimle eve gelmesini söylediğimde bir çocuk uysallığıyla tek kelime etmeden ayağa kalktı. Yürürken çakıl taşlan ayağımı incitti ve Lucy irkildiğimi fark etti. Durdu ve ayakkabılarımı almam konusunda ısrar etti; ama almadım. Bununla birlikte, kilise avlusunun dışındaki patikaya vardığımızda fırtınadan kalan bir su birikintisinde durup sırayla iki ayağımı da çamura buladım, böylece eve giderken birisiyle karşılaşacak olursak, kimse ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmeyecekti.

Şansımız yaver gitti ve kimseyle karşılaşmadan eve döndük. Bir kez, bir adam gördük, pek ayıkmış gibi görünmüyordu. Bir caddede önümüzden geçiyordu; ama o bir yola sapıp da gözden kaybolana kadar bir kapı girişinde saklandık. Bütün bu süre boyunca kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, zaman zaman bayılacağımı sandım. Lucy için çok endişeleniyordum, üstelik sadece soğuk havada kaldığı için sağlığının bozulacağından değil, bu hikâye yayılırsa itibarının sarsılmasından da korkuyordum. İçeri girip ayaklarımızı yıkadıktan ve şükretmek için birlikte bir dua okuduktan sonra onu yatağına yatırıp sıkıca sarmaladım. Uyumadan önce, bu uyurgezerlik macerasından kimseye, hatta annesine bile bahsetmemem için bana ricada bulundu, hatta yalvardı. İlk başta söz verme konusunda tereddüte düştüm; ama annesinin sağlık durumunu ve böyle bir şeyi bilmenin onu nasıl

kaygılandıracağını düşününce ve bu tip bir hikâyenin dile düşmesi halinde nasıl da çarpıtılabileceğini -hatta muhakkak çarpıtılacağım- göz önüne alınca bu konuyu kimseye anlatmamanın daha akıllıca bir hareket olacağına karar verdim. Umarım, doğru yapmışımdır. Kapıyı kilitledim ve anahtarı da bileğime bağladım, belki böylece bir daha kaygılanmama gerek kalmaz.

Lucy derin derin uyuyor; şafağın yansıması denizin üzerinde görülebiliyor...

Aynı gün, öğlen. - Her şey yolunda gidiyor. Lucy, ben onu uyandırana kadar uyudu ve anlaşılan yatağında dönmemiş bile. Gece yaşadığımız macera onu olumsuz etkilememiş, hatta tam aksine faydalı bile olmuş; çünkü bu sabah, haftalardır göründüğünden daha iyi görünüyor. Çengelli iğneyi beceriksizce kullanıp onu yaralamış olduğumu fark etmek beni üzdü. Gerçekten de ciddi olabilirdi, çünkü boğazının derisi delinmiş. Gevşek deriyi delip geçmiş olmalıyım, çünkü iğne deliğine benzer iki küçük, kırmızı nokta ve geceliğinin yakasında bir damla kan var. Özür dileyip üzüldüğümde güldü ve beni okşayarak hiç hissetmediğini söyledi. Neyse ki, çok küçük olduğu için yara izi kalmaz.

Aynı gün, gece - Mutlu bir gün geçirdik. Hava açık, güneş parlaktı ve serin bir meltem vardı. Öğle yemeğimizi Mulgrave ormanlarına götürdük; Bayan Westenra arabayla gitti, Lucy ve ben de yardaki patikadan yürüyerek kapıda ona yetiştik. Kendimi biraz mutsuz hissediyordum çünkü Jonathan da yanımda olsaydı, mutluluğumun mutlak olacağını hissetmekten kendimi alamıyordum. Ama işte! Sadece sabırlı olmak zorundayım. Akşam Gazino Taraçası'na yürüdük, Spohr ve Macken- zie'den[10] güzel müzikler dinledik. Erkenden yattık. Lucy bir süredir olduğundan daha huzurlu görünüyor, hemen uykuya daldı. Bu akşam herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum, ama yine de kapıyı kilitleyeceğim ve anahtarı da önceki gibi sağlama alacağım.

12 Ağustos - Beklentilerim yanlış çıktı, çünkü gece boyunca iki kez Lucy'nin dışarı çıkmaya çalışmasıyla uyandım. Kapının kilitli olmasına uykusunda bile sinirlenmiş görünüyordu ve onu yatağa götürmeme bile karşı çıktı. Şafakla uyandım, dışardan kuş cıvıltıları geliyordu. Lucy de uyandı ve onu bir önceki sabahtan bile daha iyi görmek beni sevindirdi. Bütün neşesi geri gelmiş gibiydi, gelip yanıma sokuldu ve bana Arthur'la

ilgili bir sürü şey anlattı. Ben de ona Jonathan için ne kadar endişelendiğimi söyleyince beni rahatlatmaya çalıştı. Eh, biraz başardı da; çünkü insanın duygularının paylaşılması gerçekleri değiştiremese de onları daha katlanılabilir bir hale getirebiliyor.

13 Ağustos - Yine huzurlu bir gün ve yatağa önceki gibi bileğimde anahtarla giriyorum. Gece yine uyandım ve Lucy'yi yatağında otururken buldum, hâlâ uyuyordu, ama eliyle pencereyi işaret ediyordu. Sessizce kalktım ve perdeyi çekip dışarı baktım. Parlak bir ay ışığı vardı ve ışığın deniz ile gökyüzündeki yumuşak etkisi -büyük, sessiz bir gizemle birbirlerine karışmışlardı- kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Ay ışığıyla aramda, büyük çemberler çizerek gelip giden kocaman bir yarasa vardı. Bir iki kez çok yaklaştı, ama sanırım, beni görünce korktu ve limanın üzerinden manastıra doğru uzaklaştı. Pencereden çekilip yerime döndüğümde Lucy tekrar yatmıştı ve huzur içinde uyuyordu. Bütün gece boyunca bir daha kıpırdamadı.

14 Ağustos - Tüm gün Doğu Falezi'nde okuyup yazdım. Anlaşılan, Lucy de bu yere benim kadar âşık oldu; öğle yemeği, çay ya da akşam yemeği için eve dönme vakti geldiğinde onu buradan uzaklaştırmak zor oluyor. Bu öğleden sonra garip bir laf etti. Akşam yemeği için eve dönüyorduk ve Batı İskelesi'nin yukarısındaki basamakların tepesine geldik ve durup her zaman yaptığımız gibi manzaraya baktık. Gökyüzünde alçalmış, batmakta olan güneş, tam olarak Kettleness'in arkasına iniyordu; Doğu Falezi ve eski manastırın üzerine gurubun kızıllığı düşüyordu ve her şey güzel, gül rengi bir ışıkla yıkanıyordu sanki. Bir süre sessiz kaldık ve Lucy aniden kendi kendine mırıldandı:

"Yine onun kırmızı gözleri! Hep aynılar." Bu tuhaf bir ifadeydi ve herhangi bir konuyla o kadar bağlantısızdı ki, beni oldukça ürküttü. Fark ettirmeden Lucy'yi görebilmek için hafifçe döndüm ve yüzünde ne anlama geldiğini çıkaramadığım garip bir ifadeyle yarı dalgın olduğunu gördüm; bu yüzden hiçbir şey söylemedim, ama bakışlarını takip ettim. Bizim sıramıza bakıyor gibiydi, sırada yabancı biri karanlık bir şekilde yapayalnız oturuyordu. Ben de biraz ürktüm, çünkü bir an için bu yabancının alev alev yanan, kocaman gözleri olduğunu sandım; ama ikinci bir bakış yanılsamayı dağıttı. Kırmızı güneş ışığı sıramızın arkasındaki Meryem Ana Kilisesi'nin

pencerelerinden yansıyordu ve güneş batarken ışıkların kırılıp yansımasında öyle bir değişim olmuştu ki, sanki ışık hareket etmiş gibi görünmüştü. Lucy'nin dikkatini bu özel görüntüye çektim ve irkilerek kendine geldi, ama aynı zamanda üzgün görünüyordu; buradaki o korkunç geceyi düşünüyor olmalıydı. O geceden hiç bahsetmiyorduk; bu yüzden bir şey söylemedim ve akşam yemeği için eve döndük. Lucy'nin başı ağrıyordu ve erken yattı. Onun uyumasını bekledim, sonra kendi başıma küçük bir yürüyüş yapmak için dışarı çıktım; falezler boyunca batıya doğru yürüdüm, içim tatlı bir hüzünle doluydu, çünkü Jonathan'ı düşünüyordum. Eve dönerken -o sıra parlak bir ay ışığı vardı, o kadar parlaktı ki, Crescent'in bizim tarafımıza gölge düşmesine rağmen, her şey çok iyi görülebiliyordu- penceremize bir göz attım ve Lucy'nin başını dışarı uzattığını gördüm. Beni arıyor olabileceğini düşündüm, bu yüzden mendilimi açıp salladım. Fark etmedi ya da herhangi bir karşılık vermedi. Tam o sırada, ay ışığı binanın köşesini aştı ve ışık pencereye düştü. Lucy'nin pencerenin pervazına başını yasladığı gözlerinin de kapalı olduğu açık seçik görülebiliyordu. Derin uykudaydı ve yanında pencerenin eşiğine konmuş bir şey vardı; büyük bir kuşa benziyordu. Soğuk alabileceğinden korktum, bu yüzden koşarak merdivenlerden çıktım, ama odaya girdiğimde yine derin uykuda yatağına dönüyordu ve derin derin nefes alıyordu; elini sanki soğuktan korumak istermiş gibi boğazında tutuyordu. Onu uyandırmadım, ama sıkıca örttüm, kapının kilitli, pencerenin de sıkıca kapalı olmasına dikkat ettim.

Uyurken çok tatlı görünüyor; ama her zamankinden daha solgun ve gözlerinin altında hoşuma gitmeyen gergin, bitkin bir karaltı var. Korkanm bir şeyler için üzülüyor. Keşke ne olduğunu öğrenebilseydim.

15 Ağustos - Her zamankinden daha geç kalktık. Lucy halsiz ve yorgundu, aşağı çağrılmamızdan sonra da uyumaya devam etti. Kahvaltıda bizi güzel bir sürpriz bekliyordu. Arthur'un babası daha iyiymiş ve evliliğin bir an önce gerçekleştirilmesini istiyormuş. Lucy sessiz bir sevinçle doluyor ve annesi de aynı anda hem seviniyor, hem üzülüyordu. Gün içinde daha sonra bana bunun nedenini söyledi. Lucy'yi kaybedeceği için üzülüyordu, ama kısa bir süre sonra onu koruyacak bir başkası olacağı için de seviniyordu. Zavallı, sevgili, tatlı kadın! Bana ölüm fermanını aldığını söyledi. Lucy'ye söylememiş ve bana da bunun sır olacağına dair söz verdirdi; doktoru ona kalbi zayıfladığı için en çok birkaç ay içinde öleceğini

söylemiş. Her an, hatta şimdi bile ani bir şok onu öldürebilirmiş. Ah, Lucy'nin uykusunda dışarı çıktığı o korkunç geceyi ondan gizlemekle iyi etmişiz.

J 7 Ağustos - Tam iki gündür günlüğe dokunmadım. Yazmaya cesaret bulamadım.

Sanki mutluluğumuzun üzerine bir tür kara örtü örtülüyor. Jonathan'dan haber yok, Lucy gittikçe zayıflıyor gibi ve annesinin saatleri sayılı. Lucy'nin bu şekilde solmasını anlamıyorum. İyi besleniyor, iyi uyuyor ve temiz hava alıyor; ama yanaklarındaki güller durmadan soluyor ve gün geçtikçe zayıflayıp halsizleşiyor; geceleri onun hava alamıyormuş gibi güçlükle soluduğunu duyuyorum. Kapımızın anahtarını geceleri hep bileğime bağlıyorum, ama o kalkıp odada dolaşıyor ve açık pencerenin kenarında oturuyor. Dün gece uyandığımda onu dışarı doğru eğilirken buldum ve onu uyandırmaya çalıştığımda başaramadım; bayılmıştı. Onu ayıltmayı başardığımda ayakta duracak hali yoktu ve soluk almak için verdiği uzun, acı verici çabaların arasında sessizce ağladı.

Ona pencerenin yanına nasıl gittiğini sorduğumda başını iki yana salladı ve sırtını döndü. Umarım, hastalığı boynundaki talihsiz iğne yaralarından değildir.

Uyurken boynuna baktım; küçük yaralar hiç de iyileşmişe benzemiyordu. Hâlâ açıklar ve hatta eskisinden daha büyükler ve kenarları hafifçe beyazlamış. Ortaları kırmızı, küçük beyaz benekler gibi. Bir iki gün içinde iyileşmezlerse, doktora göstermesi için ısrar edeceğim.

Mektup, Samuel F. Billington ve Oğlu, Avukatlar, Whitby'den Bay Carter, Paterson ve Ortakları, Londra'ya

17 Ağustos

Sayın Baylar,

Ekte, Büyük Kuzey Demiryolları ile gönderilen malların faturası bulunmaktadır. Mallar King's Cross yük istasyonundan alınır alınmaz,

Purfleet yakınlarındaki Carfax'a gönderilmelidir. Ev şu anda boştur, ama ekte, her biri etiketlenmiş anahtarlar gönderilmektedir.

Lütfen, yüklemenin tamamını oluşturan elli adet sandığı, evin bir kısmını oluşturan ve ekteki kaba şemada "A" ile işaretlenmiş olan binaya bırakınız. Vekiliniz, malikânenin eski şapeli olan yeri hemen tanıyacaktır. Mallar bu gece 9.30 treniyle yola çıkacak, yarın öğleden sonra saat 4.30'da King's Cross istasyonuna ulaşacaktır. Müşterimiz teslimatın mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istediğinden ekiplerinizin belirtilen zamanda King's Cross'ta hazır olmasını ve malların derhal adrese ulaştırılmasını rica ediyoruz. Ödeme konusundaki rutin gereklilikler sırasında gerçekleşebilecek herhangi bir gecikmeyi önlemek için zarfın içinde on poundluk (10 £) bir çek gönderiyoruz; bunun makbuzunu lütfen gönderiniz. Masrafların bundan daha az tutması durumunda, bakiyeyi geri gönderebilirsiniz; bu miktarı aşarsa, sizden haber alır almaz, aradaki fark için bir çek göndereceğiz. Çıkarken anahtarları evin ana salonuna bırakmanız gerekiyor, mülk sahibi kendi anahtanyla eve girdiğinde bunları alacaktır.

Lütfen, her şeyin en hızlı şekilde tamamlanması için elinizden geleni yapmanız konusundaki ısrarımızı, iş nezaketi sınırlarını aştığı şeklinde düşünmeyiniz. Sevgiler, baylar. Saygılarımızı sunarız,

Samuel F. Bültngton ve Oğlu

Mektup, Bay Carter. Paterson ve Ortakları, Londra'dan, Bay Billington ve Oğlu, Whitby'ye

21 Ağustos

Sayın Baylar,

Göndermiş olduğunuz 10 £'luk çeki aldığımızı bildiriyor ve ekte faturaları gönderilen masraflardan arta kalan 1 £ 17 s. 9 d. için de bir çek gönderiyoruz.

Mallar talimatlara tamamıyla uygun bir şekilde teslim edilmiş ve anahtarlar da belirtildiği gibi bir paket içinde ana salona bırakılmıştır.

Sevgiler, baylar, Saygılarımızla, Carter, Paterson ve Ortaklan Adına

MİNA MURRAYİN GÜNLÜĞÜ

18 Ağustos - Bugün mutluyum ve kilise avlusundaki sırada oturarak yazıyorum. Lucy çok daha iyi. Dün bütün gece boyunca iyi uyudu ve beni bir kez bile uyandırmadı. Yanaklarındaki güller geri gelmeye başladı, ama hâlâ üzücü derecede solgun ve donuk görünüyor. Eğer anemisi olsaydı, bunu anlayabilirdim, ama yok. Morali yerinde, hayat ve neşe dolu. Üzerindeki o hastalıklı ketumluk geçmiş gibi ve biraz önce, sanki hatırlatmasına gerek varmış gibi, bana o geceyi, onu burada, hemen bu sırada uyurken bulduğumu hatırlattı. Bana bunu söylerken muzip bir şekilde çizmesinin topuğuyla mezar taşına vurdu ve şöyle dedi:

"Zavallı, küçük ayaklarım o zaman bu kadar gürültü çıkarmamıştı! Zavallı yaşlı Bay Swales olsaydı, bana bunun Geordie'yi uyandırmak istemediğim için olduğunu söylerdi, herhalde." Böyle konuşkan olduğu için ona o gece rüya görüp görmediğini sordum. Cevap vermeden önce, alnında Arthur'un -Lucy'den alıştığım için ben de ona Arthur diyorumsevdiğini söylediği -ve benim de buna gerçekten hiç şaşırmadığım- o tatlı kırışıklık belirdi. Sonra sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi yan dalgın bir şekilde devam etti:

"Pek fazla rüya görmedim; ama sanki hepsi gerçekti. Nedenini bilmiyorum, yalnızca burada olmak istiyordum, ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyden korkmuştum. Uykuda olmama rağmen caddelerden ve köprünün üzerinden geçtiğimi hatırlıyorum. Ben köprüden geçerken bir balık sıçradı ve ben de ona bakmak için aşağı eğildim ve basamakları çıkarken bir sürü köpeğin uluduğunu duydum -sanki bütün kasaba, hep bir ağızdan uluyan köpeklerle doluydu. Aynı günbatımında gördüğümüz gibi kırmızı gözleri olan uzun boylu, karanlık bir şeyi gördüğümü hatırlıyorum belli belirsiz ve birdenbire etrafı aynı anda hem çok tatlı hem de acı verici bir şey sardı. Sonra sanki derin, yeşil sulara gömüldüm ve kulaklarımda bir şarkı sesi duydum; hani boğulan insanların duyduğunu söylerler ya... Sonra her şey benden uzaklaşır gibi oldu; ruhum bedenimden çıkıyor ve havada süzülüyor gibiydi. Bir ara, Batı Feneri'nin hemen altımda olduğunu hatırlar gibiyim ve sonra sarsılıyormuşum gibi acı verici bir şey hissettim ve

uyandığımda senin beni sarstığını gördüm. Seni hissetmeden önce bunu yaptığını gördüm."

Sonra gülmeye başladı. Bu bana biraz ürkütücü geldi ve onu nefesim kesilerek dinledim. Pek hoşlanmamıştım ve bu konuyu aklından çıkarmasının daha iyi olacağını düşündüğüm için başka konulardan bahsetmeye başladım ve Lucy yine eski haline döndü. Eve döndüğümüzde taze rüzgâr ona kuvvet vermişti ve solgun yanakları gerçekten daha pembe görünüyordu. Annesi onu görünce çok sevindi ve hep beraber mutlu bir akşam geçirdik.

19 Ağustos - Sevinç, sevinç, sevinç! Her ne kadar tamamıyla sevinçli olmasam da... Sonunda Jonathan'dan haber geldi. Zavallı çocuk hastaymış, bu yüzden yazamıyormuş. Artık bildiğime göre bunu düşünmekten ya da yazmaktan korkmuyorum. Bay Hawkins mektubu bana yolladı ve kendisi de büyük bir nezaketle bir mektup yazmış. Sabahleyin yola çıkacağım ve Jonathan'ın yanına gidip, gerekirse bakılmasına yardım edeceğim ve onu eve getireceğim. Bay Hawkins orada evlenirsek, bunun kötü olmayacağını söylüyor. İyi yürekli rahibenin mektubunun üzerine o kadar çok gözyaşı döktüm ki, göğsümde -orada duruyor- ıslaklığını hissedebiliyorum. Bu mektup Jonathan'dan geliyor ve yüreğimin yakınında olmalı, çünkü Jonathan da yüreğimde. Yolculuğum bütün ayrıntılarıyla planlandı ve eşyalarım da hazır. Sadece bir tane yedek elbise alıyorum; valizimi Londra'ya Lucy getirecek ve ben birini gönderene kadar orada tutacak. Gerisini yazmamalıyım; Jonathan'a, kocama söylemek üzere saklamalıyım. Onun gördüğü ve dokunduğu mektup biz buluşana kadar bana teselli olmalı.

Mektup, Rahibe Agatha, Aziz Joseph ve Azize Mary Hastanesi, Budapeşte'den Bayan Wilhelmina Murray'e

12 Ağustos

Sevgili Bayan,

Size Bay Jonathan Harker'ın arzusu üzerine yazıyorum, kendisinin yazacak gücü yok; ama Tanrı'ya ve Aziz Joseph ile Azize Mary'ye şükürler olsun ki, durumu iyiye gidiyor. Şiddetli bir beyin humması geçiriyor ve

yaklaşık altı haftadır bizim bakımımız altında. Sevgilerini iletmemi, ayrıca bu postayla Exeter'deki Bay Peter Hawkins'e de yazıp saygılarını sunduğunu, geciktiği için üzgün olduğunu ve bütün işlerini tamamladığını belirtmemi istiyor. Dağlardaki sanatoryumumuzda birkaç hafta dinlenmesi gerekecek, ancak bunun ardından eve dönecek. Yanında yeteri kadar para olmadığını ve burada geçirdiği günlerin bedelini ödemek istediğini, böylece ihtiyacı olan diğer insanların da yardımdan yoksun kalmayacağını iletmemi istiyor. Bana inanın, Saygı, sevgi ve kutsamalarımla, Rahibe Agatha

Not: Hastam şu anda uyuduğu için, size daha fazla bilgi vermek üzere mektubu açıyorum. Bana hakkınızdaki her şeyi, yakında onun karısı olacağınızı anlattı. Tanrı ikinizi de kutsasm! Kendisi korkunç bir şok yaşamış -doktorumuz böyle söylüyor- ve kendinde değilken korkunç şeyler sayıklıyor; kurtlar, zehirler ve kanlar; hayaletler, iblisler ve adını anmaktan korktuğum başka şeyler. Uzun bir süre boyunca onu heyecanlandıracak şeylerle karşılaşmamasına dikkat edin; onunkisi gibi bir hastalığın izleri kolay silinmez. Size çok daha önce yazmamız gerekiyordu, ama dostlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk ve üzerinde de kimsenin anlayabileceği bir şey yoktu. Klausenburgh treniyle gelmiş ve istasyon şefi, nöbetçiye Bay Harker'ın memleketine dönen bir trene bilet almak için bağırarak istasyona koştuğunu söylemiş. Sert tavırlarından bir İngiliz olduğunu anlayarak ona en uzak istasyona giden tren için bir bilet vermişler.

Ona burada iyi bakıldığından emin olun. Tatlılığı ve nazikliğiyle buradaki bütün kalpleri kazandı bile. Gerçekten de durumu iyiye gidiyor ve birkaç hafta içinde tamamen eski haline döneceğinden hiç şüphem yok. Ama kendi güvenliğiniz için ona karşı dikkatli olun. Tanrı'dan, Aziz Joseph ve Azize Mary'den ikinize de uzun, mutlu bir ömür diliyorum.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

19 Ağustos - Dün gece Renfield'de ani ve garip bir değişiklik oldu. Saat sekiz civarında, heyecanlanmaya ve yerleşmeye hazırlanan bir köpek gibi çevresini koklamaya başladı.

Bakıcı tavrındaki değişimi fark etti ve benim ona karşı duyduğum ilgiyi bildiğinden onu konuşturmaya çalıştı. Bakıcıya karşı genelde saygılı

davranır, bazen de yaltaklanır, ama bu gece, adamın bana söylediğine göre çok kibirliymiş. Onunla konuşmaya bile tenezzül etmemiş. Tek söylediği şu olmuş:

"Seninle konuşmak istemiyorum; artık önemin kalmadı; yakında efendim gelecek."

Bakıcı onun aniden dinsel bir maniye[11] kapıldığını düşünüyor. Eğer öyleyse, ani heyecanlarına karşı dikkatli olmalıyız, çünkü aynı anda hem cinayet hem de din takıntılı, güçlü bir adam tehlikeli olabilir. Bu ikisinin bileşimi korkunçtur. Saat dokuzda onu bizzat ziyaret ettim. Bana karşı tavrı da bakıcıya karşı ta- kındığıyla aynıydı; yüce benlik hissi içinde, onun için bakıcıyla benim aramda hiçbir fark yoktu. Bu dinsel maniye benziyor ve yakında kendisini Tanrı zannetmeye başlayacaktır. İki insan arasındaki küçük ayrımlar, farklar Mutlak Kudrete sahip bir varlık için çok önemsizdir. İşte bu deliler de kendilerini böyle ele verirler! Gerçek Tanrı için bir serçenin düşüşü bile önemlidir; ama insanın kibrinin yarattığı Tanrı bir kartal ile serçe arasında hiçbir fark görmez. Ah, keşke insanlar bunu bilselerdi!

Yarım saatten fazla bir süre, Renfield gittikçe daha çok heyecanlandı. Onu izlemiyormuş gibi yapıyordum, ama bütün bu süre içinde her hareketini sıkı sıkı gözlemledim. Aniden gözlerine, bir delinin aklına bir şey geldiğinde gördüğümüz o sinsi bakış yerleşti ve bununla beraber, sırtıyla kafası da tımarhane görevlilerinin çok iyi tanıdığı o sinsi hareketle kıpırdadı. Epeyce sessizleşti, gidip uysal bir şekilde yatağının ucuna oturdu ve donuk gözlerle boşluğa bakmaya başladı. Kayıtsızlığının gerçek mi, yoksa numara mı olduğunu anlamak için onu evcil hayvanları hakkında konuşturmaya çalıştım -her zaman ilgisini çeken bir konudur bu. İlk başta, hiç cevap vermedi, ama sonunda hırçın bir tavırla şöyle dedi:

"Hepsi can sıkıntısı! Hiçbirini zerre kadar umursamıyorum."

"Ne?" dedim. "Örümceklerin umrunda olmadığını söylemiyorsun ya?" (Şu anda hobisi örümcekler ve not defteri alt alta yazılmış, küçük rakamlarla dolu.) Buna anlaşılmaz bir cevap verdi:

"Nedimeler gelinin gelişini bekleyen gözleri sevindirir,[12] ama gelin geldiği zaman, doymuş olan gözlere nedimeler parlamaz."

Ne demek istediğini açıklamadı, ama yanında kaldığım süre boyunca inatla yatağında oturmaya devam etti.

Bu gece yorgunum ve moralim bozuk. Lucy'yi ve her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Hemen uyumazsam, kloral alacağım; modern zamanlann Morpheus'u[13] - C2HCI3O.H2O! Bunu bir alışkanlığa dönüştürmemeye dikkat etmeliyim. Hayır, bu gece hiç içmeyeceğim! Lucy'yi düşündüm ve bu ikisini kanştırarak onun adım lekeleyemem. Çok gerekiyorsa, bu gece de uykusuz kalayım...

Bu kararı verdiğime memnunum, yerine getirdiğim için ise daha da memnunum.

Yatağımda dönüp duruyordum ve saatin tam ikiyi vurduğunu duyduğum sırada koğuştan gönderilen gece bekçisi gelip Renfield'in kaçtığını söyledi. Hemen elbiselerimi giyip aşağı koştum; hastam başıboş dolaşamayacak kadar tehlikeli biri. Fikirleri yabancılar için tehlikeli olabilir. Bakıcı beni bekliyordu. Onu daha on dakika önce gördüğünü söyledi; kapıdaki gözetleme deliğinden baktığında adam yatağında uyuyor gibi görünüyormuş. Sonra pencerenin açıldığını duymuş. Koşarak geri dönmüş son anda ve adamın ayağının pencereden çıkarak gözden kaybolduğunu görmüş ve hemen bana haber yollamış. Hastanın üzerinde yalnızca pijamaları vardı, fazla uzaklaşmış olamaz. Bakıcı, hastayı takip etmektense nereye gitmiş olabileceğine bakmanın daha çok işe yarayacağını düşünmüş, aksi halde binanın kapısından çıkarken onu gözden kaybedebilirmiş.

Hantal bir adamdı, pencereden çıkamazdı. Ben zayıf olduğum için onun yardımıyla pencereden dışarı çıktım; ama yerden yalnızca bir iki metre yüksekte olduğumuz için önce ayaklarımı çıkararak yaralanmadan, ayaküstü yere inmeyi başardım. Bakıcı bana hastanın sola yöneldiğini ve dümdüz gittiğini söyledi, bu yüzden elimden geldiğince çabuk, o yöne koştum. Ağaçlıktan çıkınca beyaz bir siluetin yan tarafımızdaki terk edilmiş evle aramızda bulunan yüksek duvara tırmandığını gördüm.

Hemen geriye koştum ve gece bekçisine, dostumuz tehlikeli olabileceği için derhal üç dört adam alıp beni Carfax'in arazisine kadar takip etmesini söyledim.

Ben de bir merdiven aldım ve duvarı aşarak diğer tarafa atladım. Renfield'in tam evin köşesinden arka tarafa dönmek üzere olduğunu görüp peşinden koştum. Evin diğer ucunda, şapelin demir çerçeveli, eski meşe kapısına yaslandığını gördüm. Anlaşılan birisiyle konuşuyordu, ama ne söylediğini duyabilecek kadar yaklaşmaya korkuyordum çünkü korkup kaçabilirdi. Kaçma krizine giren çıplak bir deliyi yakalamaya çalışmak, oğul veren bir arı sürüsünü kovalamaktan farksızdır. Bununla birlikte, birkaç dakika sonra çevresindeki hiçbir şeyin farkında olmadığını gördüm ve ona biraz daha yaklaşmayı göze alabildim -ayrıca adamlarım da artık duvarı aşmış, çevresini sarıyorlardı. Şunları söylediğini duydum:

"Emrinize amadeyim, efendim. Sizin kölenizim ve siz de beni ödüllendireceksiniz; çünkü sadık olacağım. Uzun süredir, uzaktan uzağa size tapıyorum. Artık buradasınız ve ben emirlerinizi bekliyorum ve siz, sevgili efendim, nimetlerinizi dağıtırken beni görmezlikten gelmeyeceksiniz, değil mi?" Ne de olsa eski, bencil bir dilenci kendisi. Tanrı'nın Huzuru'nda olduğuna inandığı bir sırada bile somunları ve balıkları[14] düşünüyor. Manileri ürkütücü bir hale gelmeye başladı. Üzerine atladığımızda bir kaplan gibi dövüştü. Son derece güçlü ve bir insandan çok vahşi bir hayvan gibi... Böylesine öfke nöbeti geçiren bir deliyi daha önce hiç görmemiştim ve umarım, bir daha da görmem. Tanrı bize merhamet etmiş de ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğunu zamanında fark etmişiz. Kafese konulmasaymış, böyle bir kuvvet ve hırsla çok vahşi şeyler yapabilirmiş. Artık güvenli ellerde. Onu dizginleyen deli gömleğinden Jack Sheppard bile kurtulamazdı; ayrıca pamuk dolgulu odanın duvarına zincirlenmiş durumda. Çığlıkları zaman zaman korkunç oluyor, ama onları takip eden sessizlikler daha da ölümcül, çünkü her hareketi, her dönüşü ölüm demek.

Yakalandığından beri ilk defa anlamlı bir şeyler söyledi. "Sabırlı olacağım, efendim. Geliyor, geliyor, geliyor!"

Ben de imaja uydum ve yaklaştım. Uyuyamayacak kadar gergindim, ama bu günlük beni sakinleştirdi ve bu gece biraz uyuyabileceğimi

hissediyorum.

[1] Whitby civarındaki kasabalar ve görülecek güzel yerler.

[2] R.A. Royal Academy of Arts (Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi-1786) resim, heykel ve mimariyi desteklemek için; R.I. Royal Institution of Great Britain (Büyük Britanya Kraliyet Enstitüsü-1799) bilim ve kültürü destekleyip yaymak ve geliştirmek için kurulmuştur.

[3] Samuel Taylor Coleridge, Yaşlı Denizcinin Şiiri, II, 113165

[4] Anlatması harika.

[5] Geminin üst kısımlarında ağırlık yapan çeşitli halatlar, yelkenler ve direklerin üst kısımları.

[6] Or. Statutes of mortmain, kilise gibi kurumların satamadığı ya da devredemediği mülklerin daimi sahipliğini ifade eden yasal terim.

[7] Felicia Hemans tarafından 1827'de yayımlanan ünlü şiirdeki genç çocuk.

[8] Cum grano salts deyişinin kısaltması, "bir zerre tuz ile" anlamına gelir.

[9] Görkemli sanatsal ya da doğal gösterilerin yapıldığı geniş, on dokuzuncu yüzyıl tiyatroları.

[10] Louis Spohr (1784-1859), Alman kemancı. Sir Alexander Mackenzie, İskoç kemancı.

[11] Duygu, düşünce ve hareketlerde görülen aşın taşkınlık durumu.

[12] Yuhanna 3:29'daki bir pasaja gönderme yapılıyor.

[13] Rüya Tanrısı.

[14] Matta 15:32-39; Markos 6:37-44; Luka 9:13-17 ve Yuhanna 6:9-13'te anlatılan somunlar ve balıklar hikâyesine gönderme yapılıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mektup, Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya

Budapeşte, 24 Ağustos

Sevgili Lucy,

Whitby'deki tren istasyonunda ayrılmamızdan itibaren bütün yaşadıklarımı merak ettiğini biliyorum. Eh, canım, Hull'a sağ salim vardım ve Hamburg'a[1] giden gemiye yetiştim, oradan da trene bindim. Yolculuğa dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum, yalnız Jonathan'a gittiğimi ve ona bakmam gerekeceğinden şimdiden olabildiğince uyumam gerektiğini biliyordum... Sevgilimi, ah, o kadar zayıf, solgun ve bitkin buldum ki. Sevimli gözlerindeki bütün kararlılık gitmiş ve sana yüzünde gördüğümü söylediğim o huzurlu ağırbaşlılık da kaybolmuştu. Tam bir enkaz haline gelmiş ve uzun bir süredir başına neler geldiğini hatırlamıyor.

Ya da en azından, benim buna inanmamı istiyor ve ben de ona asla sormayacağım. Korkunç bir şok yaşamış ve bunu hatırlamaya çalışırsa, zavallı beyninin zorlanabileceğinden korkuyorum. Çok iyi bir insan ve doğuştan hemşire olan Rahibe Agatha, bana onun kendinde değilken korkunç şeyler sayıkladığını söylüyor. Bana bu korkunç şeylerin ne olduğunu söylemesini istedim; ama yalnızca haç çıkarmakla yetindi ve bunları asla anlatamayacağını; bir hastanın sayıklamalarının Tanrı'nın sırlan olduğunu ve görevi başındaki bir hemşire bunları duyacak olursa, bu emanete saygı göstermesi gerektiğini söyledi. Kendisi çok tatlı biri ve ertesi gün benim üzüldüğümü gördüğünde konuyu tekrar açtı ve benim zavallı sevgilimin sayıkladığı şeyleri hiçbir zaman açıklayamayacağını söyledikten sonra ekledi: "Sana yalnız şu kadarını söyleyebilirim, hayatım: Sayıkladıkları arasında kendisinin yaptığı herhangi bir kötü şey yok, yani senin, müstakbel karısı olarak endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.

Seni ya da sana borçlu olduklarını unutmuş değil. Korkusu, hiçbir ölümlünün bahsedemeyeceği büyük ve ürkütücü şeylerden ileri geliyor."

Sanırım, tatlı kadın, zavallı sevgilimin başka bir kıza âşık olduğunu düşünüp kıskandığımı zannediyordu. Benim Jonathan'ı kıskandığımı düşünmek! Ama yine de, hayatım, şunu gizlice söyleyeyim ki, sorunun kaynağının başka bir kadın olmadığını öğrendiğimde içim sevinçle ürperdi. Şimdi yatağının kenarında, o uyurken yüzünü görebileceğim bir yerde oturuyorum. Uyanıyor!... Uyandığında benden ceketini istedi, cebinden bir şeyler almak istiyordu; Rahibe Agatha'ya rica ettim ve o da her şeyi getirdi. Bunların arasında not defteri olduğunu gördüm ve bakmama izin vermesini isteyecektim -çünkü orada sorunuyla ilgili bir ipucu bulabileceğimi düşünüyordum- ama sanırım dileğimi gözlerimden anladı, çünkü bir saniye yalnız kalmak istediğini söyleyerek beni pencerenin yanına gönderdi. Sonra beni geri çağırdı; döndüğümde eli not defterinin üzerindeydi, çok ciddi bir tavırla şunları söyledi.

"Wilhelmina," -o zaman çok ciddi olduğunu anladım, çünkü evlenme teklif ettiğinden beri bana bu isimle hiç seslenmemişti- "karıyla koca arasındaki güvene dair düşüncelerimi biliyorsun, hayatım: İkisi arasında sır olmamalı, hiçbir şey gizlenmemeli. Çok büyük bir sarsıntı geçirdim ve ne olduğunu düşünmeye çalıştığımda başım dönüyor ve bütün bunların gerçek mi, yoksa bir delinin hayalleri mi olduğunu bilemiyorum. Beyin humması geçirdiğimi biliyorsun ve bunun delilik demek olduğunu. Sır burada gizli ve ben ne olduğunu bilmek istemiyorum. Evliliğimizle beraber hayatıma yeniden başlamak istiyorum." Çünkü, hayatım, resmi işlemler tamamlanır tamamlanmaz, evlenmeye karar vermiştik. "Cahilliğimi paylaşmaya istekli misin, Wilhelmina? İşte, defter. Onu al ve sakla, istersen oku, ama asla bana söyleme; gerçekten ciddi bir görev beni - uykuda ya da uyanıkken, aklım başımda ya da değilkenburaya kaydedilen o acı saatlere geri dönmeye çağırmadığı sürece." Bitkin bir şekilde arkasına yaslandı, ben de defteri yastığının altına koyup onu öptüm. Rahibe Agatha'ya, evliliğimizin bu öğleden sonra gerçekleşmesi için yöneticiyle konuşmasını rica ettim ve şimdi cevabını bekliyorum...

Gelip bana İngiliz misyoner kilisesinin papazının çağrıldığını söyledi. Bir saat içinde ya da Jonathan uyanır uyanmaz evleneceğiz...

Lucy, zaman geldi ve geçti. Kendimi çok saygın, ama çok, çok mutlu hissediyorum. Jonathan bir saati biraz geçince uyandı, her şey hazırdı ve kalkıp yastıklarla desteklenen yatağında oturdu. "Ediyorum," sözünü kararlı ve güçlü bir şekilde söyledi. Ben ise zar zor konuşabildim; yüreğim o kadar doluydu ki, bu sözleri söylerken bile nefesim tıkanacak gibi oldu. Sevgili rahibeler çok naziktiler. Lütfen Tanrım, onları asla unutmayayım; ne de üstlendiğim ciddi ve tatlı sorumlulukları... Sana düğün hediyemden bahsetmeliyim. Papaz ve rahibeler beni kocamla yalnız bıraktıklarında -ah, Lucy, "kocam" kelimesini ilk kez yazıyorum- beni kocamla yalnız bıraktıklarında, defteri yastığının altından çıkardım ve beyaz bir kâğıda sarıp boynumda asılı duran, soluk mavi kurdele ile bağladım, düğümün üzerini de balmumuyla mühürledim, mühür olarak da nikâh yüzüğümü kullandım. Sonra onu öptüm, kocama gösterdim ve ona defterini bu şekilde saklayacağımı ve o defterin bütün hayatımız boyunca birbirimize duyduğumuz güvenin gözle görülür bir simgesi olacağını; kocamın iyiliği için ya da çok ciddi bir görev uğruna olmadıkça onu hiçbir zaman açmayacağımı söyledim. Sonra elimi eline aldı ve -ah, Lucy, ilk defa karısının elini tutuyordu-bunun bütün dünyadaki en güzel şey olduğunu, gerekirse bunun için, geçmişteki acıları yeni baştan yaşayacağını söyledi. Zavallı sevgilim, geçmişin bir bölümünü kastediyordu, ama sanırım henüz zamanı algılayamıyordu ve aylar bir yana, yılları da karıştırırsa hiç şaşırmam.

Eh, hayatım, ne söyleyebilirdim? Ona yalnızca dünyanın en mutlu kadını olduğumu, ona kendimden, hayatımdan ve güvenimden başka verecek bir şeyim olmadığını ve bunlara yaşamım boyunca duyacağım sevgi ve görev duygularının eşlik edeceğini söyledim. Ve hayatım, beni öptüğünde, zavallı, zayıf elleriyle beni kendine çektiğinde aramızda ciddi bir yemin edilmiş gibi oldu...

Lucy, hayatım, bütün bunları sana neden anlattığımı biliyor musun? Yalnızca bana karşı hep çok tatlı olduğun için değil, aynı zamanda benim için çok değerli olduğun için. Senin dostun olmak ve okuldan geldiğinde seni hayata hazırlamak benim için bir ayrıcalıktı. Şimdi de çok mutlu bir eşin gözleriyle, görev duygusunun beni nerelere getirdiğini görmeni istiyorum; böylece kendi evlilik hayatında sen de benim kadar mutlu olabilesin. Canım, bütün hayatının umduğun gibi olması için Yüce Tanrı'ya

dua ediyorum; gün ışığıyla aydınlanan uzun bir gün, hiç sert rüzgârlar esmeksizin, görevleri unutmaksızın ve şüphe olmadan. Senin için acısız bir ömür dilememeliyim çünkü böyle bir şey asla gerçekleşmez; ama umarım sen de her zaman benim şimdi olduğum kadar mutlu olursun. Hoşça kal, canım. Bu mektubu hemen yollayacağım ve belki sana çok kısa bir zamanda tekrar yazacağım. Burada bitirmeliyim, çünkü Jonathan uyanıyor, kocamla ilgilenmeliyim! Seni her zaman seven,

Mina Harker

Mektup, Lucy Westenra'dan Mina Harker'a

Whitby, 30 Ağustos

Sevgili Mina,

Sana okyanuslar dolusu sevgi ve milyonlarca öpücük yolluyorum, umarım kısa bir süre sonra kocanla birlikte kendi evinde olursun. Keşke burada bizimle kalabilecek kadar çabuk dönebilseniz. Buradaki temiz hava Jonathan'ı çabucak iyileştirirdi. Karabataklar kadar iştahım var, hayat doluyum ve iyi uyuyorum. Uykumda yürümeyi neredeyse bıraktığımı öğrenmek seni sevindirecektir. Sanırım, bir haftadır yatağımdan kıpırdamadım, yani gece yattıktan sonra demek istiyorum. Arthur şişmanladığımı söylüyor. Bu arada, Arthur'un burada olduğunu söylemeyi unuttum. Birlikte yürüyüşe çıkıyor, arabayla ya da atla geziyor, kürek çekiyor, tenis oynuyor, balığa çıkıyoruz ve onu her zamankinden daha çok seviyorum. O da şimdi beni daha çok sevdiğini söylüyor, ama ben bundan kuşku duyuyorum, çünkü başta, beni o an sevdiğinden daha çok sevemeyeceğini söylemişti. Ama bu saçmalık. İşte, bana sesleniyor. Seni seven dostundan şimdilik sadece bu kadar, Lucy

Not: Annem de sevgilerini gönderiyor. Daha iyi görünüyor, zavallı anneciğim... Not: 28 Eylül'de evlenmemiz kararlaştırıldı.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

20 Ağustos - Renfield vakası gittikçe daha da ilginçleşiyor. Şu ana kadar sessizdi, öyle ki, öfke nöbetleri arasında durgunluk nöbetleri

olduğunu söyleyebilirim. Geçirdiği krizden sonraki bir hafta boyunca sürekli hırçındı. Sonra bir gece, tam ay yükselirken sessizleşti ve kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Şimdi bekleyebilirim; şimdi bekleyebilirim." Bakıcı gelip bana söyledi, bu yüzden ben de ona bakmak için hemen aşağıya koştum. Hâlâ deli gömleği içinde ve duvarları pamuk korumalı odadaydı; ama yüzündeki öfke gitmişti ve gözlerine o eski yalvaran -hatta "yaltaklanan" diyebilirim- yumuşaklık geri gelmişti. O anki durumu beni tatmin etti ve salınmasını emrettim. Bakıcılar önce tereddüt ettiler, ama en sonunda itiraz etmeden isteğimi yerine getirdiler.

Hastanın onların tedirginliklerini görebilecek bir ruh halinde olması garipti; çünkü yanıma geldi ve durmadan bakıcılara kaçamak bakışlar atarak fısıltıyla şunları söyledi:

"Sizi incitebileceğimi düşünüyorlar! Düşünsenize, ben sizi inciteceğim! Aptallar!"

Bu zavallı deli adamın gözünde bile diğerlerinden ayrı tutulduğumu görmek nedense avuntu vericiydi; ama aynı zamanda adamın aklından neler geçtiğini de kestiremiyorum.

Bunu aramızda ortak bir şeyler olduğu, bu yüzden aynı yerde durduğumuz yolunda mı yorumlamalıyım; yoksa benden o kadar muazzam bir çıkan mı var da benim iyiliğim onun için gerekli? Daha sonra bunu öğrenmeliyim. Bu akşam konuşmayacaktır. Bir kedi yavrusu hatta büyük bir kedi teklifi bile onu baştan çıkarmayacaktır. Sadece şöyle diyecektir: "Kedilerle ilgilenmiyorum. Şimdi düşünecek başka işlerim var ve bekleyebilirim; bekleyebilirim."

Bir süre sonra yanından ayrıldım. Bakıcı şafak vaktinden biraz önceye kadar sessiz kaldığını; ama sonra huzursuzlanmaya başladığını, sonra şiddetle dolduğunu, nihayet onu bitkin düşüren bir kendinden geçmişliğiğe düştüğünü ve sonunda bir tür komaya girdiğini söyledi.

Üç gecedir aynı şey oluyor -bütün gün öfkeli, sonra ay doğumundan gün doğumuna kadar sessiz. Keşke bunun sebebiyle ilgili bir ipucu bulabilsem. Öyle görünüyor ki, gelip onu etkileyen ve sonra da geçen bir şey var. Güzel düşünce! Bu gece yine deliliğe karşı aklıbaşmdalığı

oynayacağız. Daha önce yardımımız olmadan kaçtı; bu gece bizim yardımımızla kaçacak. Ona bir şans vereceğiz ve gerekirse onu takip etmeleri için adamlan hazır bulunduracağız...

23 Ağustos - "Her zaman beklenmeyen olur."[2] Disraeli hayatı ne kadar iyi tanıyormuş.

"Tahmin ettiklerimiz nadiren olur; hiç ummadıklarımız ise çoğunlukla olur."

Kuşumuz, kafesin kapısını açık bulduğu zaman uçup gitmedi, dolayısıyla yaptığımız bütün ince hazırlıklar boşa gitti. Yine de bir şeyi kanıtlamış olduk: Sessizlik nöbetleri belli bir süre devam ediyor. İleride, bağlarını her gün birkaç saat gevşetebileceğiz. Gece bakıcısına, sessizleştiğinde, gün doğumundan bir saat öncesine kadar onu yumuşak duvarlı odaya kapatmasının yeterli olacağını söyledim. Aklı bunu takdir edemese bile zavallıcığın bedeni rahatlayacaktır. Bir ses geliyor! Yine beklenmeyen! Beni çağınyorlar; hasta yine kaçmış.

Daha sonra - Yine bir gece macerası. Renfield kurnazca bakıcı onu denetlemek için içeri girene kadar beklemiş. Sonra adamın yanından fırlayıp koridordan aşağı doğru koşmuş. Bakıcılara onu izlemeleri için haber yolladım. Yine terk edilmiş evin bahçesine girdi ve onu yine aynı yerde, eski şapelin kapısına yaslanmış olarak bulduk. Beni gördüğü zaman öfkeden deliye döndü, bakıcılar onu tam zamanında yakalamasalardı beni öldürmeye kalkışabilirdi. Biz onu tutarken tuhaf bir şey oldu. Aniden elimizden kurtulmak için iki kat güçlü bir şekilde çaba sarf etti ve sonra yine aniden sakinleşti. İster istemez çevreme bakındım, ama hiçbir şey göremedim. Sonra hastanın bakışını izleyip nereye baktığına dikkat ettim, ama ay ışığıyla aydınlanan gökyüzüne baktığı için hiçbir şey göremedim; sessiz bir hayalet gibi batıya doğru kanat çırpan büyük bir yarasa dışında. Yarasalar çoğunlukla havada çemberler çizip süzülürler, ama bu yarasa sanki nereye gittiğini biliyormuş ya da kendine has bir amacı varmış gibi dümdüz gidiyordu. Her geçen saniye, hasta daha da sakinleşti ve biraz sonra şunları söyledi:

"Beni bağlamanıza gerek yok; sessizce geleceğim!" Hiç sorun yaşamadan eve geri döndük. Sakinliğinde uğursuz bir şeyler olduğunu

hissediyorum ve bu geceyi unutmayacağım...

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

Hülingham, 24 Ağustos - Mina'yı taklit etmeli ve her şeyi yazmalıyım. O zaman, buluştuğumuzda uzun uzun konuşabiliriz. Acaba ne zaman bir araya geleceğiz?

Keşke yine yanımda olsaydı, çünkü kendimi çok mutsuz hissediyorum. Anlaşılan, dün gece yine Whitby'deki gibi rüyalar gördüm. Belki hava değişikliğinden ya da yine eve dönmüş olmamız yüzündendir. Her şey benim için çok karanlık ve korkunç, çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ama içim belirsiz bir korku ile dolu ve kendimi çok zayıf ve bitkin hissediyorum. Arthur öğle yemeğine geldiğinde beni görünce çok üzülmüşe benziyordu ve benim de neşelenecek halim yoktu. Acaba bu gece annemin odasında uyuyabilir miyim? Bir bahane uydurup deneyeceğim.

25 Ağustos - Yine kötü bir gece. Annem teklifimden pek hoşlanmış gibi görünmedi. O da iyi görünmüyor ve şüphesiz, beni endişelendirmekten korkuyor. Uyanık kalmaya çalıştım ve bir süre başardım da; ama saat on ikiyi vurduğunda uyandım; demek ki, dalmış olmalıyım. Pencereden bir tür ürmalama ya da kanat çırpma sesleri geliyordu, ama önemsemedim ve başka bir şey hatırlamadığıma göre o sıra tekrar dalmış olmalıyım. Yine kötü rüyalar. Keşke bunları hatırlayabilseydim. Bu sabah kendimi korkunç zayıf hissediyorum. Betim benzim atmış ve boğazım acıyor. Akciğerlerimde bir sorun olmalı; çünkü hiçbir zaman yeteri kadar nefes alamıyormuşum gibi geliyor. Arthur geldiğinde neşelenmeye çalışacağım, yoksa beni öyle gördüğüne çok üzülecek.

Mektup, Arthur Holmwood'dan Dr. Seward'a

Albermarle Oteli, 31 Ağustos

Sevgili Jack,

Senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Lucy hasta; yani belli bir hastalığı yok, ama korkunç görünüyor ve her geçen gün daha da kötüleşiyor. Ona bunun bir sebebi olup olmadığını sordum; annesine

sormaya cesaret edemiyorum, çünkü sağlığı bu durumdayken zavallı kadını kızı konusunda huzursuz etmek ölümcül sonuçlara yol açabilir. Bayan Westenra bana gizlice, sonunun geldiğini -kalp hastalığı- söyledi, ama zavallı Lucy bunu henüz bilmiyor. Sevgilimin zihnini kemiren bir şeyler olduğundan eminim. Onu düşündüğümde delirecek gibi oluyorum; ona bakmak bana acı veriyor. Senden onu görmeni rica edeceğimi kendisine söyledim, başta itiraz etti -neden olduğunu biliyorum, sevgili dostum- ama en sonunda razı oldu. Senin için acı verici bir görev olacak, biliyorum, eski dostum, ama bu onun iyiliği için ben ricada bulunmaktan, sen de yerine getirmekten kaçınmamalıyız. Bayan Westenra'yi kuşkulandırmamak için yarın, saat ikide Hillingham'da öğle yemeğine bekleniyorsun ve yemekten sonra Lucy bir fırsatını bulup seninle yalnız kalacak. Ben de çaya geleceğim, böylece oradan birlikte ayrılabiliriz. Endişe doluyum ve sen onu gördükten sonra, seninle mümkün olan en kısa zamanda görüşmek istiyorum. Lütfen ihmal etme!

Arthur

Telgraf, Arthur Holmwood'dan Seward'a

1 Eylül

Babamın yanına çağrıldım, durumu kötüleşmiş. Bu yüzden, yazıyorum. Bana her şeyi yazıp bu gece Ring'e gönder. Gerekirse, telgraf çek.

Mektup, Dr. Seward'dan Arthur Holmwood'a

2 Eylül

Sevgili, Eski Dostum,

Miss Westenra'nin bana göre, herhangi bir işlevsel rahatsızlığı ya da benim bildiğim bir hastalığı olmadığını bir an önce söyleyeyim. Bununla birlikte, görünüşünden hiç hoşnut kalmadım, onu son gördüğüm zamana göre üzücü derecede değişmiş. Tabii ki, istediğim gibi bir muayene fırsatı bulamadığım da aklında bulunsun; dostluğumuz, tıp biliminin ya da geleneklerin bile aşamayacağı, küçük bir güçlük çıkarıyor. Neler olduğunu sana tam olarak anlatsam ve böylece seni bir bakıma kendi sonuçlarını

çıkarmaya bıraksam daha iyi olacak. Ne yaptığımı ve ne yapılmasını önerdiğimi daha sonra söyleyeceğim. Miss Westenra'yi görünüşte neşeli buldum. Annesi de yanımızdaydı ve birkaç saniye içinde annesini yanıltmak ve endişelenmesini önlemek için elinden gelen her şeyi yaptığı kararına vardım. Kesin olarak bilmese bile dikkatli davranması gerektiğini tahmin ettiğinden hiç kuşkum yok. Yemeğimizi yalnız yedik ve hepimiz neşeli olmak için kendimizi zorladığımızdan çabalarımızın bir ödülü olarak en sonunda aramızda, gerçek bir tür neşe doğdu. Sonra Bayan Westenra uzanmaya gitti ve Lucy de benimle yalnız kaldı. Lucy'nin özel oturma odasına gittik ve oraya varana kadar Lucy'nin neşesi yerindeydi; çünkü hizmetkârlar girip çıkıyordu. Ama kapıyı kapar kapamaz, yüzündeki maske düştü ve derin bir iç çekişle bir sandalyeye çöktü ve elleriyle gözlerini örttü. Neşesinin kaçtığını görünce, bir teşhiste bulunmak için tepkisinden yararlandım hemen. Bana tatlılıkla şöyle dedi:

"Kendimden bahsetmekten ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam." Ona bir doktora verilen sırların kutsal olduğunu; ama senin, onun için çok endişelendiğini hatırlattım. Ne demek istediğimi hemen anladı ve tek bir sözle konuyu kapattı. "Arthûr'a dilediğinizi söyleyin. Ben kendimi değil, yalnızca onu düşünüyorum!" Bu yüzden oldukça özgürüm.

Biraz kansız olduğunu kolaylıkla görebiliyordum, ama sıradan anemi belirtileri yoktu ve şans eseri kanının niteliğini gerçek anlamıyla test edebildim, çünkü Lucy sıkışmış bir pencereyi açmaya çalışırken bir ip boşanıverdi ve kırılan cam elini hafifçe kesti. Aslında önemsiz bir meseleydi, ama bana gerçek bir şans verdi, birkaç damla kanını alıp analiz ettirdim. Niteliksel analiz oldukça normal bir sonuç verdi ve şöyle diyebilirim ki, sağlığının çok iyi olduğunu gösteriyor. Öbür fiziksel noktalarda da endişelenecek bir şey olmadığına inanıyorum; ama bir yerlerde bir sorun olması gerektiğinden bunun zihinsel bir şey olması gerektiği sonucuna vardım. Zaman zaman yeteri kadar nefes almakta güçlük çektiğini; derin uykusunda onu korkutan rüyalar gördüğünü; ama bu rüyalarla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söyledi.

Çocukken uykusunda yürüdüğünü ve Whitby'deyken bu alışkanlığının geri döndüğünü, bir keresinde de geceleyin dışarı çıkıp Doğu Falezi'ne gittiğini ve onu orada Bayan Murray'in bulduğunu söyledi; ama son

günlerde bu alışkanlığın tekrar etmediğine beni temin etti. Ben kuşkuluyum ve bu yüzden aklıma gelen en iyi şeyi yaptım: Amsterdam'daki eski dostum ve üstadım, Profesör Van Helsing'e yazdım; kendisi, gizemli hastalıklarla ilgili olarak dünyadaki herkesten daha çok şey bilir. Gelmesini rica ettim ve bütün masrafların sana ait olduğunu söylediğinden, ona senin kim olduğundan ve Lucy Westenra ile ilişkinden bahsettim. Bu, sevgili dostum, yalnızca senin dileğin doğrultusunda yapıldı, çünkü ben Bayan Westenra için bir şeyler yapabilmekten ötürü zaten fazlasıyla gururlu ve mutluyum. Van Helsing'in kişisel bir nedenden ötürü benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Dolayısıyla, hangi sebeple gelirse gelsin, isteklerini kabul etmeliyiz. Görünüşte keyfi davranan bir adam, ama bu, neden bahsettiğini herkesten iyi bilmesinden kaynaklanıyor. Kendisi bir filozof, metafizikçi ve günümüzün en iyi bilim adamlarından biri ve onun son derece açık görüşlü olduğuna inanıyorum. Bu, çelikten sinirler, buzdan bir ırmağa benzeyen bir mizaç,[3] yılmaz bir irade, kendi kendine hâkimiyet ve neredeyse kutsal erdemlerden taşan bir hoşgörü ve dünyadaki en nazik, en dürüst yürekle birleşince -bunlar, insanlık için yapmakta olduğu soylu çalışmaların araçlarını oluşturuyor- hem teoride hem de pratikte işliyor; çünkü görüşleri de her şeyi kucaklayan duyguları kadar geniş. Bunları, ona neden bu kadar güvendiğimi anlaman için söylüyorum. Ondan hemen gelmesini rica ettim. Bayan Westenra'yi yarın tekrar göreceğim. Benimle Harrod's'ta[4] buluşacak, böylece ziyaretimin bu kadar erken tekrarlanışıyla annesini telaşlandırmamış olacağız.

Her zaman senin olan, John Seward

Mektup, Abraham Van Helsing, Tıp Doktoru, Felsefe Doktoru, Edebiyat Doktoru, vs. vs.'den Dr. Seward'a

2 Eylül

Sevgili Dostum,

Mektubunu aldım ve hemen sana geliyorum. Talihliyiz ki, bana güvenen bir kimseye haksızlık etmeden hemen yola çıkabiliyorum. Talih yüzümüze gülmeseydi, o zaman bana güvenenler için kötü olurdu. Bana değer veren dostlarım yardım istediklerinde hemen gelirim. Dostuna söyle, diğer dostumuzun, fazlasıyla gergin olması nedeniyle kaydırdığı neşterin

bulaştırdığı kangrenin zehrini hemencecik yaramdan emerek, yardımlarıma ihtiyacı olan kişi için benden çok daha fazlasını yaptın, çünkü bana başvurmuş olman onun için çok büyük bir talih. Ama onun, yani dostun için bir şey yapmak benim için fazladan bir zevk; çünkü ben senin için geliyorum. Büyük Doğu Oteli'nde benim için oda ayırt, böylelikle yakınlarda olurum; genç hanımı yarın çok geç olmadan görmemi sağla, çünkü o gece geri dönmem gerekebilir. Ama gerekirse, üç gün içinde yine gelirim ve zorunluysa daha uzun kalırım. O zamana kadar hoşça kal, dostum John.

Van Helsing

Mektup, Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a

3 Eylül

Sevgili Art,

Van Helsing geldi ve gitti. Benimle birlikte Hillingham'a geldi; Lucy'nin sağduyusu sayesinde, annesinin dışarıda öğle yemeği yediğini gördü, böylece onunla yalnız kalma imkânı bulduk. Van Helsing hastayı çok dikkatli muayene etti. Bana bilgi verecek ve ben de sana tavsiyede bulunacağım, çünkü elbette muayene sırasında yanlarında değildim. Korkarım, Van Helsing çok endişelendi, ama düşünmesi gerektiğini söylüyor. Ona dostluğumuzdan ve bu konuda bana ne kadar güvendiğinden bahsettiğimde: "Ona düşündüğün her şeyi söylemelisin. Tahmin edebilirsen ve istersen, ona benim düşündüklerimi de söyle. Hayır, şaka yapmıyorum. Bu şaka değil, ölüm kalım meselesi, belki daha da fazlası." Ona bununla ne demek istediğini sordum, çünkü çok ciddiydi. Bu, şehre geri döndüğümüz zaman oldu, Amsterdam'a dönmek üzere yola çıkmadan önce bir fincan çay içiyorduk. Bana başka bir ipucu vermedi. Ona kızmamalısın, Art, çünkü suskunluğu bütün beyninin nişanlının iyiliği için çalıştığını gösteriyor. Zamanı geldiğinde yeterince açık konuşacaktır, buna emin olabilirsin. Dolayısıyla, sana sanki sadece Daily Telegraph için betimleyici bir makale yazıyormuş gibi ziyaretimizin bir özetini yazacağımı söyledim. Fark etmemiş göründü, ama Londra'daki sanayi sisinin öğrenciliğindeki kadar kötü olmadığını söyledi. Tamamlayabilirse, yarın raporunu alacağım. Her koşulda, ondan bir mektup bekliyorum.

Ziyarete gelince... Lucy onu ilk gördüğüm günden daha neşeliydi ve kesinlikle daha iyi görünüyordu. Seni o kadar üzen solgunluğu biraz geçmişti ve nefes alıp verişleri de normaldi. Profesöre karşı çok tatlı davrandı (her zaman olduğu gibi) ve onu rahat hissettirmeye çalıştı; ama ben zavallı kızın bunun için epeyce çaba harcadığını görebiliyordum. Bunu Van Helsing'in de gördüğünü düşünüyorum, çünkü gür kaşlarının altından, eski zamanlardan hatırladığım gibi, hızla bir bakış fırlattığını gördüm. Sonra, kendimiz ve hastalıklar dışında her şeyden bahsetmeye başladı ve bunu yaparken öyle canayakındı ki, zavallı Lucy'nin oynadığı neşeli rolünün gerçeğe dönüştüğünü görebiliyordum. Sonra, görünüşte hiçbir şey değiştirmeksizin, konuyu nazikçe ziyaretinin sebebine getirdi ve güler yüzle şunları söyledi:

"Sevgili küçükhanım, bu kadar seviliyor olmanız beni çok memnun etti. Bu iyi bir şey, canım, görmediğim şeyler olsa da. Bana senin ruh gibi olduğunu ve betinin benzinin attığını söylediler. Ben de onlara 'peh!' diyorum." Bana doğru parmağını şaklattı ve devam etti: "Ama siz ve ben onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğiz. O -bir zamanlar sınıfta ya da daha sonraları bana hatırlatmayı hiçbir zaman ihmal etmediği özel bir olayda yaptığı gibi aynı yüz ifadesi ve hareketle işaret etti- genç hanımlar hakkında ne bilir ki? Onun oynayacağı, tekrar mutlu edip sevenleri arasına göndereceği delileri var. Yapacak çok şey demek bu; ama bunun ödülleri de var, insanlara böylesine mutluluk verebilmek gibi. Ama genç hanımlar! Ne karısı ne de kızı var ve gençler kendilerini gençlere değil, bir sürü acıyı tanıyan ve sebeplerini bilen benim gibi yaşlılara anlatırlar. Bu yüzden, hayatım, onu bahçeye, sigara içmeye göndereceğiz ve bu arada seninle ben de kendi başımıza küçük bir konuşma yapacağız." Ben işareti aldım ve yavaş yavaş oradan uzaklaştım. Biraz sonra, profesör pencereye çıkıp beni içeri çağırdı. Ciddi görünüyordu, ama şöyle dedi: "Ayrıntılı bir muayene yaptım, ama işlevsel bir sebep yok. Çok kan kaybettiği konusunda sana katılıyorum; kaybetmiş, ama son günlerde değil. Ancak şu anki durumu kesinlikle anemiden kaynaklanmıyor. Ondan hizmetçisini bana göndermesini istedim, bir iki soru sorabilir ve böylece hiçbir şeyi atlamamış olurum. Hizmetçinin ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

Ama yine de bunun da bir sebebi var; her zaman her şeyin bir sebebi vardır. Eve dönüp düşünmem gerekiyor. Bana her gün telgraf çekmelisin;

gerekirse, yine geleceğim. Bu hastalık -çünkü tamamıyla iyi olmamak da bir hastalıktır- ilgimi çekti ve tatlı, genç hanım, o da ilgimi çekiyor. Beni büyüledi ve senin için ya da hastalık için olmasa bile, onun için geleceğim." Dediğim gibi bana başka bir şey söylemedi, yalnız kaldığımızda bile. Ve böylece, Art, artık benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun. Lucy'yi sıkı gözetim altında tutacağım. Umarım, zavallı babanın durumu iyiye gidiyordur. İkisi de senin için çok değerli olan iki kişi arasında böyle bir durumda kalmak, senin için korkunç bir şey olmalı, sevgili, eski dostum. Babana karşı duyduğun sorumluluğu biliyorum ve buna bağlı kalmakta haklısın; ama eğer gerekirse, sana hemen Lucy'nin yanına gelmen için haber yollayacağım; bu yüzden benden haber alana kadar fazla endişelenme.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

4 Eylül - Zoofagus teşhisli hasta hâlâ ilgimizi üzerinde tutmayı başarıyor.

Yalnızca bir patlama yaşadı ve bu da dün beklenmedik bir zamanda oldu. Öğlen olmadan biraz önce huzursuzlaşmaya başladı. Bakıcı belirtileri bildiğinden hemen yardım çağırmış. Neyse ki, adamlar koşup geldiler ve tam zamanında orada oldular, çünkü tam öğlen olduğunda o kadar saldırganlaştı ki, onu tutmak için bütün güçlerini kullanmak zorunda kaldılar. Bununla birlikte, aşağı yukarı beş dakika içinde gittikçe sakinleşti ve sonunda bir çeşit melankoliye gömüldü ve şimdi hâlâ bu durumda. Bakıcı kriz halindeyken attığı çığlıkların gerçekten de korkunç olduğunu söylüyor; içeri girdiğimde çok işim olduğunu gördüm, onun korkuttuğu diğer hastalarla ilgilendim. Gerçekten de, etkisini oldukça iyi anlayabiliyorum, çünkü uzaktan gelmelerine rağmen sesler beni bile rahatsız etmişti. Şu anda tımarhanenin akşam yemeği sonrası ve hastam hâlâ bir köşede oturmuş, donuk, asık, kederli bir yüzle, kara kara düşünüyor; bu haliyle, doğrudan bir şey göstermek yerine ima ediyor gibi. Tam olarak anlayamıyorum.

Daha sonra - Hastamda yeni bir değişiklik... Saat beşte gidip ona baktım ve onu görünüşte, eskiden olduğu gibi mutlu ve hoşnut buldum. Sinekleri yakalıyor ve onları yiyordu ve pamuk kaplı duvarların arasındaki kapının kenarına tırnağıyla çentik atarak kaç tane yakaladığını not ediyordu. Beni

gördüğünde yanıma gelerek kötü davranışı için özür diledi ve çok alçakgönüllü, yaltaklanır gibi bir tavırla kendi odasına dönmek ve not defterini tekrar alabilmek için izin vermemizi istedi. Suyuna gitmenin iyi olacağını düşündüm; bu yüzden şimdi odasında ve penceresi de açık. Çayının şekerini pencerenin pervazına serpmiş ve neredeyse bir sinek hasadı yapıyor. Şimdi onları yemiyor, ama eskiden olduğu gibi bir kutuya koyuyor ve bir örümcek bulmak için odasının köşelerini araştırmaya başladı bile. Onu son birkaç gün hakkında konuşturmaya çalıştım; çünkü ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucunun bana çok büyük yaran dokunacaktı; ama böyle bir ipucu vermedi. Bir iki saniye için çok üzgün göründü ve sonra sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi dalgın bir sesle şunları söyledi:

"Her şey bitti! Her şey bitti! Beni terk etti. Bunu kendim yapmadığım sürece, artık benim için hiç umut yok!" Sonra aniden kararlı bir şekilde bana dönerek şöyle dedi: "Doktor, bana büyük bir iyilik yapıp biraz daha şeker almama izin vermez misiniz? Sanırım, bu benim için iyi olacak." "Ya sinekler?" dedim.

"Evet! Sinekler şekerden hoşlanıyor ve ben de sineklerden hoşlanıyorum, dolayısıyla şekerden de hoşlanıyorum." Bir de delilerin mantık yürütemeyeceğini düşünecek kadar cahil insanlar var. Ona istediğinin iki katı şeker verilmesini sağladım ve sanırım, yanından onu dünyanın en mutlu insanı yapmış olarak ayrıldım. Keşke aklından geçenleri okuyabilseydim.

Gece yarısı - Hastada yeni bir değişiklik oldu. Lucy'yi görmeye gitmiştim -onu çok daha iyi gördüm- hastaneye daha yeni dönmüş, giriş kapısında durmuş, güneşin batışını seyrediyordum. Hastanın bir kez daha bağırmaya başladığını duydum.

Odası evin bu tarafında olduğu için, sabahkinden daha iyi duyabiliyordum. Parlak ışıkları, kapkara gölgeleri ve kirli suyun üzerine olduğu gibi, kirli bulutların üzerine yansıyan harikulade renkleriyle Londra'nın üzerindeki günbatımının puslu güzelliğinden uyanıp da soğuk taş binamın bütün o korkunç haşinliğini, içinde soluk alan sefalet bolluğunu ve bütün bunlara katlanmak zorunda olan kendi yalnız kalbimi fark etmek benim için tam bir şok oldu. Tam güneş batarken hastanın yanına vardım ve

penceresinden kırmızı yuvarlağın batmasını izledim. Güneş batarken, hastamın çılgınlığı gittikçe azaldı ve tam battığı anda onu tutan ellerden sıyrılarak bir külçe gibi yere yığıldı. Ama delilerin zihinlerinin harika bir iyileşme gücü var; çünkü birkaç dakika içinde oldukça sakin bir şekilde ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Bakıcılara onu tutmamalarını işaret ettim; çünkü ne yapacağını görmek istiyordum. Doğruca pencerenin yanına gitti, şeker kırıntılarını temizledi; sonra sinek kutusunu alıp dışarı boşalttı ve kutuyu da fırlatıp attı; sonra pencereyi kapattı, odanın öbür tarafına geçerek yatağına oturdu. Bütün bunlar beni şaşırttığı için sordum: "Artık sineklerini saklamayacak mısın?"

"Hayır," dedi; "bütün bu pisliklerden iğreniyorum!" Kesinlikle fevkalade ilginç bir çalışma konusu. Zihninden neler geçtiğini ya da ani öfke nöbetlerinin sebebini keşke birazcık olsun anlayabilseydim. Dur; çılgınlığının bugün neden öğle vakti ve günbatımında geldiğini anlayabilirsek bir ipucu olabilir. Güneşin zaman zaman bazı mizaçları etkileyen, zararlı bir etkisi olabilir mi -ayın başkalarını etkilemesi gibi? Göreceğiz.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

4 Eylül - Hasta bugün daha da iyi.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

5 Eylül - Hastanın durumunda büyük düzelme var. İştahı iyi; uykusu normal; neşesi yerinde; rengi geri dönüyor.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

6 Eylül - Kötüye doğru korkunç bir değişim oldu. Hemen gelin; bir saat bile kaybetmeyin. Sizi görene kadar Holmwood'a telgraf çekmeyeceğim.

ONUNCU BÖLÜM

Mektup, Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a

6 Eylül

Sevgili Art,

Bugünkü haberlerim pek iyi değil. Lucy'nin durumu bu sabah biraz kötüye gitti.

Ama bu olay dolayısıyla iyi bir şey oldu: Bayan Westenra doğal olarak Lucy için endişelendi ve ona uygulanan tıbbi bakımla ilgili olarak bana danıştı. Ben de bu fırsattan yararlanarak ona eski üstadım, büyük uzman, Van Helsing'in benimle kalmaya geleceğini ve Lucy'ye birlikte bakabileceğimizi söyledim; böylece artık onu gereksiz yere korkutmadan gelip gideceğiz, çünkü bir şok onun aniden ölümüne sebep olabilir ve bu da şu zayıf halinde, Lucy için feci sonuçlara yol açabilir. Hepimizin dört bir yanı güçlüklerle çevrili, zavallı eski dostum; ama bütün bunların üstesinden gelmemiz için Tanrı'ya yalvarıyorum. Gerekirse, yazacağım; dolayısıyla benden haber almazsan, yalnızca haber beklediğimi anla. Aceleyle, Her zaman dostun, John Seward

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

7 Eylül - Liverpool Caddesi'nde buluştuğumuzda Van Helsing'in bana söylediği ilk şey şu oldu:

"Genç dostumuza, kızın sevgilisine bir şey söyledin mi?"

"Hayır," dedim. 'Telgrafımda da belirttiğim gibi sizi görene kadar bekledim. Ona sadece Lucy'nin pek iyi olmadığı için sizin buraya

geldiğinizi ve gerekirse kendisine haber vereceğimi bildiren bir mektup yazdım."

"Doğru olanı yapmışsın, dostum," dedi, "çok doğru! Henüz bilmemesi daha iyi; belki de asla bilmemeli. Umarım öyle olur; ama eğer gerekirse, o zaman her şeyi öğrenecek. Ve benim iyi dostum John, seni uyarayım. Sen delilerle uğraşıyorsun. Bütün insanlar şu ya da bu şekilde delidir; madem delilerinle uğraşırken ağzı sıkı davranıyorsun, Tanrı'nın delileriyle, yani dünyanın geri kalanıyla ilgilenirken de böyle yap. Delilerine ne yaptığını ya da bunu neden yaptığını söylemiyorsun, onlara ne düşündüğünü söylemiyorsun. Bu bilgiyi de olduğu yerde tutmalısın, kalacağı, kendi türünden olanları çevresine toplayabileceği ve üreyebileceği bir yerde tutacaksın. Sen ve ben bildiklerimizi şimdilik burada ve burada saklayacağız." Kalbimin üzerine ve alnıma dokundu ve sonra da aynı şekilde kendisine dokundu. "Kendi adıma, şu anda bazı fikirlerim var. Daha sonra bunları sana da açacağım."

"Neden şimdi değil?" diye sordum. "Bir faydası dokunabilir; bir karara varabiliriz." Durup bana baktı ve şöyle dedi: "Dostum John, mısır yetiştiği zaman,[5] henüz olgunlaşmasından bile önce; tabiat ananın sütü daha içindeyken ve güneş ışığı henüz onu sarıya boyamamışken, çiftçi koçanı alır, kaba elleriyle ovuşturur, yeşil kabuklarını üfler ve sana şöyle der: 'Bak, bu iyi mısır; zamanı geldiğinde iyi hasat verecek.'" Neye varmaya çalıştığını kavrayamadım ve ona bunu söyledim. Cevap olarak uzanıp kulağımı tuttu, uzun zaman önce derslerde yaptığı gibi şakacı bir şekilde çekerek şöyle dedi: "İyi çiftçi sana bunu zamanı geldiğinde söyler; çünkü o zaman gelene kadar bilemez. Ama iyi çiftçinin, büyüyüp büyümediğini görmek için mısın kökünden söktüğünü göremezsin; çiftçilik oynayan çocuklar yapar bunu, bundan yaşamlarını kazananlar değil. Şimdi anlıyor musun, dostum John? Ben mısırlarımı ektim ve şimdi filizlenmesi doğanın işi; gerçekten de filizlenirse, bir şeyler vaat ediyor demektir ve ben de koçan yetişene kadar bekleyeceğim." Sustu, anladığımı fark etmişti çünkü. Sonra daha ciddi bir tavırla devam etti:

"Her zaman dikkatli bir öğrenci oldun ve vaka defterin herkesinkinden daha dolu olurdu. O zamanlar yalnızca bir öğrenciydin; şimdiyse bir ustasın ve bu iyi alışkanlığını kaybetmediğini umuyorum. Unutma, dostum, bilgi

bellekten daha güçlüdür ve biz daha zayıf olana güvenmemeliyiz. Bu iyi alışkanlığı korumuş olmasan bile, sana şu kadarını söyleyeyim, sevgili küçükhanımın olayı biz ve diğerleri için çok ilginç olabilir; dikkat et, olabilir, diyorum. Dolayısıyla, bu vakanın notlarını iyi tut. Hiçbir şey dikkate değmeyecek kadar önemsiz değildir. Sana kuşkularını ve tahminlerini bile not etmeni öneriyorum. Gelecekte, tahminlerinin ne ölçüde doğru çıktığını görmek ilgini çekebilir. Başarılarımızdan değil, başarısızlıklarımızdan ders alırız!"

Lucy'nin semptomlarını anlattığım zaman -aynı ama bu sefer daha belirgindiler- çok ciddi bir tavır takındı, ama hiçbir şey demedi. Yanında, içinde bir sürü alet ve ilaç bulunan büyük bir çanta da getirdi. Şifa mesleğinin profesörü, araçlarını, "hayırlı mesleğimizin ürkütücü teçhizatı," diye adlandırmıştı bir kez, derslerinin birinde. İçeri alındığımız zaman bizi Bayan Westenra karşıladı. Endişeliydi, ama benim beklediğim kadar değil. Doğa, iyilikbüir anlarından birinde, ölümün bile kendi yarattığı dehşetlere karşı bir panzehir barındırmasını buyurmuştu. Burada da herhangi bir şokun onun için ölümcül olabileceği bir durumda, her şey öyle bir denk gelmişti ki, şu ya da bu nedenle, kişisel olmayan şeyler; o kadar bağlı olduğu kızmdaki korkunç değişim bile; onu etkilememiş gibi görünüyordu. Tabiat ananın yabancı bir nesnenin çevresini duyarsız bir dokuyla sarması, böylece ona temas yoluyla zarar verebilecek bir şeyin kötülüğünden onu koruması gibi bir şeydi. Eğer bu biteviye bir bencillik olarak anılacaksa, birini kötücül bir egoistlikle suçlamadan önce şöyle bir durup düşünmeliyiz, çünkü sebeplerinin, bizim bildiğimizden daha derin kökleri olabilir.

Ruhsal patolojinin bu aşamasıyla ilgili bilgimi kullandım ve onun Lucy'nin yanında bulunmaması ya da hastalığını gereğinden fazla düşünmemesi gerektiği gibi bir kural koydum. Seve seve kabul etti, hatta öyle seve seve kabul etti ki, yine tabiat ananın elinin hayat mücadelesi verdiğini gördüm. Van Helsing ve ben, Lucy'nin odasına çıkarıldık. Dün onu gördüğümde çok şaşırmıştım, bugün gördüğümde dehşete düştüm. Beti benzi atmış, kireç gibi beyazlamıştı; sanki dudakları ve dişetlerindeki kırmızı renk bile gitmiş, yüz kemikleri göze çarpacak kadar belirginleşmişti. Soluk alıp verişleri, görmeye ya da duymaya katlanılamayacak kadar acı vericiydi. Van Helsing'in yüzü mermer gibi katılaştı ve kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşecek kadar çatıldı.

Lucy hareketsiz yatıyordu ve konuşmaya gücü yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden bir süre sessiz sedasız oturduk. Sonra Van Helsing eliyle bana işaret etti ve yavaşça odadan çıktık. Kapıyı kapatır kapatmaz, koridorda hızla yürüyerek kapısı açık olan başka bir odaya geçti, beni de hızla içeri çekerek kapıyı kapattı.

"Tanrım!" dedi; "Korkunç bir şey bu! Hiç vakit kaybetmemeliyiz. Kalbinin çalışmasına bile yetecek kadar kan olmadığı için ölecek. Hemen kan nakli yapmak zorundayız. Sen mi, yoksa ben mi?"

"Ben daha genç ve daha güçlüyüm, profesör. Ben olmalıyım."

"Öyleyse, hemen hazırlan. Ben çantamı getireceğim. Hazırlıklı geldim." Onunla beraber aşağı indim, biz inerken dış kapı çalındı. Tam salona vardığımızda hizmetçi kapıyı açtı ve Arthur hızla içeri girdi. Bana doğru koşarak telaşla fısıldadı:

"Jack, çok endişelendim. Mektubun satır aralarını okudum ve büyük bir ıstırap içinde kaldım. Babam daha iyiydi, bu yüzden kendi gözlerimle görmek için buraya koştum. Bu beyefendi Dr. Van Helsing değil mi? Geldiğiniz için size çok minnettarım, bayım." Profesör onu ilk gördüğünde böyle bir zamanda rahatsızlık verdiği için sinirlenmişti; ama şimdi gürbüz yapısını fark edip ondan yayılan güçlü, genç erkekliği görünce gözleri parladı. Hiç duraksamadan elini uzatıp büyük bir ciddiyetle şunları söyledi:

"Bayım, tam zamanında geldiniz. Siz değerli küçükhanımımızın sevgilisi olmalısınız. Durumu kötü, çok, çok kötü. Hayır, çocuğum, kendinizi böyle bırakmayın." Çünkü Arthur aniden sararmış ve bayılacakmış gibi bir sandalyeye oturmuştu. "Ona yardım etmeniz gerekiyor. Yaşayan herkesten daha fazlasını yapabilirsiniz ve cesaretiniz en iyi yardımcınız olacaktır."

"Ne yapabilirim ki?" diye sordu Arthur, boğuk bir sesle. "Söyleyin, hemen yapayım. O canımdan daha değerli ve onun için kanımın son damlasını bile veririm." Profesörün kuvvetli bir mizah anlayışı vardır ve onu eskiden beri tanıyor olmam dolayısıyla, verdiği cevaptan neler düşündüğünü sezdim:

"Sevgili bayım, senden o kadarını istemiyorum, son damlasına kadar değil!" "Ne yapacağım?" Arthur'un gözlerinde kıvılcımlar parlıyor ve açık burun delikleri kararlılıkla titriyordu. Van Helsing genç adamın omzuna bir şaplak indirdi. "Gel!" dedi. "Sen bir erkeksin ve bizim de bir erkeğe ihtiyacımız var. Benden ve dostum John'dan daha iyisin." Arthur şaşkına dönmüş gibiydi ve profesör nazik bir şekilde açıkladı:

"Genç hanım kötü, çok kötü. Kana ihtiyacı var, ya kan alacak ya da ölecek. Dostum John'la konuştuk ve kan nakli dediğimiz şeyi gerçekleştirmek üzereydik; dolu damarlardan kan alıp buna ihtiyacı olan boş damarlara aktarmak yani. Benden daha genç ve güçlü olduğu için John kan verecekti." Arthur burada elimi tuttu ve sessizce sıktı. "Ama şimdi siz buradasınız ve genç ya da yaşlı, düşünce dünyasında çok yorulan ikimizden de daha iyisiniz. Sinirlerimiz sizinkiler kadar sakin, kanımız da o ölçüde sağlıklı değil!" Arthur ona dönüp şöyle dedi:

"Onun için seve seve öleceğimi bilseydiniz, anlardınız..."

Boğazı düğümlenerek durdu. "İyi çocuk!" dedi Van Helsing. "Çok geçmeden sevdiğin kadın için bütün bunları yaptığına memnun olacaksın. Şimdi gel ve sessiz ol. Nakil yapılmadan önce onu bir kez öpersin, ama sonra gitmek zorundasın; ben işaret verdiğimde odadan çıkmalısın. Evin hanımına hiçbir şey söyleme; sağlık durumunu biliyorsun! Hiçbir şekilde şok yaşamamalı; bu yaptıklarımızı bilmesi onda şok yaratır. Gel!"

Hep beraber Lucy'nin odasına çıktık. Arthur söylenildiği üzere dışarıda kaldı. Lucy başını çevirip bize baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Uyumuyordu, ama konuşamayacak kadar da zayıftı. Bizimle gözleriyle konuştu; o kadar. Van Helsing çantasından bir şeyler çıkardı ve bunları gözden uzakta küçük bir masanın üzerine koydu. Sonra uyuşturucu bir karışım hazırladı ve yatağın yanına gelerek neşeli bir şekilde şöyle dedi:

"Şimdi, küçükhanım, işte ilacınız burada. Uslu bir çocuk gibi bunu için. Bakın, kolay yutmanız için sizi kaldıracağım. Evet." Lucy içmeyi başardı.

İlacın etkisini göstermesinin o kadar uzun sürmesi beni şaşırttı. Bu, aslında onun ne kadar zayıf olduğunu gösteriyordu. Göz kapaklan uykuyla ağırlaşmaya başlayana kadar geçen zaman bana hiç bitmeyecekmiş gibi

geldi. Ama en sonunda, uyuşturucu etkisini göstermeye başladı ve Lucy derin bir uykuya daldı. Profesör yeterince beklediğimize inandığından Arthur'u odaya çağırdı ve ceketini çıkarmasını söyledi. Sonra ekledi: "Ben masayı getirirken o küçük öpücüğü alabilirsiniz. Dostum John, bana yardım et!" Böylelikle Arthur, Lucy'nin üzerine eğilirken ikimiz de bakmamış olduk.

Van Helsing bana dönerek şunları söyledi: "Dostumuz genç ve güçlü; kanı da öyle temiz ki, defibrine etmemize gerek yok."

Sonra, Van Helsing büyük bir hızla, ama kendi içinde bir düzenle operasyonu gerçekleştirdi. Kan nakli sürerken, zavallı Lucy'nin rengi giderek solmasına rağmen yanaklarına hayat gelir gibi oldu. Arthur'un yüzü de tümüyle sevinçten parlıyordu. Bir süre sonra endişelenmeye başladım, güçlü bir adam olmasına rağmen, kan kaybı Arthur'un üzerindeki etkisini göstermeye başlamıştı. Arthur'u zayıflatan bu kan kaybının Lucy'yi yalnızca kısmen iyileştirmesiyle, Lucy'nin vücudunun ne kadar korkunç bir hasar görmüş olduğunu fark ettim. Ama profesörün yüzü kararlıydı ve saati elinde, gözleri bir hastaya, bir Arthur'a dikilerek durup izledi. Kendi kalbimin atışlarını duyabiliyordum. Biraz sonra tatlı bir sesle, "Bir saniye kıpırdama. Bu kadar yeter. Sen Arthur'la ilgilen; ben hastaya bakacağım," dedi. Her şey sona erdiğinde Arthur'un ne kadar zayıf düştüğünü görebiliyordum. İğne deliğine tampon yaptım ve onu götürmek için koluna girdim, bu sırada Van Helsing arkasını dönmeden konuştu; sanki adamın kafasının arkasında gözleri vardı:

"Cesur âşık, bence bir öpücüğü daha hak etti, şimdi alacak." Operasyonu bitirdiğinden hastanın başını yastığa koydu. Bunu yaparken, Lucy'nin hep boynuna taktığı, sevgilisinin verdiği eski bir elmas tokayla tutturduğu dar, siyah kadife bant biraz yukarı doğru kaydı ve boğazında kırmızı bir iz görüldü. Arthur izi fark etmedi, ama Van Helsing'in duygularını dışa vurma yollarından biri olan, içine çektiği soluğun derin tıslamasını duydum. O an bununla ilgili bir şey söylemedi, ama bana dönüp şöyle dedi: "Şimdi, cesur, genç â-şığımızı aşağı götür, ona porto şarabı ver ve bırak biraz uzansın. Sonra eve gidip dinlenmesi gerekiyor, bol bol uyuyup yemek yesin, böylece sevgilisine verdiklerini geri kazanabilir. Burada kalamaz. Bir dakika dur. Sonucu merak ettiğini görebiliyorum,

bayım. Öyleyse, operasyonun her açıdan başarılı olduğunu bilin. Bu seferlik onun hayatını kurtardınız ve eve gidip elden gelen her şeyin yapıldığını düşünerek huzur içinde dinlenebilirsiniz. İyileştiğinde ona her şeyi anlatacağım; bu yaptığınız için sizi daha çok sevecektir. Güle güle."

Arthur gittikten sonra odaya geri döndüm. Lucy mışıl mışıl uyuyordu ve soluk alıp verişleri daha güçlüydü; göğsü inip kalkarken yatak örtüsünün kıpırdadığını görebiliyordum. Van Helsing yatağın kenarına oturmuş, dikkatle ona bakıyordu.

Kadife bant yine kırmızı izi örtüyordu. Profesöre fısıltıyla sordum: "Boğazındaki iz ne demek oluyor sizce?"

"Sence ne demek?"

"Henüz görmedim," dedim ve hemen bandı çözmek için uzandım. Tam şahdamannm üzerinde pek büyük sayılmayacak, ama yine de sağlıklı görünmeyen iki delik vardı. Bir hastalık belirtisi falan yoktu, ama kenarları irinlenmiş gibi beyaz ve tahriş olmuş görünüyordu. Hemen aklıma bu yaranın ya da her ne ise onun ortadaki kan kaybının sebebi olabileceği geldi, ama kafamda oluşur oluşmaz, bu fikirden vazgeçtim; çünkü böyle bir şey olamazdı. Kız kan naklinden önceki solgunluğuna sebep olacak kadar kan kaybetseydi, bütün yatak kıpkırmızı ve ıslak olurdu.

"Ee?" dedi, Van Helsing.

"Eee," dedim, "hiçbir anlam veremiyorum." Profesör ayağa kalktı. "Bu gece Amsterdam'a geri dönmek zorundayım," dedi. "Orada ihtiyaç duyduğum kitaplar ve malzemeler var. Sen bütün gece burada kalmalı ve gözünü ondan ayırmamalısın." "Bir hastabakıcı bulayım mı?" dedim.

"En iyi hastabakıcılar biziz, sen ve ben. Bütün gece nöbet tut; iyi beslendiğinden ve hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğinden emin ol. Gece boyunca uyumamalısm. Sen ve ben sonra uyuyabiliriz. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Ve sonra başlayabiliriz."

"Başlayabilir miyiz?" dedim. 'Tanrı aşkına ne demek istiyorsunuz?"

"Göreceğiz!" dedi ve aceleyle çıktı. Bir saniye sonra geri dönüp kapıdan başını uzattı ve parmağını uyanrcasma kaldırarak şunları söyledi:

"Unutma, o senin sorumluluğun altında. Yanından aynlırsan ve ona bir zarar gelirse, bundan sonra bir daha huzur içinde uyuyamazsın!"

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

8 Eylül - Bütün gece Lucy'nin başında bekledim. Uyuşturucunun etkisi akşam karanlığında geçti ve kendiliğinden uyandı; operasyondan önceki haline göre çok canlı görünüyordu. Keyfi daha yerindeydi ve mutlu bir canlılıkla doluydu, ama yaşadığı sürekli bitkinliğin izlerini görebiliyordum. Bayan Westenra'ya, Dr. Van Helsing'in onunla kalmamı istediğini söylediğimde kızının kuvvetinin yerine geldiğine ve neşesinin de iyi olduğuna işaret ederek bu fikri neredeyse küçümsedi. Ama ben kararlıydım ve uzun nöbetim için gerekli hazırlıkları yaptım. Hizmetçisi onu gece için hazırladığı sırada akşam yemeğimi yiyip içeri girdim ve yatağının yanındaki bir koltuğa oturdum. Lucy hiçbir şekilde buna itiraz etmedi, aksine ne zaman onunla göz göze gelsem bana minnettar bir ifadeyle bakıyordu. Uzun süre sonra uykuya dalar gibi oldu, ama silkinerek kendini topladı ve uykuyu üzerinden attı. Bu defalarca tekrarlandı, zaman geçtikçe daha büyük bir çaba gerekiyordu ve daha sık yineleniyordu. Uyumak istemediği açıkça ortadaydı, bu yüzden doğruca konuya girdim: "Uyumak istemiyor musunuz?" "Hayır; korkuyorum." "Uyumaktan mı korkuyorsunuz! Niçin? Bu hepimizin çok arzuladığı bir nimet."

"Ah, siz de benim gibi olsaydınız, öyle olmazdı -uyku sizin için de bir dehşet habercisi olsaydı..."

"Bir dehşet habercisi mi! Tanrı aşkına ne diyorsunuz?"

"Bilmiyorum; ah, bilmiyorum. Bu kadar korkunç olan da bu. Bütün bu zayıflık uykuda bastırıyor; öyle ki, uykunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor."

"Ama, sevgili kızını, bu gece uyuyabilirsiniz. Ben burada sizi izliyor olacağım ve hiçbir şey olmayacağına söz verebilirim." "Ah, size güvenebilirim!" Bu fırsattan yararlanarak şöyle dedim: "Söz veriyorum, kötü rüyalar gördüğünüze dair herhangi bir işaret görürsem, sizi hemen uyandıracağım."

"Uyandıracak mısınız? Ah, gerçekten uyandıracak mısınız! Bana karşı ne kadar iyisiniz! Öyleyse uyuyacağım!" Ve neredeyse bunu söyler söylemez rahatlayarak derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanarak uykuya daldı.

Bütün gece boyunca onu izledim. Hiç kıpırdamadı bile; derin, dingin, hayat ve sağlık dolu bir uykuyla uyudu, uyudu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve göğsü bir sarkaç gibi düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı ve iç huzurunu kaçıracak kötü rüyalar görmediği açıkça ortadaydı.

Sabah erken saatlerde hizmetçisi geldi ve Lucy'yi onun bakımına bırakarak eve döndüm, çünkü endişelendiğim bir sürü şey vardı. Van Helsing ve Arthur'a kısa birer telgraf göndererek onlara operasyonun mükemmel sonuç verdiğini bildirdim. Biriken işlerimi bitirmek bütün günümü aldı; zoofagus hastamın durumunu soracak vakti bulduğumda artık karanlık çökmüştü. Rapor iyiydi; önceki gün ve gece boyunca oldukça sessizmiş. Akşam yemeğimi yerken Amsterdam'daki Van Helsing'ten bir telgraf geldi; orada hazır bulunmam iyi olacağından bu akşam Hillingham'da olmamı öneriyor ve kendisinin gece treniyle yola çıkıp ertesi sabah erkenden bana katılacağını belirtiyordu.

9 Eylül - Hillingham'a vardığımda çok yorgun ve bitkindim. İki gecedir neredeyse gözümü bile kırpmamıştım ve beyin yorgunluğunun belirtisi olan o uyuşukluk başımda kendisini hissettirmeye başlamıştı. Lucy kalkmıştı ve neşeliydi. Benimle el sıkışırken yüzüme kararlı bir bakış attı ve şöyle dedi:

"Bu gece başımda oturmak yok. Bitkin düşmüşsünüz. Ben şimdi oldukça iyiyim, gerçekten iyiyim ve birisinin başında beklemek gerekiyorsa, ben sizin başınızda bekleyeceğim." Bu konuda tartışmadım, gidip gecikmeli akşam yemeğimi yedim. Lucy de benimle geldi ve onun büyüleyici varlığıyla canlanarak mükemmel bir yemek yedim, daha da

mükemmel olan, porto şarabından birkaç kadeh içtim. Sonra Lucy beni yukarı kata çıkardı ve kendi odasının yanında, içinde sıcacık bir ateşin yandığı bir odaya götürdü. "Şimdi," dedi, "burada kalmalısınız. Bu kapıyı ve kendi odamın kapısını açık bırakacağım. Kanepede yatabilirsiniz, çünkü yakınlarda bir hasta varken, hiçbir şeyin siz doktorları yatağa gitmeye ikna edemeyeceğini biliyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa seslenirim, siz de hemen yanıma gelebilirsiniz." Kabul etmekten başka çarem yoktu, çünkü "köpekler gibi yorgun" düşmüştüm ve denesem bile uyanık kalamazdım. Bu yüzden, bir şeye ihtiyacı olduğunda beni çağıracağına dair sözünü yinelemesi üzerine kanepeye uzandım ve her şeyi unuttum.

LUCY WESTENRANIN GÜNLÜĞÜ

9 Eylül - Bu gece kendimi çok mutlu hissediyorum. O kadar zayıf düşmüştüm ki, düşünebilmek ve hareket edebilmek, çelik gibi bir gökyüzünde uzun süre esen bir doğu rüzgârından sonra gün ışığını yeniden hissetmek gibi. Her nedense, Arthur'u kendime çok, çok yakın hissediyorum. Sanki varlığı içimi ısıtıyor. Sanırım, hastalık ve zayıflık bencilce şeyler; iç gözümüzü ve düşüncelerimizi sadece kendimize çevirmemize neden oluyor; buna karşılık sağlık ve kuvvet de dizginleri sevginin eline veriyor, hem düşüncede hem de duygularda istediği yere gidebiliyor. Ben düşüncelerimin nerede olduğunu biliyorum. Keşke Arthur bunu bilseydi! Canım, canım, uyurken kulakların çınlıyor olmalı, aynı benimkilerin uyanıkken çınladığı gibi. Ah, dün gecenin mutlu uykusu! O sevgili, iyi yürekli Dr. Seward başımda beklerken nasıl da uyudum. Bu gece de uyumaktan korkmayacağım çünkü o yakınımda ve seslenebileceğim bir yerde. Bana karşı bu kadar iyi davrandıkları için herkese teşekkürler! Tanrı'ya şükür! İyi geceler Arthur.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

10 Eylül - Profesörün elini başımda hissettim ve hemen irkilerek uyandım. Bu akıl hastanesinde öğrendiğimiz şeylerden biri herhalde.

"Hastamız nasıl?"

"Yanından ayrıldığımda ya da daha doğrusu o benim yanımdan ayrıldığında iyiydi," dedim.

"Gel, görelim," dedi. Ve birlikte odaya gittik. Perde inikti ve Van Helsing yumuşak, kedi gibi adımlarıyla yatağın yanına giderken ben de gidip yavaşça perdeyi kaldırdım.

Perdeyi kaldırıp da sabah ışığı odaya dolduğunda profesörün nefesini çekerek alçak sesle tısladığını duydum, bunu çok ender olarak yaptığını bildiğimden yüreğime ölümcül bir korku saplandı. Ben yanına giderken geri çekildi ve ağzından çıkan "Gott in HimmeU"[6] dehşet ünlemini anlamak için yüzündeki acı dolu ifadeyi görmeye gerek bile yoktu. Elini kaldırarak yatağı işaret etti; demirden yüzü gerilmiş, kül gibi bembeyaz olmuştu. Dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Zavallı Lucy, yatağın üzerinde, görünüşte baygın, korkunç bir şekilde solmuş, her zamankinden bitkin, yatıyordu. Dudakları bile beyazdı ve dişetleri, uzun süren bir hastalığın ardından ölen bir cesedinkiler gibi çekilmişe . benziyordu. Van Helsing öfkeyle yere vurmak için ayağını kaldırdı, ama hayat içgüdüsü ve onca yılın tecrübesi onu engelledi ve ayağını yumuşak bir şekilde yere koydu. "Çabuk!" dedi. "Konyak getir." Yemek odasına koştum ve içki sürahisi ile geri döndüm. Profesör bununla zavallı, beyaz dudakları ıslattı ve birlikte, Lucy'nin avuçlarını, bileklerini ve kalbinin üzerini ovaladık. Kalbini yokladı ve birkaç saniyelik acı dolu, şüpheli bir bekleyişten sonra şöyle dedi: "Henüz çok geç değil. Kalbi atıyor, ama çok zayıf. Bütün yaptıklarımız boşa gitmiş; tekrar başlamalıyız. Şimdi genç Arthur yok, bu sefer bunu senden istemek zorundayım, dostum John." Bunları söylerken bir yandan da elini çantasına atmış, kan nakli için gerekli araçları çıkarıyordu; ben de ceketimi çıkardım ve gömleğimin kollarını kıvırdım. Şimdi uyuşturucu kullanmaya ne olanak ne de ihtiyaç vardı, dolayısıyla bir an bile kaybetmeden operasyona başladık. Bir süre sonra - pek de kısa bir süre gibi gelmedi bana, çünkü ne kadar gönüllü verilirse verilsin, insanın kanının çekiliyor olması korkunç bir duygu- Van Helsing parmağını kaldırarak bir uyanda bulundu. "Kıpırdama," dedi, "kuvveti yerine gelince uyanmasından korkuyorum ve bu tehlikeli olur, ah, çok tehlikeli. Ama bir önlem alacağım. Deri altına morfin enjekte edeceğim." Sonra hızlı ve becerikli bir şekilde bu kararını uygulamaya koydu. Lucy

üzerindeki etkisi kötü değildi, çünkü baygınlık hali yavaş yavaş uyuşturucudan kaynaklanan bir uykuya dönüştü. Kişisel bir gurur duygusuyla solgun yanaklara ve dudaklara hafif bir renk geldiğini görüyordum. Kendi kanının sevdiği kadının damarlarına aktarılmasının nasıl bir duygu olduğunu hiçbir erkek yaşamadan anlayamaz.

Profesör bana eleştiren gözlerle baktı. "Bu kadar yeter," dedi.

"Ne çabuk?" diye karşı çıktım. "Arthur'dan çok daha fazlasını almıştınız." Bunun üzerine hüzünlü bir gülümseyişle cevap verdi:

"Arthur onun sevgilisi, nişanlısı. Senin onun için ve başkaları için yapacak çok, çok işin var; şimdilik bu kadarı yeterli." Operasyonu bitirdiğimizde Lucy'yle ilgilendi, bu arada ben de parmağımla iğne deliğine bastırdım. İşini bitirip benimle ilgilenmesini beklerken uzandım, çünkü bayılacakmış gibi oluyordum ve biraz da midem bulanıyordu. Bir süre sonra iğne deliğini bantladı ve kendime bir bardak şarap almam için beni aşağı gönderdi. Tam odadan çıkarken, arkamdan geldi ve yan fısıldayarak şöyle dedi: "Unutma, bu konudan hiç kimseye bahsetmemeliyiz. Genç âşığımız önceki gibi beklenmedik bir şekilde çıkagelirse, ona tek kelime etme.

Bu onu hem korkutur hem de kıskandırır. Hiçbiri olmamalı. Bu yüzden!" Geri döndüğümde bana dikkatle baktı ve sonra şunları söyledi:

"Durumun fazla kötüleşmedi. Odaya git, kanepene uzan ve biraz dinlen; sonra sıkı bir kahvaltı et ve buraya, yanıma gel."

Bu doğru ve bilgece öğütleri hemen yerine getirdim. İşin bana düşen kısmını yapmıştım ve şimdiki görevim gücümü toplamaktı. Kendimi çok zayıf hissediyordum ve bu zayıflık yüzünden olanlar karşısında duyduğum şaşkınlık kısmen yok olmuştu. Ama tekrar tekrar Lucy'nin durumunun nasıl bu kadar gerilediğine ve hiçbir yerde bunu gösteren bir iz olmamasına rağmen, nasıl bu kadar kan kaybede- bildiğine hayret ederek kanepede uyuyakaldım. Sanırım, bu hayretim rüyalarımda da sürmüş olmalı, çünkü uykuyla uyanıklık arasında, aklım sürekli boğazındaki küçük deliklere ve o kadar ufak olmalarına rağmen kenarlarının tahriş olmuş görüntüsüne takılıyordu. Lucy neredeyse gün boyu uyudu ve uyandığmda, önceki günkü

kadar olmasa da iyi ve güçlüydü. Van Helsing onu gördüğünde, bir saniye bile onun yanından ayrılmamam gerektiğine dair katı emirlerle sorumluluğu bana bırakarak yürüyüş yapmak üzere dışarı çıktı. Koridordan sesinin geldiğini duydum, en yakın telgraf ofisine nasıl gideceğini soruyordu.

Lucy benimle biraz çene çaldı; olan bitenden habersiz görünüyordu. Onu oyalamaya, dikkatini dağıtmaya çalıştım. Annesi onu görmek için yukarı çıktığında herhangi bir değişiklik fark etmiş gibi bir hali yoktu, ama minnettarlıkla bana şunları söyledi:

"Bütün yaptıklarınız için size çok şey borçluyuz, Dr. Seward; ama gerçekten kendinizi fazla yormamaya özen göstermelisiniz. Siz de solgun görünüyorsunuz.

Size bakıp biraz ilgilenecek bir eşe ihtiyacınız var; gerçekten!" O konuşurken Lucy kıpkırmızı kesildi, ama sadece bir an için; çünkü zavallı, boş damarları böyle alışılmadık bir şekilde başa kan göndermeye uzun süre dayanamazdı. Yalvarır gibi gözlerini bana çevirdiğinde ise aşırı solgunlaştı. Gülümseyerek başımı salladım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm; içini çekerek tekrar yastıklarının arasına gömüldü.

Van Helsing birkaç saat içinde geri döndü ve biraz sonra bana şöyle dedi: "Şimdi sen eve git ve sağlam bir yemek yiyip bolca su iç. Gücünü topla. Ben bu gece burada kalır ve küçükhanımın başında beklerim. Vakayı ikimiz izlemeliyiz ve başka kimsenin bilmesine izin vermemeliyiz. Bunun için çok ciddi nedenlerim var. Hayır, bunları sorma; istediğini düşün. En olanakdışı olanı bile düşünmekten korkma. İyi geceler."

Koridorda, hizmetçilerden ikisi yanıma geldi ve kendilerinin ya da hiç olmazsa, birinin Bayan Lucy'nin başında bekleyip bekleyemeyeceklerini sordular. Onlara izin vermem için bana yalvardılar; ya kendisinin ya da benim beklememin Dr. Van Helsing'in isteği olduğunu söylediğimde epeyce dokunaklı bir tavırla benden "yabancı beyefendi" ile konuşmamı rica ettiler. Bu düşünceli davranışları beni çok etkiledi. Belki de o anda zayıf olmamdan dolayıydı, belki de bağlılıkları Lucy'nin durumunda ortaya çıkmıştı; çünkü kadınların iyiliklerinin benzer şekilde ortaya çıktığı durumları defalarca görmüştüm.

Gecikmeli bir akşam yemeği yemek üzere eve döndüm ve hastalarımı dolaştım; hepsi iyiydi ve uykumun gelmesini beklerken bunları yazdım. Ve uyku bastırıyor...

11 Eylül - Bu öğleden sonra Hillingham'a gittim. Van Helsing'in neşesini son derece yerinde ve Lucy'yi de çok daha iyi buldum. Oraya varmamdan kısa bir süre sonra, profesör için yurtdışından büyük bir paket geldi. Çok etkilenmiş gibi bir tavır takınarak -sahteydi, elbette- açtı ve beyaz çiçeklerden büyük bir demet gösterdi.

"Bunlar sizin için, Bayan Lucy," dedi. "Benim için mi? Ah, Dr. Van Helsing!" "Evet, canım, ama oynaman için değil. Bunlar ilaç." Bu sırada Lucy yüzünü astı. "Hayır, bunları kaynatıp suyunu içmeyeceksin ya da başka mide bulandırıcı bir şekilde almayacaksın, bu yüzden o büyüleyici burnunu kıvırmana gerek yok, yoksa dostum Arthur'a, o kadar sevdiği bu güzelliği böyle çarpık çurpuk görünce ne acılara katlanmak zorunda kalabileceğini söylerim. Aha, benim sevimli küçükhanımım o güzel burnunu yine düzeltmiş. Bu ilaç, ama nasıl olduğunu bilmiyorsun. Birazını pencerene koyacağım, bir kısmından güzel bir kolye yapıp boynuna asacağım, böylece iyi uyuyacaksın. Ah evet! Lotus çiçeği gibi, bunlar da dertlerini unuttururlar.

Tıpkı Lethe'nin[7] suları gibi kokarlar ve Conquistadores'in Florida'larda arayıp çok geç bulduğu gençlik pınarının sulan gibi."

O bunları söylerken Lucy çiçekleri inceleyip kokluyordu. Sonra sinirli sinirli kahkaha atarak ve yan tiksinerek çiçekleri yere attı ve şöyle dedi:

"Ah, profesör, galiba bana şaka yapıyorsunuz. Bu çiçekler bildiğimiz sarımsak." Van Helsing ayağa kalktı, demirden çenesini katılaştınp gür kaşlarını çatarak bütün sertliğiyle şunları söyleyerek beni şaşırttı:

"Benimle alay etmek yok! Ben hiçbir zaman şaka yapmam! Yaptığım her şeyde belli bir amaç vardır ve bana karşı çıkmamanız için sizi uyarıyorum. Kendi iyiliğinizi düşünmüyorsanız, başkalarının hatırı için kendinize dikkat edin." Sonra zavallı Lucy'nin korktuğunu görünce daha yumuşak bir tavırla devam etti: "Ah, küçükhanım, canım, benden korkmayın. Yalnızca sizin iyiliğinizi istiyorum; hem bunlarda sıradan

çiçeklerde olduğundan çok daha fazla erdem vardır. Bakın, onları odanıza ben kendim yerleştiriyorum. Takacağınız kolyeyi kendi ellerimle yapıyorum. Ama şşş! Fazla meraklı sorular soranlara söylemek yok. Söz dinlemeliyiz ve susmak da söz dinlemenin bir parçasıdır ve söz dinlemek de sizi gelecekteki güçlü, sevgi dolu kollara götürecek. Şimdi biraz kıpırdamadan oturun. John benimle gel, odayı sarımsakla donatmama yardım edersin; bunlar ta Haarlem'den geldiler, dostum Vanderpool bütün yıl boyunca seralarında bitki yetiştirir. Ona dün telgraf çektim, yoksa burada olmazlardı."

Çiçekleri yanımıza alarak odaya girdik. Profesörün davranışları gerçekten de tuhaftı ve duyduğum hiçbir şifa kitabında bulunmuyordu. Önce pencereleri kapattı ve sıkıca mandalladı; sonra bir avuç çiçek aldı ve sanki içeri girecek her esintinin sarmısak kokmasını garantilemek istermiş gibi bunları pervazların her yerine sürttü. Sonra başka bir demet alarak kapının pervazını, şöminenin çevresini aynı şekilde ovdu. Bütün bunlar bana çok tuhaf geldi ve biraz sonra şunu söyledim:

"Eh, profesör, yaptığınız her şeyin her zaman bir sebebi olduğunu bilirim, ama bu kesinlikle kafamı karıştırıyor. Burada şüpheci birinin olmaması iyi oldu, yoksa kötü ruhları uzak tutmak için büyü yaptığınızı söyleyebilirdi."

"Belki de öyledir!" dedi usulca, Lucy'nin boynuna takacağı kolyeyi yapmaya başladığında.

Sonra Lucy gece için üstünü değiştirene kadar bekledik. Genç kız yatağa girdiğinde içeri girip boynuna sarmısaktan kolyeyi kendi elleriyle astı. Ona son olarak şunları söyledi:

"Çelengin boynundan çıkmamasına dikkat et ve odanın havası sana çok boğucu gelse de bu gece ne pencereyi ne de kapıyı aç."

"Söz veriyorum," dedi Lucy, "ve benim için yaptıklarınızdan dolayı ikinize de binlerce kez teşekkür ediyorum! Ah, ben böyle dostlarla kutsanmayı hak etmek için ne yaptım?"

Dışarıda bekleyen tek atlı arabamla evden ayrıldıktan sonra Van Helsing şunları söyledi:

"Bu gece huzur içinde uyuyabiliriz, buna ihtiyacım da var; iki gece yolculuk, aradaki günde bol bol okuma ve sonraki gün bol bol endişe ve sonra bir gece, gözünü kırpmadan nöbet tutmak. Yarın sabah erkenden bana gel, sevimli küçükhanımımızı görmeye birlikte gidelim, "büyü"mü güçlendirmek için yapacak çok işim var. Ho! Ho!"

O kadar kendine güvenli görünüyordu ki, iki gece önceki kendi güvenimi ve feci sonucu hatırlayınca dehşet ve belli belirsiz bir korku hissettim. Bunu dostuma söylemekte tereddüt etmiş olmam benim zayıflığımdı, sanırım; ama yine de gırtlağıma bir şey düğümlendi.

[1] Hull ve Hamburg, sırasıyla on dokuzuncu yüzyılın önemli İngiliz ve Alman limanları.

[2] 1874 ile 1880 yılları arasında başbakanlık yapmış olan Benjamin Disraeli'nin Egymion adlı eserinin II. Kısım, 4. bölümündeki bir satıra gönderme yapılıyor.

[3] Bkz. Othello, 5, 2, 256.

[4] Orj. Stores, Londra'daki Harrod's mağazası için kullanılan argo sözcük.

[5] Bkz. Luka, 8:8 ve 8:15.

[6] Almanca: Cennetteki Tanrı.

[7] Yunan mitolojisine göre, Hades'teki bu nehir sularını içenler unutkanlaşır. Ayrıca bkz. John Keats'ın Ode to Melancholy şiiri.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY WESTENRANIN GÜNLÜĞÜ

12 Eylül - Hepsi de bana karşı ne kadar iyiler! O tatlı Dr. Van Helsing'i çok sevdim. Bu çiçeklerle ilgili olarak neden o kadar endişeliydi acaba? Gerçekten de beni korkuttu, öyle sertti ki. Yine de haklı olmalı, çünkü çiçekler beni rahatlatmaya başladı bile. Nedense bu gece yalnız kalmaktan korkmuyorum ve hiç korkmadan uyuyabilirim. Pencerenin dışındaki kanat seslerine aldırmayacağını. Ah, son zamanlarda uyumamak için ne korkunç bir mücadele veriyordum; uykusuzluğun acısı ya da uyuma korkusunun acısı; bir de uykumda beni bekleyen öyle bilinmeyen korkular! Hayatlarında hiçbir korku, hiçbir dehşet olmayan bazı insanlar ne kadar mutlu; uykunun her gece bir nimet gibi geldiği ve tatlı rüyalardan başka bir şey getirmediği insanlar! Eh, işte ben de bu gece uyumayı umuyor ve oyundaki Ophelia gibi "bakire kaygılan ve genç kız çiçekleri"[1] ile uzanıyorum. Daha önce sarmısağı hiç sevmezdim, ama bu gece hoşuma gidiyor. Kokusunda huzur var; uykum geldi bile. Herkese iyi geceler.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

13 Eylül - Berkeley'e[2] gittim ve Van Helsing'i her zamanki gibi tam zamanında hazırlanmış buldum. Otelin çağırdığı araba dışarıda bekliyordu. Profesör, artık hep yanında taşıdığı çantasını aldı.

Her şeyi tam olarak yazmalıyım. Van Helsing ile ben Hillingham'a saat sekizde vardık. Harika bir sabahtı; parlak gün ışığı ve güzün ilk günlerinin taze havası, insana doğanın yıllık döngüsünü tamamladığını gösteriyordu. Yapraklar rengârenk olmuştu, ama henüz ağaçlardan dökülmeye başlamamışlardı. İçeri girdiğimizde sabah odasından çıkan Bayan Westenra ile karşılaştık. Kendisi her zaman erken kalkar. Bizi sıcak bir şekilde selamladı ve şöyle dedi:

"Lucy'nin durumunun daha iyi olduğunu duymak sizi memnun edecektir. Sevgili çocuğum hâlâ uyuyor. Odasına baktım ve onu gördüm, ama rahatsız etmemek için içeri girmedim." Profesör gülümsedi; yüzünde sevinçli bir ifade belirdi. Ellerini birbirine sürttü ve şunları söyledi:

"Aha! Sanırım, vakayı doğru teşhis etmişim. Tedavim işe yarıyor." Bunun üzerine Bayan Westenra şu yanıtı verdi:

'Tamamen sizin sayenizde olduğunu düşünmemelisiniz, doktor. Lucy'nin bu sabahki durumu kısmen benim sayemde."

"Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu profesör.

"Dün gece sevgili çocuğum için endişelendim ve odasına girdim. Derin derin uyuyordu -öyle derin uyuyordu ki, benim içeri girişim bile onu uyandırmadı. Ama oda çok boğucuydu. Her yerde o korkunç, keskin kokulu çiçeklerden vardı ve boynuna da bunlardan bir demet takmıştı. O ağır kokunun, o zayıf haliyle sevgili çocuğumu etkileyeceğinden korktum, bu yüzden hepsini odadan çıkardım ve biraz temiz hava girmesi için de pencereyi azıcık açtım. Eminim onu görünce memnun olacaksınız," dedi ve çoğunlukla erkenden kahvaltı ettiği odasına doğru gitti. O konuşurken ben profesörün yüzünü incelemiş ve kül gibi griye döndüğünü görmüştüm. Zavallı kadın yanımızdayken kendine hâkim olmayı başarmıştı, çünkü kadının sağlık durumunu ve ani bir şokun onun için ne kadar kötü olacağını biliyordu; hatta, Bayan Westenra odasına geçerken ona kapıyı açtığında gülümsüyordu. Ama kadın odasına girer girmez, ani ve çabuk bir hareketle beni yemek odasına çekip kapıyı kapattı.

O zaman, ömrümde ilk kez Van Helsing'in yıkıldığını gördüm. Sessiz bir çaresizlik hali içinde ellerini başına koydu ve avuçlarını çaresizce başına vurdu; en sonunda bir sandalyeye oturdu ve yüzünü elleriyle örterek yüreğini paralıyormuş gibi gelen yüksek, kuru hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sonra sanki bütün evrene sesleniyormuş gibi yine kollarını kaldırdı. "Tanrım! Tanrım! Tanrım!" dedi. "Biz ne yaptık, bu zavallı şey ne yaptı ki, dört bir yanımız böyle acılarla kuşatıldı? Eski pagan dünyasından gelen kader hâlâ aramızda mı ki, böyle şeyler olmak zorunda, hem de bu şekilde? Bu zavallı anne hiç bilmeden ve kendince en iyisini yaptığını düşünerek kızının bedenini ve ruhunu kaybedebileceği böyle bir şey yapıyor ve biz

ona söyleyemiyoruz, hatta onu uyaramıyoruz bile; yoksa ölür ve sonra ikisi de ölür. Ah, nasıl bir kapana kısıldık! Bütün şeytani güçler nasıl da bize karşı!" Birdenbire ayağa fırladı. "Gel," dedi. "Gel, neler olduğunu görüp harekete geçmeliyiz. Şeytanlar işin içinde ya da değil, ya da hepsi birden işin içinde, fark etmez; yine de mücadele edeceğiz." Çantasını almak için koridorun kapısına gitti ve birlikte Lucy'nin odasına çıktık.

Van Helsing yatağa doğru giderken ben yine perdeyi kaldırdım. Bu sefer, önceki gibi korkunç, mum gibi beyaz, zavallı yüze bakarken irkilmedi. Yüzünde şiddetli bir üzüntü ve sonsuz bir acıma ifadesi vardı.

"Tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı, o çok şey ifade eden, burnundan iç geçirmesiyle. Tek kelime etmeden gidip kapıyı kilitledi ve yeni bir kan nakli operasyonu için küçük masanın üzerine gerekli aletleri dizmeye koyuldu. Ben önceden bu zorunluluğun farkına varmıştım ve ceketimi çıkarmaya başladım, ama elini uyanrcasma kaldırarak beni durdurdu. "Hayır!" dedi. "Bugün operasyonu sen yapmalısın. Kanı ben vereceğim. Sen zaten zayıf düştün." Bunları söylerken ceketini çıkardı ve gömleğinin kolunu sıyırdı.

Yine operasyonu yaptık; yine uyuşturucu verdik; yine kül rengi yanaklara biraz renk geldi ve sağlıklı bir uykunun düzenli soluyuşları başladı. Bu sefer, Van Helsing dinlenip toparlanırken ben nöbet tuttum.

Profesör, bir fırsatını bulup Bayan Westenra'ya, kendisine danışmadan Lucy'nin odasından hiçbir şey çıkarmaması gerektiğini; çiçeklerin tıbbi bir değeri olduğunu ve kokularını solumanın tedavi sisteminin bir parçası olduğunu söyledi. Sonra, o gece ve ertesi gece kendisinin nöbet tutacağını, gelmem gerektiğinde bana haber yollayacağını söyleyerek vakayla ilgilenmeyi devraldı.

Bir saat sonra Lucy tazelenmiş, canlanmış olarak uykusundan uyandı; atlattığı korkunç olaydan fazla etkilenmemiş gibiydi.

Bütün bunlar ne demek oluyor? Uzun süredir deliler arasında yaşıyor olmam beynimi etkilemeyeoni başladı acaba?

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

17 Eylül - Dört gün, dört gece huzur. Tekrar öyle güçlenmeye başladım ki, neredeyse kendimi tanıyamıyorum. Sanki uzun bir kâbus görmüşüm de yeni uyanmışım ve tekrar güzel gün ışığını görüp çevremdeki taze sabah havasını hissetmeye başlamışım. Bekleyip korktuğum uzun, endişe dolu saatleri hayal meyal hatırlıyorum; öyle bir karanlıktı ki, üzüntüyü daha da keskin kılacak umudun acısı bile yoktu ve sonra uzun süren boşluklar ve derin sulardan çıkan bir dalgıç gibi yükselerek hayata geri dönmek. Bununla birlikte, Dr. Van Helsing benimle kalmaya başladığmdan beri bütün bu kötü rüyalar geçmiş gibi; ödümü patlatan sesler, pencereye çarpan kanat sesleri, bana o kadar yakınmış gibi gelen uzak sesler, nereden geldiğini bilmediğim ve bana ne olduğunu bilmediğim şeyler emreden buyurgan sesler hepsi durdu. Artık yatağa girerken uyumaktan korkmuyorum. Uyanık kalmaya bile çalışmıyorum. Sarmısaklardan çok hoşlanmaya başladım ve Haarlem'den benim için her gün bir kutu dolusu sarımsak geliyor. Dr. Van Helsing, bir günlüğüne Amsterdam'da olması gerektiği için bu akşam gidiyor. Ama başımda nöbet tutulmasına gerek yok, kendimi yalnız kalacak kadar iyi hissediyorum. Annem, sevgili Arthur ve bana o kadar iyi davranan bütün dostlarımız için Tanrı'ya şükürler olsun! Değişimi hissetmeyeceğim bile, çünkü dün gece Dr. Van Helsing uzun bir süre sandalyesinde uyudu. İki kez uyandım ve onu uyurken buldum; ama dallar ya da yarasalar ya da her ne ise artık, o şeylerin neredeyse öfkeyle pencere camlarına vurmasına rağmen tekrar uyumaktan korkmadım.

Pall Mall Gazetesi,[3] 18 Eylül' KAÇAK KURT MUHABİRİMİZİN TEHLİKELİ MACERASI Hayvanat Bahçesi Bakıcısı ile Röportaj Pek çok girişim ve bir o kadar da ret yanıtından sonra, Pall Mall gazetesi adını bir çeşit tılsım gibi kullanarak hayvanat bahçesindeki kurt bölümünün bakıcısını bulmayı başardım. Thomas Bilder fil kafesinin arkasındaki kulübelerden birinde yaşıyordu. Onu bulduğumda çay molası vermek üzereydi. Yaşlı ve çocuksuz bir çift olan Thomas ve karısı konuksever insanlar ve bana gösterdikleri konukseverlik her zamanki halleriyse, hayatları oldukça rahat olmalı.

Bakıcı, gecikmiş akşam yemeği bitmeden ve herkesin karnı doymadan "iş" konuşmak istemedi. Masa toplandıktan sonra piposunu yaktı ve şunları söyledi:

"Artık, bana ne isterseniz sorabilirsiniz. Yemek sırasında profesyonel konuları konuşmayı istemediğim için kusura bakmayın.[4] Ben de bölümümüzdeki kurtlara, çakallara ve sırtlanlara soru sormadan önce onlara çay veririm."

"Onlara soru sormakla ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, onu konuşturmaya çalışarak.

"Baylar bayanlara biraz kur yapmak istediklerinde kafalarına sopayla vurmak bunun bir yolu; kulaklarının arkasını kaşımak da başka bir yolu. Hangisini önce yaptığımın önemi yok. Yemeklerini vermeden önce kafalarına vurabilirim, ama kulaklarını kaşımayı denemeden önce serilerini ve kahvelerini vermeyi tercih ederim. Doğrusunu isterseniz," diye felsefi bir tavır takınarak ekledi, "hayvanlarla bizim doğamız aynıdır. Gelip bana işimle ilgili sorular soran siz örneğin; sadece kör olasıca şu on şilinin için sana cevap vermeden önce karnımı şişirmeyi tercih ederim. Alay eder gibi, bana soru sormak için önce amirimden izin alman gerekip gerekmediğini sorduğunda bile. Darılmaca yok, sana cehennemin dibine gitmeni söyledim mi?"

"Söylediniz."

"Ve küfürlü konuştuğum için beni şikâyet edeceğini söylediğinde, bu kafama sopayla vurmak gibi oldu; ama on şilin onu iyi etti. Kavga istemiyordum, bu yüzden yemeği bekledim ve bunu kurtlar, aslanlar, kaplanlar gibi uluyarak yaptım. Ama Tanrı seni sevsin, şimdi benim ihtiyar hatun ağzıma kekinden iri bir dilim tıktığına ve beni o eski kör olasıca çaydanlığıyla suladığına, neşem yerine geldiğine göre kulaklarımın arkasını istediğin kadar kaşıyabilirsin ve benden tek bir hırlama bile duymazsın. Sor bakalım sorularını. Ben senin neden geldiğini, o kaçak kurdun peşinde olduğunu biliyorum."

'Tam üstüne bastınız. Bana olayı kendi bakış açınızdan anlatmanızı istiyorum. Bana sadece olayın nasıl olduğunu anlatın. Gerçekleri öğrendikten sonra neden kaçtığını ve tüm bu olayın nasıl biteceğini düşündüğünüzü soracağım."

"Peki, patron. İşte bütün hikâye şu. Bizim Bersicker dediğimiz bu kurt, Norveç'ten Jamrach'a gelen üç gri kurttan biriydi; biz de onu dört yıl önce oradan satın aldık. Uslu bir kurttu ve şu ana kadar bahsetmeye değecek herhangi bir sorun çıkarmamıştı. Buradaki başka hiçbir hayvanın değil de onun kaçmak istemesi beni şaşırttı. Ama işte, kurtlara da kadınlara güvendiğinizden daha fazla güvenemezsiniz."

"Ona aldırmayın, bayım," diye araya girdi Bayan Tom, neşeyle gülerek. "O kadar uzun süredir hayvanlarla uğraşıyor ki, kendisi de ihtiyar bir kurda dönmediyse, ne olayım! Ama zararsızdır."

"Eh, bayım, dün hayvanları besledikten sonra aşağı yukarı iki saat geçmişti ki, bir yaygaradır koptu. Hastalanmış bir puma yavrusu için maymun kafesinde yatak yapıyordum; ama inleme ve ulumaları duyunca hemen geldim. Bersicker dışarı çıkmak istermiş gibi parmaklıklara atlıyor, deli gibi kendini paralıyordu. O gün oralarda fazla insan yoktu; yakınlarda yalnızca bir adam vardı; uzun boylu, çengel burunlu, sivri sakallı, ince bir adam; sakalında yalnız birkaç beyaz tel vardı. Sert, soğuk bir görünüşü, kırmızı gözleri vardı ve ondan pek hoşlanmadım; çünkü bana sanki hayvanlar ona sinirlenmiş gibi geldi. Ellerinde beyaz eldivenler vardı, bana hayvanları işaret ederek şöyle dedi: 'Bakıcı, bu kurtlar bir şeye sinirlenmiş gibi görünüyor.'

"'Belki sana sinirlenmişlerdir,' dedim; çünkü takındığı tavırları sevmemiştim. Umduğumun aksine kızmadı, bunun yerine küstahça sırıttı; ağzı beyaz, keskin dişlerle doluydu. 'Ah, evet, benden pek hoşlanmazlar,' dedi.

"'Aa, evet, hoşlanırlar,' dedim, onu taklit ederek. 'Çay saatinde hep dişlerini temizleyecek bir iki kemik isterler, sizde de bunlardan bir çuval dolusu var.'

'Tuhaftı, ama hayvanlar bizim konuştuğumuzu duyunca yere uzandılar ve yanma gittiğimde Bersicker her zamanki gibi kulaklarını kaşımama izin verdi. O zaman adam da geldi. O da tutup ihtiyar kurdun kulaklarını kaşımasın mı!"

"'Dikkat et,' dedim. 'Bersicker ateşlidir.' "'Boş ver,' dedi. 'Ben alışığım!' "'Sen de bu meslekten misin?' diye sordum şapkamı çıkararak, çünkü kurtlarla falan ilgilenenler bakıcıların iyi dosttandır.

"Hayır," dedi, "pek sayılmaz, ama pek çok hayvan beslemişimdir." Bunu söyleyip şapkasını lordlar gibi kaldırdı ve yürüyüp gitti. İhtiyar Bersicker, adam gözden kaybolana kadar arkasından baktı, sonra gidip bir köşeye yattı ve bütün akşam yerinden çıkmadı. Eh, dün gece ay çıkar çıkmaz bütün kurtlar ulumaya başladı. Ulumaları için bir sebep yoktu. Park yolundaki bahçelerin arkasında, bir yerlerde köpeğine seslenen birisi dışında, yakınlarda kimse yoktu. Bir ya da iki kez her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için dışarı çıktım, sorun yoktu, derken kurtlar durdu. Saat on ikiden önce içeri girmeden son bir kez tur attım ve Tanrı cezamı versin ki, ihtiyar Bersicker'in kafesinin oraya vardığımda parmaklıkların kırılıp büküldüğünü ve kafesin de boş olduğunu gördüm. Bütün bildiğim bu kadar."

"Başka kimse bir şey görmüş mü?" "Bizim bahçıvanlardan biri o sırada koro toplantısından eve dönüyormuş ve büyük, gri bir köpeğin bahçe çitlerinden dışarı atladığını görmüş. En azından, öyle diyor; ama ben pek ihtimal vermiyorum, çünkü eve döndüğünde hanımına bundan hiç bahsetmemiş ve ancak kurdun kaçtığı haberi yayıldıktan ve biz bütün gece parkın her yerinde Bersicker'i aradıktan sonra böyle bir şey gördüğünü hatırladı. Bence o koro toplantısı onun beynini sulandırmış."

"Peki, Bay Bilder, kurdun neden kaçtığı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Eh, bayım," dedi şüpheli bir alçakgönüllülükle, "sanırım, var; ama bu teori sizi ne kadar tatmin eder, bilemem."

"Kesinlikle edecektir. Sizin gibi, hayvanları bu kadar yakından tanıyan biri bile iyi bir tahminde bulunamazsa, kim böyle bir şeye kalkışabilir ki?"

"Peki o zaman, bayım, bunu şöyle açıklıyorum; bana öyle geliyor ki kurt kaçtı çünkü sadece şöyle bir turlamak istiyordu."

Hem Thomas'ın hem de karısının bu şakaya ne kadar yürekten güldüğüne bakarak, daha önce işe yaradığını ve tüm açıklamanın, şaka için

hazırlık olduğunu anladım. Saygıdeğer Thomas'ın espri yeteneği ile başa çıkamazdım, ama yüreğine giden daha iyi bir yol biliyordum ve şöyle dedim:

"Şimdi, Bay Bilder, ilk altının işini gördüğünü düşüneceğiz ve bana ne olduğunu anlattığınız zaman, kardeşi de cebinizde ona katılacak."

"Haklısınız, bayım," dedi iş konusuna dönerek. "Size biraz takıldığım için kusura bakmazsınız biliyorum, ama bu ihtiyar kadın bana sanki devam etmemi ister gibi göz kırptı."

"Hiç de bile!" dedi yaşlı kadın.

"Benim düşüncem şu: Bence o kurt bir yerlerde saklanıyor. Bahçıvan, onun bir attan bile daha hızlı koşarak, dörtnala kuzeye doğru gittiğini söyledi, ama ben ona inanmıyorum, çünkü siz de bilirsiniz, bayım, kurtlar köpekler gibi dörtnala koşamaz; yapıları buna elverişli değildir. Bir masal kitabında kurtlar iyidir ve sürüler halinde gezerler. Kendilerinden daha fazla korkan bir şey görürlerse peşine düşüp bir ton patırtı yapıp öldürebilirler, ya da artık her neyse. Ama Tanrı sizi kutsasın, gerçek hayatta bir kurt zayıf bir yaratıktır, iyi bir köpek bile ondan daha zeki ya da cesurdur; ayrıca içinde köpeğin çeyreği kadar bile dövüşme isteği yoktur. Bu kurt da dövüşmeye hatta kendi yemeğini bulmaya bile alışık değildi; büyük ihtimalle parkta bir yerlerde saklanmış, tir tir titriyordur ve azıcık aklı varsa kahvaltısını nereden bulacağını düşünüyordur; belki bir yerlere inmiş, bir kömürlükte saklanıyordun Tanrını, bir aşçı onun, karanlıktan kendisine bakan pırıl pırıl, yeşil gözlerini görüp de fena halde korkmaz umarım! Eğer yiyecek bulamazsa, arayacaktır ve belki de tam zamanında, şans eseri bir kasap dükkânı bulur. Eğer bulamazsa ve tesadüf bu ya bir dadı, bebeği bebek arabasında bırakıp bir askerle yürüyüşe çıkarsa eh artık, o zaman nüfustan bir bebek eksilirse, buna hiç şaşmam. İşte bu kadar."

Tam ona yarım altını uzatıyordum ki, bir şey pencereye doğru sıçradı ve Bay Bilder'ın yüzü şaşkınlıkla sanki iki kat uzadı.

"Eğer ihtiyar Bersicker kendiliğinden geri dönmediyse," dedi, 'Tanrı beni kutsasm!"

Gidip kapıya açtı; bu bana son derece gereksiz bir hareketmiş gibi geldi. Eğer arada sağlam bir engel yoksa vahşi hayvanın o kadar da güzel görünmediğini düşünmüşümdür. Kişisel bir deneyim bu fikri zayıflatmak yerine daha da güçlendirdi.

Bununla birlikte, alışkanlık gibisi yoktur; çünkü ne Bilder ne de karısı kurdu bir köpekten farklı görmüyorlardı. Hayvanın kendisi de, Kırmızı Başlıklı Kız'ın eski dostu kurdun, kılık değiştirmiş halde küçükhanımın güvenini kazanmaya çalıştığı zamanki kadar barışçıl ve iyi huylu görünüyordu.

Bütün sahne anlatılamaz ölçüde komik ve acıklıydı. Yarım gün boyunca Londra'yı felç eden ve şehirdeki bütün çocukları tir tir titreten kötü kurt bir tür pişmanlık içindeydi ve kurnaz, hayırsız bir evlat gibi içeri kabul edilip okşandı. İhtiyar Bilder onu şefkat dolu bir özenle baştan aşağı muayene etti ve tövbekâ-rıyla işini bitirdiği zaman şöyle dedi:

"İşte, zavallı ihtiyarın bir şekilde başını belaya sokacağını biliyordum, bunu baştan beri söylemedim mi? İşte kafası, kesikler ve kırık cam parçalarıyla dolu. Kör olasıca bir duvarın üzerinden atlamaya çalışmış. Duvarların üstüne kırık şişe saplamalarına izin verilmesi ne utanç verici. İşte sonu böyle oluyor. Gel hadi, Bersicker."

Kurdu aldı ve neredeyse şişman bir buzağı kadar büyük bir parça et verip karnını doyurduktan sonra bir kafese kapattı ve rapor vermeye gitti.

Ben de hayvanat bahçesinden kaçan kurdun sıradışı hikâyesini size aktarmak üzere geri döndüm.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

17 Eylül - Akşam yemeğinden sonra, çalışma odamda, diğer işlerin yoğunluğu ve Lucy'ye yaptığım pek çok ziyaret dolayısıyla epeyce geride kalan defterlerimi tamamlamakla uğraşıyordum. Birdenbire kapı hızla açıldı ve yüzü tutkuyla çarpılmış hastam içeri daldı. Yıldırım çarpmışa döndüm; çünkü bir hastanın cam istediğinde yöneticinin odasına girmesi neredeyse görülmedik bir şeydi. Bir an bile duraksamadan üzerime atıldı. Elinde bir yemek bıçağı vardı ve adamın tehlikeli olduğunu anladığımdan masayı

aramızda tutmaya çalıştım. Ama bana göre fazlasıyla hızlı ve güçlüydü; çünkü ben dengemi sağlamaya fırsat bulamadan bıçağı bana doğru savurdu ve sol bileğimi feci şekilde kesti. Bununla birlikte, tekrar saldırmasına fırsat vermeden sağ elimle ona bir yumruk indirdim ve sırtüstü yere serildi. Bileğim fena halde kanıyordu ve damlayan kanlardan halının üzerinde bir gölcük oluşmuştu. Dostumun daha fazla çaba sarf etmek gibi bir niyeti olmadığını gördüm ve bileğimi sarmaya koyuldum; bir yandan da tedbiri elden bırakmayıp yerde boylu boyunca yatmakta olan adamı gözlüyordum. Görevliler koşarak içeri daldığında ve bakışlarımızı ona çevirdiğimizde, ne yaptığını görmek gerçekten de midemi bulandırdı. Karınüstü yerde yatmış, bir köpek gibi yaralı bileğimden akan kanlan yalıyordu. Kolayca yakalandı ve bakıcılarla birlikte sakin sakin giderken sürekli tekrarladığı söz beni hayrete düşürdü: "Kan hayattır! Kan hayattır!"[5]

Şu anda kan kaybetme riskini göze alamam: Son zamanlarda fiziksel açıdan sağlıklı olamayacak kadar fazlasıyla kan kaybettim zaten. Aynı zamanda, Lucy'nin hastalığının uzaması ve bu hastalığın korkunç aşamalarının gerginliği üzerimdeki etkisini göstermeye başladı. Aşın sinirli ve bitkinim; dinlenmeye, dinlenmeye, dinlenmeye ihtiyacım var. Bereket versin ki, Van Helsing beni çağırmadı, dolayısıyla uykumdan vazgeçmeme gerek yok; bu gece uyumadan yapamazdım.

Telgraf, Van Helsing, Antwerp'ten Seward, Carfax'a.

(Sussex Carfax'a gönderilmiş, ilçe belirtilmediği için yirmi iki saat geç teslim edilmiştir.)

17 Eylül - Bu gece Hillingham'da bulunmayı ihmal etme. Bütün gece boyunca nöbet tutmasan bile Lucy'yi sık sık ziyaret et ve çiçeklerin yerine konduğundan emin ol; çok önemli; ihmal etme. Varır varmaz, yanına geleceğim.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

18 Eylül - Londra trenine binmek üzere daha yeni çıktım. Van Helsing'in telgrafının gelişi içimi dehşetle doldurdu. Bütün bir geceyi kaybettik ve ben önceki acı tecrübelerimden bir gecede neler olabileceğini

biliyorum. Elbette ki, her şeyin yolunda gitmiş olması da mümkün, ama neler olmuş olabilir? Kesinlikle başımızda korkunç bir uğursuzluk dolaşıyor ve yapmaya çalıştığımız her şeyde önümüze olabilecek tüm aksilikleri çıkarıyor. Bu silindiri de yanıma alacağım, böylelikle Lucy'nin fonograf kaydını tamamlayabilirim.

LUCY WESTENRANIN BIRAKTIĞI NOT

17 Eylül. Gece - Bunu yazıp görülebilecek bir yere bırakıyorum, böylece kimsenin başı benim yüzümden belaya girmeyecektir. Bu, bu gece burada olanlar olarak kaydedilmiştir. Zayıflıktan öldüğümü hissediyorum ve zar zor yazabiliyorum, ama yazarken ölsem bile yazmalıyım.

Dr. Van Helsing'in talimat verdiği gibi çiçeklerin yerleştirilip yerleştirilmediğine baktıktan sonra her zamanki gibi yatağa gittim ve kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Pencereden gelen kanat çırpma sesleriyle uyandım. Bu sesler Mina'nın beni kurtardığı gün, uykumda Whitby'deki uçuruma gitmemden sonra başlamıştı ve artık bu sesleri çok iyi tanıyorum. Korkmadım, ama keşke Dr. Seward yan odada olsaydı diye düşündüm. Dr.

Van Helsing olacağını söylemişti, o zaman onu çağırabilirdim. Uyumaya çalıştım, ama uyuyamadım. Sonra yine o eski uyuma korkusu içimi doldurdu ve uyanık kalmaya karar verdim. Aksi gibi, ben istemezken uykum geliyordu; bu yüzden yalnız kalmaktan korktuğum için kapıyı açtım ve dışarıya seslendim: "Orada kimse var mı?" Cevap yoktu. Annemi uyandırmaktan korkuyordum, bu yüzden kapıyı tekrar kapattım. Sonra dışarıdan, çalılığın içinden köpek uluması gibi bir ses geldi, ama ses daha vahşi ve derindendi. Pencereye gidip dışarı baktım, ama kanatlarını pencereye çarpan büyük bir yarasa dışında hiçbir şey göremedim. Böylece yatağa döndüm, uyumamaya kararlıydım. Biraz sonra kapı açıldı ve annem içeri baktı; kıpırdanmamdan uyumadığımı anlayarak içeri girdi ve yanıma oturdu. Bana her zamankinden daha tatlı ve yumuşak bir şekilde şöyle dedi:

"Senin için huzursuz oldum tatlım, iyi olup olmadığına bakmaya geldim." Orada otururken üşütmesinden korktum ve yatağa girip benimle uyumasını istedim, böylece yatağa girdi ve yanıma uzandı; sabahlığını

çıkarmadı; sadece bir süre kalıp kendi yatağına döneceğini söyledi. Orada birbirimize sarılmış yatarken penceredeki kanat çırpma sesleri yine duyuldu. Annem irkildi ve biraz korkarak haykırdı: "Bu da ne?" Onu yatıştırmaya çalıştım ve sonunda başardım; sessizce yattı, ama zavallı kalbinin hâlâ korkunç bir hızla çarptığını duyabiliyordum. Bir süre sonra çalılıktaki o derinden uluma yine duyuldu, biraz sonra da pencereden bir şangırtı geldi ve kınk cam parçalan içeriye saçıldı. Pencere perdesi içeri giren rüzgârla havalandı ve kınk camın boşluğunda büyük, cılız, gri bir kurdun kafası belirdi. Annem korkuyla çığlık attı, doğrulup oturmaya çabaladı ve yardım umarak çevresine deli gibi bakınırken Dr. Van Helsing'in boynuma takmam konusunda ısrar ettiği kolyeyi de yakaladı ve boynumdan kopardı. Bir iki saniye kurdu işaret ederek oturdu; boğazında garip ve korkunç bir hırıltı vardı; sonra yıldınm çarpmış gibi düştü ve düşerken başı alnıma çarparak başımın bir iki saniye dönmesine sebep oldu. Oda dönmeye başladı sanki. Gözlerimi pencereye diktim, ama kurt başını geri çekti ve kınk pencereden içeri sayısız küçük noktacık akmaya başladı, gezginlerin çöllerde gördüklerini anlattıklan, samyeli çıktığında olduğu gibi tozdan bir sütun halinde dönüp duruyorlardı. Yerimden kıpırdamaya çalıştım, ama üzerimde sanki bir büyü vardı ve annemin daha şimdiden soğumaya başlayan zavallı bedeni -çünkü sevgili kalbi artık atmıyordu- üzerimde ağırlık yapıyordu ve sonrasını hatırlamıyorum.

Tekrar ayılana kadar geçen zaman, bu sefer o kadar uzun gelmedi, ama çok, çok korkunçtu. Yakınlarda bir yerlerden bir çan sesi duyuluyor, çevredeki köpekler uluyor ve bizim çalılıkta, tam dışanda, bir bülbül ötüyordu. Acıdan, korkudan ve halsizlikten şaşkına dönmüş, sersemlemiştim; ama bülbülün sesi, beni rahatlatmak için geri dönen, ölmüş annemin sesi gibi geldi. Anlaşılan, sesler hizmetçileri de uyandırmıştı, çünkü kapımın dışında çıplak ayaklarının sesini duyuyordum. Onlara seslendim ve içeri girdiler; yatakta üzerimde yatan annemi görünce bir çığlık kopardılar. Kınk pencereden içeri bir rüzgâr esti ve kapı çarparak kapandı. Sevgili annemin bedenini kaldırdılar ve ben kalktıktan sonra onu yatağa uzattılar, üzerini bir çarşafla örttüler. O kadar korkmuş ve o kadar gergindiler ki, onlara yemek odasına gidip birer bardak şarap içmelerini söyledim. Kapı bir an için açıldı ve sonra yine kapandı. Hizmetçiler çığlık attılar ve sonra birbirlerinden aynlma- dan yemek odasına gittiler. Ben de üzerimde ne kadar çiçek varsa, hepsini annemin göğsüne yerleştirdim. İşim

bittikten sonra Dr. Van Helsing'in bana söylediklerini hatırladım, ama çiçekleri oradan almak istemedim, aynca, bu gece hizmetçilerden birkaçı artık benimle oturabilirdi. Hizmetçiler geri dönmeyince şaşırdım. Onlara seslendim, ama cevap veren olmadı, bu yüzden onlan aramak için yemek odasına gittim.

Ne olduğunu görünce yüreğim duracak gibi oldu. Dördü birden yere yığılmış, güçlükle nefes alıyorlardı. Şarap sürahisi yan dolu olarak, masanın üzerindeydi, ama tuhaf, keskin bir koku yayıyordu. Kuşkulandım ve sürahiyi inceledim. Afyonruhu kokuyordu ve büfenin üzerine baktığımda, o hayattayken annemin doktorunun onun için kullandığı şişenin boş olduğunu gördüm. Ne yapacağım? Ne yapmam gerekiyor? Odaya, annemin yanına döndüm. Onun yanından ayrılamam ve birisinin uyuşturduğu hizmetçiler sayılmazsa yalnızım. Ölüyle birlikte, tek başıma! Dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum, çünkü kırık pencereden başını uzatan kurdun ulumasını hâlâ duyabiliyorum.

Hava, pencereden gelen cereyanın içinde süzülüp dönen noktacıklarla dolu sanki ve ışıklar maviye dönüyor. Ne yapacağım? Tanrım, bu gece beni kötülüklerden koru! Bu kâğıdı göğsümde saklayacağım, böylece beni gömmeye geldiklerinde bulabilecekler. Sevgili annem gitti! Şimdi de sıra bende. Eğer bu gece hayatta kalamazsam, hoşça kal sevgili Arthur. Tanrı seni korusun, canım; Tanrım, bana yardım et!

ON İKİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

18 Eylül - Zaman kaybetmeden Hillingham'a doğru yola çıktım ve erkenden vardım.

Arabamı bahçe kapısında bekleterek eve giden yolu tek başıma yürüdüm. Hafifçe kapıyı vurdum. Zili elimden geldiği kadar sessizce çaldım, çünkü Lucy ya da annesini uyandırmaktan korkuyordum ve kapıya bir hizmetkârın gelmesini umuyordum. Bir süre sonra, kimse açmayınca, kapıyı ve zili tekrar çaldım; hâlâ kimse cevap vermedi. Bu saate kadar uyuyan hizmetkârların tembelliğine lanet ettim. Çünkü saat ona gelmişti ve tekrar, ama bu sefer daha büyük bir sabırsızlıkla zili çalıp kapıya vurdum, yine açan olmadı. O âna dek yalnızca hizmetkârları suçluyordum, ama şimdi içimi müthiş bir korku sarmaya başlamıştı. Bu sessizlik, çevremizi sıkı sıkıya kuşatan uğursuz zincirin yeni bir halkası mıydı? Burası aslında çok geciktiğim bir ölüm evi miydi? Yine o korkunç kötüye dönüşlerden birini yaşıyorsa, gecikilmiş dakikalar, hatta saniyelerin bile Lucy için tehlike saatleri demek olduğunu biliyordum ve şans eseri içeri girmenin bir yolunu bulmak için evin çevresini dolandım.

İçeri girebileceğim bir yer bulamadım. Bütün kapı ve pencereler kapalı ve kilitliydi; çaresiz bir şekilde ön tarafa döndüm. Bu sırada, hızla sürülen bir atın nal seslerinin patırtısını duydum. Bahçe kapısında durdular ve birkaç saniye sonra eve giden yolda koşan Van Helsing ile karşılaştım. Beni görünce nefes nefese şöyle dedi:

"Demek sendin ve yeni geldin. O nasıl? Çok mu geç kaldık? Telgrafımı almadın mı?"

Elimden geldiğince çabuk ve anlaşılır bir şekilde telgrafı daha bu sabah aldığımı, buraya gelmek için bir dakika bile kaybetmediğimi, ama

evdekilere sesimi duyuramadığımı söyledim. Duraksadı ve üzüntüyle şunları söylerken şapkasını kaldırdı:

"Öyleyse, korkarım, çok geç kaldık. Tanrı'nın buyruğu yerine geldi!" Her zaman kendini yenileyen enerjisiyle devam etti: "Gel. İçeri girmenin bir yolu yoksa, biz bir yol açmak zorundayız. Zaman artık bizim için her şey demek."

Evin arkasına, mutfak penceresinin bulunduğu yere dolandık. Profesör çantasından ufak bir ameliyat testeresi çıkardı ve bana uzatarak pencereyi koruyan demir parmaklıkları işaret etti. Hemen işe koyuldum ve kısa sürede üçünü de kesmeyi başardım. Sonra uzun, ince bir bıçakla pencerenin çengelini ittirip açtık. Profesörün içeri girmesine yardım ettim ve arkasından da ben girdim. Ne mutfakta ne de yakınındaki hizmetçiler odasında kimseyi görmedik. Geçtiğimiz yerlerde bütün kapılan denedik ve panjurların arasından sızan ışıkla hafifçe aydınlanan yemek odasına girdiğimizde yerde yatan dört hizmetçi kadını bulduk. Ölmüş olduklarını hiç düşünmedik bile, çünkü horultulu soluk alıp verişleri ve odadaki keskin afyonruhu kokusu durumlarının ne olduğunu açıkça gösteriyordu. Van Helsing ile ben birbirimize baktık ve oradan çıkarken doktor, "Onlarla daha sonra ilgilenebiliriz," dedi. Sonra Lucy'nin odasına çıktık. Bir iki saniye kadar içeriyi dinlemek için kapıda durduk, ama hiç ses gelmiyordu. Bembeyaz kesilen yüzler ve titreyen ellerle yavaşça kapıyı açıp odaya girdik. Gördüklerimizi nasıl anlatabilirim ki? Yatakta iki kadın yatıyordu; Lucy ve annesi. Annesi iç taraftaydı ve beyaz bir çarşafla örtülmüştü; kırık pencereden gelen esintiyle çarşafın ucu kalkmış, dehşet içinde donakalmış, süzülmüş, beyaz yüzü açığa çıkarmıştı. Yanında Lucy yatıyordu, onun da yüzü beyazdı, ama daha çok süzülmüştü. Boynunda asılı olması gereken çiçekleri annesinin göğsü üzerinde bulduk; Lucy'nin boğazı çıplaktı ve önceden fark etmiş olduğumuz iki küçük yara açıktaydı, ama bu sefer korkunç derecede beyaz ve parçalanmış görünüyorlardı. Profesör hiçbir şey söylemeden yatağın üzerine eğildi, başını neredeyse zavallı Lucy'nin göğsüne değdirdi; sonra dinleyen biri gibi hızla başını çevirdi ve ayağa fırlayarak bana haykırdı:

"Henüz çok geç değil! Çabuk! Çabuk! Konyak getir!"

Koşarak aşağı indim ve konyakla geri döndüm; bunun da içine masanın üzerinde bulduğum şarap sürahisi gibi uyuşturucu katılmış olmasın diye koklayıp tadına bakmayı ihmal etmedim. Hizmetçiler hâlâ horluyorlardı, ama horultu sesleri artık daha huzursuz çıkıyordu; uyuşturucunun etkisini kaybetmeye başladıklarını düşündüm. Orada bundan emin olacak kadar uzun süre kalmayıp Van Helsing'in yanına geri döndüm. Daha önce de yaptığı gibi konyakla Lucy'nin dudaklarını, dişetlerini, bileklerini ve avuç içlerini ovdu. Bana şöyle dedi:

"Bunu ben hallederim; şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Sen gidip şu hizmetçileri uyandır. Yüzlerine ıslak bir havluyla sık bir şekilde vur. Ateş yakıp sıcak bir banyo hazırlasınlar. Bu zavallı şey neredeyse yanındaki kadar soğumuş. Bir şey yapmadan önce ısıtılması gerekecek."

Hemen gittim ve kadınların üçünü uyandırmakta pek zorlanmadım. Dördüncüsü genç bir kızdı ve belli ki, uyuşturucu onu daha fazla etkilemişti, bu yüzden onu kanepeye geçirdim ve uyumasına izin verdim. Diğerleri ilk başta sersem gibiydiler, ama olanları hatırladıklarında ağlamaya, isterik bir şekilde hıçkırmaya başladılar. Ama benim tavırlarım sertti ve konuşmalarına izin vermedim. Onlara bir hayatı kaybetmenin zaten yeterince kötü olduğunu ve ellerini çabuk tutmazlarsa, Bayan Lucy'yi de feda edeceklerini söyledim.

Böylece, ağlaşarak buyurduğum işe koyuldular ve yan giyinik bir halde ateş ve su hazırladılar. Neyse ki, mutfak ve kazan ateşleri hâlâ yanıyordu ve sıcak su vardı. Bir banyo hazırladık ve Lucy'yi olduğu gibi taşıyıp küvetin içine yerleştirdik. Biz kollarını ve bacaklarını ovalamakla meşgulken kapı çalındı. Hizmetçilerden biri koşarak dışarı çıktı, üzerine bir iki parça daha giysi alarak kapıyı açmaya gitti. Sonra geri döndü ve bize Bay Holmwood'dan haber getiren bir beyefendinin geldiğini söyledi. O an hiç kimseyle uğraşamayacağımız için, adama beklemek zorunda olduğunu bildirmesini söyledim. Hizmetçi bunu iletmek üzere gitti ve kendimizi tamamen işimize vermiş olduğumuzdan adamı unuttum.

Onu tanıdığım tüm süre boyunca profesörün bu kadar büyük bir gayretle çalıştığını hiç görmemiştim. Ölüme kafa tuttuğumuzu o da ben de biliyorduk ve ara verdiğinde bunu ona da söyledim. Bana anlamadığım bir şekilde, ama yüzünde çok sert bir ifadeyle yanıt verdi:

"Bu kadarla kalsaydı, hemen burada durur ve onun huzura kavuşmasına izin verirdim, çünkü ufukta hayat ışığı göremiyor olurdum." İşine, sanki yenilenmiş ve daha çılgınca bir enerjiyle devam etti.

Biraz sonra ikimiz de sıcaklığın etkisini göstermeye başladığını fark ettik.

Lucy'nin kalbi, stetoskopun altında biraz daha duyulur bir şekilde atmaya başladı ve ciğerlerinde gözle görülür bir hareketlenme oldu. Van Helsing'in yüzü sevinçten ışıl ısıldı ve Lucy'yi banyodan çıkarıp kurulamak için sıcak bir çarşafa sardığımız sırada şunları söyledi:

"Hamle sırası bizde! Şah!"

Lucy'yi o zamana kadar hazırlanmış olan başka bir odaya götürdük, yatağa yatırıp bogazından aşağı birkaç damla konyak akıtmaya çalıştık. Van Helsing'in, Lucy'nin boynuna yumuşak, ipek bir mendil doladığını fark ettim. Hâlâ baygındı ve daha kötü olmasa da, en az ilk gördüğümüz kadar kötüydü.

Van Helsing kadınlardan birini çağırdı ve Lucy'yle kalmasını, biz geri dönene kadar gözünü ondan ayırmamasını söyledi; sonra beni odadan dışanya çağırdı. Merdivenlerden aşağı inerken, "Ne yapılması gerektiğini konuşmalıyız," dedi. Koridorda yemek odasının kapısını açtı ve içeri girip kapıyı dikkatlice arkasından kapattı. Panjurlar açılmıştı, ama perdeler, alt sınıftan İngiliz kadınlarının her zaman mutlaka yaptıkları gibi, ölüme gösterilen saygı ile indirilmişti. Bu yüzden oda yan karanlıktı. Ama bize yetecek kadar ışık vardı. Van Helsing'in sert ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Besbelli, kafasını kurcalayan bir şeyler vardı, bu yüzden bir an susup bekledikten sonra dönerek konuştu: "Şimdi ne yapacağız? Kimden yardım isteyeceğiz? Yeni bir kan nakli yapmamız gerekiyor, hem de çok kısa bir süre içinde; yoksa zavallı kız bir saat bile yaşamayacak. Sen zaten bitkinsin; ben de bitkinim. Kan verecek cesaretleri olsa bile o kadınlara güvenmeye korkarım. Onun için kan verecek birini nereden bulacağız?"

"Ben veremez miyim?" Bu ses odanın diğer ucundaki kanepeden gelmiş ve yüreğimi ferahlatıp içimi sevinçle doldurmuştu, çünkü Quincey Morris'in sesiydi. Van Helsing ilk başta bu sese karşı öfkeyle döndü, ama ben,

"Quincey Morris!" diye haykınp ellerimi uzatarak ona doğru koşunca, yüzü yumuşadı ve gözleri sevinçten parladı.

Ellerimiz buluşurken, "Seni buraya getiren ne?" diye haykırdım. "Sanırım, sebep Art."

Bana bir telgraf uzattı.

"Üç gündür Seward'dan haber alamıyorum ve çok endişeliyim. Buradan ayrılamıyorum. Babam hâlâ aynı durumda. Bana Lucy'nin durumunu bildir. Geciktirme. -HOLMWOOD."

"Sanırım, tam zamanında geldim. Biliyorsun, bana sadece ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli."

Van Helsing ileri doğru adım atıp Quincey Morris'in elini tuttu ve doğruca gözlerinin içine bakarak şunları söyledi:

"Bir kadının başı dertteyken dünya yüzünde bulunacak en iyi şey cesur bir erkeğin kanıdır. Sen bir erkeksin, buna şüphe yok. Eh, şeytan bize karşı elinden geleni ardına koymayabilir, ama Tanrı erkeğe ihtiyacımız olduğunda bize hep bir tane gönderiyor."

Bir kez daha o korkunç operasyonu yaptık. Ayrıntılarını anlatmayı yüreğim kaldırmıyor. Lucy korkunç bir şok yaşamıştı ve bu onu öncekilerden daha kötü etkilemiş olmalıydı, çünkü damarlarına verilen oluk oluk kana rağmen tedaviye öbür operasyonlardaki kadar olumlu yanıt vermedi. Hayata dönme mücadelesini görmek ve duymak korkunç bir şeydi. Bununla birlikte, hem kalbinin hem de ciğerlerinin durumu iyileşti, Van Helsing daha önceki gibi deri altına morfin enjekte etti ve bu işe yaradı. Lucy'nin baygınlığı derin bir uykuya dönüştü. Ben Quincey Morris ile birlikte aşağı inip kapıda bekleyen arabacılara ödeme yapması için hizmetçilerden biriyle para yollarken, profesör, Lucy'nin başında bekledi. Bir bardak şarap içirdikten sonra Quincey'yi uzanır halde bıraktım ve aşçıya sıkı bir kahvaltı hazırlamasını söyledim. Sonra aklıma bir şey geldi ve Lucy'nin bulunduğu odaya geri döndüm. Yavaşça içeri girdiğimde Van Helsing'in elinde bir iki not kâğıdı olduğunu gördüm. Belli ki, bunları okumuştu ve eli alnında, oturmuş düşünüyordu. Yüzünde sert bir tatmin

ifadesi vardı, şüphesi doğrulanmış gibi görünüyordu. Yalnızca şunu söyleyerek bana kâğıdı uzattı. "Lucy'yi banyoya taşırken bu göğsünden düştü."

Kâğıdı okuduktan sonra olduğum yerde profesöre bakakaldım ve bir an bekledikten sonra sordum: 'Tanrı aşkına, bütün bunlar ne demek oluyor? Lucy deli mi, delirdi mi? Ya da ne gibi korkunç bir tehlike altında?" O kadar afallamıştım ki, söyleyecek başka bir şey bulamadım. Van Helsing elini uzattı ve kâğıdı alarak şöyle dedi:

"Artık bununla canını sıkma. Şimdilik unut. Zamanı gelince her şeyi öğrenecek ve anlayacaksın; ama daha buna zaman var. Peki, sen ne söylemeye gelmiştin?" Bu beni gerçeklere döndürdü ve kendime geldim.

"Ölüm sertifikası hakkında konuşmaya gelmiştim. Yerinde ve akıllıca davranmazsak, bir soruşturma açılabilir ve o belge sorulabilir. Bir soruşturmaya gerek kalmayacağını umuyorum, çünkü başka bir şey olmasa bile böyle bir şey zavallı Lucy'yi kesinlikle öldürür. Bayan Westenra'nin kalp rahatsızlığı olduğunu ben biliyorum, siz biliyorsunuz ve onunla ilgilenen diğer doktor biliyor; dolayısıyla onun bu hastalıktan ötürü öldüğünü belgeleyebiliriz. Hemen belgeyi hazırlayalım, onu nüfus memuruna ben kendim götüreceğim ve oradan da cenaze le- vazımatçısma giderim."

"Güzel, dostum John! İyi düşünmüşsün! Gerçekten de etrafını kuşatan düşmanlar Bayan Lucy'yi üzüyor olsa bile en azından onu seven dostları arasında mutludur.

Bir, iki, üç kişi; hepsi de onun için kanlarını verdiler, ayrıca bir de yaşlı adam. Ah, evet, biliyorum, dostum John; kör değilim! Seni bunun için daha fazla seviyorum! Şimdi git."

Koridorda Quincey Morris ile karşılaştım, elinde Arthur'a yazdığı bir telgrafla bekliyordu; Bayan Westenra'nin öldüğünü, Lucy'nin de hasta olduğunu, ama durumunun şimdi daha iyiye gittiğini; Van Helsing'le benim yanında olduğumuzu yazmıştı. Ona nereye gittiğimi söyledim, ama ben giderken şöyle dedi: "Geri döndüğünde, Jack, seninle baş başa bir iki kelime konuşabilir miyim?" Evet, anlamında başımı salladım ve dışarı

çıktım. Kayıt konusunda hiç zorluk yaşamadım ve bölgenin cenaze levazımatçısmın tabut ölçüsü alıp hazırlıkları yapmak için akşam eve gelmesini ayarladım.

Geri döndüğümde Quincey beni bekliyordu. Lucy'nin nasıl olduğuna bakar bakmaz, onunla görüşeceğimi söyleyip Lucy'nin odasına çıktım. Hâlâ uyuyordu ve anlaşılan, profesör yanı başındaki sandalyeden hiç kıpırdamamıştı. Parmağını dudaklarına götürmesine bakarak, Lucy'nin yakında uyanmasını beklediğini ve kendi kendine uyanmasına engel olmaktan korktuğunu anladım. Bu yüzden Quincey'nin yanına indim ve onu kahvaltı odasına götürdüm; burası, perdeler indirilmediğinden diğer odalardan biraz daha neşeli ya da biraz daha az kasvetliydi. Yalnız kaldığımızda bana şunları söyledi:

"Jack Seward, haddimi aşmak istemem, ama bu olağandışı bir durum. O kızı sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğimi biliyorsun; bütün bunlar geçmişte kalmış olsa da, onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Onun nesi var? İkiniz odaya girdiğinizde Hollandalı adam -iyi bir ihtiyar, bunu görebiliyorum- yeni bir kan nakli yapmak zorunda olduğunuzu ve ikinizin de bitkin olduğunu söyledi.

Siz tıp adamlarının konuştuklarının gizli olduğunu ve kendi aralarında geçenlerin başka birisi tarafından bilinmemesi gerektiğini biliyorum. Ama bu sıradan bir durum değil ve her ne olursa olsun, ben üzerime düşeni yaptım. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedim ve devam etti: "Benim bugün yaptığımı, Van Helsing ile senin önceden yaptığınızı düşünüyorum. Öyle değil mi?" "Öyle."

"Ve sanırım, Art da bu işin içindeydi. Dört gün önce onu kendi evinde gördüğümde garip görünüyordu. Pampalar'da[6] bulunduğumdan beri bir şeyin bu kadar çabuk çöktüğünü hiç görmemiştim; orada çok sevdiğim bir kısrak bir gecede ölüp gitmişti. Geceleyin vampir dedikleri o büyük yarasalardan biri kısrağa yapışmış ve kendi midesini şişirdikten sonra daman açık kaldığından kısrağın ayakta durmasına bile yetecek kadar kan kalmamıştı ve orada kafasına bir kurşun sıkmak zorunda kalmıştım. Jack, kimsenin güvenine ihanet etmeden bana söyleyebilirsen, Arthur ilkti, öyle değil mi?" Zavallı adam bunları söylerken korkunç derecede endişeli

görünüyordu. Sevdiği kadınla ilgili kuşkulan ona işkence ediyordu ve onu kuşatan korkunç gizeme dair hiçbir şey bilmemek bu acısını artınyordu.

Yüreği kan ağlıyordu ve onu yıkımdan kurtaran yalnızca erkekliğiydi. Cevap vermeden önce duraksadım, çünkü profesörün gizli tutmak istediği herhangi bir şeyi açıklamamam gerektiğini hissediyordum; ama Quincey zaten çok fazla şey biliyor ve tahmin ediyor olduğundan gizlemek için hiçbir neden yoktu, bu yüzden aynı sözlerle cevap verdim: "Öyle."

"Peki bu durum ne zamandır devam ediyor?" "Aşağı yukarı on gündür."

"On gün! O zaman, Jack Seward, hepimizin âşık olduğu o zavallı, güzel yaratığın damarlarına bu süre içinde dört güçlü erkeğin kanı verildi. Aman Tanrım, bütün bedeni bu kadar kanı taşıyamaz ki." Sonra bana yaklaşarak vahşi bir şekilde, yan fısıltıyla şöyle dedi: "Kanını alan ne?"

Kafamı iki yana salladım. "Asıl sorun da bu," dedim. "Van Helsing bu konuda deliye dönmüş durumda ve ben de aklımı kaybetmek üzereyim. Bir tahmin bile yürütemiyorum. Lucy'nin başında nöbet tutulmasını planladığımız halde bizi ve hesaplarımızı boşa çıkaran bir dizi aksilik oldu. Ama bir daha olmayacak. Her şey düzelene ya da bitene kadar burada kalacağız." Quincey elini uzattı. "Beni de hesaba katın," dedi. "Sen ve Hollandalı bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, yaparım."

Lucy akşamüstü uyandığında ilk hareketi göğsünü yoklamak oldu ve Van Helsing'in bana okumam için verdiği kâğıdı çıkardığını hayretle gördüm. Dikkatli bir insan olan profesör, Lucy uyandığında telaşa kapılmasın diye kâğıdı yerine geri koymuştu. Sonra gözlerini Van Helsing ve bana çevirip sevindi. Daha sonra, bakışlarını odada gezdirdi ve nerede olduğunu anlayınca ürperdi; yüksek sesle haykırdı ve zavallı, zayıf elleriyle solgun yüzünü örttü. Bunun ne anlama geldiğini, annesinin ölümünü hatırladığını anladık; bu yüzden elimizden geldiğince onu yatıştırmaya çalıştık. Kuşkusuz, anlayış onu biraz sakinleştirdi; morali çok bozuktu, uzun bir zaman boyunca sessiz bir şekilde, zayıfça ağladı. Ona içimizden birinin ya da ikimizin de sürekli yanında kalacağımızı söyledik ve sanki bu onu biraz rahatlattı. Karanlık çökerken uykuya daldı. Bu sırada çok tuhaf bir şey oldu. Uyurken kâğıdı göğsünden çıkardı ve yırttı. Van Helsing yanma gidip kâğıt parçalarını elinden aldı. Bununla birlikte, o kâğıt hâlâ

elindeymiş gibi yırtma eylemine devam etti, en sonunda da ellerini kaldırdı ve parçalan havaya saçıyor- muş gibi açtı. Van Helsing şaşırmış gibi görünüyordu ve kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

19 Eylül -[7] Dün gece Lucy çok huzursuz uyudu, hep uykuya dalmaktan korktu ve uyandığında da öncekinden daha zayıftı. Profesör ve ben sırayla nöbet tuttuk ve onu bir an için bile yalnız bırakmadık. Quincey Morris niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir şey söylememişti, ama ben bütün gece evin çevresinde devriye gezdiğini biliyorum.

Sabah olduğunda parlak gün ışığı, zavallı Lucy'nin ne kadar çok güç kaybettiğini ortaya çıkardı. Başını bile zor çeviriyordu ve yiyebildiği azıcık yemek de fayda etmemiş gibi görünüyordu. Zaman zaman dalıyordu ve uykuyla uyanıklık arasında onda meydana gelen değişimi Van Helsing de ben de fark ediyorduk. Uyurken daha savunmasız olmasına rağmen daha güçlü görünüyordu ve soluk alıp verişleri düzenli oluyordu; ağzı açık olduğundan solgun dişetlerinin çekildiği görülüyordu; bu yüzden dişleri de her zamankinden daha uzun ve keskin görünüyordu. Uyandığı zaman gözlerinin yumuşaklığı yüz ifadesini kesinlikle değiştiriyordu, çünkü can çekişiyor olmasına rağmen kendisi gibi görünüyordu. Öğleden sonra Arthur'u istedi ve ona telgraf çektik. Quincey onu karşılamak üzere istasyona gitti.

Arthur geldiğinde saat neredeyse altı olmuştu ve batmakta olan yusyuvarlak, sıcak güneşin kırmızı ışıklan pencereden içeri giriyor, solgun yanaklara biraz renk veriyordu. Onu gördüğünde, Arthur üzüntüden boğulacak gibi oldu ve hiçbirimiz konuşamadık. Geçen saatler boyunca, uykuları ya da uyku kabul ettiğimiz kendinden geçmeleri daha da sıklaştı ve onunla konuşmanın mümkün olduğu aralar kısaldı. Bununla birlikte Arthur'un varlığı onu canlandırmış gibiydi; Lucy biraz toparlandı ve onunla biz geldiğimizden beri konuştuğundan daha büyük bir şevkle konuştu. Arthur da kendini topladı ve elinden geldiğince neşeli konuştu, böylece her şeyin en iyisi yapılmış oldu.

Şimdi saat artık neredeyse bir olmuştu; Arthur ile Van Helsing, Lucy'nin yanında oturuyorlardı. On beş dakika içinde nöbeti onlardan devralacağım, bu kaydı Lucy'nin fonografında yapıyorum. Saat altıya kadar dinlenmeye

çalışacaklar. Korkanm, yarın nöbetimiz sona erecek, çünkü çok büyük bir şok yaşamış; zavallı çocuk, kendisini toparlayamıyor. Tanrı hepimize yardımcı olsun.

Mektup, Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya

(Alıcı tarafından açûmamışttr)

17 Eylül

Sevgili Lucy,

Senden en son haber aldığımdan ya da aslında ben sana en son yazdığımdan beri bir yüzyıl geçmiş gibi geliyor. Yeni haberlerimi duyduğun zaman eminim beni affedeceksin. İşte, kocamı sağ salim geri getirdim; Exeter'e vardığımızda bizi bekleyen bir araba vardı ve içinde de bir gut krizi geçirmiş olmasına rağmen Bay Hawkins bekliyordu. Bizi, bizim için çok güzel ve rahat odaların hazırlandığı kendi evine götürdü ve birlikte akşam yemeği yedik. Yemekten sonra Bay Hawkins şunlan söyledi:

"Dostlanm, sağlığınıza ve mutluluğunuza içmek istiyorum; tüm iyilikler sizinle olsun. İkinizi de çocukluğunuzdan beri tanıyorum ve büyümenizi sevgi ve gururla izledim. Şimdi ise yuvanızı burada, benim yanımda kurmanızı istiyorum. Benim çoluğum çocuğum kalmadı; hepsi gitti ve vasiyetimde sahip olduğum her şeyi size bıraktım." Sevgili Lucy, Jonathan ve yaşlı adam birbirlerinin ellerini sıkıca kavradığında ben de ağlıyordum. Çok, çok mutlu bir akşam geçirdik.

İşte buraya, bu güzelim, eski eve yerleştik. Hem yatak odamdan hem de oturma odamdan, yakındaki katedralin büyük karaağaçlarını görebiliyorum. Büyük kara gövdeleri katedralin eski sarı taşlarının üzerinden çarpıcı bir şekilde görünüyor; gökyüzündeki kargaların da bütün gün gaklayıp gevezelik ettiklerini, kargaların da insanlar gibi âdetleri olduğunu, dedikodu yaptıklarını duyabiliyorum. Eşyaları düzenlemek ve ev işlerini yapmakla meşgul olduğumu söylememe gerek bile yok. Jonathan ve Bay Hawkins bütün gün çalışıyorlar; Jonathan artık ortak olduğundan Bay Hawkins ona müvekküleriyle ilgili her şeyi anlatmak istiyor. Sevgili annenin durumu nasıl? Keşke seni görmek için bir iki günlüğüne şehre gelebilseydim,

canım, ama omuzlarımda bu kadar yük varken henüz ayrılmaya cesaret edemiyorum; Jonathan'ın da hâlâ bakıma ihtiyacı var. Tekrar kilo almaya başladı; ama uzun süren hastalığı yüzünden öyle zayıf düşmüş ki, şimdi bile zaman zaman uykusundan irkilerek uyanıyor ve ben onu tatlılıkla sakinleştirene kadar titriyor. Ama Tanrıya şükür ki, bu uyanışlar gün geçtikçe azalıyor ve zaman içinde tamamen geçeceğini umuyorum. Artık sana kendi haberlerimi verdiğime göre şimdi izin ver de seninkileri sorayım. Ne zaman, nerede evleneceksiniz, töreni kim gerçekleştirecek, ne giyeceksin, kalabalık mı, yoksa küçük bir düğün mü olacak? Bana bununla ilgili her şeyi anlat, canım; bana her konudaki her şeyi anlat, çünkü seni ilgilendiren hiçbir şey benim için önemsiz olamaz. Jonathan sana "saygılarını" göndermemi istiyor, ama ben bunun Hawkins ve Harker gibi önemli bir firmanın genç ortağı için yeterli olduğunu düşünmüyorum ve sen beni sevdiğin için, o beni sevdiği için ve ben sizi kelimenin her anlamıyla sevdiğim için sana bunun yerine onun da "sevgilerini" gönderiyorum. Hoşça kal, sevgili Lucy'ın ve bütün güzellikler seninle olsun. Sevgilerimle, Mtna Harker.

Rapor, MD., M.R.C.S., L.K.Q.C.P.I., vs. vs.

Patrick Hennessey'den[8] Tıp Doktoru John Seward'a

20 Eylül

Sevgili Bayım,

İsteğiniz üzerine, ekte sorumluluğum altında bıraktığınız her şeye ilişkin raporumu gönderiyorum... Hastamız Renfield ile ilgili olarak söylenecek çok şey var. Korkunç bir şekilde sonlanabilecek yeni bir kriz daha geçirdi, ama talihimiz varmış ki, bu kriz talihsiz sonuçlara yol açmadı. Bu akşam, bir nakliye arabası, üzerinde iki adamla birlikte bitişiğimizdeki boş eve uğradı. Hastamızın o eve iki kere kaçtığını hatırlarsınız. Adamlar, yabancı olduklarından, kapıcıya yol sormak için bizim bahçe kapımızda durdular. Ben de yemek sonrası bir sigara içerek pencereden dışarı bakıyordum. İçlerinden birinin eve yaklaştığını gördüm. Renfield'in penceresinin önünden geçerken, hasta onu içeriden azarlamaya ve ağzına gelen küfürleri etmeye başladı. İyi birine benzeyen adam ona, "Kapa çeneni küfürbaz dilenci," demekle yetindi. Bunun üzerine adamımız onu kendisini

soymakla, onu öldürmek istemekle suçladı ve bunun için darağacında sallandırılması gerekse bile onu engelleyeceğini söyledi. Pencereyi açtım ve adama hastanın söylediklerini dikkate almamasını işaret ettim, böylelikle adam çevresine bakındı ve burasının ne tür bir yer olduğunu anlayarak: 'Tanrı sizi kutsasın, bayım, kör olası bir tımarhanede bana söylenenleri umursayacak değilim. Bunun gibi vahşi bir hayvanla burada yaşamak zorunda olduğunuz için size ve amirinize acıyorum," dedi. Sonra nazik bir şekilde yolu sordu ve ben de ona boş evin kapısının nerede olduğunu tarif ettim; adamımızın tehditleri, lanetleri ve hakaretleri eşliğinde uzaklaştı. Hastanın öfkesinin nedenini öğrenip öğrenemeyeceğime bakmak için yanına gittim; çünkü kendisi normalde iyi huylu bir hastadır ve ara sıra gelen şiddetli nöbetler dışında böyle bir şey hiçbir zaman olmamıştır. Onu oldukça sakin ve canayakm bulmak beni şaşırttı. Onu bu olay hakkında konuşturmaya çalıştım, ama bana uysallıkla ne demek istediğimi sordu ve olaydan hiç haberi yokmuş gibi davrandı. Şunu söylemek beni üzüyor, ama bu durum sadece kurnazlığının yeni bir örneğiymiş, çünkü yarım saat içinde odasının penceresinden kaçmış, bahçe yolunda koşuyordu. Görevlilere beni izlemelerini söyleyerek peşinden koştum, çünkü kötü bir şey yapmasından korkuyordum. Korkum haklı çıktı, aynı araba, büyük tahta kutularla yüklenmiş, yoldan geçiyordu. Adamlar alınlarını siliyorlardı ve sanki çok zor bir iş yapmışlar gibi yüzleri kızarmıştı. Ben ona yetişemeden hasta, adamların üzerine atladı ve adamlardan birini arabadan aşağı çekerek kafasını yere vurmaya başladı. Onu tam zamanında yakalamasaydım, sanırım, adamı oracıkta öldürecekti. Diğer adam da arabadan atladı ve hastanın kafasına ağır kırbacının sapıyla vurdu. Korkunç bir darbeydi; ama adam bana mısın demedi, onu da yakaladı ve bizi sanki kedi yavrularıymışız gibi bir oraya bir buraya savurarak üçümüzle birden mücadele etti. Benim hiç de zayıf bir adam olmadığımı bilirsiniz ve diğer ikisi de iriyarı adamlardı. Hasta başta sessizce mücadele ediyordu, ama onu denetim altına almaya başladığımızda ve bakıcılar üzerine deli gömleğini geçirirken bağırmaya başladı: "Onları engelleyeceğim! Beni soyamayacaklar! Beni milim milim öldüremeyecekler! Lordum ve efendim için savaşacağım!" ve bunun gibi türlü türlü, tutarsız sayıklamalar. Onu eve geri götürüp pamuk kaplı odaya koymaları epeyce zor oldu. Bakıcılardan birinin; Hardy'nin parmağı kırıldı. Ama ben yerine yerleştirdim ve şimdi durumu iyi.

İki arabacı başta gördükleri zararın telafi edilmesi için harekete geçeceklerine dair yüksek sesle tehditler savurdular ve üzerimize bütün cezalan yağdırmaya yemin ettiler. Ama tehditlerinde zayıf bir deli tarafından alt edildikleri için hafiften bir sakınma da vardı. Kutuları taşıyıp arabaya kaldırırken bütün güçlerini harcamamış olsalardı, onun işini çabucak bitirmiş olacaklarını söylediler. Yenilgileri için başka bir neden olarak da kutuların tozlu olması yüzünden olağanüstü susuz kalmalarını ve işlerinin onları getirdiği yerin su bulamayacakları kadar şehre uzak bir yer olmasını gösterdiler. Niyetlerini anladım ve birer bardak sert rom ve sudan sonra, ellerine birer de altın verince, bu saldırıyı hafife almaya başladılar ve size bu mektubu yazan kişi için "iyi bir adam"la tanışma zevki uğruna, ondan daha kötü bir deliyle bile karşılaşmaya hazır olduklarını söylediler. Gerekli olabilir diye isimlerini ve adreslerini aldım. Şöyle: Jack Smollet, Dudding Evleri, Kral George Yolu, Büyük Walworth ve Thomas Snelling, Peter Parley Blokları, Guide Meydanı, Bethnal Green. İkisi de Orange Master's Yard, Soho adresindeki Harris & Oğullan Nakliye Şirketi hesabına çalışıyor. Burada ilgi çekici bir şey olduğu takdirde size bildireceğim ve önemli bir şey olursa hemen gelmeniz için telgraf çekeceğim.

Bana güvenin, sevgili bayım, Saygılarımla, Patrick Henessey.

Mektup, Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya

(Alıcı tarafından açılmamıştır)

18 Eylül

Sevgili Lucy,

Çok üzücü bir darbe yedik. Bay Hawkins aniden öldü. Kimileri bunun bizim için o kadar üzüntü verici olmadığını düşünebilir, ama ikimiz de onu öyle sevmeye başlamıştık ki, babamızı kaybetmiş gibi olduk. Ben annemi ve babamı tanımadım, bu yüzden sevgili yaşlı adamın ölümü beni çok sarstı. Jonathan büyük üzüntü içinde. Bunun tek sebebi, ona bütün hayatı boyunca yardım etmiş olan ve sonra da ona kendi öz oğluymuş gibi davranıp bizim gibi mütevazı bir şekilde yetiştirilen insanlar için açgözlü rüyalarda bile görülemeyecek bir servet bırakan sevgili, iyi yürekli adam için hissettiği üzüntü, derin üzüntü değil; başka bir sıkıntısı daha var.

Omuzlarına yüklenen büyük sorumluluğun kendisini endişelendirdiğini söylüyor. Kendi kendinden şüphe etmeye başladı. Onu neşelendirmeye çalışıyorum ve benim ona inanmam onun da kendisine inanmasına yardımcı oluyor. Ama geçirdiği ciddi sarsıntı şimdi etkisini daha çok göstermeye başladı. Ah, onunki kadar tatlı, sade, soylu ve güçlü birinin -sevgili, iyi yürekli dostumuzun da yardımıyla, onun birkaç yıl içinde memurluktan ustalığa yükselmesini sağlayan mizacı -kendi özgüvenini kaybedecek derecede zarar görmüş olması çok zor. Tam da mutlu günlerinde dertlerimle canını sıkıyorsam beni bağışla hayatım; ama Lucy, canım, birisine anlatmak zorundayım, çünkü Jonathan'a karşı sürekli olarak cesur ve neşeli görünmem gerektiği baskısı beni zorluyor ve burada içimi açabileceğim hiç kimse yok. Öbür gün Londra'ya geleceğiz, ama bundan korkuyorum çünkü zavallı Bay Hawkins vasiyetinde babasının yanma gömülmek istediğini belirtmiş. Başka akrabası olmadığı için cenaze töreninin başında Jonathan'ın bulunması gerekiyor. Birkaç dakikalığına da olsa gelip seni görmeye çalışacağım, canım. Seni de sıktığım için beni bağışla. Bütün güzellikler seninle olsun, Sevgilerimle, Mina Harker

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

20 Eylül - Bu gece bu kaydı tutmamı sağlayan tek şey kararlılık ve alışkanlık. O kadar perişan, üzgün, dünyadan ve hayat da dahil olmak üzere içindeki her şeyden o kadar bıkmış durumdayım ki, şu an ölüm meleğinin kanat seslerini duysam, umurumda bile olmazdı. Zaten son günlerde belli bir amaç için kanatlarını çırpıyordu Lucy'nin annesi, Arthur'un babası ve şimdi de... Başladığım işe devam edeyim.

Zamanı geldiğinde Van Helsing'den, Lucy'nin başında durma nöbetini devraldım. Arthur'un da gidip dinlenmesini istedik, ama başta reddetti. Ona ancak, gündüz boyunca yardımına ihtiyacımız olacağını ve Lucy'nin acı çekmemesi için hepimizin birden yorgunluktan yıkılmamamız gerektiğini söylediğimde gitmeye razı oldu. Van Helsing ona karşı çok iyiydi. "Gel, çocuğum," dedi; "benimle gel. Hasta ve zayıfsın; fazlasıyla üzüntü ve zihinsel acı yaşadın, bildiğimizden daha fazla güç harcadın. Yalnız kalmamalısın; çünkü yalnız kalmak, korku ve endişelerle dolmaktır. Oturma odasına gel, orada büyük bir ateş yanıyor ve iki tane de kanepe var. Birinde sen yatarsın, öbüründe de ben, böylece konuşmasak, uyusak bile

duygudaşlığımızla birbirimizi teselli ederiz." Arthur arkasını dönüp Lucy'nin örtülerden daha beyaz yüzüne özlem dolu bir bakış fırlatarak onunla gitti. Lucy neredeyse hiç kıpırdamadan yatıyordu. Her şeyin gerektiği gibi olup olmadığını görmek için odaya göz gezdirdim. Profesörün bu odada da, diğer odada olduğu gibi sarmısak kullanmaya devam ettiğini görebiliyordum, bütün pencere pervazları sarmısak kokuyordu ve Lucy'nin boynunda, Van Helsing'in bağladığı ipek mendilin üzerinde de aynı kötü kokulu çiçeklerden yapılmış, kaba saba bir çelenk vardı. Lucy'nin soluk alış verişleri biraz hırıltılıydı ve yüzü çok kötü görünüyordu, açık ağzından solgun dişetleri görünüyordu. Loş, belirsiz ışıkta dişleri sabahkinden daha uzun ve keskin görünüyordu. Özellikle de bir ışık oyunu yüzünden köpek dişleri diğerlerinden daha uzun ve keskin duruyordu. Yanına oturdum, huzursuzca kıpırdandı. Aynı anda pencereden boğuk bir kanat çırpma sesi geldi. Yavaşça pencerenin yanına gittim ve perdenin köşesinden dışarı baktım. Dolunay vardı ve o gürültüyü pencerenin dışında dönüp duran ve ikide bir kanatlarıyla cama vuran büyük bir yarasanın çıkardığını gördüm. Ne kadar cılız yansa da, ışığa doğru gelmişti. Sandalyeme döndüğümde Lucy'nin biraz kıpırdanmış ve boğazmdaki sarmısak çiçeklerini koparmış olduğunu gördüm. Çiçekleri elimden geldiğince yerine geri yerleştirdim ve oturup onu izledim.

Kısa süre sonra uyandı ve Van Helsing'in istediği gibi yemeğini verdim. Çok az ve isteksizce yedi. Hastalığı boyunca göze çarpan o bilinçsiz hayat ve kuvvet mücadelesi artık görülmüyordu. Kendine gelir gelmez, sarmısak çiçeklerini göğsüne bastırması bana tuhaf geldi. Ne zaman kendinden geçse ve zorla nefes almaya başlasa, çiçekleri kendinden uzaklaştırması, ama uyandığında da onlara sıkı sıkı sarılması gerçekten de tuhaftı. Bu konuda yanılıyor olamam, çünkü ilerleyen saatler boyunca sık sık uyuyup uyandı ve iki hareketi de defalarca tekrarladı.

Saat altıda Van Helsing nöbeti devralmaya geldi. Arthur uyuyakalmış ve Van Helsing de acıyıp onu uyandırmamıştı. Lucy'nin yüzünü gördüğünde soluğunu içine çekerken çıkardığı tıslamayı duydum ve bana keskin bir fısıltıyla şöyle dedi: "Perdeleri kaldır; ışık lazım!" Sonra yüzü neredeyse Lucy'ninkine değecek kadar eğildi ve dikkatlice onu inceledi. Çiçekleri kaldırdı ve boğazındaki ipek mendili çıkardı. Bunu yaptığında irkilerek geri

çekildi ve boğazında düğümlenen haykırışı duyabildim: "Mein Götü"[9] Ben de eğilip baktım ve tuhaf bir şekilde ürperdiğimi hissettim.

Boğazındaki yaralar tamamen kaybolmuştu.

Van Helsing, yüzünde sert bir ifadeyle tam beş dakika ona baktı. Sonra bana dönüp sakin bir tavırla şunları söyledi:

"Ölüyor. Uzun sürmeyecek. Uykuda ya da uyanıkken ölmesi çok şey fark ettirecek, Aim. Aman Tanrım, unutma. O zavallı çocuğu uyandır; gelip son kez onu görsün; bize güveniyor ve biz de ona söz verdik."

Yemek odasına gidip Arthur'u uyandırdım. Bir an için sersemlemiş gibi durdu, ama panjurların arasından içeri giren güneş ışığını görünce geç kaldığını sandı ve bu korkusunu dile getirdi. Ona Lucy'nin hâlâ uyuduğunu söyledim, ama elimden geldiğince nazik bir şekilde Van Helsing'le benim sonun yaklaştığından korktuğumuzu belirttim. Elleriyle yüzünü örttü ve kanepeden aşağı, dizlerinin üzerine kaydı; bu şekilde belki bir dakika kaldı; başını ellerinin arasına gizleyerek üzüntüden omuzlan sarsıla sarsıla yakardı. Elini tutup onu kaldırdım. "Gel," dedim, "sevgili eski dostum, kendini topla; bu onun için en iyisi ve en kolayı olacaktır."

Lucy'nin odasına girdiğimizde Van Helsing'in, her zamanki düşünceliliği ile, ortalığı düzelttiğini ve her şeyin olabildiğince güzel görünmesi için uğraştığını gördüm. Lucy'nin saçlarını bile fırçalamıştı ve saçları her zamanki parlak dalgalarıyla yastığın üzerine yayılmıştı. Odaya girdiğimizde Lucy gözlerini açtı ve Arthur'u görünce yumuşak bir şekilde fısıldadı:

"Arthur! Ah, sevgilim, geldiğine çok sevindim!" Arthur tam onu öpmek üzere eğilmişken Van Helsing ona geri çekilmesini işaret etti. "Hayır," diye fısıldadı, "henüz değil! Elini tut; bu onu daha çok rahatlatacaktır." Böylelikle Arthur onun elini tutup yanına diz çöktü. Lucy, çok güzel görünüyordu, yumuşak hatlan gözlerinin meleksi güzelliğine uymuştu. Yavaş yavaş gözlerini kapattı ve uykuya daldı. Kısa bir süre için göğsü hafif hafif inip kalktı ve yorgun bir çocuk gibi soluk alıp verdi.

Sonra belli belirsiz bir şekilde, geceleyin fark ettiğim o tuhaf değişiklik oldu. Soluk alıp verirken hırıltılar çıkarmaya başladı. Ağzı açıldı ve geri çekilen solgun dişetleri, dişlerinin her zamankinden daha uzun ve daha keskin görünmesine sebep oldu. Uykuyla uyanıklık arasında, belli belirsiz, bilinçsiz bir şekilde, şimdi aynı anda hem donuk hem de sert olan gözlerini açtı ve onun dudaklarından daha önce hiç duymadığım tatlı, şehvetli bir sesle şöyle dedi: "Arthur! Ah, aşkım, gelmene çok sevindim! Öp beni!" Arthur onu öpmek için hevesle eğildi; ama tam o anda, Lucy'nin sesiyle benim gibi irkilmiş olan Van Helsing, Arthur'un üstüne çullandı ve onu iki eliyle boynundan yakalayarak, kendisinden hiç beklemediğim öfke dolu bir kuvvetle geri çekti ve neredeyse odanın diğer ucuna fırlattı.

"Kendi canın için yapma!" dedi; "Kendi ruhun ve onunki için olmaz!" Ve mücadeleye hazır bir aslan gibi aralarında durdu.

Arthur o kadar şaşırmıştı ki, bir an için ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemedi ve herhangi bir şiddet dürtüsüne yakalanmadan önce nerede ve ne durumda olduğunu hatırlayarak sessizce durup bekledi.

Van Helsing de ben de gözlerimizi Lucy'den ayırmıyorduk ve bir anlığına yüzünden, bir öfke dalgasının gölge gibi geçtiğini gördük; keskin dişleri birbirine çarptı. Sonra gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı.

Bundan çok kısa bir süre sonra da gözlerini bütün yumuşaklığıyla açtı ve zavallı, solgun, zayıf elini uzatıp Van Helsing'in büyük, kahverengi elini tuttu; kendine doğru çekerek öptü. "Benim gerçek dostum," dedi hafif bir sesle ama tarifi imkânsız derecede dokunaklı bir sesle, "benim ve onun gerçek dostu! Ah, onu koru ve ona huzur ver!"

"Buna yemin ediyorum!" dedi Van Helsing ciddiyet içinde ant içer gibi yanına diz çöküp elini kaldırarak. Sonra Arthur'a dönüp şöyle dedi: "Gel, çocuğum, elini tut ve onu alnından öp, ama yalnızca bir kez."

Dudakları yerine gözleri birleşti, sonra ayrıldılar.

Lucy'nin gözleri kapandı ve olanları dikkatle izlemekte olan Van Helsing, Arthur'un kolunu tutarak onu uzaklaştırdı.

Sonra Lucy nefes alırken yine hırıltılar çıkarmaya başladı ve aniden durdu.

"Her şey bitti," dedi Van Helsing. "Öldü!" Arthur'un kolunu tuttum ve onu oturma odasına götürdüm; oturdu ve elleriyle yüzünü örterek görmeye dayanamadığını bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Odaya geri döndüm ve Van Helsing'i, yüzünde her zamankinden daha sert bir ifade ile zavallı Lucy'ye bakarken buldum. Lucy'nin bedeni değişmişti. Ölüm, ona güzelliğinin bir kısmını geri vermişti, alnına ve yanaklarına yumuşak hatlan geri gelmişti; dudaklan bile ölüm solgunluğunu yitirmişti. Sanki yüreğin çalışması için artık gerekli olmayan kan, ölümün haşinliğini olabildiğince azaltmak için oraya gitmişti.

Uyurken öldüğünü sandık, Ve öldüğünde uyuduğunu.

Van Helsing'in yanında durup şöyle dedim:

"Ah, zavallı kız, sonunda huzura kavuştu. Sona erdi!"

Van Helsing bana döndü ve sert bir ciddiyetle dedi ki:

"Öyle olmadı; yazık! Öyle değil. Bu yalnızca bir başlangıç!"

Ona ne demek istediğini sorduğumda yalnızca başını iki yana salladı ve şöyle cevap verdi:

"Henüz hiçbir şey yapamayız. Bekle ve gör."

[1] Bkz. Hamlet, 5, I, 226-227. Bakire çelengi: Ölen bir genç kızın tabutu önüne konan çelenk.

[2] Piccadilly Meydanı yakınlarındaki otel.

[3] Viktoryen dönemde çıkan akşam gazetesi.

[4] Thomas Bilder aksanlı konuşmaktadır.

[5] Büyük ihtimalle Yasanın Tekran'na Deuteronomy'ye gönderme yapılıyor. "Yalnız kan yemediğinizden emin olun; çünkü kan hayattır ve etle birlikte kan yiyemezsiniz." Ayrıca bkz. Yasanın Tekrarı 12:16; Yaradılış 9:4; Levililer: 17:12.

[6] Arjantin'de And Dağları ile Atlantik arasında uzanan ağaçsız ovalar.

[7] Stoker'ın, tutarlı olmak için bu tarihi aslında 20 Eylül olarak yazması gerekiyordu.

[8] Sırasıyla Tıp Doktoru, Kraliyet Cerrah Koleji Üyesi, Kral ve Kraliçe'nin Hekimler Koleji'nden Ruhsatlı, İrlanda.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ölüm Döşeği, Thomas Hood (1799-1845).

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Lucy ile annesinin birlikte gömülebilmesi için cenazenin bir sonraki gün yapılmasına karar verildi. Bütün üzücü formalitelerle ben ilgilendim ve kibar cenaze levazımatçısı, bütün ekibinin dalkavukça nezaketinden payını almış olduğunu kanıtladı. Ölüler için son görevleri yapan kadın bile ölü odasından çıktığı zaman, gizliden, profesyonel bir tavırla, bana şöyle dedi:

"Çok güzel bir ceset oldu, bayım. Onunla ilgilenmek gerçekten bir ayrıcalık. Kurumumuza saygınlık kazandıracağını söylesem, abartmış olmam!"

Van Helsing'in hiç uzaklaşmadığını fark ettim. Evin düzeninin bozulmuş olması bunu kolaylaştırıyordu. Evde hiç akraba yoktu ve Arthur da ertesi gün babasının cenazesine katılmak için geri dönmek zorunda kaldığından, cenazeyle ilgilenmek isteyebilecek kimseye haber veremedik. Bu şartlar altında evrakları inceleme vs. gibi işleri Van Helsing ile ben üstlendik. Van Helsing, Lucy'nin evraklarına ısrarla kendisi bakmak istedi. Ona neden, diye sordum, çünkü yabancı olduğundan İngiliz yasal düzenlemelerinden pek haberdar olmamasından ve bilmeden gereksiz bir soruna yol açabileceğinden korkuyordum. Bana şöyle cevap verdi:

"Biliyorum; biliyorum. Ama doktor olduğum kadar avukat da olduğumu unutuyorsun. Kaldı ki bu tamamen bir hukuk meselesi değil. Ölümleri soruşturan yargıcı işin içine karıştırmaktan kaçınırken bunu sen de biliyordun. Benim kaçınacak ondan başka şeylerim de var. Bunun gibi başka kâğıtlar da olabilir."

Konuşurken not defterinin arasından Lucy'nin göğsünden çıkan ve uykusunda yırttığı kâğıdı çıkardı.

"Merhum Bayan Westenra'nin avukatının kim olduğunu öğrendiğin zaman, bütün evraklarını mühürle ve bu gece avukata yaz. Ben bu odada ve Bayan Lucy'nin eski odasında bütün gece nöbet tutacağım, bulabileceğim başka bir şey var mı diye bakacağım. Ne düşündüğünü yabancıların öğrenmesi iyi olmaz."

Bana düşen işleri yapmaya gittim ve yarım saat içinde Bayan Westenra'nin avukatının adını ve adresini bulup ona yazdım. Zavallı kadının bütün evrakları düzenliydi; nereye gömüleceğine ilişkin ayrıntılı talimatlar verilmişti. Daha mektubu yeni mühürlemiştim ki, Van Helsing odaya girip şunları söyleyerek beni şaşırttı:

"Sana yardımcı olabilir miyim, dostum John? İşim yok ve istersen, sana yardım edebilirim."

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" dediğimde şöyle cevap verdi:

"Belli bir şey aramıyordum, ama var olan her şeyi buldum; yalnızca birkaç mektup, birkaç not ve yeni başlanmış bir günlük. Bunları yanıma aldım ve şimdilik bunlardan kimseye bahsetmeyeceğiz. Yarın akşam o zavallı delikanlıyı göreceğim ve onun izniyle bazılarını kullanacağım."

Ve elimdeki iş tamamlanınca bana:

"Şimdi, dostum John, sanırım, artık yatmaya gidebiliriz," dedi. "İkimizin de kuvvet toplamak için uykuya ve dinlenmeye ihtiyacımız var. Yarın yapacak çok şeyimiz olacak, ama bu gece bize ihtiyaç yok. Yazık!"

Yatmadan önce zavallı Lucy'ye bakmaya gittik. Cenaze levazımatçısı işini kesinlikle iyi yapmıştı, çünkü oda küçük bir chapeüe ardente'a[1] dönmüştü. Kır çiçekleri odayı doldurmuştu ve ölüm olabildiğince az itici kılınmıştı. Kefenin ucu yüze örtülmüştü; profesör eğilip bu ucu yavaşça kaldırdığında ikimiz de önümüze serilen güzellik karşısında irkildik, uzun mumlar bunu iyice fark etmeye yetecek kadar ışık veriyordu. Ölünce Lucy'nin bütün güzelliği geri gelmişti ve geçen saatler "çürümenin yok

edici parmakları"nın[2] izlerini bırakmak yerine, yaşamın güzelliğini öyle bir yenilemişti ki, bir cesede bakmakta olduğuma inanamıyordum.

Profesört sert bir ciddiyet içinde görünüyordu. Lucy'yi benim gibi sevmemişti ve gözlerinin dolması için bir sebep yoktu. "Ben dönene kadar burada kal," dedi ve odadan çıktı. Koridorda bekleyen, o zamana kadar açılmamış olan kutudan aldığı bir avuç yaban sarmısağıyla geri döndü ve çiçekleri diğerlerinin arasına, yatağın çevresine yerleştirdi. Sonra boynundan, yakasının içinden; küçük, altın bir haç çıkardı ve Lucy'nin dudaklarının üzerine yerleştirdi. Kefeni eski yerine koydu ve çıktık.

Odamda soyunurken kapı vuruldu ve Van Helsing içeri girip hemen konuşmaya başladı: "Yarın, akşam olmadan bana bir takım otopsi neşteri getirmeni istiyorum." "Otopsi yapmamız şart mı?" dedim. "Hem evet, hem hayır. Bir operasyon yapmak istiyorum, ama senin düşündüğün şekilde değil. Sana şimdi bunu söylüyorum, ama başka kimseye bundan tek kelime söz etmek yok. Başını kesmek ve kalbini çıkarmak istiyorum. Ah! Ama sen bir cerrahsın ve böylesine şok geçiriyorsun! Elin ya da yüreğin titremeden, başkalarını ürperten ölüm kalım ameliyatlarını yapan sen! Ah, ama unutmamalıyım, dostum John, ona âşıktın ve unutmadım da; çünkü operasyonu yapacak olan benim, sen yalnızca yardım edeceksin. Bu gece yapmayı tercih ederdim, ama Arthur'un hatırı için bunu yapmamalıyım; yarın babasının cenazesinden sonra buraya gelebilecek ve onu görmek isteyecek. Bu yüzden, ertesi günkü cenaze için tabuta konduğu zaman, herkes uyuduğunda ikimiz oraya gideceğiz. Tabut kapağının vidalarını açacağız ve operasyonumuzu yapacağız; sonra her şeyi eski haline getireceğiz, böylece bizden başka kimse bilmeyecek."

"Ama bütün bunlara ne gerek var? Kız öldü. Hiç gerek yokken neden zavallı vücudunu bozalım? Eğer otopsiye gerek yoksa, bundan elde edilecek bir şey yoksa

-ona, bize, bilime ve insanlığa bir yaran dokunmayacaksa- neden böyle bir şey yapalım ki? Böyle bir sebebi yoksa, bu bir canavarlık sayılır."

Cevap olarak elini omzuma koydu ve sonsuz bir merhametle şunları söyledi: "Dostum John, zavallı, kanayan yüreğine acıyorum ve kanadığı için seni daha da çok seviyorum. Elimden gelseydi, taşıdığın yükü üzerime

alırdım. Ancak senin şu anda bilmediğin, ama öğreneceğin şeyler var ve bunlar hoş şeyler olmasa da bildiğim için beni kutsa. John, çocuğum, uzun yıllardır dostumsun, benim iyi bir sebebi olmadan herhangi bir şey yaptığımı şu ana kadar hiç gördün mü? Yanılabilirim -ben de bir insanım, ama yaptığım her şeyi inanarak yaparım. Sorunlar büyüdüğünde beni çağırmanın nedeni de bu değil miydi? Evet! Arthur'un aşkını öpmesine izin vermediğimde -ölmek üzere olduğu halde- onu bütün gücümle geri çektiğimde şaşırmadın mı, hatta dehşete kapılmadın mı? Evet! Ama Lucy'nin ölmek üzere olan güzel gözleriyle, o kadar zayıf olan sesiyle bana nasıl teşekkür ettiğini, kaba saba yaşlı elimi öpüp beni kutsadığını gördün, değil mi?

Evet! Ve ona yemin ettiğimi duymadın mı, böylelikle gözlerini minnet içinde kapattığını görmedin mi? Evet!

"Evet, şimdi yapmak istediğim her şey için iyi bir nedenim var. Yıllardır bana güvenirsin; son haftalarda, şüpheye düşebileceğin o kadar tuhaf şeyler olurken de bana güvendin. Bana biraz daha inan, dostum John. Eğer sen bana güvenmezsen, o zaman sana ne düşündüğümü söylemek zorunda kalırım ve bu pek iyi olmayabilir. Ve dostum sen bana güven duymadan çalışırsam -ki güvensen de güvenmesen de çalışmalıyım- ağır bir yürekle çalışırım ve ah! Her türlü yardıma ve cesarete ihtiyacım varken kendimi çok yalnız hissederim!" Bir an için sustu ve sonra üzüntülü bir şekilde devam etti: "Dostum John, bizi garip ve korkunç günler bekliyor. İki ayrı kişi olmayalım, bir olalım ve iyi bir son için çalışalım. Bana inanacak mısın?"

Elini tuttum ve ona söz verdim. Çıkarken onun için kapıyı açtım ve kendi odasına girip kapıyı kapatmasını izledim. Ben kıpırdamadan dururken, hizmetçilerden birinin sessizce koridordan geçtiğini -arkası dönük olduğu için beni görmedi- ve Lucy'nin yattığı odaya girdiğini gördüm. Bu manzara içime dokundu. Sadakat çok nadir bulunur ve kimse onlardan böyle bir şey istemeden sevdiklerimize sadakat gösterenlere ne büyük bir minnet duyarız. İşte, ölüme karşı doğal dehşeti bir kenara bırakarak, sevdiği hanımının cenazesinin yanında tek başına nöbet tutmaya giden, böylece ebedi uykusuna yatırılmadan önce zavallı bedenin yalnız kalmamasını sağlayan zavallı bir kişi vardı burada...

Uzun ve deliksiz uyumuş olmalıyım, çünkü Van Helsing odama gelerek beni uyandırdığında güneş çoktan yükselmişti. Yatağımın yanına geldi ve şöyle dedi: "Neşterler için endişelenmene gerek yok; yapmayacağız."

"Neden?" diye sordum. Çünkü geceki ciddiyeti beni çok etkilemişti.

"Çünkü," dedi sertçe, "artık çok geç -ya da çok erken. Göreceğiz!" Elindeki küçük, altın haçı havaya kaldırdı. "Bu dün gece çalınmış."

"Nasıl çalınır," diye sordum hayretle, "şimdi elinizde ya?"

"Çünkü onu çalan kıymetsiz sefilden, ölüleri ve yaşayanları soyan kadından geri aldım. Cezasını çekecektir elbette, ama benim elimden değil; ne yaptığını bile tam olarak bilmiyordu ve hiç bilmeyerek, yalnızca çaldı. Şimdi beklemek zorundayız."

Bunu söyler söylemez odadan çıktı ve beni düşünecek yeni bir gizem, boğuşacak yeni bir muammayla baş başa bıraktı.

Öğleden önce sıkıcı geçti, ama öğlen avukat geldi. Wholeman, Oğullan, Marquand ve Lidderdale'den Bay Marquand. Çok cana yakın bir adamdı, yaptıklarımızı takdir etti ve ayrıntılarla uğraşma sorumluluğunu kendi üstüne aldı. Öğle yemeği sırasında, bize Bayan Westenra'nin bir süredir kalbi yüzünden aniden ölmeyi beklediğini ve tüm işlerini tamamen düzenlediğini söyledi; Lucy'nin babasından kalan belli bir mülkün, oğlu olmadığından uzak bir akrabalarına gittiğini, ama bunun dışındaki bütün mülkün tamamen Arthur Holmwood'a bırakıldığını açıkladı. Bunları anlattıktan sonra şöyle devam etti:

"Dürüst olmak gerekirse, böyle bir vasiyetname bırakmasını önlemek için elimizden geleni yaptık ve kızını ya beş parasız bırakacak ya da evlilik bağı içinde gerektiği kadar özgür davranmasına engel olacak bazı olasılıklara dikkat çektik. Aslına bakılırsa, bu meselenin üzerine o kadar gittik ki, neredeyse çatışma noktasına geldik, öyle ki, bize isteklerini yerine getirmeye hazır olup olmadığımızı sordu. Tabii ki bu durumda kabul etmekten başka çaremiz kalmadı. İlkesel olarak haklıydık ve olayların mantığı, düşüncemizin doğruluğunu yüzde doksan dokuz gösterecekti. Açıkçası, bu durumda başka bir vasiyetnamenin de isteklerini yerine

getirmeyi olanaksızlaştıracağını kabul etmeliyim. Çünkü, kızından önce öldüğünde, mülkün sahibi kızı olacaktı ve kızı annesinden beş dakika bile fazla yaşasaydı, vasiyetname olmadığı takdirde -ve böyle bir durumda bir vasiyetname bulunması imkânsızdı- ölümünde bütün mülkü vasiyetnamesiz sayılacaktı. Bu durumda, çok değerli bir dostları olmasına rağmen Lord Godalming hiçbir hak iddia edemeyecekti ve mirasçılar da uzak akraba oldukları için duygusal nedenlerle, tamamıyla yabancı biri için yasal haklarından vazgeçmeyeceklerdi. Sizi temin ederim, sevgili baylar, bu sonuç beni sevindirdi, kesinlikle çok sevindirdi." İyi bir adamdı, ama bu kadar büyük bir trajedinin bu kadar küçük bir kısmına -onu resmi olarak ilgilendiren kısmınasevinmesi duygusal anlayışın sınırlan konusunda bir ibret oluşturuyordu. Uzun kalmadı, ama günün ilerleyen saatlerinde uğrayıp Lord Godalming'i göreceğini söyledi. Bununla birlikte gelmesi bizi kesinlikle rahatlatmıştı; çünkü bu ziyaretle, yaptığımız herhangi bir şey yüzünden düşmanca eleştirilere maruz kalacağımızdan korkmamıza gerek olmadığını görmüştük. Arthur'un saat beşte gelmesi bekleniyordu, bu yüzden o gelmeden biraz önce ölü odasını ziyaret ettik. Artık hem anne, hem de kızı orada yattığından bu deyim o kadar yerindeydi ki, mesleğine sadık cenaze levazımatçısı mallarını en iyi şekilde sergilemişti ve mekânda insanın moralini hemen bozan bir morg havası vardı. Van Helsing, daha önceki yerleşime sadık kalınması gerektiğini, Lord Godalming'in kısa süre sonra geleceğini ve nişanlısından kalanları yalnız görmesinin duygularını daha az inciteceğini söyledi. Cenaze levazımatçısı kendi aptallığı karşısında şok geçirmiş gibi görünüyordu ve her şeyi bir gece önce bıraktığımız haline geri getirmek için elinden geleni yaptı; böylece Arthur geldiğinde elimizden geldiğince bu türden şoklar yaşamasını engellemeye çalıştık.

Zavallı dostum! Ümitsizce üzgün ve yıkılmış görünüyordu; gürbüz biri olmasına rağmen duygusal çöküntünün baskısı nedeniyle sanki küçülmüş gibiydi. Babasına gerçekten çok bağlı olduğunu biliyordum ve onu kaybetmek, hem de böyle bir zamanda kaybetmek, onun için çok acı bir darbe olmuştu. Bana karşı her zamanki gibi cana yakındı ve Van Helsing'e de tatlı bir nezaket gösterdi; ama kendini zorladığını görebiliyordum. Bunu profesör de fark etti ve bana onu yukarı götürmemi işaret etti. Ben de öyle yaptım ve Lucy ile yalnız kalmak isteyeceğini düşündüğümden onu odanın kapısında bırakarak yanından ayrıldım; ama o kolumu tuttu ve beni içeri sokarak boğuk bir sesle şu sözleri söyledi:

"Onu sen de seviyordun, eski dostum; bana her şeyi anlatmıştı ve yüreğinde ona senden daha yakın başka bir arkadaşı yoktu. Onun için yaptığın her şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Henüz düşünemiyorum..."

Burada aniden sustu ve kollarını omuzlarıma attı, başını göğsüme dayadı ve ağlamaya başladı:

"Ah, Jack, Jack! Ben ne yapacağım? Sanki bütün hayatım birden ellerimden kayıp gitmiş gibi geliyor ve şu koca dünyada yaşamak için hiçbir sebep bulamıyorum."

Onu elimden geldiğince teselli ettim. Böyle durumlarda, erkeklerin çok fazla konuşmasına gerek yoktur. Elin bir kez sıkılması, kolun omza atılması, birlikte dökülen bir gözyaşı, her adamın yüreğini ısıtan ifadelerdir. Hıçkırıkları dinene kadar kıpırdamadan, sessizce durdum ve sonra yumuşak bir sesle: "Gel, ona bak," dedim. Birlikte yatağın yanına gittik ve ben yüzündeki kefeni kaldırdım. Tanrım! Ne kadar da güzeldi. Her geçen saat güzelliğine güzellik katıyor gibiydi. Bu durum beni korkuttu ve biraz da şaşırttı. Arthur'a gelince titremeye başladı ve sonunda sanki sıtma tutmuş gibi kuşkuyla sarsıldı. Uzun bir sessizliğin ardından, fısıltıyla şöyle dedi:

"Jack, o gerçekten öldü mü?"

Üzülerek, öyle olduğu konusunda onu temin ettim ve böyle korkunç bir kuşkunun bir andan daha fazla sürmesine izin veremeyeceğim için, ölümden sonra, özellikle de bu ölüm şiddetli ve uzun süren bir hastalıktan sonra geldiyse, yüzün sıklıkla yumuşadığını ve hatta gençlik güzelliğini geri kazandığını söyledim. Açıklamalarım, içindeki kuşkuları gidermiş görünüyordu; divanın yanında bir süre diz çöküp ona uzun uzun ve sevgiyle baktıktan sonra başını çevirdi. Ona bunun, elveda demek olduğunu, çünkü tabutun hazırlanması gerektiğini söyledim; geri döndü, ölünün elini eline alarak öptü ve sonra eğilip alnını öptü. Geri çekildi ve yanıma gelirken omzunun üzerinden ona sevgiyle baktı.

Onu oturma odasına bıraktım ve Van Helsing'e vedalaşmanın sona erdiğini haber verdim; Van Helsing de mutfağa gidip cenaze levazımatçısının adamlarına tabutu vidalamak için gerekli hazırlıkları

yapmalarını söyledi. Tekrar odadan çıktığında ona Arthur'un sorduğu sorudan bahsettim; şöyle cevap verdi:

"Şaşırmadım. Biraz önce, ben de bir an için kuşku duydum!"

Hep beraber yemek yedik; ben zavallı Art'ın acısını saklamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Van Helsing yemek boyunca sessiz kaldı, ama purolarımızı yaktığımızda konuşmaya başladı:

"Lord..." Ama Arthur onun sözünü kesti: "Hayır, hayır, bunu kullanmayın, Tanrı aşkına! Henüz değil. Beni bağışlayın bayım, yakışıksız davranmak istemem; ama kaybım henüz çok yeni."

Profesör çok tatlı bir şekilde cevap verdi: "Bu unvanı kullandım, çünkü kararsızdım. Size "bayım" diye hitap etmemeliyim ancak sizi Arthur olarak sevmeye başladım -evet, sevgili oğlum, sevmeye dedim."

Arthur elini uzattı ve yaşlı adamın elini sıcak bir şekilde sıktı.

"Bana nasıl isterseniz, öyle hitap edin," dedi. "Umarım, dost unvanına her zaman sahip olurum. Ve zavallı sevgilime yaptığınız bütün iyilikler için size ne kadar teşekkür etsem az olacağını belirtmeme izin verin." Bir an sustu ve sonra sözlerine devam etti: "Onun, yaptığınız iyilikleri benden daha iyi anladığını biliyorum ve eğer size kaba davrandıysam ya da siz bu denli iyi davranırken hatırladığınız herhangi bir kusurum olduysa -profesör başını salladı- beni bağışlayın." Profesör ağırbaşlı bir nezaketle cevap verdi: "O sırada bana güvenmenizin zor olduğunu biliyorum, çünkü öyle bir şiddete güvenmek için anlamak gerekir ve şimdi bana güvenmediğinizi -güvenemeyeceğinizi- görüyorum, çünkü henüz anlamıyorsunuz. Ve daha defalarca bana güvenmenizi -siz güvenemezken, güvenmeyebilirken- isteyebilirim, ama yine de henüz anlamaman gerekiyor. Ancak bana olan güveninizin tam olacağı ve gerçekleri parlayan güneş ışığı gibi açıkça anlayacağınız zamanlar da gelecek. O zaman kendi hatırın, başkalarının hatırı ve benim korumaya yemin ettiğim o sevgili kızın hatırı için baştan sona beni kutsayacaksın."

"Gerçekten, gerçekten, efendim," dedi Arthur sevecen bir şekilde. "Size her açıdan güveneceğim. Çok soylu bir yüreğiniz olduğunu biliyorum ve

buna inanıyorum, ayrıca Jack'in dostusunuz ve Lucy'nin de dostuydunuz. Ne isterseniz yapabileceksiniz."

Profesör konuşacakmış gibi birkaç kez boğazını temizledi ve en sonunda şöyle dedi:

"Şimdi size bir şey sorabilir miyim?" "Kesinlikle."

"Bayan Westenra'nin bütün mülkünü size bıraktığını biliyor musunuz?"

"Hayır, zavallıcık; hiç aklıma gelmezdi."

"Ve her şey sizin olduğuna göre, onlarla dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Bayan Lucy'nin bütün evraklarını ve mektuplarını okumama izin vermenizi istiyorum. İnanın bana, bu hiçbir şekilde beyhude bir merak değil. Kendisinin de onaylayacağından emin olduğum bir sebebim var. Hepsini yanıma aldım. Onları, hepsinin size ait olduğunu öğrenmeden önce almıştım, böylece hiçbir yabancı el onlara dokunamayacak, hiçbir yabancı göz, Lucy'nin ruhunu anlatan kelimeleri göremeyecekti. İzin verirseniz, onları saklayacağım; siz bile henüz göremeyeceksiniz; ama güvende olacaklar. Hiçbir kelimesi kaybolmayacak ve zamanı gelince onları size vereceğim. Sizden istediğim zor bir şey; ama Lucy'nin hatırı için bunu yapacaksınız, değil mi?" Arthur eski haline dönmüş gibi yürekten konuştu:

"Dr. Van Helsing, ne isterseniz yapabilirsiniz. Bunu söylerken sevdiğimin onaylayacağı bir şey yaptığımı biliyorum. Zamanı gelene kadar sizi sorularımla rahatsız etmeyeceğim."

Yaşlı profesör ciddi bir tavırla şunları söylerken ayağa kalktı:

"Doğru olanı yapıyorsunuz. Hepimiz acı çekeceğiz; ama ne çektiğimiz bütün acılar bundan ibaret olacak ne de bu acı sonuncusu olacak. Ben ve siz de -en çok da sen, sevgili oğlum- tatlı sulara ulaşmadan önce acı sulardan geçmek zorunda kalacağız. Ama yüreğimiz cesur olmalı ve bencil olmamalı. Görevimizi yapmalıyız, böylece her şey yoluna girecek!"

O gece Arthur'un odasındaki bir kanepede uyudum. Van Helsing hiç yatmadı. Evin içinde devriye geziyormuş gibi bir aşağı bir yukarı dolaştı ve

Lucy'nin tabutunun durduğu odadan hiç uzaklaşmadı; tabutun her tarafına, zambak ve gül kokulan arasından yükselen ve geceyi ağır, ezici bir kokuyla dolduran yaban sarmısağı çiçekleri serpiştirilmişti.

MİNA HARKERIN GÜNLÜĞÜ

22 Eylül - Exeter'e giden trendeyiz. Jonathan uyuyor.

Bu günlüğü en son sanki daha dün yazmışım gibi geliyor, ama Whitby'deyken ve tüm dünya önümde uzanırken yazdıklarımla şimdiki durumum arasında ne kadar büyük fark var. O zaman Jonathan uzaklardaydı ve ondan hiç haber yoktu; şimdi ise Jonathan'la evliyim. Jonathan zengin bir avukat ve iş ortağı, aynı zamanda kendi işinin sahibi oldu; Bay Hawkins öldü ve defnedildi ve Jonathan kendisine zarar verebilecek yeni bir kriz geçirdi. Bir gün bana bütün bunları sorabilir. Hepsini kaydediyorum. Steno konusunda paslanmışım -bak işte, beklenmedik bir servet başımıza ne işler açtı- bu konudaki bilgilerimi tazeleyip bir şekilde alıştırma yapmam iyi olur...

Cenaze töreni çok sade ve resmiydi. Yalnızca biz, hizmetkârlar, Bay Hawkins'in Exeter'den bir iki eski arkadaşı, Londra temsilcisi ve Anonim Hukuk Şirketi başkanı, Sir John Paxton'i temsilen gelmiş bir beyefendi vardı. Jonathan ile ben el ele tutuştuk ve en iyi, en değerli dostumuzun bizi bırakıp gittiğini hissettik...

Hyde Park[3] Köşesi'ne giden bir otobüse binerek sessiz sessiz şehre döndük. Jonathan bir süreliğine Row'a[4] gitmenin ilgimi çekeceğini düşündü, bu yüzden oturduk; ama çok az insan vardı ve o kadar çok boş sandalye görmek üzücüydü, insana terk edilmişlik duygusu veriyordu. Bize evdeki boş sandalyeyi düşündürdü; bu yüzden kalkıp Piccadilly'ye yürüdük."[5] Jonathan, ben okula gitmeden önceki eski günlerde yaptığı gibi kolumdan tutuyordu. Bana yakışıksız bir hareket gibi geldi, çünkü yıllar boyunca başka kızlara görgü ve nezaket kurallarını öğrettikten sonra iğneyi biraz da kendinize batırmadan edemiyorsunuz; ama bu Jonathan'dı ve benim kocamdı ve etraftaki kimseyi tanımıyorduk -ve aldırmıyorduk da- bu yüzden yürümeye devam ettik. Giuliano'nun Yeri'nin dışında, iki kişilik bir arabada oturan, geniş kenarlı bir şapka takmış, çok güzel bir kıza

bakıyordum ki, Jonathan'ın kolumu acıtacak kadar sıktığını hissettim. Alçak sesle, 'Tanrım!" dedi. Bir sinir buhranının onu tekrar altüst edebileceğinden korktuğumdan Jonathan için sürekli endişeleniyorum; bu yüzden çabucak döndüm ve onu neyin rahatsız ettiğini sordum. Çok solgundu ve gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Yarı dehşet, yarı şaşkınlıkla uzun boylu, zayıf, çengel burunlu, siyah bıyıklı, sivri sakallı bir adama bakıyordu; adam da güzel kızı inceliyordu. Adam kıza o kadar dikkatli bakıyordu ki, bizim de kendisine baktığımızı görmedi, böylece onu iyice inceleyebildim. Yüzü, iyi bir yüz değildi; sert, acımasız ve zevkine düşkün bir görüntüsü vardı, dudakları çok kırmızı olduğu için aşırı beyaz görünen büyük dişleri bir hayvanınkiler gibi sivriydi. Jonathan ona bakmaya devam ediyordu, öyle ki, adamın fark edeceğinden korktum. Bundan rahatsız olmasından endişe ettim, çünkü adam çok vahşi ve tekinsiz görünüyordu. Jonathan'a niçin bu kadar huzursuz olduğunu sordum ve belli ki, benim de kendisinin bildiklerini bildiğimi düşünerek cevap verdi. "Onun kim olduğunu görüyor musun?"

"Hayır, canım," dedim: "Onu tanımıyorum; kim ki?" Cevabı beni şaşırttı ve korkuttu, çünkü sanki konuştuğu kişinin ben, yani Mina olduğumun farkında değilmiş gibi şöyle dedi:

"O adam, ta kendisi!"

Zavallı sevgilim, belli ki bir şeyden korkmuştu; çok korkmuştu. Orada olup da ona destek olmasaydım, yere yığılacağından eminim. Bakmaya devam etti; bir adam elinde küçük bir paketle dükkândan çıktı ve paketi kadına verdi; kadın da arabasıyla uzaklaştı. Karanlık adam gözlerini onun üzerinden ayırmadı ve araba Piccadilly'den yukarı doğru uzaklaştığında bir araba çağırarak aynı yönde onu izledi. Jonathan adamın arkasından bakmaya devam etti ve kendi kendine konuşur gibi şunları söyledi:

"Bunun Kont olduğuna eminim, ama gençleşmiş. Tanrım, eğer gerçekten böyleyse! Aman Tanrım! Tanrım! Keşke bilebilseydim! Keşke bilebilseydim!" O kadar huzursuzdu ki, soracağım herhangi bir soruyla aklının bu konuya saplanacağından korktum ve sessiz kaldım. Onu oradan uzaklaştırmak için usulca çektim ve o da koluma tutunarak kolayca benimle geldi. Biraz daha yürüdük ve sonra Green Park'a[6] girerek bir süre oturduk. Sonbahar için sıcak bir gündü ve gölgelik bir yerde, gözden uzak bir sıra

vardı. Jonathan'ın gözleri birkaç dakika boş boş baktıktan sonra kapandı ve başı omzumda, sessizce uykuya daldı. Onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüm, bu yüzden onu uyandırmadım. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra uyandı ve epey neşeli bir şekilde bana şöyle dedi:

"Ne tuhaf, Mina, sanırım uyuyakaldım... Ah, bu kadar kaba olduğum için beni bağışla. Gel, bir yerlerde bir fincan çay içelim." Açıkça görülüyordu ki, hastalığı sırasında her şeyi unutması gibi, bu unutkanlık hoşuma gitmiyor; beyninde bir hasar yaratabilir ya da önceden verdiği zararın sürmesine sebep olabilir. Ona sormamalıyım, çünkü yarardan çok zararım dokunabilir; ancak yurtdışı yolculuğunda olanları bir şekilde öğrenmek zorundayım. Korkarım, o paketi açıp içinde neler yazdığını öğrenmemin zamanı geldi. Ah, Jonathan, bir hata yaparsam beni bağışlayacağını biliyorum, çünkü bu senin iyiliğin için. Daha sonra - Eve, bize karşı o kadar iyi davranan sevgili adamın olmadığı, boş eve dönüşümüz her açıdan hüzün vericiydi. Jonathan, hastalığının kısa süreliğine nüksetmesi yüzünden hâlâ solgun ve başı dönüyor ve bir de Van Helsing diye birinden gelen bir telgraf; o da her kimse:

"Bayan Westenra'nin beş gün önce, Lucy'nin de evvelki gün öldüğünü duymak sizi üzecektir. İkisi de bugün toprağa verildi."

Ah, birkaç kelimede ne büyük bir acı gizli. Zavallı Bayan Westenra! Zavallı Lucy! Gitmişler, gitmişler; bir daha bize asla geri dönmemek üzere! Ve hayatından öyle bir tatlılık eksildiği için zavallı, zavallı Arthur! Tanrım, çektiğimiz acılara katlanmamıza yardım et.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

22 Eylül - Her şey bitti. Arthur, Ring'e geri döndü ve Quincey Morris'i de yanında götürdü. Bu Quincey ne kadar iyi bir adam! Lucy'nin ölmesi nedeniyle en az bizim kadar acı çektiğine bütün yüreğimle inanıyorum; ama bu acıya gerçek bir Viking gibi katlanmasını bildi. Eğer Amerika böyle adamlar yetiştirmeye devam ederse, gerçekten de dünyada büyük bir güç olacak. Van Helsing uzanıyor, yolculuğundan önce biraz dinleniyor. Bu gece Amsterdam'a hareket edecek, ama yarın gece döneceğini, çünkü sadece kendisinin el atabileceği bazı hazırlıklar yapmak istediğini söylüyor.

Sonra yapabilirse bana uğrayacak, Londra'da, biraz zamanını alabilecek işleri varmış. Zavallı, yaşlı adam! Korkarım, geçtiğimiz hafta yaşadığımız zorluklar onun demirden direncini bile kırdı. Cenaze süresince kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum. Her şey bittiğinde, Arthur'un yanında duruyorduk ve Arthur, zavallı adam, Lucy'nin damarlarına kanı nakledilirken, operasyonda kendine düşen rolden bahsediyordu; Van Helsing'in yüzünün bir an bembeyaz kesildiğini, bir an mosmor olduğunu görebiliyordum. Arthur, Lucy ile o an evlenmişler gibi hissettiğini, Tanrı'nın gözü önünde karısı olduğunu söylüyordu. Hiçbirimiz ona diğer operasyonlardan bahsetmemiştik ve hiç bahsetmeyecektik de. Arthur ile Quincey birlikte istasyona gittiler ve Van Helsing ile ben de buraya geldik. Arabada yalnız kaldığımız anda Van Helsing tam bir isteri krizine girdi. O zamandan bu yana bunun isteri krizi olduğunu reddetti ve yalnızca mizah duygusunun korkunç şartlar altında ortaya çıktığını söyledi. Gözlerinden yaşlar akana kadar güldü; kimse bizi görüp de yanlış kanılara kapılmasın diye arabanın perdelerini indirmek zorunda kaldım ve sonra tekrar kahkahalar atana kadar ağladı, sonra da tıpkı bir kadın gibi hem güldü, hem ağladı. Bu şartlar altında bir kadına davranılması gerektiği gibi ona karşı sert davranmaya çalıştım, ama etkisi olmadı. Erkekler ile kadınlar sinirsel güçlerini ya da zayıflıklarını ortaya koymada o kadar farklılar ki! Sonra, yüzü dinginleştiği ve sertleştiği zaman, neden bu kadar neşeli olduğunu, bunun neden böyle bir zamanda ortaya çıktığını sordum. Verdiği yanıt kendisine özgüydü, çünkü hem mantıklı, hem güçlü hem de gizemliydi. Şöyle dedi:

"Ah, anlamıyorsun, dostum John. Gülüyorum, ama üzgün olmadığımı düşünme. Gördün, katıla katıla gülerken bile ağladım. Ama ağladığımda da o kadar üzgün olduğumu sanma, çünkü gülmek de aynı anda geliyor. Kapını tıklatıp 'Girebilir miyim?' diyen kahkahanın, içten bir kahkaha olmadığı hep aklında bulunsun. Hayır!

Kahkaha bir kraldır ve canı ne zaman isterse o zaman, nasıl isterse öyle gelir. Kimseye sormaz; uygun zaman kollamaz. "Ben geldim," der yalnızca. Bak, örneğin, benim o tatlı genç kız için yüreğim parçalanıyor; yaşlı ve bitkin olmama rağmen kanımı verdim ona; zamanımı, yeteneğimi, uykumu verdim; o her şeye sahip olabilsin diye diğer acı çekenlerin ihtiyaç içinde kalmasına sebep oldum. Ama yine de onun mezarı başında gülebiliyorum -

zangocun küreğindeki toprak, tabutunun üzerine düşüp, 'Pat! Pat!' ettiği zaman güldüm, ta ki yanaklarımdan kan çekilene kadar. Yüreğim o zavallı delikanlı için kan ağlıyor; yaşı, hayatta kalsaydı benim kendi oğlumla aynı olacak, aynı saçlara, aynı gözlere sahip o sevgili çocuk için. İşte, şimdi onu neden bu kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ama yine de öyle şeyler söyledi ki, koca yüreğime dokundu ve baba yüreğimin ona, başka hiç kimseye acımadığı kadar acımasına yol açtı -sana bile o kadar acımadım, dostum John, halbuki deneyimlerimiz baba oğul seviyesine daha yakın- ama yine de öyle bir anda Kral Kahkaha bana geldi ve kulağıma, "İşte geldim! İşte geldim!" diye bağırdı. Ta ki kan geri dönüp dans etmeye başlayana ve kahkaha, yanında getirdiği güneş ışığının birazını yanaklarıma verene kadar. Ah, dostum John, bu garip bir dünya, üzücü bir dünya, acılar, ıstıraplar ve dertlerle dolu bir dünya; ama yine de Kral Kahkaha geliyor ve herkesi çaldığı ezgiye göre dans ettiriyor. Kanayan yürekler, kilise mezarlığındaki kuru kemikler ve düşerken insanı kıvrandıran gözyaşları hep beraber, Kral'ın gülümseyişten yoksun ağzıyla çaldığı müziğe göre dans ediyorlar. Ve inan bana dostum John, gelmekle iyi ediyor ve nezaket gösteriyor. Ah, biz erkekler ve kadınlar; bizi farklı yönlere çeken, ama zorla sıkı sıkıya birbirine bağlanmış halatlar gibiyiz. Sonra, gözyaşları gelir ve halatlara yağan yağmur gibi gerer bizi, ta ki, belki de bu gerginlik dayanılamayacak kadar artıp bizi birbirimizden koparana kadar. Ama Kral Kahkaha, güneş ışığı gibi gelir, gerginliği tekrar azaltır ve artık her neyse, işimize gücümüze devam etmeye katlanabiliriz."

Düşüncelerini anlamamış gibi yaparak onu incitmek istemiyordum; ama gülmesinin sebebini henüz anlayamadığım için ona sordum. Bana cevap verirken yüzü sertleşti ve oldukça farklı bir tonda şunları söyledi:

"Ah, her şeyin içindeki acımasız ironi de buydu: Çiçekli taçlarla süslenmiş, teker teker hepimizi, gerçekten ölü olup olmadığını merak ettirecek kadar güzel görünen bu çok sevimli kadın; akrabalarının çoğunun yattığı o ıssız mezarlıkta, o güzel mermer taşın altında yatıyor; onu seven ve onun da sevdiği annesiyle birlikte yatıyor ve kutsal çan, öyle hüzünlü ve öyle ağır bir şekilde "Çın! Çın!" çalıyor; meleklerin beyaz elbiselerini giyinmiş o kutsal adamlar kitap okuyormuş gibi yapıyorlar, ama bütün bu süre boyunca gözlerini bir kez olsun sayfada gezdirmiyorlar ve bizim, hepimizin başı eğik. Peki bütün bunlar ne için? O öldü; ee! Öyle değil mi?"

"Eh, hayatım üstüne yemin ederim, profesör," dedim, "ben bunda gülünecek bir şey göremiyorum. Tuhaf, açıklamanız bunu öncekinden daha zor bir bulmacaya dönüştürüyor. Ama cenaze töreni komik olsa bile, zavallı Arthur ve çektiği acıya ne diyeceksiniz? İşte, onun yüreği kesinlikle parça parça oluyor."

"Kesinlikle. Kanının Lucy'nin damarlarına nakledilmesiyle Lucy'nin gerçekten onun karısı olduğunu söylemedi mi?"

"Evet, bu onun için avuntu verici ve tatlı bir düşünce."

"Kesinlikle. Ama bir güçlük vardı, dostum John. Eğer öyleyse, diğerleri ne olacak? Ho, ho! O zaman bu tatlı genç kız çokeşli oluyor ve ben, zavallı karım, benim için ölmüş, ama kilise yasalarına göre hayattayken, ama aklı yokken, ben bile, bu yok sayılan karım ile iki eşliyim."

"Bunda da gülünç bir yan göremiyorum," dedim; böyle şeyler söylemesi pek de hoşuma gitmemişti. Elini koluma koydu ve şöyle dedi:

"Dostum John, sana acı veriyorsam beni bağışla. İncitebilecekken duygularımı başkalarına göstermedim, yalnızca güvendiğim bir insan olduğun için sana gösterdim, eski dostum. Ben kahkaha atmak istediğimde yüreğimin derinliklerini görebüseydin; kahkaha geldiğinde bunu yapabilseydin ve eğer bunu şimdi, Kral Kahkaha tacını ve ona ait olan her şeyi toplayıp gittiğinde bunu yapabilseydin - çünkü benden çok, çok uzağa gitti ve çok, çok uzun bir zaman için- belki bana herkesten daha çok acırdın."

Sesindeki duygusallık içime dokundu ve ona neden diye sordum. "Çünkü biliyorum!"

Şimdi hepimiz dağıldık ve uzun günler boyunca yalnızlık, her yanı saran kanatlarıyla yuvalarımızın üzerine tüneyecek. Lucy, kum gibi insan kaynayan Londra'dan uzaktaki ıssız bir kilise avlusunda, asil bir ölüm evi olan aile mezarlığında yatıyor; orada hava temiz, güneş Hampstead Tepesi üzerinden doğuyor ve kır çiçekleri diledikleri gibi büyüyebiliyorlar.

Artık bu günlüğü bitirebilirim ve yeni bir günlüğe başlayıp başlamayacağımı yalnız Tanrı bilir. Eğer başlarsam ya da bu günlüğü tekrar açarsam, farklı insanları, farklı olayları anlatmak için olacak; çünkü hayatımın romansının anlatıldığı hikâye burada bitiyor. Yaşam siciminin ucunu tekrar elime almadan önce, üzüntüyle ve umutsuz bir şekilde şöyle diyorum,

SON

Westminster gazetesi," 25 Eylül HAMPSTEAD'TE ESRARENGİZ BİR OLAY

Şu anda Hampstead yöresinde, gazete manşetlerinde "Kensington Dehşeti", "Hançerli Kadın" ya da "Siyahlı Kadın" olarak yer alan hikâyelere paralel gibi görünen bir dizi olay yaşanmaktadır. Son iki üç günde, küçük çocukların evlerinden uzaklaştıkları ya da oyun oynadıkları fundalıktan dönmedikleri pek çok durum yaşandı. Bu olayların her birinde çocuklar başlarına ne geldiğini doğru düzgün anlatamayacak kadar küçüklerdi, ama bahanelerindeki ortak nokta, "güzel kadın" ile birlikte oldukları idi. Kayboldukları anlaşıldığında hep gecenin geç saatleriydi ve iki seferinde çocuklar ertesi günün erken saatlerine kadar bulunamadı. Çevre halkının genel kanısı, kaybolan ilk çocuk, "güzel kadın"ın yürüyüşe çıkmalarını söylediğini anlattığı için, diğer çocukların da bu deyişi alıp, gerektiği zaman bahane olapak kullandıkları yönünde. Şimdilerde küçüklerin en sevdikleri oyunlardan biri de hilelerle birbirlerini kandırmak olduğundan bu daha normal karşılanabilir. Bir muhabirimiz, "güzel kadın"ı taklit etmeye çalışan ufaklıkların son derece komik olduğunu yazıyor. Karikatüristlerimizden bazılarının gerçeklik ile canlandırmayı karşılaştırarak groteskin[7] ironisi[8] konusunda ders alabileceklerini söylüyor. Bu alfresco temsilcilerinin popüler rolünün "güzel kadın" olması, insan doğasının genel prensiplerine uyum gösteriyor. Muhabirimiz naif bir şekilde, "güzel kadın" rolü yapan, hatta öyle olduklarını sanan kötü çocukların yanında, Ellen Terry'nin[9] bile o kadar sevimli bir cazibesi olmadığını söylüyor.

Bununla birlikte, çocuklardan bazıları için muhtemelen bu sorunun ciddi bir yanı da var, gerçekten de geceleyin kaçırılan çocukların hepsinin boğazlarında ufak bir delik ya da yara var. Yaralar bir sıçan ya da küçük bir

köpek ısırığına benziyor ve tek tek bakıldıklarında pek önemli olmasalar da onları hangi hayvan yaraladıysa, kendine özgü bir sistemi ya da yöntemi var gibi görünüyor.

Bölge polisine başıboş dolaşan çocukları -özellikle de çok küçük olanları ve Hampstead Fundalığı civarında dolaşanları- sıkı bir gözlem altında tutmaları ve çevredeki sokak köpeklerinden gözlerini ayırmamaları talimatı verildi.

Westminster gazetesi, 25 Eylül - Çok Özel HAMPSTEAD DEHŞETİ - BİR ÇOCUK DAHA YARALANDI "Güzel Kadın"

Dün gece bir çocuğun daha kaçırıldığını ve ancak sabahleyin geç saatlerde, Hampstead Fundalığı'nın, diğer kısımlarından muhtemelen daha ıssız olan Shooter's Tepesi'ndeki bir karaçalının altında bulunduğunu haber aldık. Çocuğun boğazında diğer vakalarda da görülen küçük yaradan var. Çocuk son derece güçsüzdü ve bir deri bir kemik kalmıştı. Kısmen kendine geldiğinde bu çocuk da "güzel kadın" tarafından kandırılarak kaçırıldığını anlattı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

23 Eylül - Jonathan, geçirdiği kötü geceden sonra, şimdi daha iyi. Yapacak çok işi olmasından çok memnunum; çünkü bunlar aklına korkunç şeyler gelmesini önlüyor ve ah, yeni konumunun sorumlulukları altında çökmediği için çok seviniyorum. Kendine karşı sorumluluklarını yerine getireceğini biliyorum ve şimdi, Jonathan'ımm terfi ettiğini ve üzerine düşen görevlere her açıdan ayak uydurduğunu görmekten ne kadar büyük bir gurur duyuyorum. Geç saatlere kadar, bütün gün dışarıda olacak, çünkü öğle yemeği için eve gelemeyeceğini söyledi. Ev işleri yapıldı, ben de bu fırsattan istifade, yurtdışında yazdığı günlüğünü alıp kendimi odama kilitleyeceğim ve bu günlüğü okuyacağım...

24 Eylül - Dün gece yazacak yürek bulamadım; Jonathan'ın kaydını tuttuğu o korkunç şeyler beni altüst etti. Zavallı sevgilim! İster gerçek olsun, isterse de hayal görmüş olsun; yine de çok acı çekmiş olmalı. Bütün bunların içinde hiç gerçek payı var mı acaba? Bütün bu korkunç şeyleri beyin humması geçirdikten sonra mı yazdı acaba? Yoksa hepsi için bir nedeni var mıydı? Sanırım, hiçbir zaman bilemeyeceğim, çünkü bu konuyu ona açmaya cesaret edemem... Ve dün gördüğümüz o adam! Onu tanıdığından çok emin görünüyordu... Zavallı sevgilim! Sanırım, sinirlerini bozan ve zihnini bir düşünce akışı ile geriye gönderen cenaze oldu... Kendisi bütün bunlara inanıyor. Düğün günümüzde dediklerini hatırlıyorum: "Uykuda ya da uyanık, aklım başımda ya da değil, çok ciddi bir görev beni o acı saatlere geri dönmeye çağırmadıkça..." İçlerinde bir tutarlılık varmış gibi görünüyor. O korkunç Kont'un Londra'ya gelmesi... Eğer bu doğruysa ve milyonlarca kişinin yaşadığı Londra'ya geldiyse... Zorlu görev onu çağırabilir ve karşı karşıya gelirsek bu görevden kaçınmamalıyız... Ben hazırlıklı olacağım. Hemen şu an, daktilomu alıp Jonat- han'ın günlüğünü çözmeye başlayacağım. Böylece, gerekirse başkalarının okuması için de hazır olacağız. Ve gerekirse, belki ben de hazır

olursam, zavallı Jonathan üzülmeyebilir, çünkü onun adına konuşabilirim ve bütün bunlar yüzünden üzülüp endişelenmesini engelleyebilirim. Eğer Jonathan üzerindeki gerginlikten kurtulacak olursa, bana her şeyi anlatmak isteyebilir ve ben de ona sorular sorarak bazı şeyleri ortaya çıkarabilirim, onu nasıl rahatlatabileceğime bakarım.

Mektup, Van Helsing'ten Bayan Harker'a

14 Eylül (Özeldir) Sevgili Hanımefendi, Size yazdığım için beni bağışlamanızı rica ediyorum, çünkü Bayan Lucy Westenra'nın ölümüyle ilgili üzücü haberi size veren kişi olarak çok uzak bir dostunuzum. Lord Godalming'in inceliği sayesinde, Lucy'nin mektuplarını ve evraklarını okuma iznini aldım, çünkü hayati önem taşıyan belli konularda büyük endişelerim vardı. Bu evrakların içinde, sizden gelen ve ikinizin ne kadar iyi dost olduğunuzu, onu ne kadar sevdiğinizi gösteren birkaç mektup buldum. Ah, Bayan Mink, o sevginin hatırı için size yalvarıyorum, bana yardım edin. Başkalarının iyiliği için istiyorum bunu -büyük bir kötülüğü düzeltmek ve tahmin edebileceğinizden çok daha büyük ve korkunç bir sürü sorunu ortadan kaldırmak için- bunlar sizin tahmin edebildiğinizden de büyük olabilir. Sizi görmem mümkün olabilir mi? Bana güvenebilirsiniz. Dr. Seward ve Lord Godalming'in (Bayan Lucy'nin nişanlısı, Arthur'un) dostuyum. Bunu şimdilik herkesten gizli tutmak zorundayım. Bana bu ayrıcalığı verir ve ne zaman, nerede buluşacağımızı söylerseniz, hemen Exeter'e, sizi görmeye gelmeliyim. Affınıza sığınıyorum, hanımefendi. Zavallı Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum ve ne kadar iyi olduğunuzu, kocanızın ne büyük acılar çektiğini biliyorum; bu yüzden size yalvarıyorum, mümkünse, bir zararı dokunmaması için ona bundan bahsetmeyin. Tekrar affınıza sığınıyorum, beni bağışlayın.

Van Helsing Telgraf, Bayan Harker'dan Van Helsing'e

25 Eylül - Yetişebilirseniz, bugün on çeyrek treniyle gelin. Ne zaman gelirseniz, beni görebilirsiniz. Wilhelmina Harker

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

25 Eylül - Dr. Van Helsing'in ziyaret saati yaklaştıkça müthiş heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum, çünkü her nedense bu ziyaretin Jonathan'ın yaşadığı üzücü şeyleri biraz olsun aydınlatacağını umuyorum ve Dr. Van Helsing hastalığı boyunca zavallı Lucy'yle ilgilendiği için bana onunla ilgili her şeyi anlatabilir. Geliş nedeni bu; Lucy ve uyurgezerliği, Jonathan için gelmiyor. Demek, hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyeceğim! Ne kadar aptalım. O korkunç günlük bütün hayal gücümü ele geçirdi ve her şeyi kendi renklerine boyuyor. Elbette ki, Lucy için geliyor. O alışkanlık zavallı dostumu tekrar rahatsız etti ve uçurumdaki o korkunç gece onu hasta etmiş olmalı. Kendi işlerim arasında onun o geceden sonra ne kadar hastalandığını neredeyse unutmuştum. Lucy, Van Helsing'e uçurumdaki uyurgezerlik macerasını ve benim her şeyi bildiğimi anlatmış olmalı ve şimdi Dr. Van Helsing her şeyi anlayabilmek için beni dinlemek istiyor.

Umarım, Bayan Westenra'ya bundan hiç bahsetmemekle iyi etmişimdir; olumsuz bir şey olmasa bile benim herhangi bir hareketim zavallı, sevgili Lucy'ye zarar verdiyse, kendimi hiçbir zaman bağışlayamam. Umarım, Dr. Van Helsing de beni suçlamaz; son günlerde o kadar çok sıkıntı ve endişe yaşadım ki, şu anda daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Sanırım, zaman zaman ağlamak hepimize iyi gelir -yağmurun yaptığı gibi havayı temizler. Belki de beni kaygılandıran dün o günlüğü okumam oldu ve sonra Jonathan bu sabah, bir gün ve bir gece gelmemek üzere şehir dışına gitti, evlendiğimizden beri ilk defa ayrı kalıyoruz. Umarım kendine dikkat eder ve onu üzecek hiçbir şey olmaz. Saat iki ve doktor birazdan burada olacak. Kendisi sormadıkça Jonathan'ın günlüğünden hiç bahsetmeyeceğim. Kendi günlüğümü daktiloya çektiğim için çok memnunum, böylece bana Lucy'yi sorduğu takdirde günlüğü ona verebileceğim; dolayısıyla bana çok soru sormasına gerek kalmayacak. Daha sonra - Doktor geldi ve gitti. Ah, ne tuhaf bir görüşmeydi ve nasıl da başımın dönmesine sebep oluyor! Kendimi rüyada gibi hissediyorum. Bütün bunlar, hatta bir kısmı bile gerçek olabilir mi? İlk önce Jonathan'ın günlüğünü okumasaydım, hiçbir zaman bunu bir olasılık olarak bile görmezdim. Zavallı, zavallı, sevgili Jonathan! Ne çok acı çekti kim bilir. Yüce Tanrım, lütfen bütün bunlar onu yine altüst etmesin. Onu bundan korumaya çalışacağım; ama gözlerinin, kulaklarının ve beyninin onu yanıltmadığını, hepsinin gerçek olduğunu bilmek onun için bir teselli de

olabilir ve ona yardım edebilir -gerçekler ne kadar korkunç ve sonuçları dehşet verici olsa da. Onu üzen şey aklından çıkmayan kuşku olabilir; böylece kuşku ortadan kalktığında -uyanık ya da rüya görüyor olsun, fark etmez- gerçek kanıtlandığında, kendisini daha iyi hissedebilir ve yaşadığı şoka daha kolay katlanabilir. Dr. Van Helsing, Arthur ve Dr. Seward'in dostu olduğuna ve Lucy'ye bakması için onu ta Hollanda'dan getirdiklerine göre zeki olduğu kadar iyi de bir adam olmalı. Edindiğim izlenimlere dayanarak, gerçekten de iyi, nazik ve soylu bir doğası olduğunu hissediyorum. Yarın geldiğinde ona Jonathan'ı soracağım; o zaman, lütfen Tanrım, bütün bu üzüntü ve endişeler iyi bir sonla bitsin. Eskiden röportaj alıştırması yapmanın hoşuma gideceğini düşünürdüm; Jonathan'ın Exeter News gazetesindeki arkadaşı ona böyle bir işte belleğin en önemli şey olduğunu -bazılarını sonradan düzeltmek zorunda kalsanız bile, neredeyse söylenen her sözü tam olarak yazabilmek gerektiğini- söylemiş. Bizimki de ender rastlanabilecek bir röportajdı. Harfi harfine kaydetmeye çalışacağım.

Kapı çalındığı zaman saat iki buçuktu. Bütün cesaretimi topladım ve bekledim. Birkaç dakika sonra Mary kapıyı açtı ve "Dr. Van Helsing" diyerek onu takdim etti.

Yerimden kalkıp reverans yaptım, bana doğru geldi; orta boylu, sağlam yapılı bir adam; geniş, güçlü gövdesinin üzerindeki omuzlan dik; boynu ve başı gövdesinin üzerinde dengeli duruyor. Başının duruş şekli düşünce ve kuvveti simgelediği için insanı ilk görüşte etkiliyor, başı da soylu görünümlü, büyüklüğü iyi ve kulaklarının arka tarafında irileşip genişliyor. Temiz tıraşlı yüzünde, sert, köşeli bir çenesi; geniş, kararlı, hareketli bir ağzı; düzgün ölçüleri, daha çok düz, ama hızla açılıp kapanan ve duyarlı delikleri olan bir burnu var; öyle ki, büyük, çalı gibi kaşları aşağı indiğinde ve ağzı gerildiğinde burun delikleri genişliyor sanki. Alnı, geniş ve güzel, ilk başta neredeyse dümdüz yükseliyor, sonra birbirinden ayrı, iki tümseğin üzerinden arkaya eğiliyor; öyle bir alın ki, kızılımsı saçları üzerinden aşamıyor ve doğal bir şekilde arkaya ve yanlara düşüyor. İri, koyu mavi gözlerinin arasında geniş bir mesafe var ve bu gözler ruh haline göre atik, şefkatli ya da sert olabiliyor. Bana:

"Bayan Harker, değil mi?" dedi. Ben de onaylayarak başımı eğdim.

"Eskiden Bayan Mina Murray idi, değil mi?" diye sürdürdü. Yine başımı eğdim. "Benim görmeye geldiğim, o zavallı çocuk Lucy Westenra'nin arkadaşı, Mina Murray. Bayan Mina, merhumla ilgili olarak sizinle görüşmek için geldim." "Beyefendi," dedim, "Lucy Westenra'nin dostu olduğunuz ve ona yardım ettiğiniz için üzerimde her hakka sahipsiniz." Ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve müşfik bir şekilde şunları söyledi:

"Ah, Bayan Mina, o zavallı, inci gibi kızın arkadaşının iyi biri olması gerektiğini biliyordum, ama daha öğrenmem gereken şeyler varmış."

Konuşmasını nazikçe başını eğerek bitirdi. Ona, beni görmek istemesinin sebebini sordum, hemen anlatmaya başladı:

"Bayan Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum. Beni bağışlayın, ama araştırmaya bir yerlerden başlamak zorundaydım ve soracak kimse yoktu. Sizin Whitby'de onun yanında kaldığınızı biliyorum. Zaman zaman bir günlük tutmuş. Şaşırmanıza gerek yok, Bayan Mina; siz ayrıldıktan sonra başlanmış ve size öykünerek yazılmış. O günlükte, yer yer, sizin onu kurtardığınız bir uyurgezerlik olayına değinilmiş. Bu yüzden büyük bir şaşkınlık içinde kalarak sizi görmeye geldim ve sizden, hatırladığınız kadarıyla bana bu olayı anlatarak büyük bir iyilik yapmanızı rica ediyorum."

"Bu konudaki her şeyi anlatabilirim, sanırım, Dr. Van Helsing."

"Ah, öyleyse olayları ve ayrıntıları aklınızda tutabildiğiniz iyi bir hafızanız var. Genç hanımlarda sık rastlanmaz buna."

"Hayır, doktor, ama o zaman her şeyi yazmıştım. İsterseniz, size yazdıklarımı gösterebilirim."

"Ah, Bayan Mina, minnettar olurum; bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Onu biraz şaşırtmanın cazibesine dayanamadım -sanırım, tadı hâlâ damağımızda kalan ilk elma yüzünden- bu yüzden ona steno ile tuttuğum

günlüğü verdim. Minnettar bir şekilde başını eğerek günlüğü aldı ve şöyle dedi:

"Okuyabilir miyim?"

"İsterseniz," diye cevap verdim elimden geldiğince ağırbaşlı bir tavır takınarak. Günlüğü açtı ve anında suratı asıldı. Sonra ayağa kalktı ve eğildi.

"Ah, siz ne zeki bir kadınsınız!" dedi. "Uzun zamandır Bay Jonathan'ın şükran dolu olması gerektiğini biliyordum; ama şimdi görüyorum ki, karısı da bütûrHyi özelliklere sahip. Bana şeref verip günlüğü okumama yardım eder misiniz? Yazık ki, ben steno bilmiyorum." Bu sırada küçük şakam sona ermişti ve neredeyse kendimden utanmıştım; bu yüzden iş sepetimden daktilo edilmiş kopyayı çıkardım ve ona uzattım.

"Beni bağışlayın," dedim: "Bunu yapmaktan kendimi alamadım; sevgili Lucy'yi sormayı dilediğinizi düşündüm ve beklememeniz için -sırf benim için değil, zamanınızın değerli olacağını düşündüğüm için- daktiloya çektim."

Kâğıtları aldı ve gözleri parladı. "Çok iyisiniz," dedi. "Peki bunu şimdi okuyabilir miyim? Bitirdiğimde size birkaç soru sormak istiyorum."

"Kesinlikle," dedim, "ben öğle yemeği hazırlıklarını yaparken, siz okuyun; sonra yemeğimizi yerken sorularınızı sorabilirsiniz." Eğildi; sırtını ışığa vererek bir sandalyeye yerleşti. Ben, daha çok, o rahatsız olmasın diye öğle yemeğini ayarlamaya giderken sayfaların arasına gömüldü. Geri döndüğümde onu odanın içinde huzursuzca bir aşağı bir yukarı dolaşırken buldum, yüzü heyecandan parıl panldı. Bana doğru koştu ve iki elimi birden tuttu.

"Ah, Bayan Mina," dedi, "size ne kadar çok şey borçlu olduğumu nasıl anlatabilirim? Bu kâğıtlar güneş ışığı gibi. Bana kapılar açıyor.

Bu kadar çok ışıktan sersemledim, gözlerim kamaştı; ama yine de her seferinde ışığın ardından bulutlar yuvarlanarak geliyor. Ama siz anlamıyorsunuz, anlayamıyorsunuz. Ah, ama ben size minnettarım, o kadar zeki bir kadınsınız ki. Hanımefendi," -bunu büyük bir ağırbaşlılıkla söyledi-

"Abraham Van Helsing sizin için ya da sevdikleriniz için bir şey yapabilecekse, bana mutlaka bildireceğinize inanıyorum. Bir dost olarak size hizmet etmek benim için zevk ve şeref olacaktır; bir dost olarak, bütün öğrendiklerimle, bütün yapabileceklerimle, size ve sevdiklerinize yardıma hazır olacağım. Hayatta karanlıklar da vardır, aydınlıklar da ve siz o aydınlıklardan birisiniz. Mutlu ve güzel bir hayatınız olacak ve kocanız size sahip olduğu için mutlu olacak."

"Ama doktor, bana çok fazla iltifat ediyorsunuz ve beni tanımıyorsunuz bile." "Sizi tanımıyor muyum? Ben, bunca yıl yaşayan ve tüm hayatım boyunca erkekleri ve kadınları inceleyen ben; beyni ve ona ait her şeyi ve ardından gelen her şeyi özel ilgi alanım yapan ben! Ayrıca büyük bir iyilik yaparak benim için yazdığınız günlüğünüzü okudum ve her satırından içtenlik okunuyor. Zavallı Lucy'ye evliliğinizi ve güveninizi anlatan o tatlı mektubunuzu okuyan ben, sizi tanımıyorum, öyle mi? Ah, Bayan Mina, iyi kadınlar bütün hayatlarını ve meleklerin okuyabileceği o şeyleri, gün gün, saat saat, dakika dakika anlatırlar ve biz erkekler içimizde meleklerin gözlerinden bir şeyler taşımak isteriz. Kocanız soylu bir insan ve siz de soylusunuz, çünkü güveniyorsunuz ve güven kötü bir kişilikte barınamaz. Ya kocanız, bana ondan bahsedin. Sağlığı iyi mi? Humma tamamen geçti mi, şimdi güçlü ve sağlıklı mı?" Burada ona Jonathan'la ilgili sorular sormamı sağlayacak bir fırsat gördüm ve şöyle dedim: "Neredeyse tamamen iyileşti, ama Bay Hawkins'in ölümü onu çok üzdü."

Araya girdi: "Ah, evet, biliyorum, biliyorum. Son iki mektubunuzu okudum." Devam ettim: "Bunun onu sarstığını düşünüyorum, çünkü geçen perşembe şehre gittiğimizde bir çeşit şok yaşadı."

"Bir şok mu, hem de beyin hummasından bu kadar kısa bir süre sonra! İyi olmamış.

Ne tür bir şoktu bu?"

"Ona korkunç şeyleri hatırlatan, beyin humması geçirmesine sebep olan birisini gördüğünü sandı." Ve burada bütün her şey beni bir telaşa boğdu. Jonathan'a duyduğum merhamet, onun yaşadığı dehşet, günlüğündeki o korkunç gizem ve o zamandan beri beni bırakmayan korku, hepsi karmakarışık bir şekilde ağzımdan döküldü. Sanırım, isteriye kapıldım,

çünkü kendimi dizlerimin üzerine attım, iki elimi birden ona doğru kaldırarak kocamı tekrar iyi etmesi için yalvardım. Ellerimi tuttu, beni ayağa kaldırıp kanepeye oturttu ve kendisi de yanıma oturdu; elimi elinde tuttu ve bana, ah, sonsuz bir tatlılıkla şunları söyledi: "Benim hayatım çorak ve yalnız; o kadar çok çalışıyorum ki, dostluklar için vaktim kalmıyor, ama dostum John Seward beni buraya çağırdığından beri o kadar çok iyi insan tanıdım ve öyle bir soyluluk gördüm ki, ne kadar yalnız bir hayat sürdüğümü -ve bu ilerleyen yaşlarımda daha da arttı- her zamankinden daha fazla hissediyorum. Bu yüzden, buraya size karşı büyük bir saygı duyarak geldiğime inanın ve siz bana umut verdiniz -umut, aradığım şeyde değil, ama hayatı mutlu kılacak kadınların hâlâ var olduğunu görmekten doğan umut- hayatları ile, doğacak çocuklara iyi örnek olabilecek iyi kadınlardansınız. Burada size faydam dokunabileceği için mutluyum; çünkü eğer kocanızın bir hastalığı varsa, bu hastalık benim çalışma alanım ve deneyimlerim dahilindedir. Size, onun için elimden gelen her şeyi -onun güçlü ve mert bir hayat yaşaması için ve sizin de mutlu bir ömür sürmeniz için gereken her şeyi- seve seve yapacağıma söz veriyorum. Şimdi yemek yemelisiniz. Çok heyecan yaşadınız ve belki aşın endişelisiniz. Sizi bu kadar solgun görmek kocanız Jonathan'ın hoşuna gitmeyecektir ve sevdiği kişide hoşuna gitmeyen şeyler görmek onun için iyi olmaz. Bu yüzden, onun hatırı için yemek yiyip gülümsemelisiniz. Bana Lucy ile ilgili her şeyi anlattınız ve şimdi sizi üzmesin diye bundan bahsetmeyeceğim. Bu gece Exeter'de kalacağım, çünkü bana anlattıklarınız üzerine uzun uzun düşünmek istiyorum ve düşündükten sonra izin verirseniz size sorular soracağım. Ve sonra, siz de bana, elinizden geldiğince kocanız Jonathan'ın sorununu anlatabilirsiniz. Ama henüz değil. Şimdi yemek yemelisiniz; ondan sonra bana her şeyi anlatırsınız."

Öğle yemeğinden sonra, öfurma odasına geri döndüğümüzde bana şunları söyledi: "Şimdi bana onunla ilgili her şeyi anlatın." Sıra bu büyük, eğitimli adamla konuşmaya gelince, benim zayıf bir budala ve Jonathan'ın da deli olduğunu düşüneceğinden korkmaya başladım -o günlük o kadar tuhaf ki- ve devam etmek konusunda tereddüde düştüm. Ama çok tatlı ve nazikti; bana yardım etmeye söz vermişti, bu yüzden ona güvenip anlatmaya başladım:

"Dr. Van Helsing, size anlatacaklarım o kadar tuhaf ki, bana ya da kocama gülmemelisiniz. Dünden beri bir çeşit kuşku içinde kıvranıyorum, bana karşı nazik davranmalısınız ve bazı çok tuhaf şeylere yan inanmış olduğum için beni aptal sanmamalısınız." Bana hem tavırları hem de sözleriyle güven verdi:

"Ah, canım, burada olma nedenimin ne kadar tuhaf olduğunu bilseydiniz, gülecek olan siz olurdunuz. Ben, ne kadar tuhaf olursa olsun, kimsenin inançlarına gülmemeyi öğrendim. Zihnimi her zaman açık tutmaya çalışmışımdır ve zihni kapatacak şeyler hayatın sıradan olayları değil, tuhaf şeylerdir, sıradışı şeylerdir, insanın deli mi, akıllı mı olduğundan kuşku duymasına sebep olan şeylerdir."

'Teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim! Zihnimden büyük bir ağırlık aldınız. Eğer bana izin verirseniz, size okumanız için bir evrak vereceğim. Uzun bir şey, ama ben onu daktiloya çektim. Bu evrak size benim ve Jonathan'ın sorunu hakkında fikir verecek. Yurtdışındayken tuttuğu günlüğün ve orada olup bitenlerin bir kopyasıdır. İçinde yazanlardan bahsetmeye cesaret edemiyorum; siz kendiniz okuyup karar verin. Ve sonra, görüştüğümüzde, belki de bana ne düşündüğünüzü söyleyerek büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Söz veriyorum," dedi ben ona kâğıtları verdiğimde; "Yarın sabah, elimden geldiğince erken bir saatte gelip sizi ve kocanızı göreceğim, izin verirseniz." "Jonathan on bir buçukta burada olacak; bize öğle yemeğine gelip onu o zaman görmelisiniz; ekspres 3.34 trenini yakalayabilirsiniz, sizi sekizden önce Paddington'da bırakır." Tren saatlerini hiç düşünmeden söyleyivermeme şaşırmıştı; haliyle acelesi olması durumunda Jonathan'a yardımcı olabilmek için Exeter'e gelip giden bütün trenleri ezberlediğimi bilmiyordu.

Böylece kâğıtları da yanına alıp gitti ve ben buraya oturup düşünmeye başladım; düşünüyorum ama ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Mektup (el yazısıyla) Van Helsing'ten Bayan Harker'a

25 Eylül, saat 6

Sevgili Bayan Mina,

Kocanızın fevkalade günlüğünü okudum. İç huzuruyla uyuyabilirsiniz. Garip ve korkunç, ama gerçek! Hayatım üzerine yemin Kensington Bahçeleri yakınındaki Londra ortabatı tren istasyonu. edebilirim. Başkalan için daha kötü şeyler de olabilir, ama kocanız ve sizin için korkacak bir şey yok. Kocanız soylu bir insan; size erkeklerle ilgili birikimime dayanarak söyleyeyim ki, o duvardan aşağı inip o odaya gitmesi -evet, hem de iki kezsarsıntı sonucu beyin hasarı görmüş birinin yapacağı şey değildir. Beyni de, yüreği de sağlam, onu görmeden bile bunun üzerine yemin edebilirim; dolayısıyla huzur içinde olun. Ona başka konularda soracak çok şeyim var. Bugün sizi görmeye geldiğim için çok mutluyum, çünkü birdenbire o kadar çok şey öğrendim ki, gene sersemledim; her zamankinden daha fazla sersemledim ve düşünmek zorundayım. En içten saygılarımla, Abraham Van Helsing Mektup,

Bayan Harker'dan Van Helsing'e 25 Eylül, saat 6:30

Sevgili Dr. Van Helsing,

Üstümden büyük bir yük kaldıran nazik mektubunuz için binlerce kez teşekkür ediyorum. Ve yazılanlar doğruysa, dünyada ne korkunç şeyler var ve o adam, o canavar gerçekten Londra'daysa, bu ne dehşet verici bir şey! Düşüncesi bile beni korkutuyor. Şu anda Jonathan'dan bir telgraf aldım, Launceston'dan,[10] bu akşam 6:25'te ayrılacağını ve 10:18'de burada olacağını söylüyor, yani bu gece korkmamı gerektirecek bir şey yok. Bu yüzden, yarın öğle yemeğine gelmek yerine sabah sekizde kahvaltıya gelir misiniz, sizin için çok erken olmayacaksa? Aceleniz varsa, 10:30 treniyle şehirden ayrılabilirsiniz, bu trenle saat 2:35'te Paddington'da olursunuz. Cevap yazmayın, eğer sizden haber almazsam, bunu kahvaltıya geleceğiniz şeklinde yorumlayacağım.

Bana güvenin, Sadık ve minnettar dostunuz, Mina Harker

JONATHAN HARKERIN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül - Bu günlüğe bir daha hiçbir zaman yazmayacağımı düşünmüştüm, ama zamanı geldi. Dün gece eve geldiğim zaman Mina

akşam yemeğini hazırlatmıştı ve yemek yerken bana Van Helsing'in ziyaretini, ona iki günlüğün kopyasını verdiğini ve benim için ne kadar endişelendiğini anlattı. Bana doktorun bütün yazdıklarımın doğru olduğunu söyleyen mektubunu gösterdi. Bu mektup beni başka bir insan haline getirdi sanki. Beni yıkan, bütün her şeyin gerçek olup olmadığı şüphesiymiş. Kendimi güçsüz, karanlıkta ve güvensiz hissediyordum. Ama şimdi bildiğim için korkmuyorum, Kont'tan bile. Demek ki, planladığı gibi Londra'ya gelmeyi başarmış ve gördüğüm oymuş. Gençleşmiş, ama nasıl? Eğer Mina'nın söylediği gibi bir şeyse, onun maskesini düşürecek ve onu arayıp bulacak olan kişi Van Helsing'dir. Geç saatlere kadar oturduk ve bundan konuştuk. Mina giyiniyor, ben de birkaç dakika içinde otele gideceğim ve Van Helsing'i getireceğimi sanırım, beni görünce şaşırdı. Bulunduğu odaya girip kendimi tanıttığımda omzumdan tutup yüzümü ışığa çevirdi ve dikkatli bir şekilde inceledikten sonra şöyle dedi:

"Ama Bayan Mina bana hasta olduğunuzu, bir şok geçirdiğinizi söyledi." Bu müşfik, güçlü yüzlü yaşlı adamın karımdan "Bayan Mina" diye bahsetmesi garibime gitti. Gülümsedim ve şöyle dedim:

"Hastaydım gerçekten ve bir şok yaşadım; ama beni daha şimdiden iyileştirdiniz."

"Peki nasıl?"

"Dün gece Mina'ya gönderdiğiniz mektupla. Kuşku içindeydim, o zamanlar her şeyin üzerinde düşsel bir hava vardı ve neye güveneceğimi bilmiyor, kendi duyularımın tanıklığına bile güvenemiyordum. Neye güveneceğimi bilmediğim için, ne yapacağımı da bilmiyordum; bu yüzden de tek yapabildiğim bugüne kadar alıştığım yaşam tarzım olan çalışmaya tutunmaktı. Bu alışkanlığın da artık bana bir yaran dokunmuyordu ve kendime bile güvenemiyordum. Doktor, her şeyden, kendinizden bile şüphe etmenin ne demek olduğunu bilemezsiniz. Hayır, bilemezsiniz; sizinki gibi kaşlarla bu mümkün değil!" Hoşnut görünüyordu ve şunları söylerken gülümsedi:

"Demek bir fîzyonomsunuz! Burada her saat başı yeni bir şeyler öğreniyorum. Size kahvaltıya memnunlukla geliyorum ve ah, beyefendi, yaşlı bir adamın övgüsünü bağışlarsınız herhalde, ama karınız dolayısıyla

çok şanslısınız." Onun Mina'yı övmesini koca bir gün boyunca dinleyebilirdim, bu yüzden yalnızca başımı salladım ve sessizce durdum.

"O, Tanrı'nın, biz erkeklere ve diğer kadınlara girebileceğimiz bir cennet olduğunu, onun ışığının dünyaya vurduğunu göstermek için kendi eliyle yaptığı, Tanrı'nın kadınlarından biri. Öyle dürüst, öyle tatlı, öyle asil, öyle mütevazı

-ve bu, söylememe izin verin, onca şüpheci ve bencil olan bu çağda büyük şeydir. Zavallı Bayan Lucy'ye yazılan bütün mektupları okudum ve bazıları sizden bahsediyordu, bu yüzden, bir süredir sizi, başkalarının bilgisi aracılığıyla tanıyorum, ama sizin gerçek kimliğinizi dün gece öğrendim. Bana elinizi verirsiniz, değil mi? Ve kalan hayatımız boyunca dost olalım."

El sıkıştık, o kadar içten ve o kadar nazikti ki, boğazım düğümlendi.

"Peki şimdi," dedi, "sizden biraz yardım isteyebilir miyim? Yapacak çok büyük bir görevim var ve bilmekle başlıyor. Bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Bana Transilvanya'ya gitmenizden önce neler olduğunu anlatır mısınız? Daha sonra, sizden daha fazla, daha farklı türde yardım isteyebilirim; ama başlangıç için bu yeterli olacaktır."

"Bakın, beyefendi," dedim, "yapmak zorunda olduğunuz şey Kontla mı ilgili?" "Evet," dedi ciddi bir tavırla.

"O zaman bütün kalbim ve ruhumla yanınızdayım. 10:30 treniyle gideceğiniz için onları okumaya vaktiniz olmayacak; ama size bir tonıar evrak getireceğim. Bunları yanınıza alabilir ve trende okuyabilirsiniz." Kahvaltıdan sonra onunla istasyona gittim. Ayrılırken şöyle dedi: "Belki sizi çağırırsam şehre gelirsiniz ve Bayan Mina'yı da getirirsiniz."

"Ne zaman isterseniz ikimiz de geliriz," dedim.

Ona sabah gazetelerini ve önceki gecenin Londra gazetelerini aldım; trenin kalkmasını bekleyip vagonun penceresinden konuştuğumuz sırada gazeteleri karıştırıyordu. Birdenbire gözü gazetelerden birindeki -Westminster gazetesindeki- bir şeye ilişti ve yüzü bembeyaz oldu. Kendi kendine "Mein Gott! Mein Gotti Bu kadar çabuk! Bu kadar çabuk!" diye

söylenerek bir haberi dikkatlice okudu. Varlığımı unutmuş görünüyordu. Tam o sırada trenin düdüğü çaldı ve tren hareket etti. Bu onu kendine getirdi ve pencereden eğilerek elini salladı ve seslendi: "Bayan Mina'ya sevgiler; en kısa sürede size yazacağım."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül - Gerçekten de son diye bir şey yok. "Son" dediğim günden beri bir hafta bile geçmedi ve ben tekrar yazmaya ya da daha doğrusu aynı kayda devam etmeye başladım. Bu öğleden sonraya kadar, neler olduğu konusunda düşünmem için hiçbir nedenim yoktu. Renfield, esas olarak, her zamanki kadar aklı başındaydı. Sinek işini bitirmiş ve örümceklere merak sarmıştı; bu yüzden de bana herhangi bir sorun çıkarmıyordu. Arthur'dan pazar günü yazılmış bir mektup aldım ve bu mektuptan, acısına sabırla katlandığını anladım. Quincey Morris onunla birlikteydi ve bunun çok yardımı dokunuyor, çünkü kendisi çok neşeli bir insandır. Quincey de bana bir iki satır yazmış ve ondan da, Arthur'un eski neşesini kısmen kazanmaya başladığını öğrendim; bu yüzden onlar açısından içim rahat. Bana gelince; eskiden duyduğum şevkle kendimi işime veriyordum, bu yüzden zavallı Lucy'nin bende bıraktığı yaranın kabuk bağlamaya başladığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Bununla birlikte, her şey yeniden başladı ve sonunun ne olacağını ancak Tanrı bilir. Van Helsing'in de bildiğine dair bir inancım var; ama her seferinde, ancak merak uyandıracak kadarını açıklıyor. Dün Exeter'e gitti ve bütün gece orada kaldı. Bugün geri döndü ve aşağı yukarı saat beş buçukta odaya neredeyse dalarak girdi ve dün gecenin Westminster gazetesini elime sıkıştırdı.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diyerek geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. Gazeteye göz gezdirdim, çünkü ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım; ama gazeteyi elimden aldı ve Hampstead'te, kandırılıp kaçırılan çocuklarla ilgili bir habere işaret etti. Benim için pek bir şey ifade etmiyordu, ta ki, boğazlarındaki, delik gibi küçük yaraları tarif eden bir bölüme gelinceye kadar. Aklıma gelen bir fikir beni sarstı ve başımı kaldırdım. "Ee?" dedi.

"Zavallı Lucy'ninkilere benziyor."

"Peki bundan ne gibi bir sonuç çıkarıyorsun?"

"Yalnızca ortak bir sebep olduğunu. Lucy'yi yaralayan şey her neyse, onları da yaralamış." Verdiği cevabı pek anlamadım: "Bu dolaylı olarak doğru; doğrudan değil."

"Ne demek istiyorsunuz, profesör?" diye sordum. Ciddiyetini hafife alma eğilimindeydim -ne de olsa, yakıp kavuran, mahveden endişelerden dört gün boyunca uzak kalmak ve dinlenmek insanın moralini düzeltiyor -ama yüzündeki ifadeyi görünce kendime geldim. Yüzü, hiçbir zaman, zavallı Lucy ile ilgili umutsuzluğumuzun ortasında bile, bu kadar sert görünmemişti.

"Bana anlatın!" dedim. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve elimde, bir varsayımda bulunabileceğim hiçbir veri yok."

"Dostum John; bana, zavallı Lucy'nin neden öldüğüne dair şüphelendiğiniz bir şey olmadığını mı söylemek istiyorsunuz; yalnızca olayların değil, benim de verdiğim onca ipucundan sonra?"

"Çok fazla kan kaybının ardından gelen sinirsel bitkinlikten öldü."

"Peki o kan nasıl kaybedildi?" Kafamı iki yana salladım. Öne doğru bir adım attı ve yanıma oturup devam etti:

"Sen akıllı bir adamsın, dostum John; iyi mantık yürütürsün, cesur ve kıvrak bir zekân var; ama aşın önyargılısın. Gözlerinin görmesine, kulaklarının duymasına izin vermiyorsun ve günlük hayatının dışında kalan şeyler senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Anlayamayacağın, ama yine de var olan şeyler olabileceğini; bazı insanların ötekilerin göremeyeceği şeyleri görebileceğini düşünmüyor musun? Ama bir insanın gözleri ile izlenmemesi gereken eski ve yeni şeyler vardır, çünkü öbür insanların onlara anlattığı şeyleri bilirler ya da bildiklerini sanırlar. Ah, bilimimizin hatası da bu; her şeyi açıklamak istiyor ve açıklayamazsa da açıklanacak bir şey olmadığını söylüyor. Ama yine de her gün çevremizde, kendilerini yeni sanan türedi inançların doğduğunu görürüz; kendilerini yeni sayıyorlar, ama genç görünmeye çalışan köhnemiş inançlar onlar; operadaki güzel kadınlar gibi. Şimdi senin beden değiştirmeye inanmadığını farz ediyorum. Hayır

mı? Cisimleşmeye de. Hayır mı? Astral bedenlere de. Hayır mı? Ne de düşünce okumaya. Hayır mı? Hipnotizmaya da..."

"Evet," dedim. "Charcot[11] bunu oldukça iyi bir biçimde kanıtladı." Gülümseyerek devam etti: "O zaman bu konuda ikna oldun. Değil mi? Ve elbette bunun nasıl olduğunu arılayabiliyorsun ve büyük Charcot'nun -yazık ki, artık yaşamıyor- fikirlerini, hipnotize ettiği hastanın ruhuna dek takip edebiliyorsun. Hayır mı? O zaman, dostum John, bunu sadece gerçeği kabul ettiğin ve öncülden sonuca giden yolun boş olmasına izin verdiğin şeklinde yorumlayabilir miyim? Hayır mı? O zaman bana söyle -çünkü ben bir beyin uzmanıyım- nasıl oluyor da hipnotizmayı kabul ettiğin halde düşünce okumayı reddediyorsun? Sana şunu söyleyeyim dostum, bugün elektrik biliminde, elektriği keşfeden - bundan kısa bir süre sonra da büyücü diye yakılan- adamların kendileri tarafından bile saçma sapan olarak görülecek şeyler yapılıyor. Hayatta daima esrarengiz şeyler vardır. Peki o zaman, Metuşelah[12] dokuz yüz yıl ve ihtiyar Parr[13] da yüz altmış yıl yaşamışken zavallı Lucy, damarlarında dört erkeğin kanı dolaşırken, bir gün bile yaşayamıyor! Çünkü, bir gün daha yaşasaydı, onu kurtarabilirdik. Yaşamla ölümün bütün sırlarını biliyor musun? Karşılaştırmalı anatomiyi tamamen biliyor musun ve neden bazı insanlarda hayvani yanlar olduğunu, bazılarında olmadığını söyleyebilir misin? Bana neden bazı örümcekler o kadar küçükken, o kadar kısa sürede ölürken, bir örümceğin nasıl yüzyıllarca eski İspanyol Kilisesi'nin kulesinde yaşadığını, büyüdüğünü, büyüdüğünü ve aşağı indiği zaman tüm kilise lambalarının yağını içebildiğim söyleyebilir misin? Bana Pampalar'da, evet, Pampalar'da ve başka yerlerde yarasaların geceleyin gelip sığırların ve atların damarlarına yapışmalarını, damarlarındaki kanı emmelerini açıklayabilir misin? Batı denizlerindeki bazı adalarda bütün gün boyunca ağaçlarda asılı duran yarasaları -öyle ki bunları görenler dev cevizlere ya da bezelyelere benzediklerini söylüyorlar- ve bunların, hava sıcak olduğu için güvertede uyuyan denizcilere saldırmalarını ve sonra sabahleyin bu denizcilerin Bayan Lucy kadar bembeyaz bir halde, ölü bulunduklarını nasıl açıklayabilirsin?"

"Aman Tanrım!" dedim, irkilerek. "Profesör, bana Lucy'nin böyle bir yarasa tarafından ısıtıldığını ve burada, Londra'da, on dokuzuncu yüzyılda

böyle bir şey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?" Susmam için elini salladı ve devam etti:

"Bana kaplumbağaların neden insanlardan nesillerce uzun yaşadığını; fillerin bir sürü hanedan görene kadar yaşamaya devam ettiğini ve papağanların, bir kedi ya da köpek tarafından ısınlmadıkça ya da başka bir hastalığa uğramadıkça neden asla ölmediğini söyleyebilir misin? Her çağda ve her yerde, izin verildiği sürece hep yaşamaya devam edecek olan birkaç insan olduğuna; hiçbir zaman ölmeyecek adam ve kadınlar olduğuna neden inanıldığını söyleyebilir misin? Binlerce yıl kayalıkların arasında saklanan ya da onu dünyanın gençliğinden beri ayakta tutan küçük bir deliğe gizlenen kara kurbağalan olduğunu hepimiz -bilim bu olaya kefil olduğu için- biliyoruz. Hint fakiri kendini öldürüp gömülüyor, mezarı mühürlenip üzerine tohum ekiliyor ve bu tohum biçilip kaldırıldıktan sonra ve hatta bu iş defalarca tekrarlandıktan sonra adamlar gelip hiç kırılmamış mühürü açıyorlar ve orada Hint fakirini, hiç ölmemiş gibi buluyorlar, kalkıp önceki gibi yürüyor; bunu nasıl açıklayacaksın?" Burada sözünü kestim. Kafam karışmaya başlamıştı; kafamı doğanın gariplikleri ve olası gizleriyle öyle doldurmuştu ki, hayal gücüm tutuşmuştu. Uzun süre önce Amster- dam'daki çalışmam sırasında yaptığı gibi bana bir ders verdiğine dair belli belirsiz bir düşünce vardı aklımda; ama o zamanlar, düşüncelerinin izini sürebilmem için bana ders konusunu da söylerdi. Şimdiyse yardım etmiyordu, ama yine de söylediklerini takip edebilmek istiyordum, bu yüzden şöyle dedim: "Profesör, bırakın, tekrar gözde öğrenciniz olayım. Bana tezinizi söyleyin ki, siz devam ederken bilginizi buna uygulayabileyim. Şu anda aklım deli gibi bir yerden bir yere koşturuyor, düşüncelerinizi aklı başında biri gibi takip edemiyorum. Kendimi sisli bir bataklıkta yalpalayarak ilerlemeye çalışan bir çaylak gibi hissediyorum, nereye gittiğimi bilmeden, körlemesine bir çimen tepeciğinden öbürüne atlayıp duruyorum."

"Bu güzel bir benzetme," dedi. "Peki, sana söyleyeceğim. Benim tezim şu:

İnanmanı istiyorum."

"Neye?"

"İnanamayacağın şeylere. Şöyle bir örnek vereyim. Bir keresinde bir Amerikalı'nın[14] inancı şöyle tanımladığını duymuştum: 'İnanç, bizi gerçek olmadığını bildiğimiz şeylere inandıran şeydir.' Adamın kastettiğini anlayabiliyorum. Açık fikirli olmamız gerektiğini, küçük bir taşın bir treni yoldan çıkarması gibi, küçücük bir doğru parçasının büyük bir doğrunun çağlamasını engellememesi gerektiğini anlatmak istiyordu. İlk önce küçük gerçeği elde ettik. Güzel! Onu aklımızda tutar ve bu bilgiye değer veririz; ama yine de onun evrenin tüm gerçekliği olduğunu düşünmeyiz."

"Öyleyse, önceki kanaatlerimin, garip bir meseleyle ilgili olarak algımın önünü tıkamasına izin vermememi istiyorsunuz. Dersinizi doğru anlamış mıyım?"

"Ah, hâlâ en gözde öğrencimsin. Sana ders vermeye değer. Şimdi anlamaya istekli olarak, anlamaya giden ilk basamağı geçmiş oldun. Demek, o çocukların boğazlarındaki küçük deliklerin, Bayan Lucy'nin boğazındakileri yapan şey tarafından yapıldığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Sanırım, öyle."

Ayağa kalktı ve ciddi bir tavırla şöyle dedi:

"O zaman, yanılıyorsun! Ah, öyle olsaydı keşke! Ama yazık ki, değil! Daha kötü, çok, çok daha kötü."

'Tanrı adına, Profesör Van Helsing, ne demeye çalışıyorsunuz?" diye haykırdım.

Kendisini umutsuzca bir hareketle sandalyeye attı ve dirseklerini masaya dayadı, elleriyle yüzünü örterek şöyle dedi: "Onları Bayan Lucy yaptı!"

[1] Zaman zaman bir ölünün yasını tutmak için küçük bir kilise olarak kullanılan yer.

[2] Lord George Byron'ın Gâvur şiiri, 72. satır.

[3] Hyde Park. Westminster'da yaklaşık 350 dönüm arazi üzerine kurulan, Kensington Bahçeleri'nin bitişiğindeki, Londra'nın en büyük açık alanlarından biri.

[4] Hyde Park'ta at binicileri için ayrılmış, Rotten Row adındaki geniş yol.

[5] Londra'nın merkezindeki bir semt.

[6] Hyde Park'ın doğu ucunun karşısındaki küçük bir park.

[7] Grotesk: Kaba gülünçlüklerden, tuhaf ve olmayacak şakalaşmalardan yararlanan, karşıt görüntüleri, bağdaşmaz durumları şaşırtıcı biçimde birleştiren güldürü biçimi.

[8] Alay, alaycılık. Düşündüğünü alay amacıyla tersine bir anlatımla söyleme.

[9] 1878den itibaren Henry Irving için en ünlü başrol oyuncularından olan ve Shakespeare oyunlarındaki rolleri ustalıkla oynayan İngiliz aktris (1847-1928).

[10] Exeter'den yaklaşık olarak elli mil uzaklıktaki Cornwall'daki bir pazar şehri.

[11] Jean Martin Charcot (1825-1893): Sinir sistemi hastalıkları üzerine çalışan Fransız nörolog; skleroz, lokomotor ataksiya, isteri ve yaşlılık hastalıkları üzerine çalışmalarıyla tanınır; Paris'te belli zihinsel hastalıkların beyinde sebep olduğu fiziksel değişimler üzerine çalışmıştır. Öğrencilerinden biri de Sigmund Freud'dur.

[12] Eski Ahit'te; Tufan'dan önceki bir İbrani hükümdarı. 969 yıl yaşamış olmasıyla uzun ömrün simgesi olarak anılmaktadır.

[13] 1483-1635 yılları arasına yaşadığı düşünülen efsanevi figür, Thomas Parr. Ancak bu efsane büyük ihtimalle, tek bir kişiden değil aynı ismi taşıyan farklı nesilden kişiler dolayısıyla doğmuştur.

[14] Bu Amerikalı on dokuzuncu yüzyıl roman ve mizah yazan Mark Twain olabilir ve deyiş de Pudd'nhead Wilson's New Calender adlı eserinden alınmıştır: "İnanç öyle olmadığını bildiğiniz şeye inanmaktır."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Bir süre, keskin bir öfkeye kapıldım; Dr. Van Helsing sanki yaşarken Lucy'ye tokat atmış gibi hissettim. Hızla masaya vurdum ve şöyle diyerek ayağa kalktım:

"Dr. Van Helsing, siz çıldırdınız mı?" Başını kaldırıp bana baktı ve yüzündeki şefkat, her nedense beni hemen sakinleştirdi. "Keşke deli olsaydım!" dedi. "Bunun gibi gerçeklerle karşılaştırıldığında deliliğe katlanmak daha kolaydır. Ah, dostum, lafı neden o kadar dolaştırdığımı, böyle basit bir şeyi sana söylememin neden o kadar uzun sürdüğünü sanıyorsun? Senden nefret ettiğim için mi, senden bütün hayatım boyunca nefret ettiğim için mi? Sana acı vermek istediğim için mi? Şimdi bu kadar geç olmuşken, hayatımı kurtardığın, beni korkunç bir ölümden kurtardığın için senden intikam almak mı istiyordum? Ah hayır!"

"Beni bağışlayın," dedim. Devam etti:

"Dostum, bunun sebebi bu haberi sana yavaş yavaş vermek istememdi, çünkü senin o tatlı kıza âşık olduğunu biliyordum. Ama şimdi bile inanmanı beklemiyorum. Böylesine soyut bir gerçeği hemen kabul etmek öyle zordur ki, hep bunun "imkânsız" olduğuna inanırken, böyle bir şeyin mümkün olmasından bile kuşku duyarız; Bayan Lucy'nin durumunda olduğu gibi böyle üzücü, somut bir gerçeği kabul etmek ise daha da zordur. Bu gece gidip bunu kanıtlayacağım. Benimle gelmeye cesaretin var mı?" Afalladım. Bir erkek böyle bir gerçeğin kanıtlanmasını istemez; Byron kıskançlık durumunu bunun dışında tutmuştur. Ve en çok tiksindiği gerçeği kanıtladı.[1]

Tereddüdümü gördü ve şöyle dedi: "Basit bir mantık, bu sefer sisli bir havada bir çimen tepeciğinden öbürüne atlayan deli mantığı falan yok. Eğer doğru değilse, o zaman bu sınama içimizi ferahlatacaktır; en kötü ihtimalle hiçbir zararı olmayacaktır. Eğer doğruysa! Ah, işte dehşet burada başlıyor; ama bu dehşetin kendisi amacımı gerçekleştirmeme yardım edecektir, çünkü bunun için biraz inanca ihtiyaç var. Gel, sana niyetimin ne olduğunu anlatayım; ilk önce hemen gidip hastanedeki o çocuğu göreceğiz. Gazetenin söylediğine göre, çocuğun yattığı Kuzey Hastanesi'nde çalışan Dr. Vincent, arkadaşım oluyor ve sanırım, senin de arkadaşın, çünkü Amsterdam'da aynı sınıftaydınız. İki arkadaşına izin vermese bile, iki bilim adamının bu vakayı görmesine izin verecektir. Ona sadece vakayı öğrenmek istediğimizden başka bir şey söylemeyeceğiz. Ve sonra..." "Ve sonra?" Cebinden bir anahtar çıkardı ve yukarı kaldırdı. "Ve sonra, sen ve ben, geceyi Lucy'nin yattığı kilise avlusunda geçireceğiz. Bu, mezarın kapısını kilitleyen anahtar. Arthur'a vermek için mezarcıdan almıştım." İçime bir sıkıntı çöktü, çünkü bizi korkunç bir sınavın beklediğini hissediyordum. Ama elimden bir şey gelmezdi, bu yüzden bütün cesaretimi topladım ve acele etmemizin iyi olacağını söyledim; çünkü vakit öğleyi geçiyordu...

Çocuğu uyanık bulduk. Uyuyup bir şeyler yemişti ve durumu tamamıyla iyiye gidiyordu. Dr. Vincent boğazındaki sargıyı çıkardı ve bize yaralan gösterdi. Bunların Lucy'nin boğazındakilere benzediği konusunda yanılıyor olamazdık. Daha küçüktüler ve kenarları daha taze görünüyordu; o kadar. Vincent'a bu deliklerin sebebini neye bağladığını sorduk ve bir hayvan, belki sıçan ısırığı olması gerektiğini söyledi; ama ona kalırsa, bunların Londra'nın kuzey tepelerinde çok fazla bulunan yarasalardan biri tarafından yapıldığını düşünmeye eğilimliydi. "Bir sürü zararsız yarasanın arasında," dedi, "güneyden gelen, daha zararlı türlere ait birkaç vahşi yarasa olabilir. Denizcinin biri eve yanında bir tane getirmiş ve hayvan kaçmayı başarmış olabilir; hatta hayvanat bahçesinden genç bir yarasa kaçmış ya da bir tanesi oradan bir yarasa ile çiftleşmiş olabilir. Böyle şeyler oluyor, siz de biliyorsunuz. Daha on gün önce bir kurt kaçtı ve sanırım, bu tarafa gelmiş. Bir hafta sonra da bu 'güzel kadın' korkusu her tarafı sarmadan önce çocuklar kırda ve civardaki bütün sokaklarda Kırmızı Başlıklı Kız'cılık oynamaktan başka bir şey yapmıyorlardı, o zamandan beri çocuklar için tam bir şenlik zamanı gibi... Hatta bu zavallı yavrucak bile, bugün

uyandığında hemşireye, gidip gidemeyeceğini sormuş. Kadın ona neden gitmek istediğini sorunca da 'güzel kadınla oynamak istediğini söylemiş."

"Umarım," dedi Van Helsing, "çocuğu evine gönderirken ailesine, ona çok sıkı göz kulak olmalarını tembihlersiniz. Bu başıboş dolaşma hayalleri çok tehlikeli ve çocuk bir gece daha dışarıda kalırsa, bu muhtemelen ölümcül olur. Ama her halü kârda, çocuğu daha birkaç gün bırakmayacaksın, değil mi?"

'Tabii ki bırakmayacağız, en azından bir hafta; yarası iyileşmezse daha da uzun."

Hastane ziyaretimiz tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü ve biz daha dışarı çıkamadan güneş battı. Van Helsing ne kadar karanlık olduğunu gördüğünde şöyle dedi:

"Acelemiz yok. Düşündüğümden daha geç olmuş. Gel, yemek yiyebileceğimiz bir yerler bulalım, sonra kendi yolumuza gideriz."

Jack Straw's Castle'da oldukça gürültücü küçük bir bisikletçi grup ve başka müşterilerle akşam yemeğimizi yedik. Saat 10 sularında handan çıktık. Artık gece çökmüştü ve tek tük lambalar, tek tek yaydıkları ışık çemberinden çıkınca çevreyi zifiri karanlık gösteriyorlardı. Belli ki, profesör gideceğimiz yolu önceden planlamıştı, çünkü hiç tereddüt etmeden ilerliyordu; ama ben nerede olduğumuzu karıştırmıştım. İlerledikçe daha az insanla karşılaşıyorduk, hatta sonunda, her zamanki gibi dış mahallelerde devriye gezen bir atlı polis görünce şaşırdık. En sonunda, kilise avlusunun duvarına ulaştık ve tırmanıp içeri süzüldük. Çok karanlık olduğundan ve her yer bize çok yabancı geldiğinden Westenra kabrini bulmamız biraz zor oldu. Profesör anahtarı çıkardı ve gıcırdayan kapıyı açıp usulca geri itti, ama oldukça bilinçsiz bir şekilde beni önden buyur etti. Bu teklifte; böyle korkunç bir durumda önceliği karşındakine verme nezaketinde harika bir ironi vardı. Arkadaşım arkamdan çabucak içeri girdi ve kilidin yaylı değil, asma kilit olduğundan iyice emin olduktan sonra kapıyı dikkatlice çekti. Kilit yaylı olsaydı, kötü bir durumda kalabilirdik. Sonra karanlıkta çantasını karıştırdı ve bir kibrit kutusuyla mum çıkararak ışık yaktı. Mezar gün ışığında, taze çiçeklerle bezenmişken bile yeterince sevimsiz ve korkunç görünmüştü; ama şimdi, birkaç gün sonra, çiçekler solgun ve ölü başlarını

eğmişken, beyazları pas rengine, yeşilleri kahverengiye dönmüşken; örümcek ve böcekler her zamanki hükümranlıklarına kaldıkları yerden devam ederken; zamanın eskittiği taşlar ve toz kaplı beton, paslı, rutubetli demir ve kararmış pirinç, bulutlanmış gümüş kaplama mumun zayıf ışığını geri yansıtırken, insanda uyandırdığı etki hayal edilebileceğinden de sefil ve kötüydü. Geçip gidebilecek tek şeyin yaşam -hayvan yaşamı- olmadığını karşı konulamaz bir şekilde anlatıyordu.

Van Helsing sistematik bir şekilde işini yapmaya koyuldu. Mezar plakalarını okuyabilmek için mumu tutarak -öyle bir tutuyordu ki, mum beyaz parçalar halinde damlıyor ve metale değer değmez katılaşıyordu- Lucy'nin mezarını buldu. Çantasını bir kez daha karıştırdı ve bir tornavida çıkardı.

"Ne yapacaksınız?" dedim.

"Tabutu açacağım. Hâlâ ikna olman gerekiyor." Hemen vidalan çıkarmaya başladı, en sonunda kapağı kaldırdı ve kapağın altındaki koruyucu kurşun kaplama göründü.

Bu manzara benim için çok fazlaydı. Yaşayan birinin uykusunda elbiselerinin çıkarılması gibi, ölüye yapılan bir saygısızlıktı bu bence; gerçekten de durması için elini tuttum. Sadece, "Göreceksin," dedi ve tekrar çantasını karıştırarak küçük bir kıl testere çıkardı. Tornavidayı hızlı bir hareketle kurşuna saplayarak -bu beni irkiltti- üzerinde küçük, ama testereyi sokmaya yetecek büyüklükte bir delik açtı. Bir haftalık cesetten hızla gaz yayılmasını bekliyordum. Karşılaşacağımız tehlikeleri öğrenmek zorunda olan biz doktorlar bu tür şeylere alışığızdır, bu yüzden kapıya doğru, geri çekildim. Ama profesör bir an bile durmadı; kurşun tabutun önce bir tarafını testereyle birkaç ayak boyunca kesti, sonra enlemesine, sonra da öbür tarafını kesti. Gevşek kenarını tutup kaldırarak tabutun ayak ucuna dayadı ve mumu tabutun içine doğru tutarak gelip bakmamı işaret etti.

Yaklaştım ve baktım. Tabut boştu.

Bu benim için kesinlikle bir sürpriz oldu ve bana büyük bir sarsıntı yaşattı, ama Van Helsing hiç etkilenmemişti. Şimdi, yaptığından, her

zamankinden daha çok emindi ve işine devam etme cesareti buldu. "Şimdi ikna oldun mu, dostum John?" dedi.

Ona cevap verirken içimdeki bütün inatçılığın, tartışmacılığm uyandığını hissettim:

"Lucy'nin cesedinin tabutta olmadığı konusunda ikna oldum; ama bu sadece bir şeyi kanıtlar."

"Peki nedir o, dostum John?"

"Cesedin burada olmadığı."

"Şimdilik güzel bir mantık," dedi. "Ama cesedin burada olmamasını nasıl açıklarsın ya da açıklayabilirsin?"

"Belki de bir mezar hırsızıdır," dedim. "Cenaze levazımatçısının adamlarından biri onu çalmış olabilir." Budalaca konuştuğumu hissediyordum, ama düşünebildiğim tek gerçek neden buydu. Profesör içini çekti. "Ah, pekâlâ!" dedi, "Bize daha fazla kanıt gerek. Benimle gel."

Tabutun kapağını tekrar kapattı ve eşyalarını toplayarak çantasına yerleştirdi, mumu üfledi ve onu da çantasına koydu. Kapıyı açtık ve dışarı çıktık. Arkamızdan kapıyı kapattı ve kilitledi. "Sende kalsın mı? Emin olsan, iyi olur," diyerek anahtarı bana uzattı. Ona anahtarın kendisinde kalmasını işaret ederek güldüm, ama bunun pek neşeli bir gülüş olmadığını söylemek zorundayım. "Anahtarın hiçbir anlamı yok," dedim; "kopyası çıkarılabilir ve zaten o türden bir kilidi sökmek de zor değildir." Hiçbir şey söylemedi ve anahtarı cebine koydu. Sonra bana, o kilise avlusunun bir yanma göz atarken, benim de diğer yanını gözetlememi söyledi. Bir porsukağacının arkasında yerimi aldım ve araya giren mezar taşlan ve ağaçlar görüş alanımı kapayana kadar Van Helsing'in karanlık siluetinin öbür tarafa doğru gidişini izledim.

Yalnız bir nöbetti. Yerimi aldıktan hemen sonra, uzaktaki bir saatin on ikiyi vurduğunu duydum. Sonra biri, ikiyi vurdu. Üşüyordum, sinirlerim bozulmuştu ve beni böyle bir ayak işine koştuğu için profesöre, geldiğim için de kendime kızıyordum. Tetikte bir gözlemci olamayacak kadar

üşümüş ve uykuluydum, ama bana duyulan güvene ihanet edecek kadar da bitkin değildim; dolayısıyla zaman kasvet ve bıkkınlıkla geçiyordu.

Birdenbire, arkamı döndüğümde, kilise avlusunun mezarlıktan en uzak tarafındaki iki karanlık porsukağacının arasında hareket eden beyaz, çizgi gibi bir şey gördüğümü sandım; aynı anda profesörün bulunduğu yönde bir karaltı hareket etti ve hızla ilerledi. Sonra ben de harekete geçtim; ama mezar taşlarının çevresinden dolanmak zorundaydım, ama kabirlerin orada ayağım kaydı ve mezarların üzerine kapaklandım. Gökyüzü kapalıydı ve bir yerlerde erkenci bir horoz öttü. Biraz ileride, kiliseye giden patikanın kenarındaki tek tük ardıç ağaçlarının ötesinden, beyaz, belirsiz bir şekil kabire doğru süzüldü. Kabir, ağaçların arkasında kalıyordu ve şeklin nereye kaybolduğunu göremedim. Karaltıyı ilk gördüğüm yerde belirgin bir hareketin tıkırtısını duydum ve profesörün, kucağında küçük bir çocukla bana doğru geldiğini gördüm. Beni görünce çocuğu uzattı:

"Şimdi ikna oldun mu?" dedi.

"Hayır," dedim, saldırgan olduğunu hissettiğim bir tavırla. "Çocuğu görmüyor musun?"

"Evet, bu bir çocuk, ama onu buraya kim getirdi? Peki yaralanmış mı?" diye sordum.

"Göreceğiz," dedi ve profesörün kucağında çocukla, hemen kilise avlusundan çıkışa yöneldik.

Biraz uzaklaşınca bir ağaçlığa girdik, kibrit çakıp çocuğun boğazına baktık. Ne bir çizik ne de yara vardı.

"Haklı mıymışım?" diye sordum zafer kazanmışçasına.

"Tam zamanında yetişmişiz," dedi profesör şükredercesine.

Şimdi çocuğu ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğinden, bu konuda tartıştık. Onu bir polis karakoluna götürsek, gece gece ne yaptığımızın hesabını vermek zorunda kalacaktık; en azından çocuğu nasıl bulduğumuzla ilgili bir açıklama yapmamız gerekecekti. Bu yüzden,

sonunda çocuğu fundalığa götürmeye ve bir polisin geldiğini duyunca, çocuğu polisin mutlaka bulabileceği bir yere bırakmaya karar verdik; sonra elimizden geldiğince çabuk eve dönecektik. Her şey yolunda gitti. Hampstead Fundalığı'nın kenarına gelince bir polisin ağır ayak seslerini duyduk ve çocuğu yolun üzerine bırakarak bekledik. Polis fenerini oraya buraya sallarken çocuğu gördü. Şaşkınlıkla haykırdığını duyduk ve sonra sessizce oradan uzaklaştık. Şans eseri, İspanyol'un Hanı'nın[2] orada bir araba bulduk ve şehre döndük. Uyuyamıyorum, bu yüzden bunları günlüğe yazıyorum. Ama birkaç saat de olsa uyumak zorundayım, çünkü Van Helsing öğlende beni çağıracak. Onunla bir keşif gezisine daha çıkmam konusunda ısrar ediyor.

27 Eylül - Uygun bir fırsat bulana kadar saat iki oldu. Öğle vakti yapılan bir cenaze töreni bitmişti, son yaslı grup da yavaş yavaş uzaklaştıktan sonra, bir grup akçaağacın arkasından dikkatle bakarken mezarcının arkasından kapıyı kilitlediğini gördük. Böylece istersek, sabaha kadar güvende olduğumuzu anladık; ama profesör en fazla bir saat zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi. Yine, zerre kadar hayal gücü gerektirmeyen gerçekliği korkunç bir şekilde hissettim ve yaptığımız saygısız iş dolayısıyla hukuki açıdan karşılaşacağımız tehlikelerin açık ve net olarak farkına vardım. Ayrıca bütün bunların hiçbir faydası olmadığını hissediyordum. Yaklaşık bir haftadır ölü olan bir kadının gerçekten ölü olup olmadığını görmek için kurşun bir tabutu açmak, şimdi de, kendi gözlerimizle tabutun boş olduğunu gördüğümüz halde, aynı mezarı tekrar açmak aptallığın doruk noktasıymış gibi geliyordu. Bununla birlikte omuzlarımı silktim ve sessiz kaldım, çünkü kim karşı çıkarsa çıksın, Van Helsing'in kafasına taktığı şeyi yapmak gibi bir özelliği vardı. Anahtarı çıkardı, mezarın kapısını açtı ve yine nazikçe, önden beni buyur etti. Mezar önceki gece kadar korkunç değildi, ama ah, güneş ışığı içeri süzülünce kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kötü görünüyordu. Van Helsing, Lucy'nin tabutunun yanına gitti ve ben de onu takip ettim. Eğildi ve yine kurşun plakayı arkaya itti; içimden bir şaşkınlık ve dehşet dalgası geçti.

Lucy, tıpkı cenazeden bir gece önce gördüğümüz haliyle orada yatıyordu. Eğer böyle bir şey mümkünse, her zamankinden çok daha güzeldi ve ölü olduğuna inanamadım. Dudakları kıpkırmızı, hatta eskisinden daha kırmızıydı ve yanaklarında hoş bir pembelik vardı.

"Bu bir aldatmaca mı?" dedim profesöre.

Profesör, karşılık olarak, "Şimdi ikna oldun mu?" dedi ve konuşurken elini uzatıp beni ürperten bir şekilde, ölü dudakları kaldırdı ve bembeyaz dişleri gösterdi.

"Bak," diye devam etti, "bak, eskisinden bile daha keskinler. Bununla ve sununla," -köpek dişlerinden birine ve sonra da altındakine dokundu- "küçük çocukları ısırabilir. Artık bana inanıyor musun, dostum John?" Bir kez daha, içimdeki tartışmacı kindarlık uyandı. İddia ettiği bu yıkıcı fikri kabul edemezdim; bu yüzden şimdi bile düşündükçe kendimden utandığım bir tartışmaya girişerek şöyle dedim:

"Buraya daha dün gece konulmuş olabilir." "Gerçekten mi? Peki öyleyse, kim tarafından?"

"Bilmiyorum. Birisi yapmış olmalı." "Ama bir haftadır ölü. Bu kadar zaman geçtikten sonra insanlar böyle görünmezler." Buna verecek cevabım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Van Helsing sessizliğimi fark etmiş gibi görünmüyordu; fark etti ya da etmedi, ama ne üzüntü ne de zafer belirtisi olan bir hareket yaptı. Dikkatli dikkatli ölü kadının yüzünü inceliyor, gözkapaklarını kaldırıp gözlerine bakıyor ve bir kez daha dudaklarını açıp dişlerini inceliyordu. Sonra bana dönüp şunları söyledi:

"Burada, kayıtlara geçen bütün durumlardan farklı bir şey var: Burada pek görülmeyen ikili bir hayat var. Trans halindeyken, uykuda gezerken bir vampir tarafından ısınlah, irkiliyorsun; bunu biliniyordun dostum John, ama daha sonra her şeyi öğreneceksin- ve vampir en iyi transta kan almaya gelebilirdi. Lucy transtayken öldü ve şimdi transtayken Ölümden Döndü. Diğerlerinden bu açıdan farklı. Çoğunlukla Ölümden Dönmüşler evde uyurken," -konuşurken bir vampir için "ev"in neresi olduğunu göstermek için kolunu açarak etrafı işaret etti- "yüzleri, ne olduklarını gösterir ama Ölümden Dönmeden önce de tatlı bir şey olan bu kız, uyuduğunda sıradan ölülerin hiçliklerine geri dönüyor. Görüyorsun, burada hiç kötülük yok ve bu da onu uykudayken öldürmemi zorlaştırıyor." Bu sözler kanımı dondurdu ve Van Helsing'in teorilerini kabullenmeye başladığımı fark ettim; ama ya gerçekten öldüyse, onu öldürme fikrinin neresi dehşet

vericiydi? Van Helsing gözlerini kaldırıp bana baktı ve anlaşılan yüzümdeki değişimi gördü, çünkü neredeyse sevinçle şunları söyledi:

"Ah, şimdi bana inanıyor musun?"

Ona, "Birden bu kadar üstüme gelmeyin. Kabullenmeye gönüllüyüm. Bu kanlı işi nasıl yapacaksınız?" diye cevap verdim.

"Başını keseceğim, ağzını sarmısakla dolduracağım ve gövdesine bir kazık çakacağım." Sevdiğim kadının bedeninin bu şekilde örseleneceğini düşününce tüylerim ürperdi. Ama yine de bu duygu beklediğim kadar kuvvetli değildi. Aslına bakılırsa, şimdi bu şeyin, Van Helsing'in deyişiyle Ölümden Dönmüş'ün varlığı karşısında ürpermeye ve ondan tiksinmeye başlamıştım. Aşkın bu kadar öznel -ya da bu kadar nesnel- olması mümkün mü?

Uzunca bir süre Van Helsing'in konuşmasını bekledim ama o düşüncelere dalmış gibi ayakta dikiliyordu. Bir süre sonra, çantasının kilidini pat diye kapattı ve şunları söyledi:

"Yapılması gereken en iyi şeyin ne olduğunu düşünüyordum ve kararımı verdim. Sadece kendi düşüncelerimi göz önüne alsaydım, şimdi, şu an yapılması gereken en iyi şeyi yapardım; ama göz önüne alınacak başka şeyler de var ve bunlar bizim bildiğimizden bin kat daha zor şeyler. Bu basit. Zamanı gelmiş olmasına rağmen, şu ana kadar hiç can almadı ve şimdi harekete geçmek onu bir tehlike olmaktan sonsuza kadar çıkarmak olurdu. Ama sonra Arthur'a ihtiyacımız olabilir ve ona bunları nasıl anlatırız? Sen bile; Lucy'nin boğazındaki yaraları ve hastanedeki çocuğun boğazındaki, bunlara o kadar benzeyen yaralan gören sen bile; dün gece tabutu boş ve bugün de içinde, ölümünün üzerinden koca bir hafta geçmesine rağmen daha pembeleşip güzelleşmek dışında hiç değişmeyen kadının durduğunu gören sen bile; bunu bildiğin ve kilise mezarlığına o çocuğu getiren karaltıyı gördüğün halde, kendi duyularına bile inanmıyorsan, bunların hiçbirini bilmeyen Arthur'un inanmasını nasıl bekleyebilirim? Ölürken onu öpmesini engellediğim için benden kuşkulanmıştı. Beni bağışladığını biliyorum, çünkü yanlış bir kanıya kapılarak olması gerektiği gibi veda etmesini engellediğimi düşünüyor ve daha büyük bir yanılgıya düşerek bu kadını canlı canlı gömdüğümüzü ve en

kötüsü onu yanlışlıkla bizim öldürdüğümüzü düşünebilir. O zaman, yanılgıya düşerek onun deneylerimiz yüzünden öldüğünü iddia edecek ve bu yüzden, her zaman çok mutsuz olacaktır. Ama hiçbir zaman emin olamaz ve en kötüsü de budur. Zaman zaman sevdiği kadının canlı canlı gömüldüğünü düşünecek ve bu kadının çektiğini düşündüğü acılar rüyalarına girip onu dehşete boğacaktır. Ve sonra yine bizim haklı olabileceğimizi ve o kadar sevdiği kadının Ölümden Dönmüş olduğunu düşünecektir. Hayır! Ona bir kez söyledim ve dersimi aldım. Şimdi hepsinin doğru olduğunu bildiğime göre, yüz bin kat daha iyi biliyorum ki, tatlı sulara erişmeden önce acı sulardan geçmek zorunda kalacak. O zavallı adam, cennetin yüzünün kendisine simsiyah göründüğü bir saat daha yaşamak zorunda; sonra herkesin iyiliği için harekete geçebilir ve onu huzura kavuştururuz. Kararımı verdim. Hadi, gidelim. Sen bu gece eve, tımarhanene dönüp her şeyin yolunda olup olmadığına bakarsın. Bana gelince, ben geceyi burada, bu kilise avlusunda kendi bildiğim şekilde geçireceğim. Yarın gece, saat onda Berkeley Oteli'ne beni görmeye gelirsin. Art- hur'u da çağırtacağım ve Lucy'ye kan veren Amerikalı o genç adamı da... Sonra hepimizin yapacak işleri olacak. Şimdi ben de seninle Piccadilly'ye kadar gelip yemek yiyeceğim, çünkü güneş batmadan geri dönmek zorundayım."

Böylece mezarı kilitledik ve dışarı çıktık, kilise avlusunun duvarından atladık

-pek zor bir iş sayılmaz- ve arabayla Piccadilly'ye geri döndük.

Van Helsing tarafından

Berkeley Oteli'ndeki dolabına, Dr. John

Seward adına bırakılmış not

(teslim edilmemiştir)

27 Eylül

Dostum John,

Ne olur ne olmaz diye bu notu bırakıyorum. Yalnız başıma, o kilise avlusunda nöbet tutmaya gidiyorum. Ölümden Dönmüş olanın -Bayan Lucy'nin- bu gece yerinden çıkmayacak olması beni sevindiriyor, böylece yarın gece daha hevesli olacak. Dolayısıyla, hoşlanmadığı bazı şeylerle -sarmısak ve haç- mezarın kapısını mühürleyeceğim. Ölümden Dönmüş biri olarak henüz genç ve itaat edecektir. Zaten, bunlar yalnızca dışarı çıkmasını engeller; içeri girme isteğinin üstesinden gelemezler, çünkü Ölümden Dönmüş olanlar çaresiz kalırlar ve bu her neresi ise, en az direniş görecekleri hattı bulmak zorunda olurlar. Gün batınımdan şafağa dek bütün gece orada hazır bulunacağım ve öğrenilmesi gereken bir şey varsa, öğreneceğim. Bayan Lucy için ya da kendi adıma ondan bir korkum yok; ama Ölümden Dönmüş olmasına yol açan kişi, onun gücü, şimdi Lucy'nin mezarını aramaya ve oraya sığınmaya yeter. Bay Jonathan'dan öğrendiklerime ve Bayan Lucy'nin hayatı için mücadele verdiğimiz ve kaybettiğimiz sırada bizi kandırmak için baştan beri oynadığı bütün o oyunlara bakılırsa, kurnaz biri ve ayrıca Ölümden Dönmüş olanlar pek çok açıdan güçlüdürler. Bir elinde yirmi adamın gücü vardır; hatta kanımızı Bayan Lucy'ye vermiş olan biz, dört kişi de, gücümüzü ona aktarmış olduk. Bunların yanı sıra kurdunu ve artık bilmediğim başka neleri varsa, onları çağırabilir. Yani bu gece olur da oraya gelirse, beni bulacaktır -ama başka kimse beni bulamaz- ta ki çok geç olana kadar. Oraya gelmeye kalkışmayabilir de. Bunu yapması için hiçbir neden yok; avlanabileceği diğer alanlar, Ölümden Dönmüş kadının uyuduğu ve yaşlı bir adamın nöbet tuttuğu kilise avlusundan daha eğlenceli.

Dolayısıyla, her ihtimale karşı bu notu yazıyorum... Bunun yanındaki kâğıtları, Harker'ların günlüklerini ve diğer her şeyi al ve oku. Sonra bu muazzam Ölümden Dönmüş'ü bul, kafasını kes, kalbini yak ya da kalbine bir kazık çak, böylece dünya ondan kurtulabilir.

Ben dönmezsem, elveda. Van Helsing

DR. SEWARD İN GÜNLÜĞÜ

28 Eylül - İyi bir gece uykusunun insanın üzerinde harika bir etkisi olabiliyor. Dün, Van Helsing'in canavarca düşüncelerini kabul etmeye neredeyse hazırdım; ama şimdi sağduyuya yapılmış apaçık birer hakaret

gibi duruyorlar önümde. Onun bütün bunlara inandığından hiç şüphem yok. Acaba bir şekilde aklını oynatmış olabilir mi? Bütün bu esrarengiz şeylerin mantıklı bir açıklaması vardır mutlaka. Bunları profesörün bizzat kendisi yapmış olabilir mi acaba? O kadar olağandışı bir zekâsı var ki, aklını kaçırdıysa, kafasına taktığı bir düşünceyle ilgili niyetlerini muazzam bir şekilde yerine getirebilir. Bunu düşünmekten nefret ediyorum; gerçekten de Van Helsing'in delirdiğini öğrenmek, neredeyse iddia ettiği o diğer şey kadar şaşılacak bir şey olurdu; ama yine de onu dikkatle izleyeceğim. Bu gizeme ışık tutacak bir şeyler bulabilirim belki.

29 Eylül, sabah... Dün gece, saat ondan biraz önce, Arthur ve Quincey, Van Helsing'in odasına geldi; Van Helsing bize yapmak istediği her şeyi anlattı, ama sanki hepimizin iradesi onda odaklanmış gibi özellikle Arthur'a hitap ediyordu. Hepimizin onunla gideceğini umduğunu söyleyerek başladı, "Çünkü," dedi, "orada yapılması gereken ciddi bir görev bizi bekliyor. Hiç kuşkusuz, mektubuma şaşırdınız?" Bu soru doğrudan Lord Godalming'e yöneltilmişti.

"Evet. Daha doğrusu, beni biraz üzdü. Son zamanlarda evimde o kadar çok sorun yaşandı ki, daha fazlası olmadan da yaşayabilirdim. Ayrıca ne demek istediğinizi merak ettim. Quincey'yle bunun üzerine konuştuk; ama konuştukça daha çok kafamız karıştı, öyle ki, kendi adıma ben, hiçbir şeyden hiçbir anlam çıkaramayacak kadar çaresiz kaldım."

"Ben de," dedi Quincey Morris, kısaca.

"Ah," dedi profesör, "öyleyse, ikiniz de başlangıca, buradaki dostum John'dan daha yakınsınız; kendisi başlangıca gelmeden önce uzun bir yolu geri gitmek zorunda çünkü."

Tek kelime etmediğim halde, eski kuşkulanma döndüğümü fark etmişti anlaşılan.

Sonra, diğer ikisine dönerek, büyük bir ciddiyetle şunları söyledi:

"Bu gece, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için sizden izin istiyorum; çok şey istediğimi biliyorum ve yapmayı düşündüğüm şeyi öğrendiğinizde, yalnızca o zaman, ne kadar çok şey istediğimi

anlayacaksınız. Bu yüzden, henüz hiçbir şey bilmiyorken, bana söz vermenizi istiyorum; bir süre bana kızsanız da -bunun böyle olma ihtimalini kendimden gizleyemem- hiçbir şey için kendinizi suçlamayacaksınız."

"Her ne olursa olsun bu dürüstçe bir davranış," diye araya girdi Quincey, "ben profesöre kefil olurum. Ne yapmak istediğini pek anlamıyorum, ama dürüst olduğuna yemin ederim ve bu da benim için yeterli."

'Teşekkür ederim, bayım," dedi Van Helsing gururla. "Sizi bana güvenen dostlardan biri olarak görüyordum ve bu desteğiniz benim için çok değerli." Bir elini uzattı, Quincey de o eli sıktı.

Sonra Arthur konuştu:

"Dr. Van Helsing, İskoçya'da dedikleri gibi, 'boyalı domuz' olmak istemem ve bir centilmen olarak şerefimi ya da bir Hıristiyan olarak inancımı ilgilendirecek bir konuda ise, böyle bir söz veremem. Bana, niyetinizin bu ikisine aykırı bir şey olmadığı konusunda garanti verebilirseniz, size hemen izin verebilirim; ama hayatım üstüne yemin ederim, nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum."

"Sınırlamanızı kabul ediyorum," dedi Van Helsing, "ve sizden tek istediğim herhangi bir eylemimi kınama gereği duyarsanız, önce bunu iyice tartmanız ve kendi koşullarınıza aykırı olmadığına emin olmanız."

"Kabul!" dedi Arthur; "Bu adil. Şimdi pourparlers[3] sona erdiğine göre, ne yapacağımızı sorabilir miyim?"

"Benimle birlikte, gizlice Kingstead'teki" kilise mezarlığına gelmenizi istiyorum."

Arthur'un yüzü asıldı ve şaşırmış bir halde şöyle dedi: "Zavallı Lucy'nin gömüldüğü yere mi?" Profesör başını eğerek onayladı. Arthur devam etti:

"Peki ya oraya gittikten sonra?"

"Mezara gireceğiz!"

Arthur ayağa kalktı. "Profesör, siz ciddi misiniz; yoksa bu adi bir şaka mı?

Beni affedin, içten olduğunuzu görüyorum." Tekrar oturdu, ama onun mevkisindeki biri gibi kararlı ve gururlu bir tavırla oturduğunu görebiliyordum. Bir sessizlik oldu, sonra Arthur yine sordu:

"Peki mezara girdikten sonra?"

"Tabutu açacağız."

"Bu kadarı da çok fazla!" dedi, öfkeyle yine ayağa kalkarak. "Mantıklı olan her konuda sabırlı davranmaya hazınm; ama bu -mezara bu şekilde saygısızlık edilmesi- hem de benim.." Öfkeden boğazı düğümlendi. Profesör ona merhametle bakıyordu.

"Eğer seni, duyduğun acıların bir tek sancısından bile kurtarabilseydim, zavallı dostum," dedi, "Tanrı biliyor ki, bunu yapardım. Ama bu gece ayaklarımız dikenli yollardan geçmek zorunda; yoksa sonra ve sonsuza kadar, sevdiğinin ayaklan alevli yollarda yürümek zorunda kalır!"

Arthur, kanı çekilmiş bir yüzle ve sert bir ifadeyle başını kaldırdı ve şöyle dedi:

"Dikkat edin, bayım, dikkat edin!"

"Söylemem gerekenleri dinlemeniz daha iyi olmaz mıydı?" dedi Van Helsing. "O zaman hiç olmazsa, amacımın boyutlarını bilirdiniz. Devam edeyim mi?"

"Bu yeterince adil," diye araya girdi Morris.

Van Helsing bir an durduktan sonra devam etti, bunun için kendini zorladığı belli oluyordu:

"Bayan Lucy öldü, öyle değil mi? Evet! Öyleyse, ona kötülük yapılamaz. Ama eğer ölü değilse..."

Arthur ayağa fırladı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Ne demek istiyorsunuz? Bir hata mı yapıldı; diri diri mi gömüldü?" Umudun bile hafifletemeyeceği bir ıstırapla inledi.

"Diri olduğunu söylemedim, çocuğum; bunu düşünmedim bile. Ölümden Dönmüş olabileceğini söylemekten öteye gidemem."

"Hem Ölümden Dönmüş! Hem de Yaşamıyor! Ne demek istiyorsunuz? Bütün bunlar bir kâbus mu, değilse ne?"

"İnsanların yalnızca tahmin edebileceği ve çağlar geçse de yalnızca kısmen çözülebilecek gizemler vardır. Bana inanın, şu anda böyle bir gizemin eşiğindeyiz. Ama bunu ben yapmadım. Ölmüş olan Bayan Lucy'nin kafasını kesebilir miyim?"

'Tanrı aşkına, hayır!" diye bağırdı Arthur, bir öfke nöbetine kapılarak. "Onun ölü bedenini bozmanıza dünyada izin vermem. Dr. Van Helsing beni çok fazla zorluyorsunuz. Size ne yaptım ki bana böyle eziyet ediyorsunuz? O zavallı, tatlı kız ne yaptı ki, onun mezarına böyle bir saygısızlık etmek istiyorsunuz?

Aklınızı mı kaçırdınız da böyle şeyler söylüyorsunuz? Ya da ben mi delirdim de bunları dinliyorum? Böyle bir saygısızlığı bir daha aklınıza bile getirmeyin; hiçbir şey yapmanıza izin vermeyeceğim. Onun mezarını, saygısızlıklara karşı korumak benim görevim ve Tanrı adına, bu görevi yerine getireceğim!"

Van Helsing, bütün bu süre boyunca oturduğu yerden kalktı, ciddi ve sert bir tavırla şu sözleri söyledi:

"Lord Godalming, benim de yapmam gereken bir görevim var; insanlara karşı bir görev, size karşı bir görev, ölüye karşı bir görev ve Tanrı adına, bu görevi yerine getireceğim! Şimdi sizden tek istediğim benimle gelmeniz, etrafı gözleyip kulak kabartmanız ve daha sonra sizden aynı şeyi rica ettiğimde bu görevin gerçekleştirilmesi için benden daha istekli olmazsanız, o zaman -o zaman, görevimi yaparım. Ve sonra, lordumun dileklerini yerine getirmek üzere, nerede ve ne zaman isterseniz, size hesap vermeye hazır olacağım." Sesi biraz boğuklaştı ve merhamet dolu bir tonla devam etti:

"Ama size yalvarıyorum, bana bu kadar öfkeyle yaklaşmayın. Yapmak zorunda olduğum, pek de hoş olmayan ve zaman zaman yüreğimi parçalayan işlerle dolu şu uzun ömrümde, şimdiye kadar hiç böyle ağır bir görevim olmamıştı. Bana inanın, bana karşı fikrinizi değiştireceğiniz bir zaman gelirse, bir bakışınız bile bu üzücü saati silmeye yetecektir; çünkü senin üzülmeni engellemek için bir insanın elinden gelebilecek her şeyi yapardım. Bir düşün. Neden kendimi bu kadar zahmete sokup bu kadar üzüleyim ki? Kendi ülkemden buraya iyilik adına, elimden geleni yapabilmek için geldim; bu ilk başta dostum John'u mutlu etmek ve sonra da sevmeye başladığım tatlı bir genç kıza yardım etmek içindi. Onun için -bu kadar çok konuşmaktan utanıyorum ama nezaketen söylüyorum- sizin verdiğiniz gibi kan verdim; damarlanmdaki kanı verdim, ben, senin gibi onun sevgilisi değil, sadece doktoru ve dostu olan ben. Ona gecelerimi ve günlerimi verdim -ölümünden önce ve ölümünden sonra ve benim ölümümün şimdi bile- Ölümden Dönmüş bir ölü olduğu şu zamanda bile, ona bir yaran dokunacaksa, gönül rahatlığıyla canımı da veririm." Bunu çok ciddi, tatlı bir gururla söyledi ve Arthur bu sözlerden çok etkilendi. Yaşlı adamın elini tuttu ve kırgın bir sesle:

"Ah, düşünmesi zor ve bunu anlayamıyorum, ama en azından sizinle gelecek ve bekleyeceğim," dedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Alçak duvarın üzerinden atlayıp kilise mezarlığına girdiğimizde saat tam olarak on ikiye çeyrek vardı. Gece karanlıktı, gökyüzünü hızla yaran ağır bulut kümeleri arasından yer yer ay ışığı sızıyordu. Yolu gösteren Van Helsing biraz önümüzden gidiyordu ve nedense hepimiz birbirimize yakın duruyorduk. Mezara yaklaştığımızda dikkatle Arthur'a baktım, çünkü böyle üzüntü verici bir hatırayla dolu olan bu yere yaklaşmanın onu üzeceğinden korkuyordum; ama iyi görünüyordu. Olanların gizeminin, kederini bir şekilde etkisiz kıldığını düşündüm. Profesör kapının kilidini açtı ve aramızda, çeşitli nedenlerle doğal bir tereddüt oluştuğunu görünce içeri ilk kendisi girerek bu sorunu çözdü. Biz de arkasından girdik ve kapıyı kapattı. Sonra bir fener yaktı ve tabutu işaret etti. Arthur tereddütle bir adım attı; Van Helsing bana şöyle dedi:

"Sen dün benimle buradaydın. Bayan Lucy'nin bedeni tabutta mıydı?"

"Evet." Profesör diğerlerine dönerek şöyle dedi:

"Duydunuz; ama yine de bana inanmayan biri var." Tornavidasını aldı ve tekrar tabutun kapağını kaldırdı. Arthur çok solgun görünüyor, ama sessizce izliyordu; kapak kalktığında öne doğru bir adım attı. Belli ki, kurşun bir tabut olduğunu bilmiyordu ya da hiç düşünmemişti. Kurşunun üzerindeki deliği gördüğünde bir an için yüzüne kan hücum etti, ama çabucak geri çekildi, bu yüzden, yüzü ölü gibi bembeyaz kesildi; hâlâ sessizdi. Van Helsing kurşun plakayı arkaya itti, hepimiz içine baktık ve irkildik.

Tabut boştu!

Birkaç dakika kimse tek kelime etmedi. Sessizliği, Quincey Morris bozdu: "Profesör size kefil olmuştum. İhtiyacım olan tek şey sizin sözünüz. Başka zaman olsa böyle bir şey sormazdım -kuşkulandığımı ima ederek onurunuza leke sürmezdim- ama bu herhangi bir onur ya da onursuzluk meselesini aşan bir gizem. Bunu siz mi yaptınız?"

"Kutsal saydığım her şey üzerine yemin ederim ki, ona ne dokundum ne de yerini değiştirdim. Olan şu: İki gece önce dostum Seward'la birlikte buraya geldik, iyi niyetlerle, bana inanın. Ben o zaman mühürlü olan şu tabutu açtım ve şimdiki gibi boş olduğunu gördük. Sonra bekledik ve ağaçların arasından beyaz bir siluetin geldiğini gördük. Ertesi gün, gündüz vakti buraya geldik ve Lucy orada yatıyordu. Öyle değil mi, dostum John?"
"Evet."

"O ilk gece tam zamanında gelmiştik. Bir küçük çocuk daha kaybolmuştu ve Tanrı'ya şükür, biz onu, hiç zarar görmemiş bir halde mezarların arasında bulduk. Ben dün yine, güneş batmadan önce buraya geldim, çünkü Ölümden Dönmüşler günbatımında hareket edebilirler. Bütün gece, güneş doğana kadar burada bekledim, ama hiçbir şey görmedim. Bu çok normaldi, çünkü kapının aralıklarına sarımsak koymuştum ve Ölümden Dönmüşler sarımsağa ve bazı başka şeylere dayanamaz. Dün gece kimse dışarı çıkmadı, ama bu gece güneş batmadan önce sarımsaklarımı ve diğer şeyleri kaldırdım. İşte bu yüzden, tabutu boş bulduk. Ama bana karşı sabırlı olun. Şu ana kadar çok fazla garip şey oldu. Kimseye görülmeden ve sesinizi duyurmadan benimle dışarıda bekleyin ve görülecek çok daha garip şeyler olacak. Dolayısıyla," -burada fenerinin kapağını indirdi- "şimdi dışarı çıkma vakti." Kapıyı açtı ve sırayla dışarı çıktık, kendisi en arkadan gelip çıktıktan sonra kapıyı kilitledi.

Ah! Mezarın dehşetinden sonra gece havası ne kadar da taze ve temiz geldi. Bulutların hızla hareket etmesini ve onlar geçerken bir an belirip kaybolan ay ışığını -insan hayatındaki mutluluklar ve acılar gibi- görmek ne tatlı bir duyguydu; ölüm ve çürümeyle lekelenmemiş taze havayı solumak ne tatlıydı; tepenin arkasındaki gökyüzünün kırmızı aydınlığını görmek, büyük şehir hayatını ifade eden boğuk gürültüyü duymak ne kadar da insanlaştıncı idi. Her birinin kendine özgü bir heybeti ve gücü vardı. Arthur sessizdi ve bu gizemin amacını ve kendi içindeki anlamını kavramaya

çalıştığını görebiliyordum. Ben oldukça sabırlıydım ve bir kez daha kuşkularımı bir kenara bırakıp Van Helsing'in vardığı sonuçları kabullenme eğilimi göstermeye başlıyordum. Quincey Morris her şeyi kabullenen ve bunları, almak zorunda olduğu bütün tehlikeleri de göz önüne alarak serinkanlılıkla benimseyen bir adam gibi sakindi. Sigara içemediği için kendisine iri bir parça tütün kesti ve çiğnemeye başladı. Van Helsing'e gelince, o belli bir işle meşguldü. İlk önce çantasından dikkatle beyaz bir peçeteye sarılmış ince, mayasız ekmeğe benzer bir bisküvi çıkardı; sonra hamur ya da macun gibi beyaz bir şeyden iki avuç dolusu aldı. Bisküviyi iyice ufaladı ve ellerindeki hamurumsu şeye yedirdi. Sonra bunu alıp ince çubuklar halinde yuvarladı ve kapıyla kasası arasındaki aralıklara yerleştirmeye başladı. Bu beni biraz şaşırtmıştı ve yakınında olduğumdan ona ne yaptığını sordum. Arthur ile Quincey de merak edip yaklaştılar. Cevap verdi: "Ölümden Dönmüş içeri giremesin diye mezarı kapatıyorum."

"Peki oraya yerleştirdiğimiz madde mi bunu yapacak?" dedi Quincey. "Yüce İskoç adına! Bu bir oyun mu?"

"Öyle."

"Kullandığınız şey ne?" Bu sefer, soruyu Arthur sormuştu. Van Helsing cevap verirken saygıyla şapkasını kaldırdı:

"Komünyon ekmeği. Amsterdam'dan getirdim. Tövbekar oldum." Bu aramızdaki en şüphecileri bile şaşırtan bir cevaptı ve her birimiz profesörünki gibi, en kutsal şeylerin kullanıldığı, böyle içten bir amacın huzurunda güvensizlik duymanın olanaksız olduğunu hissettik. Saygı dolu bir sessizlik içinde me-^ann çevresindeki yerlerimizi aldık; ama yaklaşan herhangi biri bizi buradan göremezdi. Diğerlerine, özellikle de Arthur'a acıyordum. Ben daha önceki ziyaretlerimden bu nöbet dehşetine alışmıştım; yine de daha bir saat önceye kadar kanıtlan yadsıyan ben bile yüreğimin daraldığını hissediyordum. Mezarlar gözüme daha önce hiç bu kadar beyaz görünmemişti; serviler, porsukağaçlan ya da ardıçlar hiç bu kadar ölüm kasvetinin simgesi olmamıştı, ağaçlar ya da otlar hiç bu kadar uğursuz bir şekilde dalgalanmamış, hışırdamamıştı; dallar hiç bu kadar esrarengiz bir şekilde çıtırdamamıştı: uzaktaki köpeklerin ulumaları gecenin içinden hiç bu kadar acı dolu işaretler yollamamıştı.

Uzun bir sessizlik oldu; büyük, acı veren bir boşluk ve sonra profesör keskin bir şekilde, "Şşş!" dedi. İşaret etti ve porsukağaçlarının çevrelediği yolun aşağılarında, beyaz bir siluetin ilerlediğini gördük -karanlık bir şeyi göğsüne bastıran, silik, beyaz bir şekil. Şekil durdu ve o anda bir demet ay ışığı sürüklenen bulut kümelerinin arasından süzülerek, irkiltici bir berraklıkla, siyah saçlı, kefene bürünmüş bir kadını gösterdi. Yüzünü göremiyorduk, çünkü san saçlı bir çocuk olduğunu gördüğümüz şeyin üzerine eğilmişti. Bir sessizlik oldu ve sonra, bir çocuğun uykusunda attığı ya da ateşin önünde uzanıp rüyalar gören bir köpeğin çıkardığı gibi tiz küçük bir çığlık koptu. Öne atılacak olduk, ama bir porsukağacının arkasında duran profesörün eli uyanrcasına açılarak bizi durdurdu. Ve sonra beyaz şekil yine ilerledi. Şimdi açık ve net olarak görebileceğimiz/kadar yakındaydı ve ay ışığı hâlâ parlıyordu. Lucy Westenra'nin yüz hatlarını tanıdığımızda yüreğim buz kesti ve Arthur'un kesik kesik inlediğini duydum. Lucy Westenra, ama ne kadar da değişmişti. Tatlılığı, sert, kalpsiz bir acımasızlığa ve saflığı da şehvet dolu bir ahlaksızlığa dönüşmüştü. Van Helsing bir adım öne çıktı ve ona uyarak biz de ilerledik; dördümüz de mezarın kapısının önüne dizildik. Van Helsing fenerini kaldırdı ve kapağını açtı; Lucy'nin, yüzüne düşen yoğun ışık altında, dudaklarının taze kan ile kıpkırmızı olduğunu, kanın çenesine süzüldüğünü ve ince ketenden ölüm giysisinin saflığını lekelediğini görebiliyorduk.

Dehşet içinde ürperdik. Titrek ışık altında Van Helsing'in çelikten sinirlerinin bile etkilendiğini görebiliyordum. Arthur benim yanımda duruyordu ve ben kolunu kavrayıp desteklemesem, yere yığılacaktı.

Lucy -sadece onun silueti olduğu için önümüzdeki bu şeye Lucy diyorum- bizi gördüğünde gafil avlanmış bir kedi gibi öfkeli bir hırıltıyla geri çekildi; sonra gözleri üzerimizde dolaştı. Biçim ve renk olarak Lucy'nin gözleri, ama bizim bildiğimiz, saf, narin küreler yerine pis, cehennem ateşiyle dolu gözler... O an aşkımdan geriye kalan her şey, yerini nefret ve tiksintiye bıraktı; o sırada öldürülmesi gerekseydi, bunu vahşi bir zevkle kendim yapabilirdim. Bakarken, gözleri günahkâr bir ışıkla alevlendi ve yüzü şehvetli bir gülümsemeyle çarpıldı. Ah, Tanrım, bu gülümsemeyi görmek beni nasıl da ürpertti! O ana kadar sıkı sıkıya göğsüne bastırdığı çocuğu, bir şeytan gibi duygusuz, kayıtsız bir hareketle yere savurdu ve kemiğinin üzerinde hırlayan bir köpek gibi çocuğun üstünde tısladı. Çocuk

tiz bir çığlık kopardı ve inleyerek uzandı kaldı. Bu harekette Arthur'un acıyla inlemesine sebep olan bir soğukkanlılık vardı. Lucy kollarını uzatıp yüzünde ahlaksız bir gülümsemeyle ona doğru ilerlediğinde Arthur geri çekildi ve elleriyle yüzünü örttü.

Ama Lucy işveli, şehvetli bir zarafetle ilerlemeye devam etti ve şöyle dedi:

"Gel bana, Arthur. Onları bırak ve bana gel. Kollarım sana aç. Gel de birlikte yatalım. Gel, kocam, gel!"

Sesinde şeytani bir tatlılık vardı -cam bir kadehin çınlaması gibi bir şey- sözlerin bir başkasına yöneltildiğini duyan bizim bile beyinlerimiz bu sesle çınladı. Arthur'a gelince, büyülenmiş gibiydi; ellerini yüzünden çekerek kollarını açtı. Lucy tam kollarına atılacakken Van Helsing öne doğru sıçradı ve küçük altın haçım ikisinin arasına tuttu. Lucy haçtan uzaklaştı ve aniden çarpılan, öfke dolu bir yüzle, mezara girecekmiş gibi hızla Van Helsing'in yanından seğirtti.

Bununla birlikte, kapıya bir iki adım kala, önüne amansız bir güç çıkmış gibi durdu.

Sonra döndü, parlak ay ışığı ve Van Helsing'in çelikten sinirleri sayesinde artık titremeyen lambanın ışığı altında yüzü açıkça görülüyordu. Bir yüzde hiç bu kadar gözü dönmüş bir şaşkınlık görmemiştim ve umarım, şu ölümlü gözlerimle bir daha da görmem. Güzel rengi mora döndü, gözlerinde cehennem ateşleri yanıyordu, kaşları öyle çatılmıştı ki, derisinin kıvrımları Medusa' nın yılanlarına[4] benziyordu ve kan lekeli, sevimli ağzı büyüyerek Grek ve Japonların öfke masklarındaki gibi açılmış bir kare oluşturdu. Eğer ölüm anlamına gelen bir yüz varsa -eğer bakışlar öldürebiliyorsa- biz o an, bu yüzü gördük.

Bize sonsuzluk kadar uzun gelen bir yarım dakika boyunca, Van Helsing'in kaldırdığı haç ile giriş yolunu kapatan kutsal şeyler arasında öylece kaldı. Van Helsing, Arthur'a sorduğu soruyla sessizliği bozdu:

"Cevap ver, dostum! İşime devam edeyim mi?"

Arthur kendini dizlerinin üzerine attı ve elleriyle yüzünü örterek cevap verdi:

"İstediğiniz gibi yapın, dostum; istediğiniz gibi yapın. Artık bundan daha dehşet verici bir şey olamaz!" diye teslimiyetle inledi. Quincey ve ben aynı anda ona doğru gittik ve kollarından tuttuk. Van Helsing'in feneri kapattığını duyduk; mezara yaklaşarak kapının aralıklarına yerleştirdiği kutsal simgelerin bir kısmını çıkarmaya başladı. Van Helsing geri çekildiğinde o an bizimki kadar gerçek görünen bir vücudu olan kadının, bir bıçağın ancak geçebileceği bir aralıktan içeri girdiğini dehşet dolu bir şaşkınlıkla izledik. Profesörün sakin bir şekilde macun çubuklarını tekrar kapının kenarlarına yerleştirdiğini gördüğümüzde içimiz rahatladı.

Bu iş bittikten sonra çocuğu yerden kaldırdı ve şöyle dedi:

"Şimdi gelin, dostlarım; yarına kadar başka bir şey yapamayız. Öğlen bir cenaze olacak, ondan kısa bir süre sonra hepimiz buraya geleceğiz. Cenaze töreni yapılan ölünün dostları saat ikiye kadar gitmiş olacak ve mezarcı kapıyı kilitlediğinde biz burada kalacağız. O zaman yapacak başka işlerimiz olacak; ama bu geceki gibi bir şey değil. Bu ufaklığa gelince, pek fazla zarar görmemiş, yarın akşama kadar iyileşir. Onu, geçen gece yaptığımız gibi, polisin bulabileceği bir yere bırakırız; sonra da evlerimize gideriz." Arthur'a yaklaşarak sözlerine devam etti:

"Dostum Arthur, acı bir sınavdan geçiyorsun; ama sonra geri dönüp baktığında bunun ne kadar gerekli olduğunu göreceksin. Şimdi acı sulardasın, çocuğum. Ama yarın bu vakitlerde, Tanrı izin verirse, bu sulan geçmiş ve tatlı sulardan içmeye başlamış olacaksın; bu yüzden fazla yas tutma. O zamana kadar senden beni bağışlamanı istemeyeceğim."

Arthur ve Quincey benimle birlikte eve geldiler ve yolda birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Çocuğu güvenli bir yere bıraktık. Yorgunduk; bu yüzden hepimiz, az çok gerçek uykuya benzeyen bir uyku uyuduk.

29 Eylül, gece - Saat on ikiden biraz önce, üçümüz -Arthur, Quincey Morris ve ben- profesöre uğradık. Anlaşmış gibi hepimizin siyah giymiş olması tuhaftı. Arthur derin bir yasta olduğu için tabii ki siyah giyiyordu, ama biz de içgüdüsel olarak böyle giyinmiştik. Mezarlığa saat bir buçukta

vardık ve resmi görevlilere görünmemeye çalışarak etrafta dolaştık, böylece mezar kazıcıları işlerini bitirdiğinde ve herkesin gittiğini sanan mezarcı kapıyı kilitlediğinde bütün mezarlık bize kaldı. Van Helsing'in yanında, küçük siyah çantasının yerine, uzun, kriket çantası gibi deri bir çanta vardı ve epeyce ağır olduğu belliydi.

Yalnız kaldıktan ve yoldaki son ayak sesleri de duyulmaz olduktan sonra, sanki emir almış gibi, mezara kadar sessizce profesörü izledik. Kapının kilidini açtı, içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Sonra çantasından feneri çıkarıp yaktı; ayrıca, çalışırken yeteri kadar aydınlık olması için iki mum daha çıkarıp yaktı ve uçlarını eriterek diğer tabutların üzerine dikti. Tekrar Lucy'nin tabutunun kapağını kaldırdığımızda hepimiz içine baktık -Arthur yaprak gibi titriyordu- ve cesedin orada ölüm güzelliği içinde yattığını gördük. Artık benim kalbimde aşk yoktu, Lucy'nin bedenini -içinde ruhu yoktu- alan iğrenç şeye karşı tiksintiden başka hiçbir şey hissetmiyordum. Arthur'un bile yüzünün baktıkça sertleştiğini görebiliyordum. Biraz sonra Van Helsing'e şöyle dedi:

"Bu gerçekten Lucy'nin bedeni mi, yoksa onun şeklini alan bir şeytan mı?"

"Bu hem onun bedeni, hem de değil. Ama biraz bekleyin, onun eskiden ne olduğunu, şimdiyse neye dönüştüğünü göreceksiniz."

Orada yatan, Lucy'nin kâbusu gibi bir şeydi: Sivri dişler, göreni ürperten kanlı, şehvetli bir ağız; bütün bu şehvetli ve günahkâr görüntü, Lucy'nin tatlı saflığının şeytani bir taklidi gibi görünüyordu. Van Helsing, her zamanki sistemli tavrıyla çantasından çeşitli malzemeler çıkarmaya ve bunları kullanıma hazır bir şekilde yerleştirmeye başladı. İlk önce bir havya ve biraz lehim, sonra da mezarın bir köşesinde yakıldığında mavi bir alevle şiddetle yanan, küçük bir gaz lambası çıkardı; sonra neşterlerini çıkarıp elinin altına yerleştirdi; en sonunda da, yedi sekiz santim genişliğinde ve aşağı yukarı bir metre uzunluğunda, yuvarlak, tahta bir kazık çıkardı. Kazığın bir ucu ateşte kızdırılarak sertleştirilmiş ve sivriltilmişti. Çantadan kazığın yanı sıra bir de, evlerin kömür depolarında iri topaklan kırmak için kullanılan ağır bir çekiç çıktı. Bir doktorun her tür iş için yaptığı hazırlıklar bana heyecan verici ve ilginç geliyordu, ama bu şeyler Arthur ile

Quincey'nin dehşetle irkilmelerine yol açtı. Ama ikisi de cesaretlerini korudular ve sessiz kaldılar.

Her şey hazır olduğu zaman Van Helsing şu sözleri söyledi:

"Herhangi bir şey yapmadan önce size şunu söyleyeyim: Bu, kadim insanların ve Ölümden Dönmüşler'in güçleri üzerine araştırmalar yapanların bilgi ve deneyimlerinden gelmektedir. Ölümden Döndüklerinde, ölümsüzlükle lanetlenirler; ölemezler ve çağlar boyunca kurbanlarına yeni kurbanlar ekleyip dünyadaki kötülükleri çoğaltarak yaşamaya devam ederler; çünkü Ölümden Dönmüşler'e yem olarak ölenlerin kendileri de Ölümden Dönmüş olur ve kendi türleriyle beslenirler. Böylece, suya atılan bir taşın yarattığj dalgalar gibi bu halka sürekli genişler. Dostum Arthur, eğer zavallı Lucy ölmeden önce o öpücüğü alsaydın; ya da sonradan, dün gece ona kollarını açtığında onu öpseydin, öldüğünde, Doğu Avrupa'da dedikleri gibi nosferatu olacaktın ve içimizi böyle dehşetle dolduran Ölümden Dönmüşler'den üretmeye devam edecektin. Bu zavallı, sevgili hanımefendinin kariyeri daha yeni başladı. Kanlarını emdiği o çocuklar henüz o kadar kötü bir durumda değiller, ama o, Ölümden Dönmüş olan yaşamaya devam ederse, çocuklar gittikçe daha çok kan kaybedecek ve Lucy'nin onların üzerinde sahip olduğu güçle, ona gitmeye devam edecekler; dolayısıyla o kötü ağız ile kanlarını emmeye devam edecek. Ancak gerçekten ölürse, her şey bitecek; çocukların boğazlarındaki küçük yaralar yok olacak ve neler olup bittiğinden habersiz oyun oynamaya devam edecekler. Ama en sevindirici şey şu ki, şimdi Ölümden Dönmüş olan bu şey gerçekten öldüğünde, o zaman, sevdiğimiz o zavallı kadının ruhu tekrar özgür olacak. Geceleri kötülük yapmak ve gündüzleri de yaptığı kötülüğü benimseyerek gittikçe daha da alçalmak yerine, öbür meleklerin arasındaki yerini alacak. Bu yüzden, dostum, onu özgür kılacak darbeyi indiren el kutsanmış olacak. Ben bunu yapmaya gönüllüyüm, ama aramızda bunu yapmaya daha çok hakkı olan biri yok mu? Bundan sonra, gecenin sessizliğinde, uyku tutmadığında, 'Onu yıldızlara gönderen benim elimdi; onu en çok seven kişinin eliydi; seçme şansı olsaydı, kendisinin de seçeceği eldi,' diye düşünmek onun için sevinç olmayacak mı? Söyleyin bana, aramızda böyle biri yok mu?"

Hepimiz Arthur'a baktık. O da, Lucy'yi bize günahkâr değil, kutsal bir hatıra olarak geri verecek elin onunki olması gerektiğini ileri sürerken, sonsuz bir şefkatle hareket ettiğimizi gördü; öne çıktı, elleri titremesine ve yüzü kar gibi bembeyaz olmasına rağmen cesur bir tavırla şöyle dedi:

"Benim gerçek dostum, kırık kalbimin en derinlerinden size teşekkür ediyorum.

Bana ne yapacağımı söyleyin, bir an bile tereddüt etmeyeceğim!" Van Helsing elini Arthur'un omzuna koydu ve şunları söyledi:

"Cesur çocuk! Bir anlık cesaret gerekiyor ve sonra bitmiş olacak. Bu kazığın ona çakılması gerekiyor. Korkunç bir iş olacak -bu seni yanıltmasın- ama çok kısa sürecek; sonra da sevincin şimdi duyduğun acıdan büyük olacak; bu korkunç mezardan uçarcasına çıkacaksın. Ama bir kez başladığında tereddüt etmemelisin. Sadece bizim, gerçek dostlarının yanında olduğunu, her zaman senin için dua ettiğimizi düşün."

"Hadi," dedi Arthur boğuk bir sesle. "Bana ne yapacağımı söyleyin."

"Bu kazığı, sol eline al ve kalbin üzerine yerleştir, çekici de sağ eline al. Sonra ölü için dua okumaya başladığımızda -ben okuyacağım, kitabı getirdim ve diğerleri de beni takip edecek- Tanrı'nın adıyla vur, böylece sevdiğimiz ölüyle ilgili her şey düzelecek ve Ölümden Dönmüş olan ebediyete geçecekı"

Arthur kazıkla çekici aldı ve\ kendini bu işe hazırladığında elleri bir daha ne titredi ne de duraksadı. Van Helsing dua kitabını açtı ve okumaya başladı, Quincey ile ben de elimizden geldiğince onu izledik. Arthur kazığın ucunu kalbin üzerine yerleştirdi; baktığım yerden beyaz tene değdiğini görebiliyordum. Sonra bütün gücüyle vurdu.

Tabuttaki şey çarpıldı ve açık, kırmızı dudaklarının arasından iğrenç, insanın kanını donduran bir çığlık geldi. Bedeni sarsıldı, titredi ve vahşi kıvrımlarla büküldü; keskin, beyaz dişler, dudakları kesilip ağzı kan kırmızı bir köpükle lekelenene kadar birbirine çarptı. Ama Arthur hiç tereddüt etmedi. Hiç titremeden kalkıp inen kolu, merhamet getiren kazığı gittikçe daha derin çakarken, parçalanan kalpten kanlar sızıp fışkırırken, bir Thor[5]

figürüne benziyordu. Yüzü kararlıydı ve sanki yerine getirdiği yüce görev dolayısıyla ışıldıyor gibiydi; görüntüsü bize cesaret verdi ve seslerimiz küçük mezarda çınlamaya başladı. Derken bedenin kıvranıp titremesi azaldı, dişlerin birbirine çarpması, yüzün titremesi durdu. En sonunda hareketsiz kaldı. Korkunç görev sona ermişti.

Çekiç Arthur'un elinden düştü. Genç adam sendeledi, onu yakalamasaydık yere yığılacaktı. Alnı damar damar terlemişti ve kesik kesik soluyordu. Yaptığı şey, üzerinde korkunç bir gerilim yaratmıştı; insani olandan uzak şeyler onu buna zorlamamış olsaydı, kesinlikle bu işi başaramazdı. Birkaç dakika için onunla ilgilenmeye o kadar dalmıştık ki, tabuta bakmadık bile. Ama sonunda baktığımızda, her birimiz ürkek bir şaşkınlıkla mırıldandık. O kadar dikkatle bakıyorduk ki, yerde oturan Arthur da kalktı ve gelip baktı; sonra yüzüne mutlu, garip bir ışık yayıldı ve kapıldığı dehşetin kasvetini tamamen dağıttı.

Tabutta artık, o kadar korktuğumuz ve yok edilmesini bir ayrıcalık olarak, buna en çok hakkı olan kişiye bırakacak kadar nefret ettiğimiz kötü Şey yoktu; yüzünde eşsiz bir tatlılık ve saflık bulunan, hayattayken gördüğümüz haliyle Lucy vardı. Doğru, yüzünde hayattayken gördüğümüz kaygı, acı ve bitkinliğin izleri de görülüyordu; ama bütün bunlar bizim için çok değerliydi, çünkü gerçekten de bizim tanıdığımız kişi olduğunu gösteriyordu. Bitkin yüzü ve bedeninde görülen, güneş ışığı gibi kutsal dinginliğin, dünyevi bir işaret ve sonsuza kadar hüküm sürecek olan dinginliğin bir simgesi olduğunu hissettik hepimiz.

Van Helsing gelip elini Arthur'un omzuna koydu ve ona şöyle dedi:

"Ve şimdi Arthur, dostum, sevgili oğlum, bağışlandım mı?"

Arthur, yaşlı adamın elini eline alıp dudaklarına götürdüğünde ve "Bağışlanmak mı! Sevdiğime ruhunu geri verdiğiniz ve beni de huzura kavuşturduğunuz için Tanrı sizi kutsasın," dediğinde yaşadığı korkunç gerilimin etkisi kendini gösterdi. Ellerini profesörün omzuna koydu ve\başını göğsüne yaslayarak bir süre sessizce ağladı. Biz kıpırdamadan durduk. Başını kaldırdığında Van Helsing ona şunları söyledi:

"Artık, çocuğum, onu öpebilirsin. İstersen, ölü dudaklarını öp; seçebilecek olsaydı, o da bunu isterdi. Çünkü artık sırıtkan bir iblis değil; artık sonsuza kadar yaşayacak kötü bir Şey değil. Artık şeytanın Ölümden Dönmüş'ü değil. O Tanrı'nın gerçek ölüsü ve ruhu da onunla!"

Arthur eğilip Lucy'yi öptü ve sonra onunla Quincey'yi mezardan dışarı yolladık. Profesör ile ben ucunu bedenin içinde bırakarak kazığın tepesini kestik. Sonra kafayı kestik ve ağzına sarmısak doldurduk. Kurşun tabutu lehimledik, kapağını vidaladık ve eşyalarımızı toplayıp mezardan çıktık. Profesör kapıyı kilitledikten sonra anahtarı Arthur'a verdi.

Dışarıda hava güzeldi, güneş parlıyor ve kuşlar ötüyordu ve sanki doğanın her unsuru farklı bir ezgi tutturmuş gibiydi. Her yerde mutluluk, neşe ve huzur vardı, çünkü biz de huzurluyduk ve duyduğumuz, buruk bir sevinç de olsa halimizden memnunduk.

Oradan uzaklaşmadan önce Van Helsing şunları söyledi:

"Şimdi, dostlarım, görevimizin ilk adımı, bize en zor gelen adımı tamamlandı.

Ama geriye daha zorlu bir iş kaldı: Bütün bu acılara sebep olan kişiyi bulmak ve onu yok etmek. İzinden gidebileceğimiz ipuçları var; ama bu uzun ve de zahmetli bir iş, ayrıca içinde tehlike ve acı da var. Bana yardım etmez misiniz? Hepimiz inanmayı öğrendik, öyle değil mi? Ve bu yüzden, görevimizin ne olduğunu görmüyor muyuz? Görüyoruz! Ve bu işin sonuna kadar gitmeye söz vermez miyiz?"

Hepimiz sırayla elini sıktık ve söz verdik. Oradan uzaklaşırken profesör şu sözleri söyledi:

"İki gece sonra buluşuruz ve saat yedide, dostumuz John'da akşam yemeği yeriz. İki kişiden daha gelmelerini rica edeceğim -henüz tanımadığınız iki kişi- ve bu arada ben de size yapacağımız işi göstermek ve bir plan yapmak için hazır olacağım. Dostum John, sen benimle eve gel, çünkü konuşmamız gereken çok şey var ve sen bana yardım edebilirsin. Bu gece Amsterdam'a doğru yola çıkacağım, ama yarın gece geri döneceğim. Ondan sonra da meşakkatli arayışımız başlayacak. Ama bundan önce size

diyeceklerim olacak; böylece ne yapılması ve nelerden korkulması gerektiğini öğrenmiş olacaksınız. Sonra birbirimize tekrar söz vereceğiz; çünkü önümüzde korkunç bir görev var ve ayağımızı bir kez sabanın demirine[6] koyduk mu, bir daha geri çekmemeliyiz."

[1] Byron'ın Don Juan (I. 39. III2) adlı eserinden yanlış bir alıntı yapılmıştır, doğrusu: "En çok nefret ettiği şey olmak'tır.

[2] Hampstead Fundalığı yakınlarında İspanyol Hanı diye bilinen eski bir bar.

[3] Esas pazarlıklardan önceki, resmi olmayan tartışmalar.

[4] Yunan mitolojisinde; güzel bir kadın olan Medusa, kıskanç tanrıça Althea tarafından, kendisine bakanları taşa çeviren, yılan saçlı üç dişi ifritten birine dönüştürülür. Medusa'yı öldüren Perseus, kadının kesik kafasını öbür canavarlardan korunmak için kullanır.

[5] İskandinavların gök gürültüsü tanrısı olan Thor'un silahı çekiçtir.

[6] Bkz. Luka. 9:62.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

(Devam)

Berkeley Oteli'ne vardığımızda Van Helsing, kendisini bekleyen bir telgraf buldu:

Trenle geliyorum. Jonathan, Whitby'de. Önemli haberlerim var.

Mina Harker

Profesör çok sevinmişti. "Ah, o harikulade Bayan Mina," dedi "kadınların incisi!

O geliyor, ama ben kalamam. Senin evine gelmesi gerekiyor, dostum John. Onu istasyonda karşılamahsın. Ona yoldan telgraf çek, böylece hazırlıklı olur." Telgraf gönderildikten sonra Van Helsing bir fincan çay içti; bu sırada bana Jonathan Harker'ın yurtdışındayken tuttuğu bir günlükten bahsetti ve bu günlüğün ve ayrıca Bayan Harker'ın Whitby'de tuttuğu günlüğün daktiloya çekilmiş birer kopyasını verdi. "Bunları al," dedi, "ve iyice incele. Ben geri döndüğümde bütün olaylara hâkim olursun, böylece araştırmamıza daha iyi bir şekilde başlayabiliriz. Günlükleri iyi sakla, çünkü içlerinde çok kıymetli şeyler var. Bugün öyle bir deneyim edinmiş olsan da bütün inancına ihtiyacın olacak. Burada anlatılanlar," -bunları söylerken elini ağır ve ciddi bir hareketle kâğıt yığınının üzerine koydu- "senin için -benim için ve başkaları için de- sonun başlangıcı ya da yeryüzünde yürüyen Ölümden Dönmüşler'in matem çanı olabilir. Sana yalvarıyorum, hepsini açık fikirlilikle oku ve burada anlatılan hikâyeye kendinden bir şeyler katabilirsen, kat, çünkü hepsi çok önemli. Sen de bütün bu garip şeylerin günlüğünü tutuyordun, öyle değil mi? Evet! Öyleyse, yeniden buluştuğumuzda bütün bunların üzerinde birlikte

dururuz." Sonra yola çıkmak üzere hazırlandı ve kısa bir süre sonra da arabayla Liverpool Caddesi'ne gitti.[1] Ben de Paddington'a doğru yola çıktım ve oraya tren gelmeden on beş dakika önce vardım. Bir tren geldiğinde her zaman görülen o koşuşturmadan sonra kalabalık yavaş yavaş dağıldı; tam konuğumu kaçıracağım diye huzursuzlanmaya başlamıştım ki, sevimli yüzlü, narin görünüşlü bir kız bana yaklaştı ve şöyle bir baktıktan sonra, "Dr. Seward, değil mi?" dedi.

"Ve siz de Bayan Harker'sınız!" dedim hemen, bunun üzerine bana elini uzattı.

"Sizi zavallı, sevgili Lucy'nin tarifinden tanıdım, ama..." Aniden durdu ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

Aynı kırmızılık benim de yanaklarıma yayıldı ve her nasılsa ikimizi de rahatlattı, çünkü bu onun kendi sorusuna, sözsüz bir yanıt oluşturmuştu. İçinde bir de daktilo bulunan bagajını aldım ve kâhya kadına, Bayan Harker için hemen bir oturma ve yatak odası hazırlamasını bildiren bir telgraf çektikten sonra metroya binerek Fenchurch Caddesi'ne gittik.

Eve zamanında vardık. Buranın bir akıl hastanesi olduğunu biliyordu elbette, ama içeri girdiğimizde hafifçe irkilmekten kendini alamadığını fark ettim.

Konuşacak çok şeyi olduğu için, mümkünse biraz sonra çalışma odama gelmek istediğini söyledi. Dolayısıyla, şimdi onu beklerken fonograf günlüğüme kaydedeceklerimi tamamlıyorum. Önümde açık durdukları halde Van Helsing'in bana bıraktığı kâğıtlara henüz bakma fırsatım olmadı. Bayan Harker'ın ilgisini çekecek bir şeyler bulmalıyım, böylelikle kâğıtları okuma fırsatı bulmuş olurum. Zamanın ne kadar değerli olduğunu ya da bizi nasıl bir görevin beklediğini bilmiyor. Onu korkutmamaya özen göstermeliyim. İşte geldi!

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül - Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra, Dr. Seward'ın çalışma odasına indim. Kapıda bir an için durdum, çünkü biriyle

konuştuğunu duyduğumu sandım. Ama sonra, acele etmem konusunda ısrar ettiği için, kapıyı çaldım ve "Girin," diye seslenmesi üzerine içeri girdim.

Yanında kimse olmadığını görünce çok şaşırdım. Yalnızdı ve masanın üzerinde, karşısında, daha önce duyduklarımdan bir fonograf olduğunu hemen anladığım şey duruyordu. Daha önce hiç fonograf görmemiştim ve bu çok ilgimi çekti.

"Umarım, sizi bekletmemişimdir," dedim; "ama konuştuğunuzu duyunca kapıda durdum, çünkü yanınızda biri olduğunu sandım."

"Ah," dedi gülümseyerek, "sadece günlüğüme kayıt yapıyordum."

"Günlüğünüz mü?" dedim şaşırarak.

"Evet," dedi. "Bununla tutuyorum." Bunu söylerken elini fonografın üzerine koydu. Çok heyecanlandığımı hissettim ve kendimi tutamadan şunları söyleyiverdim:

"Vay canına, bu stenodan bile daha iyi bir şey! Bir şeyler söylemesini dinleyebilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdi hevesle ve fonografı konuşmaya ayarlamak üzere ayağa kalktı. Sonra duraksadı ve yüzüne endişeli bir ifade yayıldı.

"Aslına bakarsanız," diye başladı mahcup bir tavırla, "bununla yalnızca günlüğümü tutuyorum ve tamamen, neredeyse tamamen hastalarımla ilgili şeyler olduğu için anlaşılması zor olabilir, yani, demek istiyorum ki..." Durdu ve ben de onu içine düştüğü utançtan kurtarmaya çalıştım:

"Son anlarına kadar sevgili Lucy'nin bakımına yardım ettiniz. Bırakın nasıl öldüğünü duyayım; çünkü onunla ilgili ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar minnettar olacağım. O benim için çok, çok değerliydi."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade ile cevap vermesi beni şaşırttı:

"Size onun ölümünden mi bahsedeyim? Dünyada olmaz!"

"Neden olmasın?" diye sordum, çünkü üzerime ağır, korkunç bir his çökmeye başlamıştı. Yine duraksadı; bir bahane uydurmaya çalıştığını görebiliyordum. Sonunda, kekeleyerek şöyle cevap verdi:

"Görüyorsunuz, günlüğün hangi parçasını seçmem gerektiğini bilemiyorum." Konuşurken aklına bir fikir geldi ve bilinçsiz bir sadelikle, farklı bir ses tonu ve bir çocuğun masumluğu ile şöyle dedi: "Bu gerçekten de doğru; şerefim üzerine yemin ederim. Dürüst Kızılderili!" Gülümsemekten kendimi alamadım, bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Kendi kendimi ele verdim!" dedi. "Ama biliyor musunuz, aylardır bu günlüğü tutmama rağmen, bakmak istediğim takdirde herhangi bir kısmını nasıl bulacağımı bir kez bile düşünmedim?" Bu zamana kadar Lucy'nin doktorunun günlüğünde o korkunç varlıkla ilgili bilgimize katkıda bulunacak bir şeyler olabileceğine karar vermiştim ve cesurca şöyle dedim: "Öyleyse, Dr. Seward, daktilomda sizin için bir kopyasını çıkarmama izin verseniz, iyi olur." Şu cevabı verirken ölü gibi bembeyaz kesildi:

"Hayır! Hayır! Hayır! O korkunç hikâyeyi öğrenmenize dünyada izin vermem!" Demek, korkunç bir hikâyeydi; demek sezgilerimde yanılmamıştım. Bir an düşündüm ve gözlerim, bilinçsiz bir şekilde bana yardım edecek bir şey ya da bir fırsat arayarak odada dolaşırken masanın üzerindeki daktiloyla yazılmış, büyük kâğıt yığınına takıldı. Dr. Seward'in gözleri benimkileri yakaladı ve hiç düşünmeden bakışlarımın yönünü izledi. Kâğıt yığınını gördüğünde, ne demek istediğimi anladı. \

"Beni tanımıyorsunuz," dedim. "O kâğıtları -benim daktilo ettiğim kendi günlüğüm ve kocamın günlüğü- okuduğunuzda beni daha iyi tanıyacaksınız. Bu amaç için yüreğimden geçen hiçbir düşünceyi yazmakta tereddüt etmedim; ama elbette beni tanımıyorsunuz; henüz ve şimdilik bana güvenmenizi bekleyemem."

Kesinlikle asil bir mizaca sahip bir adam; zavallı Lucy onunla ilgili düşüncelerinde haklıymış. Dr. Seward yerinden kalkıp içinde, siyah balmumuyla kaplı, bir dizi boş, metal silindirin bulunduğu büyük bir çekmeceyi açtı ve şunları söyledi:

"Çok haklısınız. Sizi tanımadığım için size güvenmiyordum. Ama artık sizi tanıyorum ve şunu söyleyeyim ki, keşke sizi daha önce tanısaydım.

Lucy'nin size benden bahsettiğini biliyorum; bana da sizden bahsetti. Elimden gelen tek şekilde gönlünüzü alabilir miyim? Bu silindirleri alın ve dinleyin -ilk altı tanesi kişiseldir ve sizi dehşete düşürmeyecektir; o zaman beni daha iyi tanıyacaksınız. Siz dinleyene kadar akşam yemeği hazır olur. Bu arada ben de bu belgeleri okuyacağım ve bazı şeyleri daha iyi anlamaya çalışacağım." Fonografı oturma odama taşıdı ve benim için ayarladı. Şimdi hoş bir şeyler öğreneceğimden eminim; çünkü bana, bir tarafını zaten bildiğim gerçek bir aşk hikâyesinin öbür tarafını da anlatacak...

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül - Jonathan Harker'ın o muhteşem günlüğüyle karısının günlüğüne o kadar dalmıştım ki, farkında olmadan zaman akıp gidivermiş. Hizmetçi akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için geldiğinde Bayan Harker henüz aşağı inmemişti, bu yüzden "Muhtemelen yorgundur; yemeği bir saat bekletin," dedim ve işime devam ettim. İçeri geldiğinde Bayan Harker'ın günlüğünü yeni bitirmiştim. Çok güzel, ama üzüntülü görünüyordu ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bu durum, nedense beni çok etkiledi. Tanrı biliyor, son zamanlarda gözyaşı dökmek için bir sürü sebebim oldu! Ama ağlamanın getireceği rahatlık benden esirgenmişti ve şimdi, döktüğü gözyaşları nedeniyle parlayan o tatlı gözler yüreğime dokundu. Bu yüzden elimden geldiğince nazik bir şekilde şöyle dedim:

"Korkarım, sizi çok üzdüm."

"Ah, hayır, beni üzmediniz," diye cevap verdi, "ben daha çok sizin acınızdan, anlatamayacağım kadar çok etkilendim. Bu harika bir makine, ama zalimce gerçekçi. Bana sizin sesinizle, yüreğinizin çektiği acıları anlattı. Yüce Tanrı'ya yakaran bir ruhu dinlemek gibiydi. Bunları bir daha kimse dinlememeli! Bakın, ben de bir faydam dokunsun istedim. Daktilomla anlatılanların kopyasını çıkardım, bundan sonra kimsenin, benim gibi, yüreğinizin nasıl çarptığını duymasına gerek kalmayacak." ^

"Bilmesi gerekmeyen kimse bilmeyecek," dedim sesimi alçaltarak. Elini elimin üstüne koydu ve çok ciddi bir şekilde şöyle dedi:

"Ah, ama bilmek zorundalar!"

"Zorundalar mı? Ama neden?" diye sordum.

"Çünkü bu da o korkunç hikâyenin, zavallı Lucy'nin ölümünün ve buna yol açan her şeyin hikâyesinin bir parçası; çünkü dünyayı bu korkunç canavardan kurtarmak için vereceğimiz mücadelede bütün her şeyi bilmek ve alabileceğimiz her türlü yardımı almak zorundayız. Sanırım, bana verdiğiniz silindirlerde bilmemi istediğinizden daha fazla şey vardı; ama kayıtlarınızda bu karanlık gizeme ışık tutabilecek bir sürü şey görüyorum. Yardım etmeme izin vereceksiniz, değil mi? Belli bir noktaya kadar her şeyi biliyorum ve günlüğünüzde yalnızca 7 Eylül'e kadar olan olayları görüyorum; Lucy'nin nasıl dört bir yandan kuşatıldığına ve korkunç sonuna giden olayların basıl geliştiğine kadar olan kısmı. Profesör Van Helsing bizi görmeye geldiğinden beri Jonathan ile ben gece gündüz çalışıyoruz. Jonathan daha fazla bilgi toplamak için Whitby'ye gitti ve yarın bize yardım etmek için burada olacak. Aramızda hiçbir sır olmamalı; birlikte ve mutlak bir güvenle çalışırsak, çok daha güçlü olabiliriz." Bana yalvarır gibi bakıyordu, ama aynı zamanda tavırlarından öyle bir cesaret ve kararlılık okunuyordu ki, dileklerine hemen teslim oldum. "Bu konuda istediğiniz gibi hareket edeceksiniz," dedim. "Tanrım, hata yapıyorsam beni bağışla! Henüz öğrenmediğiniz korkunç şeyler var; ama zavallı Lucy'nin ölümüne giden yolda bu kadar ilerlediyseniz, karanlıkta kalmakla yetinmeyeceğinizi biliyorum. Hatta, size sadece sonu -en sonu- biraz huzur verebilir. Gelin, yemek yiyelim. Önümüzdeki görev için güçlü olmalıyız; amansız ve korkunç bir görev bizi bekliyor. Yemeğinizi yedikten sonra gerisini de öğreneceksiniz ve orada bulunan bizler için her şey apaçık ortada olmasına rağmen siz herhangi bir şeyi anlamazsanız, soracağınız her soruya cevap vereceğim."

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül - Akşam yemeğinden sonra Dr. Seward ile birlikte çalışma odasına gittik. Odamdaki fonografı geri getirdi ve ben de daktilomu çıkardım. Beni rahat bir sandalyeye oturttu ve fonografı yerimden kalkmadan uzanabileceğim bir yere yerleştirerek, durdurmak istersem, bunu nasıl yapacağımı gösterdi. Sonra da büyük bir düşüncelilikle mümkün olduğunca rahat davranmam için arkasını bana dönerek bir sandalyeye

oturdu ve okumaya başladı. Ben de çatal biçimli metali kulaklarıma taktım ve dinlemeye başladım.

Lucy'nin ölümünün -ve arkasından gelen bütün olayların- korkunç hikâyesi sona erdiğinde, güçsüz düşmüş bir şekilde arkama yaslanıp kaldım. Neyse ki, öyle hemencecik bayılan biri değilim. Dr. Seward beni gördüğünde korku dolu bir nidayla yerinden fırladı ve dolaptan telaşla bir şişe çıkararak bana biraz konyak verdi; bu beni birkaç dakika içinde kendime getirdi. Beynim durmadan dönüyordu ve sayısız dehşetin arasından, benim sevgili, sevgili Lucy'min en sonunda huzura kavuştuğunu bildiren kutsal ışık gelmeseydi, sanırım, buna bir rezalet çıkarmadan dayanamazdım. Her şey o kadar korkunç, gizemli ve garipti ki, Jonathan'ın Transilvanya'da yaşadıklarını bilmeseydim, bunlara inanmazdım. Şu halde bile neye inanacağımı bilmiyordum ve içine düştüğüm zor durumdan ancak başka bir şeyle ilgilenerek kurtulabilirdim. Daktilomun örtüsünü kaldırdım ve Dr. Seward'a şöyle dedim:

"Şimdi bütün bunları yazmama izin verin. Dr. Van Helsing'in gelişine hazır olmak zorundayız. Whitby'den Londra'ya geldiğinde, buraya geçmesi için Jonathan'a bir telgraf gönderdim. Bu konuda tarihler çok büyük bir anlam taşıyor ve bence bütün malzemelerimizi hazırlayıp her şeyi kronolojik sırasına göre düzenlersek, çok şey yapmış olacağız. Bana Lord Godalming ile Bay Morris'in de geleceğini söylediniz. Geldiklerinde onlara her şeyi anlatabilecek durumda olalım." Böylelikle fonografı yavaş ayara getirdi ve yedinci silindirin başından itibaren anlatılanları daktiloya çekmeye başladım. Kopya kâğıdı kullandım, dolayısıyla diğerlerinde de yaptığım gibi günlüğün üç kopyasını çıkarmış oldum. Bitirdiğimde vakit geç olmuştu, Dr. Seward hastaları dolaşmaya gitti; işini bitirdiğinde geldi ve çalışırken kendimi yalnız hissetmeyeyim diye yanıma oturup okumaya başladı. Ne kadar iyi ve düşünceli biri; aralarında canavarlar olsa bile dünya, iyi adamlarla dolu gibi. Yanından ayrılmadan önce, Jonathan'ın günlüğüne yazdığı olayı; profesörün, Exeter'deki istasyonda aldığı akşam gazetesindeki bir şeyi okuyup kaygılandığını hatırladım; bu yüzden, Dr. Seward'in gazetelerini sakladığını görünce, Westminster gazetesi ile Pall Mall gazetesini ödünç alarak odama götürdüm. Daüygraph ve Whitby gazetesinden kestiğim kupürlerin Kont Drakula'nın gelmesi ile Whitby'de başlayan korkunç olayları anlamamıza ne kadar yardımcı olduğunu

hatırlıyorum, bu yüzden, o zamandan beri çıkan akşam gazetelerine bir göz gezdireceğim, belki yeni bir ışık bulurum. Uykum yok ve çalışmak sakinleşmeme yardımcı olacaktır.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül - Bay Harker saat dokuzda geldi. Karısının telgrafını yola çıkmadan hemen önce almış. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla sıradışı bir zekâsı olan, enerji dolu bir insan. Eğer günlüğü doğruysa -ve benim kendi olağanüstü deneyimlerim göz önünde bulundurulursa, doğrudur- ayrıca çok cesur bir adam olmalı. O yeraltı mezarına ikinci kez gitmesi kayda değer bir cesaret örneğim Bununla ilgili yazdıklarını okuduktan sonra mertliğin iyi bir örneğiyle karşılaşmaya hazırdım, ama bugün buraya gelen, sessiz, işadamı tavırlı beyefendiyle karşılaşmayı neredeyse hiç beklemiyordum. Daha sonra - Öğle yemeğinden sonra Harker ile karısı kendi odalarına çekildiler ve bir süre önce kapının önünden geçerken daktilonun tıkırtısını duydum. Bu işe iyice asılıyorlar. Bayan Harker ellerindeki bütün bulguları kronolojik sıraya dizdiklerini söylüyor. Harker, kutuların Whitby'de gönderildiği nakliyecilerle Londra'da sorumluluğu alan taşıma şirketi arasındaki mektupları almış. Şimdi karısının, daktiloya çektiği günlüğümü okuyor. Acaba ne düşünecek? İşte geldi... Hemen yanımızdaki evin Kont'un gizlenme yeri olabileceğini öğrenmenin beni hiç şaşırtmaması tuhaf. Tanrı bilir, hasta Renfield'in davranışlarında yeteri kadar ipucu vardı! Evin satın alınmasıyla ilgili mektuplar daktiloda yazılmıştı. Ah, bunlar elimize daha önce geçmiş olsaydı, zavallı Lucy'yi kurtarabilirdik! Dur; bu işin içinde bir delilik var! Harker geri döndü ve yine malzemelerini topluyor. Akşam yemeğine kadar birbiriyle bağlantılı bir metin çıkarabileceklerini söylüyor. Bu arada benim de Renfield'i görmem gerektiğini, çünkü onun, şimdiye kadar Kont'un geliş gidişlerinin bir tür göstergesi olduğunu söylüyor. Ben bunu henüz pek anlayamıyorum, ama tarihler elime geçtiğinde anlayacağımı sanıyorum. Bayan Harker'ın silindirlerimi daktilo etmesi ne iyi oldu! Aksi takdirde, hiçbir zaman tarihleri bulamazdık...

Renfield'i, odasında kollarını kavuşturmuş, sakin sakin otururken buldum, uysalca gülümsüyordu. O an için, gördüğüm herhangi biri gibi aklı başında görünüyordu. Oturup onunla bir sürü şey konuştum, hepsine doğal tepkiler verdi. Sonra, kendi isteğiyle, eve dönmekten bahsetti, burada

kaldığı süre boyunca bana hiç açmadığı bir konuydu bu. Aslına bakılırsa, hemen taburcu edileceğinden oldukça emin bir şekilde konuşuyordu. Sanırım, Harker'la konuşmamış, mektupları okumamış ve Renfield'in kriz geçirdiği tarihlerden haberdar olmamış olsaydım, kısa bir gözlem süresinden sonra taburcu kâğıdını imzalamaya hazır olurdum. Ama şimdi, son derece kuşkuluyum. Bütün o krizlerin, bir şekilde Kont'un yakınlarda bulunmasıyla ilgisi vardı. O zaman bu mutlak inanç ne anlama geliyor? İçgüdülerinin, vampirin nihai zaferi kazanacağından kuşku duymadığını mı gösteriyor? Bir dakika, kendisi bir zoofagus ve terk edilmiş evin şapelinin kapısında çılgınca bağırıp çağırırken hep bir "efendi"den bahsediyordu. Bütün bunlar düşüncemizi doğruluyor gibi. Bir süre sonra yanından ayrıldım; dostum şu anda, kendisini sorularla sıkıştırmam için fazla aklı başında duruyor; düşünmeye başlayabilir ve sonra!.. Bu yüzden yanından ayrıldım. Bu sessiz ruh hallerine hiç güvenmiyorum, bu yüzden bakıcıya onu yakından izlemesini ve ihtiyaç olursa diye bir deli gömleğini hazır bulundurmasını çıtlattım.

JONATHAN HARKERIN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül, Londra treninde - Bay Billington'ın, yetkisi dahilindeki her tür bilgiyi bana verebileceğini bildiren nazik mesajını aldığımda Whitby'ye gidip istediğim araştırmaları yerinde yapmanın en iyisi olacağını düşündüm. Amacım Kont'un o korkunç kargosunun izini Londra'ya kadar sürmekti. Daha sonra, onun hakkından gelebiliriz. Billington'ın oğlu -nazik bir delikanlı- beni istasyonda karşıladı ve babasının evine götürdü; gece orada kalmam gerektiğine karar vermişler. Konuksever insanlar; tam bir Yorkshire konukseverliği: Her şeyi ver ve konuğunu istediği gibi davranabilmesi için serbest bırak. Hepsi meşgul olduğumu, ziyaretimin kısa süreceğini biliyordu ve Bay Billington ofisinde, kutuların nakliyatı ile ilgili bütün evrakları hazır etmişti. Şeytani planlarını öğrenmeden önce Kont'un masasında gördüğüm mektuplardan birini tekrar görünce sarsıldım. Her şey dikkatle düşünülmüş, sistemli bir biçimde ve hassasiyetle yürütülmüştü. Hedeflerini gerçekleştirmede önüne çıkabilecek her tür engele karşı hazırlıklı gibi görünüyordu. Amerikalıların deyişiyle, "işi şansa bırakmamıştı" ve talimatlarının tam olarak yerine getirilmesi, sadece gösterdiği özenin mantıklı bir sonucuydu. Faturayı gördüm ve not aldım: "Deneysel amaçlar için kullanılmak üzere elli kutu sıradan toprak." Ayrıca

Carter Paterson'a yazılan mektup ve bunun cevabını da bulup ikisinin de kopyasını aldım. Bay Billington'ın bana verebileceği bilgilerin tamamı buydu, bu yüzden limana inip sahil güvenlik görevlileri, gümrük memurları ve liman şefîyle görüştüm. Hepsinin de geminin, yerel gelenekte yerini almaya başlayan limana girişiyle ilgili olarak anlatacak tuhaf şeyleri vardı; ama kimse, "elli kutu, sıradan toprak" şeklindeki basit tarifin üzerine bir şey ekleyemiyordu. Sonra istasyon şefiyle görüştüm, kendisi nezaket göstererek kutuları taşıyan adamlarla iletişime geçmemi sağladı. Onlar da aynı kargo beyanını verdiler ve kutuların, "esaslı ve ölümcül derecede ağır" olduğu, taşırken boğazlarının kuruduğu dışında ekleyecek bir şeyleri yoktu. İçlerinden biri çabalarını bir içecek ile takdir edecek "benim gibi beyefendi" bir adam bulmanın zor olduğunu ekledi; bir başkası da aradan geçen zamanın bile susuzluklarını tamamen geçirmediğini belirtti. Eklemeye gerek yok; ama yanlarından ayrılmadan önce, bu şikâyetin kaynağını sonsuza kadar ve yeterli ölçüde gidermeye özen gösterdim.

30 Eylül - İstasyon şefi, benimle, eski dostu olan King's Cross istasyon şefine hitaben iki satırlık bir not gönderme inceliğini gösterdi, böylece sabah oraya vardığımda King's Cross istasyon şefine kutuların gelişini sorabilecektim. O da beni hemen ilgili memurlarla görüştürdü ve onların sayımının da orijinal faturayla uyuştuğunu gördüm. Burada anormal derecede susuzluk yakınmaları daha sınırlı olmuştu; ama yine de bu fırsat asil bir şekilde kullanılmış ve yine bu durumun sonuçlarının, ex post facto bir şekilde çaresine bakmak zorunda kalmıştım.

Oradan Carter Paterson'ın merkez ofisine gittim ve çok büyük bir nezaketle karşılandım. Günlük defterleri ve mektup defterlerinde işlemi aradılar ve ayrıntılar için hemen Ring's Cross ofislerine telefon ettiler. Şans eseri, taşıma işini yapan adamlar iş bekliyorlarmış ve memur, hemen adamlar ile irsaliye aracılığıyla Carfax'a kutulan teslim etmeleri ile ilgili belgeleri gönderdi. Burada da beyanın yine tamamen aynı olduğunu gördüm; nakliyecinin adamları, yazılı bilgilerin yetersiz kaldığı yerleri birkaç ayrıntıyla tamamladı. Kısa bir süre sonra bunların da neredeyse tamamen işin tozlu ortamı ve sonuç olarak nakliyeci adamlarda yarattığı susuzlukla ilgili olduğunu anladım. Ülkenin para birimi aracılığıyla, bu pek sevimli zararın telafisi için gerekli kolaylığı gösterince adamlardan biri şöyle dedi:

"O ev, patron, gördüğüm en döküntü yerlerden biri. Yemin ederim, yüz senedir insan eli değmemiş. İçerdeki toz tabakası öyle kalındı ki, kemikleriniz acımadan üstünde uyuyabilirdiniz; öylesine unutulmuşluğa terk edilmişti ki, içinde Kudüs'ün kokusunu alabilirdiniz. Ama eski şapel - işte orası berbattı! Ben ve arkadaşım, oradan çıkamadan öleceğimizi sandık. Tanrım, karanlık bastıktan sonra orada bir an bile kalmak için bir sterlinden aşağısını kabul etmezdim." O eve ben de girdiğim için buna inanabilirdim; ama bu adam benim bildiklerimi bilseydi, pazarlık koşullarını yükseltirdi herhalde.

Artık bir konudan emin oldum: Demeter adlı gemiyle Varna'dan Whitby'ye gelen kutuların hepsi Carfax'taki eski şapele güvenli bir şekilde ulaştırılmış. Herhangi biri daha sonra götürülmediyse, orada elli kutu olması gerekiyor; ama Dr. Seward'in günlüğüne bakılırsa, korkarım götürülmüş.

Kutuları Carfax'tan götürürken Renfield'in saldırısına uğrayan arabacıyla görüşmeye çalışacağım. Bu ipucunun izinden giderek epeyce şey öğrenebiliriz. Daha sonra - Mina ve ben bütün gün çalıştık ve bütün belgeleri sıraya koyduk.

MİNA HARKER İN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül - O kadar memnunum ki, kendime nasıl hâkim olacağımı bilemiyorum. Bu, sanırım, peşimi bırakmayan korkunun etkisi: Bu korkunç olay ve eski yaranın tekrar açılması Jonathan'a zarar verebilirdi. Onu Whitby'ye uğurlarken elimden geldiğince cesur görünmeye çalıştım, ama meraktan deli oldum. Ancak bu çaba ona iyi geldi. Hiçbir zaman, şimdi olduğu kadar kararlı, bu kadar güçlü ve hiç bu kadar volkan enerjisiyle dolu olmamıştı. Tıpkı o sevgili, iyi yürekli Profesör Van Helsing'in dediği gibi, Jonathan gerçekten azimli biri ve daha zayıf mizaca sahip birini öldürebilecek bir baskı altındayken, bu azim daha çok ortaya çıkıyor. Geri geldiğinde hayat, umut ve azim doluydu; bu gece için her şeyi düzene soktuk. Ben de heyecandan yerimde duramıyorum. Kont gibi avlanan herhangi bir şeye acımak gerektiğini düşünüyorum. İşte bu: O Şey insan değil, hayvan bile değil. Dr. Seward'in, zavallı Lucy'nin ölümüne ve bunu

takip eden olaylara ilişkin anlattıklarını okumak, insanın yüreğindeki merhamet pınarlarını kurutmaya yetiyor.

Daha sonra - Lord Godalming ve Bay Morris umduğumuzdan daha erken geldiler. Dr.

Seward iş için dışarı çıkmış ve Jonathan'ı da yanına almıştı, bu yüzden onları benim karşılamam gerekti. Benim için acı bir karşılaşma oldu, çünkü bana zavallı Lucy'nin daha birkaç ay önceki umutlarını hatırlattı. Elbette, Lucy'nin benden bahsettiğini duymuşlardı ve öyle görünüyordu ki, Dr. Van Helsing de, Bay Morris'in deyişiyle oldukça "reklamımı yapmış." Zavallı adamlar, ikisinin de Lucy'ye evlenme teklif edişleriyle ilgili her şeyi bildiğimden haberleri yok. Ne söyleyeceklerini ya da nasıl davranacaklarını pek bilemiyorlardı, çünkü neleri bildiğim konusunda hiçbir fikirleri yoktu; bu yüzden sıradan konulardan bahsetmek zorundaydılar. Ama ben bu konuyu düşündüm ve onları bugüne kadarki olaylardan haberdar etmenin en iyisi olacağı sonucuna vardım. Dr. Seward'in günlüğünden, Lucy'nin ölümünde -gerçek ölümünde- orada olduklarını öğrenmiştim ve zamanı gelmeden herhangi bir sırrı açığa vurmaktan korkmama gerek yoktu. Dolayısıyla, onlara dilim döndüğünce, bütün evrakları ve günlükleri okuduğumu, kocamla birlikte bunları daktiloya çektiğimizi ve tarih sırasına göre dizmeyi henüz bitirmiş olduğumuzu söyledim. Kütüphanede okumaları için ikisine de birer kopya verdim. Lord Godalming kendisininkini alıp karıştırdıktan sonra -oldukça büyük bir yığın oluşturuyordu- şöyle dedi:

"Bunların hepsini siz mi yazdınız, Bayan Harker?"

Başımla onayladım; devam etti: "Bunun amacını tam olarak anlamıyorum, ama siz, hepiniz o kadar iyi ve naziksiniz ve o kadar içtenlikle ve coşkuyla çalışıyorsunuz ki; tek yapabileceğim, gözüm kapalı olarak fikirlerinizi kabul etmek ve size yardım etmeye çalışmak. Bir insanın hayatının son anına kadar alçakgönüllü olmasına sebep olacak bazı gerçekleri kabul ederek bir ders aldım zaten. Ayrıca, sizin zavallı Lucy'mi sevdiğinizi biliyorum..." Burada sırtını döndü ve elleriyle yüzünü örttü. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Bay Morris, içgüdüsel bir duyarlılıkla sadece bir anlığına elini onun omzuna koydu ve sessizce odadan çıktı. Sanırım, kadınların doğasında, erkeklerin kendilerini serbest bırakmalarını

ve erkeklik onurlarının kırıldığını düşünmeden, hassas, duygusal taraflarını açmalarını sağlayan bir şeyler var; çünkü Lord Godalming benimle yalnız kalınca kanepeye oturdu ve tamamen ve açık bir şekilde duygularına teslim oldu. Yanına oturdum ve elini tuttum. Umarım, küstah olduğumu düşünmemiştir ve sonradan bu olayı düşünecek olursa, aklında böyle bir fikir belirmez. Burada ona haksızlık ediyorum; asla böyle bir şey düşünmeyeceğini biliyorum -o gerçek bir beyefendi. Istırap içinde olduğunu gördüğümden ona şöyle dedim:

"Sevgili Lucy'yi seviyordum ve onun sizin için, sizin de onun için neler ifade ettiğini biliyorum. O ve ben kardeş gibiydik ve şimdio gittiğine göre, sıkıntılı zamanlarınızda sizin için de bir kardeş gibi olmama izin vermez misiniz? Ne kadar derin olduklarını kestiremesem de ne acılar çektiğinizi biliyorum. Duygudaşlık ve merhamet, acınızın hafiflemesine yardımcı olabilecekse, Lucy'nin hatın için size biraz yararım dokunmasına izin vermez misiniz?"

Zavallı adam, bir an kedere boğuldu. Bana öyle geliyordu ki, son zamanlarda sessizce çektiği bütün acılar, bir anda kendilerini dışa vuracak bir yol bulmuştu. Duygularına hâkim olamaz bir hale geldi ve ellerini açıp kaldırarak büyük bir acıyla birbirine vurdu. Ayağa kalktı, sonra yine oturdu, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ona karşı sonsuz bir merhamet duydum ve hiç düşünmeden kollarımı açtım. Hıçkırarak başını omzuma yasladı ve bitkin bir çocuk gibi sarsüa sarsıla ağladı.

Biz kadınların içinde, annelik ruhu uyandığı zaman meselelerin üstesinden gelmemizi sağlayan, anaç bir şeyler var; omzuma yaslanan bu kederli koca adamın başı, bana sanki bir gün göğsümde tutacağım bebeğimin başı gibi geldi ve saçlarını kendi çocuğumun saçlarını okşar gibi okşadım. Bütün bunların ne kadar tuhaf olduğunu o an hiç düşünmemiştim.

Bir süre sonra hıçkırıkları dindi ve özür dileyerek doğruldu, ama duygularını gizlemeye çalışmadı. Günler ve geceler boyunca -bezgin günler ve uykusuz geceler- acı içindeki bir adamın yapması gerektiği gibi kimseyle konuşamadığını anlattı. Duygularını paylaşacağı ya da acısını çevreleyen korkunç koşullar yüzünden serbestçe konuşabileceği bir kadın olmamıştı. "Şimdi ne kadar çok acı çektiğimi biliyorum," dedi, gözlerini kurularken, "ama sizin tatlı duygudaşlığınızın benim için ne anlam ifade ettiğini henüz

bilmiyorum -ve kimse de bilemez. Bunu zamanla daha iyi anlayacağım ve bana inanın, şu anda duyduğum minnettarlık sizi anladıkça daha da büyüyecek. Bütün ömrümüz boyunca sizin için bir kardeş olmama izin vereceksiniz, değil mi? Sevgili Lucy'nin hatın için?" "Sevgili Lucy'nin hatın için," dedim, ellerini sıkı sıkı tutarken.

"Ve sizin hatırınız için," diye ekledi, "çünkü eğer bir erkeğin saygısı ve minnettarlığı kazanmaya değer bir şeyse, siz bugün benimkini kazandınız. Gelecekte bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyacağınız bir zaman gelirse, bana inanın, hiçbir zaman geri çevrilmeyeceksiniz. Tanrı, hayatınızın ışığının kesileceği bir zamanın gelmesine asla izin vermez, umanm; ama eğer olursa, bana haber vereceğinize söz verin." O kadar içtendi ve acısı o kadar tazeydi ki, bunun onu teselli edeceğini düşünerek, "Söz veriyorum," dedim.

Koridorda yürürken Bay Morris'in bir pencereden dışarı baktığını gördüm. Ayak seslerimi duyunca döndü. "Art nasıl?" dedi. Sonra gözlerimin kızarmış olduğunu fark ederek devam etti, "Ah, görüyorum ki, onu teselli ediyordunuz. Zavallı eski dostum! Buna gerçekten ihtiyacı var. Yüreği dertliyken bir erkeğe yalnızca bir kadın yardım edebilir ve onun, teselli edecek kimsesi yoktu."

Kendi üzüntüsüne o kadar cesurca katlanıyordu ki, yüreğim onun için kanıyordu. Elindeki kâğıtları gördüm; bunları okuduğunda ne kadar çok şey bildiğimi anlayacağını biliyordu, bu yüzden ona şöyle dedim:

"Keşke yüreği acı içinde olan herkesi teselli edebilseydim. Dostunuz olmama izin verir ve ihtiyacınız olduğunda teselli bulmak için bana gelir misiniz? Bunları neden söylediğimi sonra anlayacaksınız." İçten olduğumu gördü ve eğilerek elimi tuttu, dudaklarına götürerek öptü. Bu kadar cesur ve cömert biri için, ne kadar küçük bir teselliydi ve içtenlikle eğilip onu öptüm. Gözleri doldu ve bir an için boğazı düğümlendi; oldukça sakin bir şekilde şöyle dedi:

"Küçük kız, bu içten iyiliğinizden ötürü, yaşadığınız sürece hiçbir zaman pişmanlık duymayacaksınız!" Sonra çalışma odasına, arkadaşının yanına gitti.

"Küçük kız!" Lucy için kullandığı sözlerdi ve ah, dost olduğunu nasıl da kanıtladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül - Eve saat beşte vardım ve Godalming ile Morris'in geldiğini, üstelik Harker ile muhteşem karısının yazıp düzenlediği çeşitli günlük ve mektupların kopyalarını incelemiş olduklarını gördüm. Harker, Dr. Hennessey'nin mektubunda bahsettiği nakliyecinin adamlarına yaptığı ziyaretten henüz dönmemişti. Bayan Harker bize birer fincan çay ikram etti ve dürüstçe söyleyebilirim ki, içinde yaşamaya başladığımdan beri bu eski ev, ilk kez olarak gerçek bir yuva gibi görünüyordu. Çaylarımızı bitirdiğimizde Bayan Harker şunları söyledi:

"Dr. Seward, sizden bir iyilik isteyebilir miyim? Hastanız Bay Renfield'i görmek istiyorum. Lütfen onu görmeme izin verin. Günlüğünüzde onunla ilgili olarak söyledikleriniz çok ilgimi çekti!" Bunu çok istediği anlaşılıyor ve o kadar sevimli görünüyordu ki, onu geri çeviremedim ve çevirmem için de hiçbir neden yoktu; böylece onu da yanımda götürdüm. Odaya girdiğimde adama bir hanımın kendisini görmek istediğini söyledim; bunun üzerine sadece "Neden?" diye sordu. "Evi dolaşıyor ve burada yaşayan herkesi görmek istiyor," dedim. "Ah, çok güzel," dedi, "öyleyse, girsin; ama ortalığı toplamam için bir dakika bekleyin." Ortalığı toplama yöntemi garipti: Ben ona engel olamadan kutulardaki bütün sinekleri ve örümcekleri yutuverdi. İşine karışılmasından korktuğu açıktı; ya da örümcekleriyle sineklerini kıskanıyordu. İğrenç işini bitirdiğinde neşeyle, "Hanımefendi gelsin," dedi ve başını eğerek yatağının kenarına oturdu, ama Bayan Harker'ın içeri girişini görebilmek için gözkapaklarını kaldırmıştı. Bir an için cinayet işlemek gibi bir niyeti olabileceğini düşündüm; çalışma odamda bana saldırmasından önce ne kadar sakin olduğunu hatırladım ve Bayan Harker'ın üzerine atlamaya kalkışırsa onu hemen yakalayabilecek bir konumda durmaya dikkat ettim. Bayan Harker odaya, her delinin saygısını hemen kazanabilecek rahat bir zarafetle girdi; çünkü rahatlık delilerin en çok saygı gösterdiği özelliklerden biridir. Bayan Harker güzel bir

gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve elini uzattı. "İyi akşamlar, Bay Renfield," dedi. "Gördüğünüz gibi sizi tanıyorum, çünkü Dr. Seward bana sizden bahsetti." Renfield hemen cevap vermedi, bunun yerine, kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak onu baştan aşağı dikkatle süzdü. Bu bakışta kuşkuyla karışık bir merak okunuyordu ve şöyle deyip beni çok şaşırttı: "Sen doktorun, evlenmek istediği kız değilsin, öyle değil mi? Sen olamazsın, biliyorum, çünkü o öldü." Bayan Harker tatlı bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

"Ah, hayır! Benim zaten bir kocam var, onunla Dr. Seward ile tanışmadan önce evlenmiştim, ya da o benimle evlenmişti. Ben, Bayan Harker."

"Peki burada ne yapıyorsun?" "Kocamla ben Dr. Seward'i ziyarete geldik." "O zaman kalmayın."

"Ama neden olmasın?" Bu tarz bir konuşmanın, benim için olduğu kadar Bayan Harker için de hoş olmayacağını düşündüm ve konuşmaya katıldım: "Biriyle evlenmek istediğimi nereden biliyorsun sen?" Cevabı basitçe aşağılayıcıydı; gözlerini bir anlığına Bayan Harker'dan bana çevirip, "Ne ahmakça bir soru!" demiş ve gözlerini yine hemen Bayan Harker'a çevirmişti. "Ben hiç de öyle düşünmüyorum, Bay Renfield," dedi Bayan Harker, hemen beni savunmaya geçerek. Renfield, bana ne kadar saygısızlık ediyorsa, ona o kadar büyük bir nezaket ve saygıyla cevap verdi.

"Ev sahibimiz kadar sevilen ve şereflendirilen bir adamın küçük topluluğumuzda oldukça büyük ilgi çekmesini anlayacaksınızdır elbette, Bayan Harker. Dr. Seward yalnız ev halkı ve dostları tarafından değil, kimilerinin akli dengeleri pek yerinde olmadığı için neden-sonuç ilişkilerini çarpıtmaya eğilimli hastalan tarafından da sevilir. Ben bir akıl hastanesi sakini olarak bu hastanenin bazı sakinlerinin non causae ve ignoratio[2] elenchı hatalar yapma konusunda ne kadar komplike eğilimler gösterdiklerini fark etmekten kendimi alamıyorum." Bu yeni gelişme karşısında gözümü dört açtım. İşte benim evcil hayvan yetiştirme delisi hastam -türünün karşılaştığım en çarpıcı örneği- eğitimli bir beyefendi tavrıyla felsefi konuşmalar yapıyordu. Hafızasındaki bir tele dokunan, Bayan Harker'ın varlığı mıydı, merak ediyorum. Bu evre kendiliğinden ortaya çıktıysa ya da farkında olmadan buna etkisi olduysa, Bayan

Harker'da ender rastlanan bir yetenek ya da güç olmalı. Bir süre daha konuşmaya devam ettik ve Bayan Harker, onun epeyce mantıklı davrandığını gördüğünde, bana sorarcasına bir bakış attıktan sonra onun sevdiği konuyu açma cesaretinde bulundu. Tekrar şaşırmıştım çünkü soruya tam olarak aklı başında bir insanın tarafsızlığıyla cevap verdi; hatta bazı şeylerden bahsederken kendini örnek gösterdi.

"Gerçekten ben kendim de tuhaf inanışları olan insanlara örnek gösterilebilirim.

Aslında, dostlarımın endişeye kapılması ve denetim altında tutulmamda ısrar etmeleri şaşılacak bir şey değil. Yaşamın olumlu ve daimi bir varoluş olduğunu; dolayısıyla yaratım cetvelinde ne kadar aşağılık olurlarsa olsunlar, sayısız canlıyla beslenerek, insanın ömrünü sonsuza kadar uzatabileceğini düşünürdüm. Bu inancımın çok kuvvetli olduğu anlarda insan canı almaya kalkıştığım da olmuştur. Buradaki doktor, bir keresinde, kanını içerek canını kendi bedenime geçirmek ve kendi yaşamsal güçlerimi artırmak amacıyla onu öldürmeye çalıştığımı doğrulayacaktır. Bu sırada tabii ki, İncil'deki 'Kan hayattır' sözüne dayanıyordum. Ama kocakarı ilacı satanlar gerçekleri aşağılık düzeylere çekmiştir. Bu doğru değil mi, doktor?" Başımla onayladım, çünkü o kadar şaşırmıştım ki, ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemiyordum; daha beş dakika önce onu örümceklerini ve sineklerini yutarken gördüğüme inanmak zordu. Saatime baktığımda Van Helsing'i karşılamak için istasyona gitmem gerektiğini fark ettim, bu yüzden Bayan Harker'a artık ayrılmamız gerektiğini söyledim. Bay Renfield'e cana yakın bir şekilde, "Hoşça kalın, umarım sizi daha sık ve sizin için daha hoş koşullarda görürüm," diyerek hemen geldi; Renfıeld'in buna verdiği cevap beni şaşırttı: "Güle güle, hayatım. Tanrı'dan dilerim, senin tatlı yüzünü bir daha asla görmem. Tanrı seni kutsasın ve korusun!"

Van Helsing'i karşılamak için istasyona gittiğimde, diğerlerini arkada bıraktım.

Zavallı Arthur, Lucy'nin hastalanmasından bu yana ilk kez bu kadar neşeli görünüyordu ve Quincey de günlerdir nihayet eski canlılığına geri dönmüştü.

Van Helsing vagondan bir oğlan çocuğunun sabırsız çevikliğiyle indi. Beni hemen gördü ve şunları söyleyerek aceleyle yanıma geldi:

"Ah, dostum John, her şey nasıl gidiyor? İyi mi? Güzel! İşlerim vardı, gerekirse, kalmak üzere geldim buraya. Bütün işlerimi yoluna koydum ve anlatacak çok şeyim var. Bayan Mina seninle mi? Evet. Peki o nazik kocası? Arthur ile dostum Quincey de seninle, değil mi? Güzel!"

Arabayı eve sürerken ona neler olduğunu ve günlüğümün Bayan Harker'ın önerisiyle nasıl faydalı hale geldiğini anlattım, bunun üzerine profesör sözümü kesti:

"Ah, o harikulade Bayan Mina! Onda bir erkeğin beyni -çok yetenekli bir erkekte olması gereken bir beyin- ve bir kadının yüreği var. Bu kadar iyi bir bileşim yaparak Tanrı onu belli bir amaç için yaratmış, inan bana. Dostum John, şu ana kadar talih, bu kadının bize yardımcı olmasını sağladı; ama bu geceden sonra onun bu korkunç işle bir ilgisi olmamalı. Bu kadar büyük bir risk altına girmesi iyi değil. Biz erkekler bu canavarın işini bitirmeye karar verdik, hatta yemin bile ettik, değil mi? Ama bu bir kadının işi değil. Zarar görmese bile, böylesine bir dehşet karşısında yüreği yetersiz kalabilir ve bundan sonra; hem uyanıkken sinirleri hem de uyurken rüyaları yüzünden acı çekebilir. Ve ayrıca, genç bir kadın olduğu ve kısa bir süre önce evlendiği için şimdi olmasa bile ileride düşünecek başka şeyler de olabilir. Bana onun her şeyi yazdığını söyledin; öyleyse bizimle görüşmesi gerekiyor; ama yarın bu işe veda eder ve biz de yolumuza yalnız devam ederiz." Ona yürekten katıldığımı belirttim ve sonra onun yokluğu sırasında ne bulduğumuzu söyledim: Drakula'nın satın aldığı evin benimkinin hemen yanındaki ev olduğunu. Bunu duyunca şaşırdı ve büyük bir kaygıya kapılmış gibi bir hal aldı. "Ah, keşke bunu önceden bilseydik!" dedi, "Çünkü bu durumda ona zamanında ulaşabilir ve zavallı Lucy'yi kurtarabilirdik. Ama senin de dediğin gibi 'dökülen süte ağlanmaz'. Bunu düşünmek yerine işimizi sonuna kadar götüreceğiz."

Sonra, evimin bahçe kapısından içeri girinceye kadar süren bir sessizliğe gömüldü. Akşam yemeğine hazırlanmak için çekilmeden önce Bayan Harker'a şunları söyledi:

"Madam Mina, dostum John bana kocanızla birlikte şu ana kadar olan her şeyi tam olarak sıraya koyduğunuzu söyledi."

"Şu ana kadar olan her şeyi değil, profesör," dedi çabucak Bayan Harker. "Bu sabaha kadar."

"Ama neden şu ana kadar olmasın? Şimdiye kadar bütün küçük şeylerin bizi nasıl aydınlattığını gördük. Birbirimize sırlarımızı söyledik ve kimse şu anda bu yüzden daha kötü durumda değil."

Bayan Harker kızardı ve cebinden bir kâğıt çıkararak şöyle dedi:

"Dr. Van Helsing, bunu okuyup, bana bunun da dahil olması gerekip gerekmediğini söyler misiniz? Bu bugünün kaydı. Şu anda, ne kadar önemsiz olursa olsun, her şeyi kaydetme gereği gördüm; ama bunda kişisel meseleler dışında çok az şey var. Bu da belgelerin içine dahil olmalı mı?" Profesör yazıyı ciddi bir ifadeyle okudu ve kâğıdı geri uzatarak şunları söyledi:

"İstemiyorsanız, girmesine gerek yok; ama ben bunu da dahil etmenizi rica ediyorum. Kocanızın sizi daha çok sevmesini ve hepimizin, dostlarınızın sizi daha çok onurlandırmasını -daha fazla saygı ve sevgiye ek olarak- sağlayacaktır yalnız." Bayan Harker kâğıdı yine kızararak ve sevinçli bir tebessümle geri aldı.

Artık elimizde bulunan ve şu saate kadar olan bütün kayıtlar tamamlanmış ve sıraya konulmuş oldu. Profesör akşam yemeğinden sonra, saat dokuzdaki toplantımızdan önce incelemek üzere bir kopya aldı. Geri kalanımız her şeyi zaten okumuştuk; dolayısıyla çalışma odasında toplandığımızda hepimiz her şeyden haberdar olacağımızdan bu korkunç ve esrarengiz düşmanla nasıl savaşacağımızı planlayabileceğiz.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül - Akşam saat altıdaki yemekten iki saat sonra Dr. Seward'in çalışma odasında buluştuğumuzda gayrı ihtiyari bir çeşit kurul ya da komite oluşturmuştuk. Profesör Van Helsing, odaya girdiğinde Dr. Seward'in buyur etmesi üzerine masanın başına geçti. Beni sağ yanına oturttu ve sekreterlik

yapmamı rica etti; Jonathan da yanıma oturdu. Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Morris karşımıza oturdular; Lord Godalming, profesörün yanında, Dr. Seward da ortada oturuyordu. Profesör şöyle dedi:

"Bu belgelerdeki gerçekleri hepimizin bildiğini kabul edebilirim, sanırım." Hepimiz onayladık ve devam etti:

"O zaman size üstesinden gelmemiz gereken düşmanın türüyle ilgili bir şeyler anlatmam iyi olacak, sanırım. Bu yüzden size, geçmişine dair benim için kesin olan bazı şeyleri anlatacağım. Böylece nasıl hareket edeceğimizi tartışabilir ve buna göre önlemlerimizi alabiliriz.

"Vampir denilen varlıklar vardır; bazılarımızın elinde bunların varolduğuna dair kanıtlar var. Bizim kendi yaşadığımız talihsiz olaylarla ilgili kanıtlarımız olmasa bile, öğrendiklerimiz ve geçmişe dair kayıtlar aklı başında insanlar için yeteri kadar kanıt oluşturuyor zaten. İlk başta bu konuda şüpheci olduğumu itiraf etmeliyim. Uzun yıllar boyunca kendimi açık fikirli olmaya alıştırmasaydım, gerçek kulaklarımın dibinde gök gürültüsü gibi gürlemeden inanmazdım. 'Bak! Bak! Kanıtlıyorum; kanıtlıyorum.' Yazık! Şimdi bildiklerimi ilk başta da bilseydim -en azından tahmin edebilseydim- onu seven bunca kişi için onca kıymetli bir yaşam kaybedilmemiş olurdu. Ama artık giden gitti ve onlan kurtarabilecek fırsatımız varken, başka canlar kaybetmemek için çalışmak zorundayız. Nosferatu anlar gibi bir kez soktuktan sonra ölmez. Yalnızca daha da güçlenir ve böylece kötülük yapmak için daha çok güç bulur. Aramızdaki bu vampirde yirmi adamın gücü var; ölümlülerden çok daha kurnazdır; çünkü kurnazlığı yüzyıllar içinde gelişmiştir; ayrıca ruhçağıncılıktan, yani kökenbiliminin ifade ettiği gibi ölülerin kehanetinden de yardım alır ve yaklaşabildiği bütün ölüler emri altındadır; zalimdir, hatta zalimden daha zalimdir; duygusuz bir şeytandır ve yüreği yürek değildir; kendi sınırlan içinde ne zaman, nerede isterse, dilediği biçimde görünebilir; kendi menzili içindeki doğa olaylarını -fırtına, sis, gök gürültüsü- yönlendirebilir; bütün aşağı varlıklara hükmedebilir: sıçan, baykuş, yarasa, pervane, tilki, kurt; büyüyüp küçülebilir ve zaman zaman yok olabilir ve ortadan kaybolur. Öyleyse, onu yok etmek için vereceğimiz mücadeleye nasıl başlayacağız? Nerede olduğunu nasıl bulacağız ve onu bulduktan sonra nasıl yok edeceğiz? Dostlarım, bu çok fazla; üstlendiğimiz korkunç bir görev ve en

cesurların bile tüylerini ürpertecek sonuçlan olabilir. Biz bu mücadelemizde başarısız olursak, kesinlikle o kazanacaktır: O zaman sonumuz ne olur? Hayat yok olur! Ben ölümü önemsemiyorum. Ama burada başarısız olmak, yalnızca ölüm kalım meselesi değil. Biz de onun gibi oluruz; bundan sonra onun gibi gecenin kötü varlıkları haline geliriz; kalpsiz, vicdansız ve en sevdiklerimizin bedenleri ve ruhlarıyla beslenen varlıklar. Cennetin kapılan bizim için sonsuza kadar kapanır; çünkü bizim için bu kapılan, sonra kim açar ki? Herkesin iğrendiği bir yaşam sürdürürüz. Tanrı'nın gün ışığının yüzünde bir leke; insanlar için canını feda eden meşinin bedeninde bir ok. Ama görevle karşı karşıyayız ve böyle bir durumda kaçacak mıyız? Ben, kendi adıma, 'hayır' diyorum; ama ben ihtiyanm ve benim için gün ışığı, güzel yerleri, kuşların cıvıltısı, müziği ve sevgisi ile hayat çok gerilerde kaldı. Sizler gençsiniz. Bazılarınız acıyı tanıdı, ama ileride güzel günler var. Ne diyorsunuz?" O konuşurken Jonathan elimi tutmuştu.

Elinin bana uzandığını gördüğümde ah, içinde bulunduğumuz tehlikenin dehşet verici doğasının onu mahvedeceğinden çok korktum; ama dokunuşunu hissetmek bana hayat verdi -o kadar güçlü, kendinden emin ve kararlıydı ki. Cesur bir adamın eli çok şey ifade edebilir; bu elin müziğini duymak için bir kadının aşkına bile ihtiyaç yoktur.

Profesör konuşmasım bitirdiğinde kocam gözlerimin içine baktı, ben de onunkilere baktım; aramızda sözlere gerek yoktu.

"Mina ve kendi adıma güvence veriyorum," dedi.

"Beni de sayın, profesör," dedi Bay Quincey Morris, her zamanki gibi kısa ve öz.

"Ben de sizinleyim," dedi Lord Godalming, "başka hiçbir sebep olmasa bile, Lucy'nin hatırı için."

Dr. Seward sadece başını "evet" anlamında salladı. Profesör ayağa kalktı ve altın haçını masanın üzerine koyduktan sonra her iki yana ellerini uzattı. Ben sağ elini tuttum, Lord Godalming de sol elini tuttu; Jonathan sol eliyle benim sağ elimi tuttu ve öbür elini de Bay Morris'e uzattı. Böylece hepimiz el ele tutuştuğumuzda anlaşmamızı yapmış olduk. Kalbimin buz kestiğini hissediyordum, ama vazgeçmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Yerlerimize oturduk ve Dr. Van Helsing zorlu görevimizin başladığını gösteren bir tür neşeyle devam etti. Yaşamdaki bütün diğer işler gibi bu da, olabildiğince büyük bir ağırbaşlılık ile, olabildiğince iş zihniyetiyle ele alınacaktı.

I

"Pekâlâ, neye karşı mücadele edeceğimizi biliyorsunuz; ama biz de güçsüz sayılmayız. Bir arada durma gücü -vampir türünden esirgenen bir güç; bilimin kaynaklan bizimle; düşünmekte ve harekete geçmekte özgürüz; aynı şekilde gündüzün ve gecenin saatleri de bizimle. Aslında, bizim güçlerimizin kapsamı düşünülünce bunlar sınırsızdır ve biz de onları kullanmakta özgürüz. Kendimizi adadığımız bir davamız ve ulaşmak istediğimiz, bencilce olmayan bir amacımız var. Bunlar çok anlamlı şeyler.

"Şimdi bize karşı olan nesnel karakteristiklerin bizi nasıl kısıtladığını ve öznel olanlarınsa nasıl kısıtlamadığını görelim. Başka bir deyişle, genel olarak vampirlerin ve özel olarak da bu vampirin zayıf noktalarını düşünelim.

'Temel alabileceğimiz bütün her şey, gelenekler ve batıl inançlardan ibaret. Bunlar başta, mesele bir ölüm kalım meselesi olduğunda -hatta ölüm kalım meselesinden daha fazlası- pek bir şey sayılmazlar. Ama bununla yetinmek zorundayız; ilk olarak elimizde başka bir yol olmadığından; ikincisi de her şeye rağmen bu şeyler -gelenekler ve batıl inançlar- her şey demek olduğundan. Vampirlere inanmanın dayanağı başkaları için -ama yazık ki, bizim için değil- bunlar değil midir? Bir yıl önce, bilimsel, kuşkucu, gerçekçi on dokuzuncu yüzyılımızın ortasında hangimiz bunu bir olasılık olarak kabul ederdik ki? Hatta kendi gözlerimizin önünde doğrulanan bir inançtan bile şüphe duyduk. O zaman bir anlığına, vampirin ve onun sınırlarına, onun tedavisine inancın da aynı temele dayandığını düşünün. Çünkü size şunu söyleyeyim, vampir, insanların bulunduğu her yerde tanınıyor. Eski Yunan'da, eski Roma'da; Almanya'da, Fransa'da, Hindistan'da ve hatta Trakya'da ve her açıdan bize o kadar uzak olan Çin'de bile bu inanç gelişmiş; orada bile var ve insanlar ondan bugün bile korkuyorlar. İzlanda'nın savaşçılarını, şeytanın ele geçirdiği Hunlan, Slavları, Saksonlan ve Magyarları takip etmiş. Öyleyse, temel alabileceklerimiz bundan ibaret; size şunu söyleyeyim, bu inançların çoğu

bizim kendi talihsiz deneyimimizde gördüğümüz şekilde doğrulanmıştır. Vampir yaşamaya devam eder ve sadece zamanın geçmesiyle ölmez; yaşayanların kanıyla beslenebildiği sürece gelişebilir. Dahası, aramızdan bazıları gençleşebildiğini, yaşamsal özelliklerinin güçlendiğini, özel gıdası bol olduğunda kendini tazelemişe benzediğini gördü. Ama besin olmadan gelişemez, başkaları gibi yemek yiyemez. Hatta, haftalarca onunla yaşayan dostumuz John bir kere bile yemek yediğini görmemiş, bir kere bile! Gölgesi olmaz; yine Jonathan'ın gözlemlediği gibi aynada yansımaz. Onda yirmi adamın gücü vardır -kurtlara kapıyı kapatırken, onun arabadan inmesine yardımcı olurken Jonathan'ın tanık olduğu gibi yine. Whitby'ye giren gemiden ve köpeği parçaladığı zamandan anladığımıza göre kurda dönüşebilir; Bayan Mina'nın Whitby'de pencerede gördüğü gibi, dostumuz John'un onun bu evin yakınına uçtuğunu gördüğü gibi, dostum Quincey'nin de Bayan Lucy'nin penceresinde gördüğü gibi yarasa olabilir. Kendi yarattığı sisin içinde gelebilir -o geminin soylu kaptanı bunu kanıtlamış oluyor; ama bildiğimiz kadarıyla, bu sisin mesafesi sınırlı ve bunu yalnızca kendi etrafında yapabilir. Toz zerreciklerine dönüşüp ay ışığıyla gelebilir; yine Jonathan'ın, Drakula Şatosu'nda, o üç kadını gördüğü gibi. Çok küçük de olabiliyor, -huzura kavuşmasından önce Bayan Lucy'nin, mezarın kapısındaki saç teli gibi incecik yerden geçtiğini kendi gözlerimizle gördük. Ne kadar sıkı sıkıya bağlanmış ya da ateşle birleştirilmiş -siz lehimleme diyorsunuz- olsa bile yolunu bir kez buldu mu her yerden çıkabilir ya da her yere girebilir. Karanlıkta görebilir; yansı ışıksız kalan bir dünyada hiç de önemsiz bir güç değil bu. Ah, ama sonuna kadar dinleyin. Bütün bunları yapabilir, ama özgür değil. Hatta, tutsaklığı kürek mahkûmundan, hücresindeki bir deliden daha kötü. İstediği her yere gidemez; doğaya ait olmayan bu vampir yine de doğanın bazı yasalarına uymak zorunda -neden bilmiyoruz. Ev halkından birisi davet etmediği sürece ilk kez geldiği bir yere giremez; ama sonradan istediği gibi girip çıkabilir. Bütün kötü şeylerde olduğu gibi onun da gücü günün gelişi ile sona erer. Yalnızca belli zamanlarda sınırlı bir özgürlüğü vardır. Ait olduğu yerde değilse, kendisini ancak öğle vaktinde ya da tam güneş doğarken ve batarken değiştirebilir. Bunlar bize söylenen şeyler, ayrıca kayıtlarımızda çıkarım yoluyla ulaşabileceğimiz deliller de bulunuyor. Dolayısıyla, kendi sınırlan içerisindeyken; toprak yuvasında, tabut evinde, cehennem evinde, kutsal olmayan yerde dilediğini yapabilir, Whitby'de intihar eden adamın mezarına gittiğinde gördüğümüz gibi; ama diğer zamanlarda yalnızca vakti

geldiğinde değişebilir. Aynca akan suyu ancak gelgitin alçalma ya da yükselme vaktinde geçebildiği söylenir. Sonra, onu güçsüz bırakacak kadar etkileyen şeyler de var; bildiğimiz gibi sarmısak örneğin ve şimdi karar verirken bile aramızda duran bu sembol, yani haç gibi kutsal şeyler; bunlar karşısında vampir hiçbir şey yapamaz, bunların huzurunda uzağa çekilir ve saygılı bir sessizliğe bürünür. Başka şeyler de var, arayışımızda ihtiyacımız olabilir diye size anlatacağım. Tabutunun üstüne konulan yaban gülü dalı oradan kıpırdamasını engeller; tabutuna atılan kutsal kurşun onu gerçek bir ölüye çevirir ve çakılacak kazığa gelince, bunun getirdiği huzuru zaten biliyoruz; ya da kafasını kesmek de huzura kavuşmasını sağlar. Bunu kendi gözlerimizle gördük. "Dolayısıyla eskiden insan olan bu adamın kaldığı yeri bulduğumuzda bildiklerimize uyarsak, onu tabutuna hapsedebilir ve yok edebiliriz. Ama zekidir. Budapeşte Üniversitesi'ndeki dostum Arminius'a[3] geçmişini sordum; elindeki bütün kaynaklardan öğrendiği kadarıyla bana onun geçmişini anlattı. Gerçekten de, Türk topraklarının sınırındaki büyük nehrin orada Türklere karşı verdiği savaşla ün kazanan Voyvoda Drakula olması gerekiyor. Eğer öyleyse, hiç de sıradan bir adam değil; çünkü o zamanlarda ve üzerinden yüzyıllar geçtikten sonra bile, ormanın ötesindeki ülke'nin oğulları arasında en zeki, en kurnaz ve en cesuru olarak anılıyormuş. Onunla mezara giden o güçlü beyin ve çelikten irade şimdi bile bize karşı. Arminius'un anlattıklarına göre, Drakulalar büyük ve soylu bir ırkmış; ama arada sırada, çağdaşları tarafından şeytanla ilişkisi olan çocukları olduğuna inanılmış. Şeytanın sırlarını, şeytanın onuncu bilgini kendi hakkı saydığı Scholomance'de[4] -Hermanstadt Gölü'nün[5] oradaki dağların arasında bulunan- öğrenmişler. Kayıtlarda "stregoica" (cadı), "ordog" ve "pokol" (şeytan ve cehennem) gibi kelimeler geçiyor ve bir elyazmasmda da bu aynı Drakula'dan "wampyr" diye bahsediliyor ki bunun ne anlama geldiğini hepimiz çok iyi anlıyoruz. Bu büyük adamın ve iyi kadınların kasıklarından çocuklar doğdu ve ancak onların mezarları bu kötülüğün yaşayabildiği kutsal toprakları oluşturuyor. Çünkü bu şer varlığın her iyiliğin köklerinde var olması dehşetlerinin en küçüğü değil; kutsal anılardan yoksun topraklarda yatamıyor."

Onlar konuşurken Bay Morris dikkatle pencereye bakıyordu; sonra sessizce yerinden kalktı ve odadan çıktı. Kısa bir sessizlik oldu, sonra profesör devam etti:

"Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Elimizde çok fazla bilgi var ve harekâtımıza planlı devam etmeliyiz. Jonathan'ın araştırmasından, şatodan Whitby'ye elli kutu toprak geldiğini, bunların hepsinin Carfax'a teslim edildiğini biliyoruz; ayrıca bu kutuların en azından birkaç tanesinin oradan taşındığını da biliyoruz. Bana öyle geliyor ki, atacağımız ilk adım, kalan kasaların, bugün bakacağımız o duvarın ötesinde olup olmadığını belirlemek olmalı; ya da oradan başka kasa taşınıp taşınmadığını. Eğer taşınmışsa, izlerini sürmeli..."

Burada çok ürkütücü bir şekilde sözü kesildi. Evin dışından bir tabanca sesi geldi; bir kurşun pencere camını parçaladı ve pencere boşluğunun üstünden sekerek karşıki duvara saplandı. Sanırım, ben aslında bir korkağım, çünkü çığlık attım. Bütün erkekler ayağa fırladı; Lord Godalming hemen koşup pencereyi açtığında dışarıdan Bay Morris'in sesini duyduk:

"Özür dilerim! Galiba sizi korkuttum. İçeri gelip her şeyi anlatacağım." Bir dakika sonra odaya girdi ve şunları söyledi:

"Aptalca bir şey yaptım ve sizden bütün yüreğimle beni bağışlamanızı diliyorum, Bayan Harker; korkarım, sizi fena halde korkuttum. Ama gerçek şu ki, profesör konuşurken büyük bir yarasa geldi ve pencerenin önüne kondu. Son olaylardan beri lanet hayvanlardan öyle bir dehşete kapılıyorum ki, onlara tahammül edemiyorum; bu yüzden son zamanlarda, geceleri ne zaman bir yarasa görsem yaptığım gibi, onu vurmak için dışarı çıktım. O zamanlar bu yüzden bana gülerdin, Art."

"Vurdun mu?" dedi Dr. Van Helsing.

"Bilmiyorum, sanırım vuramadım, çünkü ağaçlıklara doğru uçup gitti." Başka bir şey söylemeden yerine geçti ve profesör sözlerine kaldığı yerden devam etti: "Bu kutuların her birinin izini sürmeliyiz ve hazır olduğumuzda bu canavarı kendi ininde yakalamalı ya da öldürmeliyiz; ya da şöyle söylemek gerekirse, bir daha içine sığınamasın diye toprağı sterilize etmeliyiz. Böylelikle, sonunda onu öğle vaktiyle gün batımı arasındaki saatlerde insan biçiminde bulabilir ve ona en zayıf halindeyken saldırabiliriz.

"Ve size gelince, Bayan Mina, her şey düzelene kadar bu gece sizin için artık son. Bizim için böyle bir tehlikeye atılamayacak kadar değerlisiniz. Bu gece ayrıldıktan sonra, artık hiçbir şey sormamanız gerekiyor. Zamanı gelince size her şeyi anlatırız. Biz erkeğiz ve buna dayanabiliriz; ama siz bizim yıldızımız, bizim umudumuz olmalısınız ve şu anda olduğunun aksine, tehlikede olmadığınızda çok daha özgürce hareket edebiliriz."

Bütün erkekler, hatta Jonathan bile rahatlamış görünüyordu; ama benim güvende olmamı sağlayarak tehlikeye meydan okumaları ve belki de kendi güvenliklerini azaltmaları -birlik en büyük güvenlik olduğundan- bana doğruymuş gibi gelmiyordu; ama kararlarını vermişlerdi ve benim için yutması zor, acı bir ilaç olsa da bana gösterdikleri cömert özeni kabul etmekten başka yapabileceğim bir şeyim yoktu. Bay Morris konuya döndü:

"Kaybedecek hiç vakit olmadığından hemen şimdi o eve bakmayı öneriyorum. Dra- kula'yla ilgili konularda, zaman her şey demek; çabuk hareket edersek, bir başka kurbanı kurtarabiliriz."

Harekete geçme zamanı bu kadar çabuk geldiğinde yüreğimin bana ihanet etmeye başladığını kabul ediyorum, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü işlerine ayakbağı ya da engel oluyormuş gibi görünürsem, beni bu toplantıların bile dışında tutabileceklerinden korkuyordum. Şimdi, eve girmek için gerekli aletleri de alarak Carfax'a gittiler.

Aynı erkek tavrıyla, bana yatağa girip uyumamı söylediler; sanki bir kadın, sevdikleri tehlikedeyken uyuyabilirmiş gibi! Jonathan döndüğünde, bir de benim için endişelenmesin diye yatağa yatıp uyuyormuş gibi yapacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, sabah 4 - Tam evden çıkmak üzereyken Renfield'den bana, hemen onu görüp göremeyeceğimi soran acil bir mesaj geldi; bana söylemek istediği çok önemli bir şey varmış. Mesajı getiren bakıcıya onunla sabah ilgileneceğimi, o an meşgul olduğumu söyledim. Bakıcı ekledi:

"Çok ısrarlı görünüyor, efendim. Onu hiç bu kadar sabırsız görmemiştim. Nedir bilmiyorum, ama onu kısa sürede görmezseniz, şiddetli

krizlerinden birine yakalanacak." Adamın sebepsiz yere böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum, bu yüzden "Pekâlâ; şimdi gelirim," dedim ve diğerlerinden, gidip hastamı görmek zorunda olduğumdan beni birkaç dakika beklemelerini rica ettim.

"Ben de seninle geleyim, dostum John," dedi profesör. "Günlüğündeki vaka çok ilgimi çekti ve zaman zaman bizim konumuzla da ilgisi olmuş. Onu görmeyi çok isterim, özellikle de zihni rahatsız iken."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Lord Godalming.

"Ya ben?" dedi Quincey Morris. Başımla onayladım ve hep beraber koridordan aşağı yürüdük.

Onu epeyce büyük bir heyecan içinde bulduk, ama konuşmaları ve tavırları hiç görmediğim kadar mantıklıydı. Kendisiyle ilgili şeyleri öyle sıradışı bir şekilde kavramıştı ki, bu bir delide karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu ve akıl yürütmesinin tamamen aklı başında olanlarda başarılı olacağından emin görünüyordu. Dördümüz birden odaya girdik, ama diğerleri ilk başta hiçbir şey söylemediler. Hastanın ricası onu hemen tımarhaneden taburcu edip evine göndermemdi. Bunu tamamen iyileştiği savlarıyla destekledi ve o anki aklıbaşındalığını delil olarak gösterdi. "Arkadaşlarınıza rica ediyorum," dedi; "belki de benim durumumla ilgili bir yargıda bulunmanın onlar için bir sakıncası yoktur. Bu arada bizi tanıştırmadınız." O kadar şaşırmıştım ki, tımarhanedeki bir deliyi tanıştırmanın ne kadar tuhaf olduğunu o an hiç düşünmedim; ayrıca, adamın tavırlarında belli bir vakar vardı, diğerlerine eşitmiş gibi, öyle rahat hareket ediyordu ki, hemen tanıştırdım onları: "Lord Godalming, Profesör Van Helsing, Teksas'tan Bay Quincey Morris; Bay Renfield." Her biriyle el sıkıştı ve sırayla şunları söyledi: "Lord Godalming, Windham'da babanıza yardım etme şerefine sahip oldum; unvanının size geçmesinden anladığıma göre artık hayatta olmamasına çok üzüldüm. Kendisini tanıyan herkes tarafından sevilen ve sayılan bir adamdı ve Derby gecesinde[5] sürekli içilen yanık rom pançını gençliğinde onun icat ettiğini duymuştum. Bay Morris, büyük eyaletinizle gurur duymalısınız. Eyaletinizin Birleşik Devletler'e[6] kabulü, bundan sonra Kutup ve Tropikler de[7] bayrağınız altında birleştiğinde çok önemli etkisi olabilecek bir örnek. Monroe doktrini siyasi

söylenceler içindeki gerçek yerini aldığında antlaşmanın gücü büyük bir genişleme potansiyeli olduğunu kanıtlayacak. Van Helsing ile tanışma zevki karşısında insan ne diyebilir ki? Bayım, her tür geleneksel unvanı bir kenara bıraktığım için özür dilemiyorum. Bir insan, beynin sürekli evrimini keşfederek tedavi biliminde devrim yapınca geleneksel unvanlar uygunsuz kaçıyor; çünkü sanki bu, insanı sadece bir konumla sınırlıyor. Ulus, soy ya da doğal yetenekleri dolayısıyla ilerleyen dünyadaki kişisel yerlerinizi korumaya layık olan sizlerden, baylar, benim, tamamıyla özgür olan insanların en azından bir kısmı kadar aklı başında olduğuma tanıklık etmenizi istiyorum. Ve sizin Dr. Seward, bir bilim adamı olmanın yanı sıra bir hümanist ve tıp hukuku uzmanı olarak benimle olağanüstü şartlar altındaki biriyle ilgilendiğiniz gibi ilgilenmeyi ahlaki bir görev olarak göreceğinizden eminim." Bu son ricasını, kendine özgü bir büyüsü olan nazik bir inanç havası içinde yapmıştı.

Sanırım, hepimiz afallamıştık. Kendi adıma ben, adamın karakterini ve geçmişini bilmeme karşın, aklının başına geldiğine ikna olmuştum ve ona akıl sağlığının yerine geldiğine ikna olduğumu, taburcu olması için gerekli formaliteleri ertesi sabah halledeceğimi söylemek için kuvvetli bir istek duyuyordum. Ama bu kadar ciddi bir açıklama yapmadan önce beklemenin daha iyi olacağını düşündüm, çünkü bu hastanın ani değişimler geçirmeye ne kadar meyilli olduğunu önceki tecrübelerimden biliyordum. Bu yüzden hızla gelişme gösterdiğini belirtmek, sabahleyin onunla daha uzun konuşacağımı ve dileklerini gerçekleştirme konusunda ne yapabileceğimi yarın sabah düşüneceğimi söylemek gibi genel birtakım açıklamalarla yetindim. Bu onu hiç tatmin etmedi, çünkü hemen şunları söyledi:

"Ama korkarım, Dr. Seward, dileğimi tam olarak anlamadınız. Mümkünse, hemen şimdi, şu saat, şu an çıkmak istiyorum. Zaman daralıyor, ihtiyar tırpancıyla yapmış olduğumuz anlaşmaya göre, sözleşmemizin özü bu. Gerçekleştirileceğini garantilemek için, Dr. Seward gibi takdire değer bir hekimin karşısına sadece bu kadar basit, ama yine de bu kadar ciddi bir dilekle çıkmak yeterlidir, eminim." Bana dik dik baktı ve yüzümdeki olumsuz ifadeyi görünce diğerlerine dönüp onlan da dikkatle inceledi. Yeterli tepki ile karşılaşamayınca devam etti:

"Tahminimde yanılmış olmam mümkün mü?"

"Yanıldın," dedim dürüstçe, ama aynı zamanda zalimce olduğunu hissettiğim bir tavırla. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra yavaş yavaş şöyle dedi:

"Öyleyse, ricamı dayandırdığım zemini değiştirmek zorundayım. İzin verin şu tavizi -ya da iyilik, ayrıcalık, ne isterseniz öyle diyebilirsiniz- isteyeyim.

Böyle bir durumda kişisel çıkarlarım için değil başkalarının iyiliği için yalvarıyorum. Size nedenlerimi bütünüyle anlatma özgürlüğüm yok; ama sizi temin ediyorum, bunların en yüce görev bilincinden kaynaklanan iyi, akla yatkın ve bencilce olmayan nedenler olduğuna inanabilirsiniz. Yüreğimin içini görebilseydiniz, bayım, bana hayat veren duygulan tamamıyla onaylardınız. Hatta, dahası, beni en iyi ve en hakiki dostlarınız arasında sayardınız." Yine hepimize dikkatli dikkatli baktı. Kullandığı zihinsel yöntemdeki bu ani değişikliğin yalnızca deliliğinin başka bir biçimi ya da aşaması olduğuna inanmaya başladım ve bu yüzden tecrübelerimden, bütün deliler gibi onun da en sonunda kendi kendini ele vereceğini bildiğimden biraz daha devam etmesine izin vermeye karar verdim. Van Helsing ona çok büyük bir dikkatle bakıyordu, bakışındaki sabit konsantrasyon yüzünden gür kaşları neredeyse birleşmişti. Renfıeld'e o sırada değil, ama sonradan düşündüğümde beni şaşırtan bir ses tonuyla -çünkü bir dengiyle konuşuyor gibiydi- şöyle dedi:

"Bu gece özgür kalmak istemenin gerçek nedenini bana açıkça söyleyebilir misin?

Eğer beni -açık fikirli olmayı alışkanlık haline getirmiş, önyargısız bir yabancıyı- ikna edebilirsen, risk ve sorumluluk sahibi olan Dr. Seward'ın istediğin ayrıcalığı vereceğini garanti ediyorum." Hasta, başını üzüntüyle ve yüzünde dokunaklı bir pişmanlık ifadesiyle iki yana salladı. Profesör devam etti:

"Hadi, bayım, düşün. Bizi tamamen mantıklı olduğuna ikna etmeye çalıştığına göre, mantıklı olma ayrıcalığına sahip olduğunu iddia ediyorsun. Aklı başındalığından şüphe etmek için nedenlerimiz olan sen yapıyorsun bunu, çünkü mantık yoksunluğundan ötürü gördüğün tıbbi tedavi henüz bitmiş değil. En akıllıca yolu seçme çabamızda bize yardımcı olmazsan,

önümüze koyduğun görevi nasıl yerine getirebiliriz? Akıllıca davran ve bize yardım et ve biz de elimizden gelirse, dileğini gerçekleştirmene yardım edelim." Hasta yine başını iki yana sallayarak şunları söyledi:

"Dr. Van Helsing, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Savınız kusursuz ve serbestçe konuşabilseydim bir an bile tereddüt etmezdim; ama bu konuda kendi kendimin efendisi değilim. Sizden yalnızca bana güvenmenizi isteyebilirim. Eğer reddedilirsem, sorumluluk bana ait değildir." Gülünç bir biçimde ciddileşen bu sahneye artık bir son vermenin zamanı geldiğini düşündüm ve sadece şu sözleri söyleyerek kapıya doğru yürüdüm:

"Hadi, dostlarım, yapacak işlerimiz var. İyi geceler."

Ama ben kapıya yaklaşırken, hastada yeni bir değişiklik oldu. O anda bana o kadar hızla yaklaştı ki, yeni bir cinayet girişiminde bulunacağından korktum. Bununla birlikte korkularım yersizdi, çünkü hasta yalvarır gibi iki elini de yukarı kaldırarak talebini etkileyici bir şekilde dile getirdi. Duygularının aşırılığının, bizi eski durumumuza getirerek kendi aleyhine olduğunu gördüğünde daha da duygusallaştı. Van Helsing'e bir bakış attım ve gözlerinde kanaatimin yansımasını gördüm; bu yüzden daha sert olmasa da biraz daha kararlı bir tavır takındım ve ona çabalarının bir faydası olmadığını belirttim. Daha önce de, üzerinde çok düşündüğü bir ricada bulunduğu zaman, örneğin bir kedi istediğinde aynı bu şekilde sürekli büyüyen bir heyecana kapıldığını görmüştüm ve şimdi de aynı, öfke dolu boyun eğişi görmeyi bekliyordum. Ama beklentim gerçekleşmedi, çünkü ricasının yerine gelmeyeceğini fark ettiğinde çılgına döndü. Kendini dizlerinin üzerine attı, ellerini yalvarırcasına kavuşturarak kaldırdı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, bir yakan seli döktü. Yüzü ve tavrı en derin duygulan ifade ediyordu:

"Beni hemen bu evden dışarı salmanız için size yalvarmama, ah, yakarmama izin verin, Dr. Seward. Beni istediğiniz yere, istediğiniz şekilde gönderin, yanıma kırbaçlı, zincirli bakıcılar verin; bana deli gömleği giydirsinler; kelepçe taksınlar, ayaklanma prangalar vursunlar, hatta bir hapse tıksınlar; ama buradan çıkmama izin verin. Beni burada tutarak ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Yüreğimin ve ruhumun derinlerinden söylüyorum. Kime, nasıl kötülük ettiğinizi bilmiyorsunuz ve ben de söyleyemem. Ah benim dertli başım! Söyleyemem. Kutsal saydığınız -

değer verdiğiniz- her şey adına, kaybettiğiniz aşkınız, hâlâ süren umudunuz adına, Yüce Tanrı adına, beni buradan çıkann ve ruhumu günahtan kurtarın! Beni duymuyor musun, adam? Anlayamıyor musun? Asla öğrenmeyecek misin? Şu anda aklı başında ve dürüst olduğumu; kriz geçiren bir deli değil, ruhu için mücadele veren aklı başında bir adam olduğumu görmüyor musun? Ah, beni dinle! Beni dinle! Ne olur, bırak beni! Ne olur, bırak beni! Ne olur, bırak beni!"

Bu durum sürdükçe daha da vahşileşeceğini ve bir krize gireceğini düşündüm; bu yüzden elini tuttum ve ayağa kaldırdım.

"Hadi," dedim sertçe, "artık yeter; yeteri kadar dinledik. Yatağına dön ve daha sağduyulu davranmaya çalış."

Aniden durdu ve birkaç saniyeliğine bana dikkatle baktı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı, gidip yatağının kenanna oturdu. Tıpkı umduğum gibi, önceki seferlerde olduğu gibi kabullenme vakti gelmişti.

Arkadaşlanmın arkasında odadan çıkarken bana sakin, terbiyeli bir sesle: "Umanm, Dr. Seward, daha sonra, bu gece sizi ikna etmek için elimden geleni yaptığımı hatırlama adaletini gösterirsiniz," dedi.

[1] Londra merkez tren istasyonunun bulunduğu son durak.

[2] "Sebepsiz yere" ve "suçlamadan habersiz".

[3] Stoker'ın 1890 yılında tanıştığı Arminius Vambery (1832-1913) Budapeşte'de Doğu dilleri profesörüydü.

[4] Emily Gerard'a göre Scholomance şeytan tarafından "doğanın sırlarının, hayvanların dillerinin ve bütün büyülerin" öğretildiği okul.

[5] Efsaneye göre içinde uyuyan bir ejderha ve gök gürültüsünün yaşadığı "son derece derin" bir göl; kıyılarında da Fareli Köyün Kavalcısı'nın büyüleyip götürdüğü çocuklar yaşar.

[6] Londra'nın güneybatısındaki Epsom Downs'da yapılan Derby, İngiltere'de her yıl düzenlenen klasik at yarışlarının en ünlüsüdür

[7] Teksas 1845'te eyalet olmuştur. Alaska ve Hawaii.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JONATHAN HARKERIN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, sabah 5 - Arama operasyonuna grupla beraber, içim rahat olarak gittim, çünkü sanırım, Mina'yı daha önce hiç bu kadar güçlü ve iyi görmemiştim. Geri çekildiği ve işi biz erkeklerin yapmasını kabul ettiği için çok memnunum.

Nedense, onun bu korkunç işin içinde olması benim için dehşet vericiydi ama şimdi görevin ona düşen kısmı tamamlandığına göre; onun enerjisi, zekâsı ve öngörüsü sayesinde bütün hikâye, her noktanın görülebileceği bir şekilde bir araya getirildiğine göre; kendi görevinin bittiğine inanabilir ve bundan sonrasını bize bırakabilir. Sanırım, hepimiz Bay Renfleld'le yaşadığımız olaydan dolayı biraz sarsılmıştık. Odasından çıktıktan sonra, çalışma odasına geri dönene kadar hepimiz sessiz kaldık. Sonra Bay Morris, Dr. Seward'a şunları söyledi:

"Söylesene, Jack, eğer o adam blöf yapmıyorsa, kendisi şu ana kadar gördüğüm en aklı başında deliydi. Emin değilim, ama ciddi bir amacı olduğuna inanıyorum ve eğer bu doğruysa, bir şans vermemek onun için çok büyük bir kötülük olmuştur."

Lord Godalming ve ben sessizdik, ama Dr. Van Helsing ekledi:

"Dostum John, sen deliler hakkında benden daha çok şey biliyorsun ve bunun için memnunum, çünkü korkarım, karar vermek bana kalsaydı, son isteri krizinden önce onu serbest bırakırdım. Ama yaşayıp göreceğiz ve şu anki görevimiz sırasında, dostum Quincey'nin de deyişiyle işi şansa bırakmamalıyız. Her şeyin olduğu gibi kalması en iyisi." Dr. Seward dalgın bir şekilde ikisine birden cevap verdi: "Bilmiyorum, ama sizinle aynı fikirdeyim. O adam sıradan bir deli olsaydı, riski göze alıp ona güvenirdim; ama bazı işaretler Kont'la bir ilgisi olduğunu gösteriyor ve onun gelip geçici

heveslerini gerçekleştirmesine yardımcı olacak yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Neredeyse buna eşit bir coşkuyla bir kedi için nasıl yalvardığını ve sonra dişleriyle boğazımı parçalamaya çalıştığını unutamıyorum. Ayrıca, Kont'a "lordum ve efendim" diye hitap ediyordu ve şeytanca bir iş için ona yardım etmek üzere dışarı çıkmak istiyor olabilir. O korkunç şeyin, kendisine yardım edecek kurtlan, sıçanları ve kendi türdeşleri var, bu yüzden dürüst bir deliyi de kullanmaya kalkışabilecek kadar alçak olduğunu düşünüyorum. Ama yine de kesinlikle içten görünüyordu. Sadece en doğrusunu yaptığımızı ummaktan başka çarem yok. Elimizdeki işle bağlantısı olan bu şeyler, insanın sinirlerini bozuyor." Profesör yanına gitti ve bir elini omzuna koyarak ağırbaşlı ve sevecen tavrıyla şöyle dedi:

"Dostum John, herhangi bir korkun olmasın. Çok üzüntü verici ve korkunç bir olayda görevimizi yapmaya çalışıyoruz; sadece en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapabiliriz. Yüce Tanrı'nın merhameti dışında umut bağlayabileceğimiz başka ne var ki?" Lord Godalming birkaç dakikalığına yanımızdan gitmiş, ama o anda dönmüştü. Elinde tuttuğu küçük, gümüş bir düdüğü havaya kaldırarak şöyle dedi:

"O eski ev sıçanlarla dolu olabilir ve eğer öyleyse, benim hazırda bir çarem var." Duvarı geçip eve doğru ilerledik; ay ışığı parlarken bahçedeki ağaçların gölgelerinden çıkmamaya özen gösteriyorduk. Verandaya vardığımızda profesör çantasını açarak içinden bir sürü şey çıkardı ve bunları merdiven basamağına yerleştirerek belli ki, her birimiz için bir tane olmak üzere dört küçük gruba ayırdı. Sonra konuştu:

"Dostlarım, korkunç bir tehlikeye atılıyoruz ve her türden silaha ihtiyacımız olacak. Düşmanımız sadece ruhani değil. Yirmi adamın gücüne sahip olduğunu ve bizim boyunlarımızla soluk borularımızın sıradan organlar olduğunu, dolayısıyla kırılabilir ya da parçalanabilir olduğunu; onunkisinin ise kaba kuvvet karşısında bükülemeyeceğini unutmayın. Daha güçlü bir adam ya da toplamda ondan güçlü bir adam topluluğu, onu belki tutabilir, ama onun bizi incitebileceği şekilde onu incitemez. Bu yüzden, kendimizi korumalı, onun bize dokunmasına izin vermemeliyiz. Bunu kalbinizin yakınlarında tutun," -konuşurken küçük, gümüş bir haç çıkardı ve en yakınında ben olduğum için bana uzattı- "bu çiçekleri boynunuza

takın," - burada bana kurutulmuş sarımsak çiçeklerinden yapılmış bir kolye verdi- "daha dünyevi başka düşmanlar için de bu tabanca ve bu bıçak; her şeyde yardımcı olması için göğsünüze bağlayabileceğiniz bu küçük elektrik lambaları ve son olarak her şey için ve her şeyden önemlisi, gereksiz yere saygısızlık etmemeniz gereken bu..." Bu bir zarfa koyup bana uzattığı bir parça kutsal ekmekti. Diğerleri de aynı silahlarla donanmıştı. "Şimdi," dedi, "dostum John, maymuncuklar nerede? Kapıyı açabilirsek, önceden Bayan Lucy'nin evine girdiğimiz gibi buraya da pencereden girmemize gerek kalmaz."

Dr. Seward bir iki maymuncuğu denedi, bir cerrah olarak el becerisi sayesinde bu işe uygundu. Kısa süre sonra bir tanesi uydu; biraz ileri geri oynattıktan sonra sürgü teslim oldu ve paslı bir tangırtı ile geri sürüldü. Kapıyı ittirdik, paslı menteşeler gıcırdadı ve yavaşça açıldı. Bunlar, Dr. Seward'in günlüğünde, Bayan Westenra'nin mezarının açıldığı sahneyi anlattığı zaman gözümde canlananlara ürkütücü derecede benziyordu; aynı fikrin diğerlerini de sarstığını düşünüyorum, çünkü hep birden geri çekildiler. İleri atılıp açık kapıdan içeri adım atan ilk kişi profesör oldu.

"in manus tuas, Domine,"[1] dedi, eşikten geçerken haç çıkardı. Küçük lambalarımızın yoldan geçenlerin dikkatini çekmesi ihtimaline karşı kapıyı arkamızdan kapattık. Profesör, aceleyle dışarı çıkmamız gerekirse, kapıyı içeriden açabilir miyiz diye dikkatle kilidi denedi. Sonra hepimiz lambalarımızı yaktık ve araştırmamıza başladık.

Küçük lambaların ışığı, ışınlar birbirini kestiği ya da bedenlerimiz büyük gölgeler yaptığı için türlü türlü tuhaf şekillere giriyordu. Aramızda başka birinin daha olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Sanırım bu, içinde bulunduğumuz ürkütücü ortamın, bana Transilvanya'da yaşadığım korkunç şeyleri güçlü bir şekilde hatırlatması yüzündendi. Sanırım, bu hepimizin hissettiği ortak bir şeydi, çünkü diğerlerinin de durmadan, tıpkı benim gibi, her ses ve yeni gölgede omuzlarının üzerinden arkalarına baktıklarını fark ettim.

Her yer kalın bir toz tabakası ile kaplanmıştı. Yerdeki toz santimetreler kalınlığında gibiydi. Taze ayak izlerimizin olduğu yerler dışında, lambamı aşağıya tuttuğum zaman, toz tabakasının ezildiği yerlerde beliren izleri görebiliyordum. Duvarlar tozdan kabarmış ve ağırlaşmıştı ve köşelerde

yığın yığın örümcek ağlan vardı. Öyle toz toplamışlardı ki, kendi ağırlıkları ile kısmen yırtılmış, eski, lime lime halılara benziyorlardı. Koridordaki bir masanın üzerinde büyük bir deste anahtar ve her birinin üzerinde de geçen zamanla sararmış etiketler vardı. Pek çok defa kullanılmıştı bunlar, çünkü masada, toz tabakasının üzerinde, profesör anan tarlan aldığında ortaya çıkan ize benzer çok iz vardı. Profesör bana döndü ve şöyle dedi:

"Sen bu yeri biliyorsun, Jonathan. Evin planlarını kopyalamıştın ve en azından, bizden daha fazla şey biliyorsun. Şapele nereden gidiliyor?" Önceki ziyaretimde içine girememiş olsam da ne yönde olduğu konusunda bir fikrim vardı, bu yüzden yolu gösterdim ve birkaç kez yanlış yöne döndükten sonra kendimi demir şeritlerle tutturulmuş, meşe ağacından yapılmış, kemerli, alçak bir kapının önünde buldum. "Burası," dedi profesör ve lambasını, benim evi satın alma işlemlerimle ilgili orijinal yazışmalarımdan kopyaladığı, küçük bir haritanın üzerine tuttu. Biraz aradıktan sonra anahtar destesi içindeki anahtarı bulduk ve kapıyı açtık. Hoş olmayan bir durumla karşılaşmaya hazırdık, çünkü kapıyı açarken aralıklardan dışarı belli belirsiz, kötü bir koku yayılıyordu, ama hiçbirimiz o sırada karşılaştığımız koku kadar kötü bir koku beklemiyorduk. Diğerlerinin hiçbiri Kont ile kapalı mekânda karşılaşmamıştı ve ben onu gördüğümde, ya varlığının oruç döneminde, kendi odasındaydı ya da taze kanla tıka basa dolmuş bir halde, taze hava cereyanı olan yıkıntı bir binadaydı; ama burası küçük ve havasız bir mekândı ve uzun süredir kullanılmamış olması havayı durgun ve pis bir hale getirmişti. Dahası pis havanın içinden, kuru miyasma[2] gibi toprak kokusuna benzer bir koku geliyordu. Ama esas pis kokuya gelince, onu nasıl tarif edebilirim ki? Ölümlülüğün bütün pisliklerinden oluşan, keskin, ekşi bir kan kokusuyla karışık olmasının yanı sıra, bir de çürümüşlüğün kendisi çürümüş gibiydi. Öff! Düşünmek bile midemi bulandırıyor. O canavarın içine çektiği her soluk sanki o mekâna yapışmış da iğrençliğini daha da artırmış gibiydi.

Normal şartlar altında, böyle pis bir koku girişimimizi sona erdirebilirdi; ama bu hiç de sıradan bir durum değildi ve hedeflediğimiz büyük ve korkunç amaç, fiziksel şartlan görmezden gelmemiz için bize güç verdi. İlk mide bulandırıcı nefesi almamız üzerine ister istemez geri çekildikten sonra, hep beraber, o iğrenç yer sanki bir gül bahçesiymiş gibi, işe koyulduk.

Mekânı dikkatle inceledik ve işe başlarken profesör şöyle dedi:

"İlk iş olarak kaç kutu kaldığına bakmamız gerekiyor; sonra her deliği, bütün köşe bucağı incelemek ve öbür kutulara ne olduğuna dair bir ipucu aramak zorundayız." Kaç kutu kaldığını anlamak için bir bakış yeterliydi; çünkü büyük toprak sandıklan iriydi ve hata yapmak imkânsızdı.

Elli kutudan yalnızca yirmi dokuzu kalmıştı! Bir ara korkuya kapıldım, çünkü Lord Godalming'in aniden arkasını dönüp kemerli kapıdan, dışandaki karanlık koridora baktığını görerek ben de o yana baktım ve bir an için kalbim duracak gibi oldu. Bir yerde, gölgelerin içinde, kemerli burnu, kırmızı gözleri, kırmızı dudaklan ve korkunç solgun benziyle Kont'un kötülük dolu yüzünün hatlarını gördüğümü sandım. Bu, yalnızca bir an sürdü, çünkü Lord Godalming, "Bir yüz gördüğümü sandım, ama yalnızca gölgeymiş," dedi ve araştırmasına devam etti. Ben lambamı o yöne çevirdim ve koridora çıktım. Kimse yoktu ve koridorun katı duvarlarından başka ne bir köşe ne kapı ne de herhangi bir aralık olmadığından onun bile saklanabileceği bir yer yoktu. Korkunun hayal gücümü etkilediğini düşündüm ve kimseye bir şey söylemedim.

Birkaç dakika sonra Morris'in aniden incelemekte olduğu köşeden geri çekildiğini gördüm. Hepimiz gözlerimizle hareketlerini izledik -çünkü hiç kuşkusuz sinirlerimiz geriliyordu- ve yıldızlar gibi kırpışan fosforlu bir aydınlık gördük. Hepimiz içgüdüsel olarak geri çekildik. Her yer sıçan kaynıyordu.

Bir iki saniye kadar hepimiz sersemlemiş gibi kalakalmıştık, ama anlaşılan Lord Godalming böyle acil bir duruma hazırlıklıydı. Dr. Seward'ın dışarıdan tarif ettiği, benim de önceden gördüğüm büyük demir sürgülü, meşe kapıya koşarak kilitteki anahtarı çevirdi, büyük sürgüleri çekti ve kapıyı açtı. Sonra cebinden küçük, gümüş düdüğünü çıkararak alçak, tiz bir şekilde öttürdü. Çağrısı, Dr. Seward'ın evinin arkasından gelen köpek havlamalarıyla yanıtlandı ve aşağı yukarı bir dakika sonra da üç teriyer koşarak evin köşesini döndü. Hepimiz bilinçsizce kapıya doğru çekilmiştik ve biz hareket ederken toz tabakasının yer yer oldukça azalmış olduğunu fark ettim; evden götürülen kutular, dışarı bu kapıdan çıkarılmıştı. Ama her geçen dakika sıçanların sayısı artıyordu. Yeri öyle kaplamışlardı ki, hareket eden karanlık vücutlarına, parlak, şeytani gözlerine vuran lamba ışığı,

mekânın ateşböcekleriyle kaplı bir toprak yığını gibi görünmesine sebep oluyordu. Köpekler fırlayıp geldiler, ama eşikte aniden durup hırladılar ve aynı anda burunlarını kaldırarak kederli kederli ulumaya başladılar. Sıçanların sayısı gittikçe katlanıyor, binlere ulaşıyordu; dışarı çıktık.

Lord Godalming köpeklerden birini kaldırdı ve içeri götürerek yere bıraktı. Hayvanın ayakları yere değer değmez, cesaretini yeniden kazanmış gibi göründü ve doğal düşmanlarının üzerine saldırdı. Sıçanlar köpeğin önünden öyle bir hızla kaçtılar ki, yirmi tanesinin falan canını almasına kalmadan, aynı şekilde kaldırıp içeri bırakılan diğer köpeklere çok az bir av kaldı, çünkü bütün hepsi ortadan kaybolmuştu.

Sıçanların gitmesiyle köpekler sanki bir kötülük savuşmuş gibi hoplayıp zıplamaya ve neşeyle havlamaya başladılar, içeride kalan sersemlemiş düşmanlarına ani darbelerle saldırıyor ve onları ters yüz edip gaddarca savurarak havaya fırlatıyorlardı. Hepimiz moralimizin düzeldiğini hissettik. Şapel kapısının açılmasıyla ölümcül havanın temizlenmesinden midir, yoksa kendimizi açık havada bulmanın getirdiği ferahlamadan mıdır bilmiyorum; ama üzerimizdeki dehşet gölgesi bir örtü gibi çekilmiş ve buraya gelişimiz ürkütücülüğünden bir şeyler kaybetmişti; yine de kararlılığımız zerre kadar bile azalmamıştı. Dış kapıyı kapattık, sürgüsünü çekip kilitledik ve köpekleri de yanımıza alarak evi aramaya başladık. Olağanüstü yoğunlukta tozdan başka, hiçbir yerde hiçbir şey bulamadık; ilk ziyaretim sırasında benim bıraktığım ayak izlerinden başka toz tabakasını bozan hiçbir şey olmamıştı. Köpekler bir kez bile huzursuzluk belirtisi göstermediler ve hatta şapele geri döndüğümüzde sanki bir yaz günü, ormanda tavşan avına çıkmışlar gibi hoplayıp zıpladılar. Ön kapıdan çıktığımızda doğuda hızla sabah oluyordu. Dr. Van Helsing anahtar destesinden koridor anahtarını almış ve kapıyı kilitleyerek işi bittiğinde de anahtarı cebine koymuştu.

"Şu ana kadar," dedi, "gecemiz son derece başarılı oldu. Korktuğumun aksine içimizden kimseye zarar gelmedi ve şimdilik kaç kutunun eksik olduğunu belirledik. Hepsinden çok şuna seviniyorum, ilk -ve belki de en zor ve en tehlikeli- adımımızda Bayan Mina'yı işe karıştırmadık ya da onun uykudaki ya da uyanıkkenki düşüncelerini, bir daha asla unutamayacağı sesler, korkular ve dehşetlerle rahatsız etmedik. A parttculari konuşmak

mümkünse bir ders daha aldık; Kont'un emrine bağlı olan zalim hayvanları onun ruhani güçlerini taşımıyorlarmış; örneğin onun çağrısı üzerine gelen şu sıçanlar -aynı senin şatodan gitmek istemen üzerine ve o zavallı annenin çığlıkları üzerine, şatonun tepelerinden çağırdığı kurtlar gibi-'"geldiler, ama dostum Arthur'un küçücük köpeklerinden köşe bucak kaçtılar. Önümüzde başka konular, başka tehlikeler ve başka korkular var ve o canavar, bu gece hayvanlar âlemi üzerindeki gücünü tek ya da son kez kullanmadı. Demek ki, başka bir yere gitti. Güzel! Bu da bize insan ruhları için oynadığımız bu satranç oyununda bir şekilde "şah" deme fırsatını verdi. Şimdi eve dönelim. Şafak vakti geliyor ve ilk geceki çalışmamızdan memnun olmamamız için bir neden yok. Kaderimizde daha birçok gece ve gündüz olabilir, bunlar tehlikelerle dolu olsa bile devam etmeli ve hiçbir tehlikeden çekinmemeliyiz." Geri döndüğümüzde ev, uzak koğuşlardan birinden gelen çığlıklar ve Renfield'in odasından gelen inlemeler dışında sessizdi. Zavallı adam, hiç kuşkusuz, tüm deliler gibi, boş yere, acı verici düşüncelerle kendine eziyet ediyordu.

Ayak uçlarıma basarak odamıza girdim ve Mina'yı uyur buldum; soluk alıp verişleri o kadar hafifti ki, duymak için kulağımı yaklaştırmak zorunda kaldım.

Her zamankinden daha solgun görünüyordu. Umarım, bu geceki toplantı onu üzmemiştir. Gelecekteki işlerimizin, hatta tartışmalarımızın dışında tutulacak olmasına gerçekten minnettarım. Bir kadının dayanamayacağı kadar büyük bir gerginlik bu. Başta böyle düşünmüyordum, ama artık daha iyi biliyorum. Bu yüzden, böyle bir karar alınmasından memnunum. Duyduğunda onu korkutacak şeyler olabilir; yine de bir kez bazı şeylerin gizlendiğinden şüphelenirse, bunları ondan gizlemek ona anlatmaktan daha kötü olabilir. Bundan sonra yapacağımız işler onun için mühürlü bir kitap gibi olacak, en azından ona her şeyin bittiğini, dünyanın, aşağı katmanlardaki âlemin bir canavarından kurtulduğunu söyleyenebileceğimiz bir zaman gelene kadar. Aramızdaki sırdaşlıktan sonra sessiz kalmaya başlamanın zor olacağını söyleyebilirim; ama kararlı olmak zorundayım ve yarın, bu gece yaptıklarımızı ondan saklayacağım ve olanlardan bahsetmeyi reddedeceğim. Onu uyandırmamak için kanepeye uzanıyorum.

1 Ekim, daha sonra - Sanırım, hepimizin fazla uyumuş olması doğal bir şey, çünkü yorucu bir gün geçirmiştik ve gece de hiç dinlenmemiştik. Mina bile bu yorgunluğu hissetmiş olmalı, çünkü ben güneş iyice yükselene kadar uyumuş olmama rağmen, ondan önce uyandım ve onu uyandırmak için iki üç kez seslenmek zorunda kaldım. Gerçekten de, o kadar derin uyuyordu ki, uyandığında birkaç saniye boyunca beni tanıyamadı ve bana, kötü bir rüyadan uyanan biri gibi boş boş, korku dolu gözlerle baktı. Biraz yorgun olduğundan yakındı ve ben de onu, biraz daha uyuması için bıraktım. Şimdi yirmi bir kutunun evden çıkarıldığını biliyoruz ve bu nakillerin her birinde büyük bir kısmı götürüldüyse, hepsinin izini sürebiliriz. Elbette, böylesi işimizi son derece kolaylaştırır ve bu mesele ne kadar çabuk biterse, o kadar iyi olur. Bugün Thomas Snelling'i arayacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim - Profesör odama girerek beni uyandırdığında öğlen oluyordu. Her zamankinden daha neşeli ve coşkuluydu; dün geceki işin, zihnindeki karamsar düşüncelerden bir kısmını ortadan kaldırdığı açıkça görülüyordu. Gece yaşadığımız maceramızdan bahsettikten sonra aniden şunları söyledi:

"Hastan çok ilgimi çekiyor. Bu sabah seninle beraber gelip onu ziyaret edebilir miyim? Ya da sen çok meşgulsen, mümkünse yalnız da gidebilirim. Felsefe konuşabilen ve bu kadar mantıklı bir şekilde akıl yürütebilen bir deli bulmak benim için yeni bir deneyim." Acilen yapmam gereken bazı işler vardı, bu yüzden ona yalnız giderse memnun olacağımı, onu bekletmeme gerek olmadığını söyledim; böylece bir bakıcı çağırdım ve gerekli talimatları verdim. Profesör odadan çıkmadan önce, hastamla ilgili yanlış izlenimlere kapılmaması konusunda onu uyardım. "Ama," dedi, "onun kendisinden ve canlıları yemek konusundaki saplantısından bahsetmesini istiyorum. Senin günlüğünde de gördüğüm gibi Bayan Mina'ya bir zamanlar böyle bir inanışı olduğunu söylemiş. Neden gülümsüyorsun, dostum John?"

"Affedersiniz," dedim, "ama cevabı burada." Elimi daktiloya çekilmiş kâğıtların üzerine koydum. "Bizim aklı başında ve eğitimli delimiz, eskiden nasıl da canlıları yediğinden bahsederken aslında ağzında hâlâ Bayan Harker odaya girmeden hemen önce yutuverdiği sineklerin ve örümceklerin

iğrençliği vardı." Van Helsing gülümsememe karşılık verdi. "Güzel!" dedi. "Belleğin kusursuz, dostum John. Benim de hatırlamam gerekirdi. Yine de zihinsel hastalıkları bu kadar ilgi çekici bir çalışma alanı haline getiren de bu düşünce ve bellek dolambaçlılığı. Belki de, bu delinin aptalca hareketlerinden, en bilge insanların öğretilerinden öğrendiğimden daha çok şey öğrenebilirim. Kim bilir?" İşime geri döndüm ve uzun zaman geçmeden elimdekini bitirdim. Zaman gerçekten de çok çabuk geçmiş gibiydi, Van Helsing çalışma odama dönmüştü bile. "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu nazikçe, kapıda dururken.

"Hiç de değil," dedim. "İçeri gelin. İşim bitti ve artık serbestim. İsterseniz, şimdi sizinle gelebilirim."

"Gerek yok; ben onu gördüm bile!" "Öyle mi?"

"Korkarım, benden pek hoşlanmıyor. Görüşmemiz çok kısa sürdü. İçeri girdiğimde, odanın ortasındaki bir taburede oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve yüzünde de huysuz, memnuniyetsiz bir ifade vardı. Onunla elimden geldiğince neşeli bir şekilde ve takınabildiğim en saygılı tavırla konuştum. Ama hiç cevap vermedi. "Beni tanımıyor musunuz?" dedim. Cevabı güven verici değildi: "Seni yeterince iyi tanıyorum; sen budala ihtiyar Van Helsing'sin. Ahmakça beyin teorilerini de alıp başka bir yere gitsen, diyorum. Bütün kalın kafalı Hollandalılara lanet olsun!" Bundan sonra tek kelime etmedi, yalnızca sanki odada değilmişim gibi bana karşı kayıtsız bir tavır takınıp hoşnutsuzlukla somurtarak oturdu. Böylece, şimdilik bu zeki deliden pek çok şey öğrenme şansını da kaçırmış oldum; bu yüzden, şimdi gidip tatlı Bayan Mina'yla güzel güzel sohbet edip biraz neşelenmek istiyorum. Dostum John, onun artık bizim korkunç işlerimiz yüzünden acı çekmeyeceğini ve endişelenmeyeceğini bilmek beni çok sevindiriyor. Onun yardımlarını çok arayacak olsak da, böylesi daha iyi."

"Size bütün kalbimle katılıyorum," diye içtenlikle cevap verdim; çünkü onun bu konudaki fikirlerinin zayıflamasını istemiyordum. "Bayan Harker'ın bu işin dışında kalması daha iyi. Günümüz dünyası sıkıntılarla boğuşan bir dolu erkekle zaten yeterince kötü; ama burası bir kadına göre değil ve eğer bu işle haşır neşir olmaya devam etseydi, zamanla kaçınılmaz olarak mahvolurdu."

Böylelikle Van Helsing, Bay ve Bayan Harker'la konuşmaya gitti; Quincey ile Art toprak sandıklarıyla ilgili ipuçlarının izini sürüyorlar. Ben de günlük işlerimi bitirip bu gece onlarla buluşacağım.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim - Bugünkü gibi hiçbir şeyden haberdar olmamak; yıllardır Jonathan'la aramızdaki kusursuz sırdaşlıktan sonra onun açık açık belli konulardan, özellikle de en can alıcı olanlardan bahsetmediğini görmek bana garip geliyor. Dünkü yorgunluktan sonra bu sabah geç saatlere kadar uyudum; Jonathan da geç yatmış olmasına rağmen benden erken kalktı. Dışarı çıkmadan önce benimle hiç olmadığı kadar tatlı ve şefkatli bir şekilde konuştu, ama Kont'un evine yaptıkları ziyarette neler olduğundan hiç bahsetmedi. Ne kadar endişelendiğimi biliyor olmalı. Zavallı sevgilim! Bunlar onu benden daha çok kaygılandırıyor olmalı. Hepsi, benim artık daha fazla bu korkunç işe bulaşmamamın en iyisi olacağında hemfikirdiler ve ben de sesimi çıkarmadım. Ama onun benden bir şeyler gizlediği düşüncesi! Şimdi, bunun, kocamın büyük sevgisi ve diğer güçlü adamların, iyi niyetlerinden ileri geldiğini bildiğim halde bir budala gibi ağlıyorum...

Bu bana iyi geldi. Eh, Jonathan bir gün bana her şeyi anlatacaktır ve bir anlığına bile ondan bir şeyler sakladığımı düşünmemesi için her zamanki gibi günlüğümü tutmaya devam edeceğim. Sonra eğer güvenimden şüphe edecek olursa, bunu ona göstereceğim; onun sevgili gözlerinin okuması için buraya yüreğimden geçen her düşünceyi kaydediyorum. Bugün kendimi garip bir biçimde üzgün ve keyifsiz hissediyorum. Sanırım, bu yaşadığım korkunç heyecanın bir sonucu.

Dün gece erkekler gittikten sonra sırf onlar yatmamı söyledi diye yatağa girdim. Uykum yoktu ve içimi kemiren bir endişeyle doluydum. Jonathan beni görmeye, Londra'ya geldiğinden beri olup biten her şeyi düşünüp durdum ve her şey, kaderin amansızca belli bir sona ulaşmakta ısrarlı olduğu korkunç bir trajediye benziyor. Ne kadar doğru olursa olsun, yapılan her şey sanki en çok korktuğumuz şeyi başımıza getirecekmiş gibi geliyor. Ben Whitby'ye gitmeseydim, belki şimdi zavallı Lucy aramızda olacaktı. Ben oraya gidene kadar kilise avlusunu ziyaret etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ve gündüz vakti benimle oraya gitmeseydi, uykusunda da gitmezdi ve

geceleyin, uyurken oraya gitmeseydi, o canavar onu mahvedemeyecekti. Ah, neden Whitby'ye gittim ki? İşte, yine ağlamaya başladım! Bugün bana ne oldu, bilmiyorum. Bu günlüğü Jonathan'dan saklamalıyım, çünkü bir sabah boyunca, iki kez ağladığımı öğrenirse -ki ben hiçbir zaman sebepsiz yere ağlamam ve o tek bir damla gözyaşı dökmeme bile sebep olmamıştır- zavallı adam, nasıl da üzülür. Cesur bir tavır takınacağım ve eğer içimden ağlamak gelirse, o bunu asla görmeyecek. Sanırım, bu, biz zavallı kadınların alması gereken derslerden biri...

Dün gece nasıl uyuyakaldığımı pek hatırlayamıyorum. Köpeklerin aniden havlamaya başladığını ve Bay Renfield'in bu odanın altında bir yerlerde olan odasından, çok heyecanlı bir şekilde dua ediliyormuş gibi tuhaf sesler geldiğini hatırlıyorum. Sonra her yeri bir sessizlik kapladı, o kadar derin bir sessizlikti ki beni ürküttü; kalkıp pencereden dışarı baktım. Her yer karanlık ve sessizdi, ay ışığının yarattığı siyah gölgeler, sanki kendilerine özgü sessiz bir gizemleri varmış gibi görünüyordu. Tek bir şey bile kıpırdamıyordu; her şey ölüm ya da kader gibi korkunç ve sabitti; bu yüzden, çimenlerin üzerinde algılanamaz bir yavaşlıkla eve doğru gelen ince bir sis tabakasının kendine has bir sezgisi ve canlılığı varmış gibi geldi. Sanırım, düşüncelerimin başka yönlere dağılması bana iyi geldi, çünkü yatağa geri döndüğümde üstüme bir uyuşukluk çöktüğünü hissettim. Bir süre öylece uzandım, ama uyuyamadım, bu yüzden yataktan çıkıp tekrar pencereden dışarı baktım. Sis yayılıyordu ve şimdi eve o kadar yaklaşmıştı ki, sanki gizlice pencerelere sokuluyormuş gibi kalın bir örtü halinde duvara yaslanmıştı. Zavallı deli adam her zamankine göre daha çok gürültü çıkarıyordu ve dediklerinden tek kelime anlamasam da bir şekilde ses tonunda tutkulu bir yalvarma olduğunu seçebiliyordum. Sonra bir boğuşma sesi geldi ve bakıcıların onunla ilgilendiklerini anladım. O kadar korkmuştum ki, yatağa girdim ve örtüleri başımın üzerine kadar çekerek parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. O sırada biraz bile uykum yoktu; en azından ben öyle sanıyordum; ama uyuyakalmış olmalıyım, çünkü rüyaları saymazsak, sabah, Jonathan beni uyandırana kadar neler olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanırım, nerede olduğumu, üzerime eğilenin Jonathan olduğunu hatırlamam biraz zaman ve çaba gerektirdi. Rüyam çok garipti ve uyanıkken düşünülenlerin rüyalara karışmasına ya da rüyalarda devam etmesine tipik bir örnekti.

Rüyamda uykuda olduğumu düşünüyor ve Jonathan'ın dönmesini bekliyordum. Onun için çok endişeleniyordum ve kıpırdayacak gücüm yoktu; ayaklarım, ellerim ve beynim ağırlaşmıştı, öyle ki, hiçbir şey normal hızıyla ilerlemiyordu. Bu yüzden huzursuz bir şekilde uyuyor ve düşünüyordum. Sonra havanın ağır, nemli ve soğuk olduğunu fark etmeye başladım. Örtüleri yüzümden kaldırdım ve şaşkınlık içinde çevremdeki her şeyin loş olduğunu gördüm. Jonathan için yanık bıraktığım, ama kıstığım gaz lambası sisin içinden minik, kırmızı bir kıvılcım gibi görünüyordu. Anlaşılan sis yoğunlaşmış, odaya dolmuştu. Sonra aklıma yatağa girmeden önce pencereyi kapatmış olduğum geldi. Bundan emin olmak için yataktan çıkacaktım, ama üzerimdeki kurşun gibi bir ağırlık, kollarımı ve bacaklarımı, hatta irademi bile bağlamış gibiydi. Kıpırdamadan yatıp bu duruma katlandım; o kadar. Gözlerimi kapadım, ama hâlâ gözkapaklanmın arkasından görebiliyordum. (Rüyaların bize oynadığı oyunlar ve aynı şekilde bizim de kurduğumuz hayaller müthiş şeyler.)

Sis gittikçe daha da yoğunlaştı ve artık içeri nasıl girdiğini görebiliyordum; çünkü bir duman gibi -ya da kaynayan suyun beyaz buharı gibi- pencereden değil, kapının aralıklarından içeri doluyordu. Gittikçe daha da yoğunlaştı, ta ki, odada buluttan bir sütun oluşturana kadar ve sütunun tepesinde, gaz lambasının ışığının kırmızı bir göz gibi parladığını görebiliyordum. Bulutsu sütun artık odanın içinde dönmeye başladığı için benim de beynim dönmeye başladı ve sisin içinden İncil'deki şu sözler geldi; "Gündüzleri buluttan, geceleri ateşten bir sütun."[3] Acaba bu ruhani sözler, uykumda bana yol mu gösteriyordu? Ama bu sütun hem gündüzden hem de geceden oluşuyordu; çünkü ateş kırmızı gözün içindeydi ve düşününce, bu göz ilgimi yeniden çekti; ona bakarken ateş bölündü ve sisin içinden üzerime iki kırmızı göz gibi parlamaya başladı, tıpkı Lucy'nin yamaçtaki anlık dalgınlığı sırasında, batan güneşin ışınlan Azize Meryem Kilisesi'nin pencerelerine vurduğu zaman söylediği gibi. Birden içimi büyük bir korku kapladı, çünkü Jonathan, ay ışığı altında dönen sisten o korkunç kadınların vücut bulduğunu görmüştü ve rüyamda bayılmış olmalıyım, çünkü sonra her şey kapkaranlık oldu. Bilincimi kaybetmeden önce hayal gücümün bana gösterdiği son şey, kurşuni beyaz bir yüzün sislerin arasından bana doğru eğildiğiydi. Bu tür rüyalara karşı dikkatli olmalıyım, çünkü fazlası, insana aklını kaçırtabilir. Onları endişelendirmekten kork- masaydım, Dr. Van Helsing ya da Dr. Seward'dan

beni uyutacak bir ilaç yazmalarını isterdim. Şu anda böyle bir rüya gördüğümü bilmek benim için duydukları korkuyu artıracaktır. Bu gece kendi kendime uyumaya çalışacağım. Eğer uyuyamazsam, yarın gece bana bir doz kloralidrat vermelerini isteyeceğim; birkez kullanmanın zararı olmaz ve iyi bir uyku çekmemi sağlar. Dün gece beni öyle yordu ki, hiç uyumasam daha az yorulurdum.

2 Ekim, gece 10- Dün gece uyudum, ama rüya görmedim. Çok derin uyumuş olmalıyım, çünkü Jonathan'ın yatağa geldiğini bile duymadım; ama uyumak beni dinlendirmedi, çünkü bugün kendimi son derece halsiz ve keyifsiz hissediyorum. Dün bütün günü okumaya çalışarak ya da uzanıp kestirerek geçirdim. Öğleden sonra Bay Renfield beni görmek istemiş. Zavallı adam çok nazikti ve yanından ayrılırken elimi öpüp Tanrı'dan beni kutsamasını diledi. Bu, nedense beni çok etkiledi; onu düşündüğüm zaman ağlamaya başlıyorum. Bu da dikkatli olmam gereken yeni bir zayıflık. Jonathan ağladığımı bilse perişan olurdu. O ve diğerleri akşam yemeğine kadar dışarıdaydılar ve hepsi çok yorgun geldiler. Onları neşelendirmek için elimden geleni yaptım ve sanırım, bu çaba bana faydalı oldu, çünkü ne kadar yorgun olduğumu unuttum. Yemekten sonra beni yatmaya gönderdiler ve hep beraber sigara içmeye gittiler; böyle söylediler, ama ben, gün boyunca neler olduğunu birbirlerine anlatmak istediklerini biliyordum; Jonathan'ın tavırlarından anlatmak istediği önemli bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Olmam gerektiği gibi uykulu değildim, bu yüzden yatmaya gitmeden önce Dr. Seward'a, önceki gece iyi uyuyamadığımı söyleyerek bana bir uyku ilacı vermesini rica ettim. Büyük bir nezaket göstererek benim için bir yudumluk bir ilaç hazırladı ve çok hafif bir ilaç olduğu için bana hiçbir zararının dokunmayacağını söyledi... İlacı aldım ve hâlâ bana uzak duran uykunun gelmesini bekliyorum. Umarım, yanlış bir şey yapmamışımdır çünkü uykum gelmeye başlayınca içimi yeni bir korku sarıyor: Bu şekilde, kendimi kolaylıkla uyanma gücünden yoksun bırakarak budalalık etmiş olabileceğim korkusu. Uyanmayı isteyebilirim. İşte uyku geldi. İyi geceler.

[1] "Senin ellerine, Tanrım!" Bkz. Luka, 23:46, ayrıca Alfred Tennyson'un Becket adlı oyununun son sözleri.

[2] Eskiden salgın hastalıklara yol açtığına inanılan etken.

[3] Bkz. Hicret, 13:21-22.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, akşam - Thomas Snelling'i Bethnal Green'deki[1] evinde buldum; ama ne yazık ki, herhangi bir şey hatırlayacak durumda değildi. Beklenen ziyaretimle bir bira kazanma olasılığı kendini fazlasıyla göstermiş ve alışılmış sefasına çok erken başlamıştı. Ama terbiyeli, ezik bir insan gibi görünen karısından onun, iki arkadaşın sorumlu olduğu Smollet'in asistanı olduğunu öğrendim. Böylelikle arabayla, Walworth'a gittim ve Bay Joseph Smollet'i evinde, üzerinde bir gömlekle çay tabağından akşamüstü çayı içerken buldum. Nazik, akıllı bir adam, iyi, güvenilir bir işçi olduğu açık ve aklı başında. Kutularla ilgili olayı hatırladı ve pantolonun arka tarafındaki esrarengiz bir yerden, köşeleri kıvrılmış muhteşem bir defter çıkararak kalın bir kurşunkalemle yazılmış, yarı silinmiş hiyeroglif notlardan bana kutuların gönderildiği yerleri söyledi. Carfax'tan aldığı altı kutuyu, Mile End New Town, Chicksand Caddesi, 197 numaraya, diğer altı tanesini Bermondsey'deki[2] Jamaica Geçidi'ne teslim etmiş. Eğer Kont bu korkunç barınaklarını Londra'nın her yerine yaymayı hedeflemişse, bu mekânlar seçilmiş ilk teslimat adresleri olabilirdi, böylece daha sonra ayrıntılı olarak dağıtılabilirlerdi. Bunun böyle yöntemli bir şekilde yapılması, bana kendisini Londra'nın iki yakasıyla sınırlandırmayacağını düşündürdü. Şimdi kuzey kıyısının en doğu ucuna, güney kıyısının doğusuna ve güneye yerleşmiş bulunuyordu. Kuzey ve batı bölgeler de şeytani planının dışında tutulmayacaktı elbette -hele Kent Merkezi[3] ve modern Londra'nın tam göbeği olan güneybatıyla batı bölgeleri. Smollet'in yanına geri döndüm ve Carfax'tan başka kutu taşındığını bilip bilmediğini sordum.

Şöyle cevap verdi:

"Eh, patron, bana çok iyi davrandınız -ona yarım altın vermiştim- ve ben de size bütün bildiklerimi anlatacağım. Dört gece önce, Pincher's Sokağı'ndaki Tavşan ve Tazı Meyhanesi'nde, Bloxam adında bir adamın,

ortağıyla birlikte Purfleet'teki eski evde, ender rastlanır, çok tozlu bir iş aldıklarını söylediğini duydum. Buralarda o tür işlerden pek çıkmaz ve Sam Bloxam'in size bir şeyler anlatabileceğini düşünüyorum." Ona bu adamı nerede bulacağımı sordum. Bana adresini bulabilirse, bir yarım altın daha kazanacağını söyledim. Bu yüzden çayının kalanını bir dikişte bitirdi ve çevrede araştırmaya başlayacağını söyleyerek ayağa kalktı. Kapıda durdu ve şunları söyledi:

"Bakın, patron, sizi burada bekletmemin bir anlamı yok. Sam'i kısa sürede bulabilirim de bulamayabilirim de; ama zaten bu gece size pek bir şey söyleyecek halde olmayacaktır. Sam kafayı çekmeye başladığında farklı biri olur. Bir zarfın üzerine adresinizi yazıp bir de pul yapıştırıp bana verirseniz, Sam'in nerede olduğunu öğrenir ve bu gece size postalarım. Ama sabah erkenden peşine düşseniz iyi edersiniz, yoksa onu yakalayamayabilirsiniz; çünkü önceki gece ne kadar içmiş olursa olsun, Sam genelde erkenden evden çıkar."

Bu çok uygundu, bu yüzden çocuklardan biri, bir peni ile bir zarf ve kâğıt almak ve paranın üstü de kendinde kalmak üzere dışarı fırladı. Geri döndüğünde zarfın üzerine adresimi yazıp pul yapıştırdım ve Smollet yine, Sam'i bulduğu zaman adresi yazıp bunu bana göndereceğine söz verince ben de evin yolunu tuttum. Bir şekilde iz üstündeyiz. Bu gece yorgunum ve uyumak istiyorum. Mina derin derin uyuyor ve biraz fazla solgun görünüyor; gözleri ağlamış gibi şişkin. Zavallı sevgilim, olanlar konusunda karanlıkta bırakılmanın onu üzdüğüne hiç şüphem yok ve bu da benim için ve diğerleri için iki misli endişelenmesine sebep olabilir. Ama bu en iyisi. Sinirlerinin bozulmasındansa, bu şekilde bir hayal kırıklığı yaşayıp endişelenmesi daha iyidir. Doktorlar, onun bu korkunç işten uzak tutulması konusunda ısrar etmekte kesinlikle haklıydılar. Kararlı olmak zorundayım, çünkü bu sessizlik yükü özellikle benim sırtımda. Ne olursa olsun, ona bu konuyu açmamalıyım. Aslında, bu o kadar da zor bir görev olmayabilir, çünkü kendisi de bu konuda ketum davranıyor ve ona kararımızı açıkladığımızdan beri Konttan ya da yaptıklarından hiç bahsetmiyor.

2 Ekim, akşam - Uzun, yorucu ve heyecanlı bir gün oldu. İlk postayla üstüne adresimi yazdığım zarf geldi; içinde kirli bir kâğıt parçası vardı.

Kâğıdın üzerinde bir marangoz kalemi ve çarpık bir el yazısı ile şöyle yazılmıştı:

"Sam Bloxam, Bartel Caddesi, Çölmekçiler Meydanı, Korkrans, 4 numara, Walworth. Mavini sorun."

Mektup daha ben yataktayken geldi ve Mina'yı uyandırmadan kalktım. Yorgun, derin uykuda ve solgundu; hiç iyi görünmüyordu. Onu uyandırmamaya karar verdim ama bu yeni araştırmadan döndüğümde Exeter'e geri dönmesi için gerekli düzenlemeleri yapacaktım. Sanırım, aramızda ve karanlıkta yaşarken değil, kendi evimizde, ilgisini çekecek günlük işleri varken daha mutlu olur. Dr. Seward'i yalnızca çok kısa bir süre için gördüm ve ona nereye gittiğimi söyleyerek bir şeyler bulur bulmaz geri döneceğime ve onlara anlatacağıma söz verdim. Walworth'a gittim ve biraz zorlukla da olsa Çömlekçiler Meydanı'nı buldum. Bay Smollet'ın imla hatası beni yanıltmıştı; çünkü Çömlekçiler Meydanı yerine, Çölmekçiler Meydanı'nı sormuştum. Ama meydanı bulduktan sonra Corcoran'ın pansiyonunu bulmakta hiç güçlük çekmedim. Kapıya gelen adama 'mavin'i sorduğumda başını iki yana salladı ve şöyle dedi: "Onu tanımıyorum. Burada öyle biri yok; kör olasıca hayatım boyunca hiç öyle birini duymadım. Burada ya da herhangi başka bir yerde öyle birinin yaşadığını hiç sanmıyorum." Smollet'in mektubunu çıkardım ve meydanın adının yazılışından çıkardığım ders beni yönlendirebileceği için bir daha okudum. "Siz kimsiniz?" dedim.

"Ben maavinim," dedi. Hemen doğru yolda olduğumu anladım; imla hatası yine beni yanıltmıştı. Yarım penilik bir bahşiş 'muavin'den bilgi almamı sağladı ve önceki gecenin birasının etkisini Corcoran'ın pansiyonunda uyuyarak atan Bay Bloxam'in sabah beşte Poplar'daki[4] işine gitmek üzere çıktığını öğrendim. Bana tam olarak nerede çalıştığını söyleyemedi, ama "yeni yapılan bir depo" olduğu konusunda belirsiz bir fikri vardı ve bu yarım yamalak ipucuyla Poplar'a doğru yola çıktım. Böyle bir binayla ilgili tatmin edici bir ipucu bulana kadar saat on iki oldu ve bu ipucunu da birkaç işçinin öğle yemeklerini yediği bir kahvehanede buldum. İçlerinden biri Cross Angel Caddesi'nde yeni bir "soğuk depo" binası yapıldığını söyledi ve bu da "yeni yapılan depo" tarifine uyduğu için hemen o caddeye gittim. Aksi huylu kapıcı ve ondan daha aksi olan ustabaşıyla -

ikisi de kesenin ağzını açmam sayesinde yatıştılar- yaptığım bir görüşme sonunda Bloxam'in izini buldum. Özel bir konuda ona birkaç soru sorma ayrıcalığını bana verirlerse, ustabaşına günlük yevmiyesini ödemeye hazır olduğumu söylemem üzerine Bloxam'i çağırttılar. Konuşması ve tavırları kaba olmasına rağmen epeyce zeki bir adamdı. Bana vereceği bilginin karşılığını ödeyeceğime söz verip bir kısmını da önceden verince bana Carfax ile Piccadilly'deki bir ev arasında iki yolculuk yaptığını ve bu evden dokuz büyük kutu -"büyük, ağır kutular"- alıp bu amaç için kendisinin kiraladığı bir at arabasıyla Piccadilly'deki eve götürdüğünü söyledi. Ona Piccadilly'deki evin numarasını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum; buna karşılık olarak şunları söyledi:

"Eh, patron, numarayı unuttum, ama kısa bir süre önce yapılmış olan büyük, beyaz kilisenin ya da işte her neyse onun, birkaç ev yanındaydı. Tozlu, eski bir evdi, ama körolasıca kutuları aldığım evdeki tozun yanında hiç kalırdı."

"İkisi de boşsa, bu evlere nasıl girdiniz?"

"Purfleet'teki evde beni bekleyen bir ihtiyar vardı. Kutuları kaldırıp arabaya koymama yardım etti. Allah canımı alsın ki, şu ana kadar rastladığım en güçlü adamdı ve bu beyaz bıyıklı ihtiyar o kadar zayıftı ki, gölgesi bile yok sanırdınız."

Bu sözler beni nasıl da heyecanlandırdı!

"Ama işte, sanki çay torbalarıymış gibi kutuları bir uçlarından tuttuğu gibi kaldırıyordu; ama ben kutuların kendi tarafımdaki uçlarını kaldırana kadar oflayıp pufluyordum ki, hiç de kuvvetsiz bir adam değilimdir." "Piccadilly'deki eve nasıl girdiniz peki?" dedim.

"Orada da o adam vardı. Herhalde yola çıkıp benden önce oraya varmıştı, çünkü zili çaldığımda gelip kapıyı açtı ve kutuları salona taşımama yardım etti." "Dokuzunu da mı?" diye sordum.

"Evet, ilk seferde beş, ikincisinde dört tane vardı. İnsanı susatan bir işti ve eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum bile." Sözünü kestim:

"Kutuları salonda mı bıraktın?"

"Evet, büyük bir salondu ve içinde başka bir şey yoktu."

Daha çok şey öğrenebilmek için kesenin ağzını açtım. "Sende anahtar yok muydu?"

"Ne anahtar ne de başka bir şey kullandım. Yaşlı adam kapıyı açtı ve ben gittikten sonra kapattı. Son seferi hatırlamıyorum, ama bu bira yüzündendi."

"Ve evin numarasını da hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, efendim. Ama bulmakta hiç zorlanmazsınız. Yüksek bir bina, önünde kemerli bir veranda ve kapıya çıkan yüksek merdivenler var. O merdivenleri biliyorum, birkaç kuruş kazanmak için kapıya gelen üç aylakla beraber kutuları içeri taşımak zorunda kaldım. Yaşlı adam onlara birer şilin verdi; ama onlar daha çok koparabileceklerini gördükleri için daha fazla istediler, ama adam içlerinden birini omzundan yakaladı, neredeyse merdivenlerden aşağı fırlatacaktı ve sonunda hepsi küfrederek kaçıştılar." Bu tarifle evi bulabileceğimi düşündüm ve verdiği bilgiler için dostumun parasını ödeyerek Piccadilly'ye doğru yola çıktım. Bana acı veren yeni bir deneyim edinmiştim: açıkça ortadaydı ki, Kont toprak sandıklarını tek başına taşıyabiliyordu. Eğer öyleyse, zaman çok kıymetliydi, çünkü şimdi dağıtımın belli bir miktarını yapmış olduğuna göre istediği zaman, hiç şahit bırakmadan bu işi tamamlayabilirdi. Piccadilly Circus'ta[5] arabadan indim ve batıya doğru yürüdüm; Junior Constitutional'ı[6] geçince tarif edilen evi buldum ve Drakula'nın kendisi için seçtiği yeni inin bu olduğuna ikna oldum. Ev, uzun süredir hiç kimsenin yaşamadığı bir yere benziyordu. Pencereler tozla kaplanmış, panjurlar kaldırılmıştı. Bütün çerçeveler zamanla kararmış ve demirlerin üstündeki boya neredeyse tamamen soyulmuştu. Balkonun önünde son zamanlara kadar büyük bir ilan tahtası asılı olduğu belliydi; ama kabaca sökülüp atılmıştı. Tabelayı tutan direkler ise hâlâ duruyordu. Balkonun parmaklıklarının arkasında, yerinden sökülmüş birkaç levha durduğunu gördüm, kenarları beyaz görünüyordu. İlan tahtasını parçalanmadan önce görmek için neler vermezdim, çünkü bana evin kime ait olduğu konusunda bir ipucu verebilirdi. Carfax'i araştırıp satın almamla ilgili tecrübelerimi hatırlıyor ve evin eski sahibini

bulabilirsem, eve girmenin de bir yolunu bulabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

O an için Piccadilly tarafında öğrenilecek ya da yapılacak hiçbir şey kalmamıştı; o yüzden başka bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek için evin arka tarafına dolandım. Piccadilly'deki evler genellikle boş olmadığından sokak hareketliydi. Çevrede gördüğüm bir iki seyis ve bakıcıya boş ev hakkında bildikleri bir şey var mı, diye sordum. İçlerinden biri evin geçenlerde satın alındığını duyduğunu, ama kimin aldığını bilmediğini söyledi. Bununla birlikte, son günlere kadar "Satılık" tabelası üzerinde kalmıştı ve evi satan emlakçılar, Mitchell, Oğullan ve Candy bana bir şeyler anlatabilirdi. Tabeladaki şirket isminin bu olduğunu sanıyordu. Aşırı hevesli görünmeyi ya da bana bilgi veren adamın çok fazla şey bilmesini ya da tahmin etmesini istemedim, bu nedenle sakin bir tavırla ona teşekkür ederek oradan ağır ağır uzaklaştım. Artık hava kararıyordu ve bir sonbahar gecesi çöküyordu, bu yüzden hiç vakit kaybetmedim. Berkeley'deki bir adres defterinden Mitchell, Oğullan ve Candy şirketinin adresini öğrenir öğrenmez, Sackville Caddesi'ndeki[7] ofislerine gittim.

Benimle ilgilenen beyefendi çok nazik tavırlı, ama aynı derecede ketum biriydi. Bana Piccadilly'deki evin -görüşmemiz boyunca evden "malikâne" diye bahsediyordu- satıldığını söyledikten sonra işimizin bittiğini düşündü. Ona evi kimin satın aldığını sorduğumda gözlerini faltaşı gibi açtı ve cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

"Satıldı, bayım."

"Beni bağışlayın," dedim aynı nezaketle, "ama o evi kimin aldığını öğrenmek için özel bir nedenim var."

Tekrar duraksadı, ama bu duraksama daha uzun sürdü ve kaşlarını da daha çok kaldırdı. "Satıldı, bayım," diye kısaca cevap verdi yine.

"Kuşkusuz benim bu kadarını bilmemde sakınca görmezsiniz," dedim. "Ama görüyorum," diye cevap verdi. "Mitchell, Oğulları ve Candy'de, müşterilerimizin bilgileri kesinlikle emin ellerdedir." Adam su katılmamış bir erdemlilik kumkumasıydı ve onunla tartışmanın bir faydası yoktu.

Onunla kendi dilinden konuşmanın en iyisi olacağını düşünerek şöyle dedim:

"Müşterileriniz, bayım, sırlarını saklamakta bu kadar kararlı muhafızları olmasından mutludur. Ben de profesyonelim." Burada ona kartımı uzattım. "Bunu meraktan sormuyorum; Lord Godalming için çalışıyorum; kendisi son zamanlarda satılığa çıkarılmış olan bu mülk hakkında bilgi almak istiyor." Bu sözler işin rengini değiştirdi. Şöyle dedi:

"Elimden gelse, size yardımcı olmak isterdim, Bay Harker; özellikle lord hazretlerine yardımcı olmak isterdim. Bir zamanlar, kendisi henüz Saygıdeğer Arthur Holmwood iken onun için bir daire kiralamak gibi küçük bir iş yapmıştık. Eğer lordun adresini almama izin verirseniz, bu konuyu Ev'e danışırım ve bu gecenin postası ile lord hazretlerine bilgi veririm. Kendisine gerekli bilgiyi verebilmek için ilkelerimizi bu kadar esnetebilirsek, bu bizim için bir zevk olur."

Düşman değil, bir dost kazanmak istiyordum, bu yüzden ona teşekkür ettim ve Dr. Seward'in adresini verip ayrıldım. Artık karanlık olmuştu ve ben de hem yorulmuş hem de acıkmıştım. Aerated Bread Company'de[8] bir fincan çay içtim ve bir sonraki trenle Purfleet'e döndüm.

Herkesi evde buldum. Mina yorgun ve solgun görünüyordu, ama neşeli ve canlı görünmek için cesurca çaba gösterdi. Ondan bir şeyler gizlemek zorunda olduğumu ve huzurunun kaçmasına yol açtığımı düşünmek yüreğimi burktu. Tanrı'ya şükür ki, toplantılarımızın dışında kalmanın ve ona güvenmeyişimizin verdiği acıyı hissettiği son gece olacak bu. Onu bu uğursuz işimizden uzak tutma kararlılığımı korumak için bütün cesaretimi toplamak zorunda kaldım. Her nasılsa, bunu biraz daha kabullenmiş gibi görünüyor; ya da bu konu artık ona tiksindirici gelmeye başladı, çünkü kazara bahsinin geçmesi bile onu ürpertiyor. Kararımızı zamanında verdiğimize memnunum, çünkü böyle bir duygu, gittikçe artan bilgimizle birlikte, onun için bir işkence olacaktı.

Bugün öğrendiklerimi, baş başa kalana kadar diğerlerine anlatamazdım; bu yüzden akşam yemeğinden sonra -biz bize olsak bile görünüşü kurtarmak için biraz müzik dinledik- Mina'yı odasına götürdüm ve yatması için yanından ayrıldım. Zavallı kızcağız, bana karşı her zamankinden daha

fazla şefkat doluydu ve gitmeme izin vermeyecekmiş gibi sıkı sıkı sarıldı; ama konuşulacak çok şey vardı ve odadan çıktım. Tanrı'ya şükür ki, artık olanları konuşmuyor olmamız, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedi.

Tekrar aşağı indiğimde diğerlerini, çalışma odasındaki ateşin çevresinde toplanmış bir halde buldum. Trende günlüğümün o kısmını yazmıştım ve edindiğim bilgileri tam olarak aktarmanın en iyi yolu olduğu için onlara günlüğü okudum; bitirdiğimde Van Helsing şunları söyledi.

"Bugün iyi iş çıkarmışsın, dostum Jonathan. Kayıp kutuların izini bulduğumuz kuşku götürmez. Eğer hepsini o evde bulursak, o zaman işimizin sonuna yaklaşmışız demektir. Ama başka eksik varsa, onları da bulana kadar aramaya devam etmek zorundayız. Sonra, son darbemizi indireceğiz ve o alçağı avlayıp gerçek ölüme göndereceğiz." Bu arada hepimiz sessizce oturuyorduk; Bay Morris aniden: "Söyleyin! Peki, o eve nasıl gireceğiz?" diye sordu.

"Diğerine nasıl girdiysek!" dedi Lord Godalming çabucak.

"Ama Art, bu farklı. Carfax'a girdik, ama vakit geceydi ve bizi koruyacak duvarlarla çevrili bir park vardı. Gece ya da gündüz, Piccadilly'deki bir eve gizlice girmeye kalkışmak çok farklı olacaktır. İtiraf ediyorum, o emlakçı budalası bize bir anahtar bulmadıkça içeriye nasıl gireceğimizi bilemiyorum; belki de sabah emlakçının mektubunu alınca öğreniriz." Lord Godalming'in kaşları çatıldı, ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Biraz sonra durdu ve sırayla hepimize bakarak şunları söyledi:

"Quincey haklı. Bu hırsız gibi evlere girme işi ciddileşmeye başladı; ilkini iyi atlattık, ama şimdi zor bir işle karşı karşıyayız. Kont'un anahtar sepetini bulmadığımız sürece."

Sabah olmadan doğru düzgün bir şey yapılamayacağından ve en azından Lord Godal- ming, Mitchell's şirketinden haber alana kadar beklemek daha iyi olacağından kahvaltı vaktinden önce herhangi bir adım atmamaya karar verdik. Uzun bir süre oturup sigara içtik, meselenin çeşitli yönlerini tartıştık; ben de günlüğümü tamamlama fırsatı buldum. Çok uykum var, yatmaya gideceğim...

Son bir satır daha. Mina derin derin uyuyor ve soluk alıp verişleri de düzenli. Alnında, sanki uykusunda bile düşünüyormuş gibi küçük kırışıklar oluşmuş. Hâlâ çok solgun, ama sabahki kadar harap görünmüyor. Sabahın bütün bunları düzelteceğini umuyorum; Exeter'de, evde kendini toplayacaktır. Ah, ne kadar uykum var!

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim - Renfield beni yine şaşırtıyor. Ruh halleri o kadar hızlı değişiyor ki, takip edemiyorum ve bu ruh halleri her zaman onun kendi sağlığından daha fazla şey ifade ettiğinden ilginçten de öte bir çalışma konusu oluşturuyorlar. Bu sabah Van Helsing'i reddetmeşinin ardından onu görmeye gittiğimde kadere hükmeden bir adamın tavırları içindeydi. Gerçekten de kadere hükmediyordu; hayali olarak. Aslında yalnızca sağlıkla ilgili hiçbir şeyi önemsemiyordu; bulutların üstünde yaşıyordu ve biz zavallı ölümlülerin zaaflarına ve gereksinimlerine tepeden bakıyordu. Bu durumdan yararlanıp bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüğüm için sordum: "Bugünlerde sineklerden ne haber?" Bir çeşit üstünlük duygusu içinde gülümseyerek -Malvolio'nun[9] yüzünde görülebilecek türden bir gülümseme- cevap verdi:

"Sineklerde, sevgili bayım, çok çarpıcı bir özellik vardır; kanatları psişik yeteneklerin anten vazifesi gören güçlerine tipik bir örnek oluşturur. Eskiler, ruhu kelebeğe benzeterek çok iyi bir iş yapmışlar!"

Benzetmesini mantıksal olarak son raddesine kadar zorlamak istediğimden hemen şöyle dedim:

"Ah, demek şimdi de bir ruh peşindesin, öyle mi?" Deliliği mantığını engelledi ve yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı, onda ancak nadiren gördüğüm bir kararlılıkla başını iki yana sallayarak şöyle dedi:

"Ah hayır, ah hayır! Ruh falan istemiyorum. Bütün istediğim yaşam." Burada neşelendi: "Şu anda bu konuda oldukça kayıtsızım. Yaşam meselesi hallolmuştur; istediğim her şeye sahibim. Yaşam yiyiciliği incelemek istiyorsanız, doktor, kendinize başka bir hasta bulmak zorundasınız!" Bu beni biraz şaşırttı, bu yüzden üstüne gittim:

"O zaman yaşama hükmediyorsun; bir tanrısın, sanırım?" Tarifi imkânsız ve iyilik dolu bir üstünlükle gülümsedi.

"Ah hayır! Tanrı'nın özelliklerini kendime mal etmek benden uzak olsun. Hatta O'nun, özellikle ruhani işleriyle ilgilenmiyorum. Eğer entelektüel konumumu açıklamama izin verirseniz, tamamen dünyevi şeyler söz konusu olduğunda, Hanok'un[9] ruhsal olarak bulunduğu konumdayım biraz." Bu beni afallatmış ti. O an Hanok'un konumunu hatırlayamadığım için, bunu yaparak bir delinin gözünde kendimi küçük düşürdüğümü hissetsem de basit bir soru sormak zorunda kaldım: "Peki neden Hanok?"

"Çünkü o Tanrı'yla yürüyordu." Kurduğu paralelliği anlayamıyordum, ama bunu itiraf etmek de istemiyordum, bu yüzden inkâr ettiği konuya geri döndüm: "Demek yaşamı umursamıyorsun ve ruh falan da istemiyorsun. Ama neden?" Onu telaşlandırmak için sorumu hızla ve biraz sertçe sordum. Bu işe yaradı; çünkü bir an için bilinçsizce, eski, kölece tavırlarına döndü, önümde yerlere kadar eğildi ve hatta cevap verirken yaltaklandı:

"Hiçbir şekilde ruh istemiyorum, gerçekten, gerçekten! Onları elime geçirsem bile kullanamazdım! Bana hiçbir şekilde faydaları dokunmazdı. Onları ne yiyebilir ne de..." Aniden durdu ve yüzüne yine o eski kurnazca ifade yayıldı; suyun yüzeyini süpüren rüzgâr gibi. "Ve doktor, yaşama gelince, yaşam nedir ki? İstediğiniz her şeye sahip olunca ve bir daha hiçbir zaman bir şeye ihtiyacınız olmayacağını bilince, bu her şeydir. Benim dostlarım var -iyi dostlarım- sizin gibi, Doktor Seward," dedi anlatılamaz derecede kurnazca pis pis gülerek. "Yaşam için gerekli şeylerin sıkıntısını hiçbir zaman çekmeyeceğimi biliyorum!"

Sanınm, delilik bulutunun içinden bende bir düşmanlık gördü, çünkü hemen son sığınağına -inatçı bir sessizliğe- geri çekildi. Kısa bir süre sonra, şu an için onunla konuşmanın faydasız olduğunu anladım. Suratını asmıştı ve ben de odadan çıktım.

Daha sonra, gün içinde beni çağırttı. Normalde özel bir neden olmadan gitmezdim, ama şu an için çok ilgimi çektiğinden seve seve bu gayreti gösterdim. Ayrıca, zamanın geçmesine yardımcı olacak bir şeyler bulmaktan da memnunum. Harker dışarıda ipuçlarının peşinde; Lord Godalming ile Quincey de öyle. Van Helsing çalışma odamda oturmuş,

Harker'ların hazırladığı kayıtlan inceliyor; anlaşılan, bütün ayrıntıları tam olarak bilirse, bir ipucu bulacağını düşünüyor. Çalışırken nedensiz rahatsız edilmek istemiyor. Hastayı görmeye giderken onu da yanıma alırdım, ama geri çevrildikten sonra bir daha gitmek istemeyeceğini düşündüm. Başka bir nedenim daha vardı: Renfield, üçüncü bir kişinin yanında, baş başa kaldığımız zamanki kadar rahat konuşmayabilirdi.

Onu odasının ortasındaki taburede otururken buldum; bu genellikle zihinsel enerji harcadığının göstergesidir. İçeri girdiğimde, sanki sorusu dudaklarında bekliyormuş gibi, hemen şöyle dedi:

"Ruhlara ne olmuş ki?" Tahminimin doğru olduğu açıkça ortadaydı. Bilinçsiz bir beyin faaliyeti bir delide bile kendini gösteriyordu. Meseleyi açıklığa kavuşturmaya karar verdim. "Sen kendin söyle, ruhlara ne olmuş?" dedim. Bir süre cevap vermedi, ama çevresinden medet umar gibi bir aşağı bir yukarı bakındı.

"Ben ruh falan istemiyorum!" dedi zayıf, özür diler gibi bir tavırla. Mesele kafasını kurcalıyor gibiydi, bu yüzden bundan faydalanmaya karar verdim; "iyilik uğruna zalim olmak" için.[11] Bu yüzden şöyle dedim:

"Yaşamı seviyorsun ve can istiyorsun, öyle değil mi?"

"Ah, evet! Ama bunda zarar yok: Bu konuda endişelenmenize gerek yok!"

"Ama," dedim, "ruhu da almadan canı nasıl alırız ki?" Bu onu şaşırtmış gibiydi, bu yüzden devam ettim:

"Çevrende vızıldayan, cıvıldayan ve miyavlayan binlerce sinek, örümcek, kuş ve kedinin ruhlarıyla birlikte dışarıda uçarken bir sürü güzel vakit geçireceksin. Canlarını aldın, biliyorsun ve ruhlarına da tahammül etmek zorundasın!" Görünüşe bakılırsa, hayal gücünü etkileyen bir şeyler vardı, çünkü parmaklarıyla kulaklarını tıkadı, gözlerini yüzü sabunlanan küçük bir çocuğun yaptığı gibi sıkı sıkı yumdu. Bunda içime dokunan acıklı bir şeyler vardı; ayrıca bu durum bana bir ders de verdi, çünkü karşımda bir çocuk var gibiydi; yüz hatları yıpranmış ve çenesindeki hafif kirli sakalı beyazlamış da olsa, yalnızca küçük bir çocuk. Bir tür zihinsel huzursuzluk

sürecinden geçmekte olduğu açıktı ve geçmişteki ruh hallerinin, görünüşte ona yabancı olan şeyleri açıkladığını bildiğimden, elimden geldiğince zihnine girip onunla birlikte ilerlemenin daha iyi olacağını düşündüm. Atmam gereken ilk adım güvenini yeniden kazanmaktı, bu yüzden kapalı kulaklarıyla beni duyabileceği kadar yüksek sesle sordum:

"Tekrar sinek toplamak için biraz şeker ister misin?"

Birdenbire kendine gelmiş gibi oldu ve başını iki yana salladı. Bir kahkaha atarak cevap verdi:

"Pek sanmıyorum! Sinekler zavallı yaratıklar ne de olsa!" Kısa bir duraksamadan sonra ekledi, "Ama ruhlarının da çevremde vızıldayıp durmasını istemem."

"Ya örümcekler?" diye devam ettim.

"Örümceklere lanet olsun! Örümceklerin ne faydası var ki? Onlarda ne yiyecek bir şey var ne de..." Sanki yasaklı bir konuyu hatırlamış gibi aniden durdu. Öyleyse, diye düşündüm kendi kendime, 'içmek' kelimesinde ikinci seferdir birdenbire duruyor; bu ne anlama geliyor? Renfield'in kendisi de bir hata yaptığını fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü dikkatimi bu konudan uzaklaştırmak istermiş gibi aceleyle devam etti:

"Bu türden meseleler hiç ilgimi çekmiyor. Shakespeare'in dediği gibi 'Sıçanlar, fareler ve böyle küçük karacalar'[12] bunlara 'kilerdeki tavuk yemi' de diyebilirsin. Bütün bu saçmalıkları aştım ben. Bir adama yemek çubuklarıyla molekül yemesini de söyleyebilirsin; beni neyin beklediğini bilirken daha küçük etoburlarla ilgimi çekmeye çalışman, buna benziyor."

"Anlıyorum," dedim. "Dişini geçirebileceğin daha büyük şeyler istiyorsun, öyle mi? Bir fille kahvaltı etmeye ne dersin?"

"Ne saçma şeyler söylüyorsun!" İyice dikkat kesilmişti, bu yüzden onu daha fazla sıkıştırabileceğimi düşündüm. "Acaba," dedim düşünceli bir tavırla, "bir filin ruhu neye benzer?" Arzu ettiğim etkiyi elde ettim, çünkü hemen yüksek atından düştü ve yine bir çocuk oldu.

"Bir filin ruhunu istemiyorum, hiçbir ruh istemiyorum!" dedi. Birkaç saniye umutsuzluk içinde oturdu. Sonra gözleri alev alev parlayarak ve şiddetli bir beyinsel heyecanın bütün işaretleriyle ayağa fırladı. "Senin de, ruhlarının da canı cehenneme!" diye bağırdı. "Neden ruhlarla başımı şişiriyorsun? Ruhlar olmadan da, zaten endişelenecek, acı çekecek ve düşünecek yeterince derdim yok mu?" O kadar saldırgan görünüyordu ki, yeni bir cinayet krizine girmiş olabileceğini düşündüm, bu yüzden düdüğümü öttürdüm. Ama ben düdüğü öttürür öttürmez sakinleşti ve özür dilercesine şunları söyledi:

"Bağışlayın beni, doktor; kendimi kaybettim. Yardıma ihtiyacınız yok. O kadar endişeliyim ki, çabucak sinirlenebiliyorum. Karşı karşıya kaldığım, çözmeye uğraştığım problemi bir bilseydiniz, bana acır, beni hoşgörür ve bağışlardınız.

Ne olur, bana deli gömleği giydirmeyin. Düşünmek istiyorum ve bedenim o gömleğin içine hapsedildiği zaman rahat düşünemiyorum. Bunu anlayacağınıza eminim!" Kendine hâkim olabiliyordu; bu yüzden bakıcılar geldiğinde, onlara ilgilenmelerine gerek olmadığını söyledim ve çekildiler. Renfleld onların gidişini izledi; kapı kapandığında kayda değer bir ağırbaşlılık ve tatlılıkla şunları söyledi:

"Dr. Seward, bana karşı çok anlayışlı davrandınız. İnanın, size çok, çok minnettarım!" Onu bu ruh halinde bırakmanın iyi olacağını düşünerek yanından ayrıldım. Bu adamm durumunda kesinlikle dikkatle düşünmeyi gerektiren bir şeyler var. Amerikan gazetecilerin "bir hikâye" dedikleri şeyi oluşturacak pek çok nokta var; doğru sıraya sokulursa... Şöyle ki: "İçmek"ten bahsetmek istemiyor.

Herhangi bir şeyin "ruhu"nun yükünü omuzlarında taşımaktan korkuyor. Gelecekte "yaşam" eksikliği çekmekten korkmuyor.

Daha düşük canlı türlerini tamamen küçümsüyor, ama ruhlarının kendisine musallat olmasından korkuyor.

Mantıksal olarak bütün bunlar tek bir şeyi işaret ediyor! Daha yüksek bir yaşam biçimi elde edeceğine dair bir çeşit teminat almış. Ama sonucundan korkuyor; bir ruhun yükü. O zaman, insan ruhu var aklında!

Ya teminat?

Bağışlayıcı Tanrım! Kont onu bulmuş ve yeni bir dehşet planı kapıda!

Daha sonra - Hastaları ziyaret ettikten sonra Van Helsing'in yanına gittim ve ona kuşkularımdan bahsettim. Çok ciddileşti ve bir süre düşündükten sonra benden onu Renfîeld'e götürmemi istedi. Dediğini yaptım. Kapıya geldiğimizde, içeriden delinin, şimdi çok uzun bir süre önceymiş gibi görünen eski zamanlarda yaptığı gibi neşeyle şarkı söylediğini duyduk. İçeri girdiğimizde, şaşkınlık içinde, eskiden olduğu gibi pencerenin önüne şekerini serdiğini gördük; sonbahardan uyuşmuş olan sinekler vızıldayarak odanın içine dolmaya başladılar. Onu önceki sohbetimizin konusu üzerine konuşturmaya çalıştık, ama ilgilenmedi. Sanki biz orada değilmişiz gibi şarkı söylemeye devam etti. Bir parça kâğıt bulmuş, katlayarak not defteri haline getiriyordu. İçeri girdiğimizdeki gibi elimiz boş çıkmak zorunda kaldık.

Renfield gerçekten de ilginç bir vaka; bu gece onu izlemeliyiz. Mektup, Mitchell, Oğulları ve Candy'den Lord Godalming'e

1 Ekim

Lord'um,

Dileklerinizi yerine getirmekten her zaman çok mutlu oluruz. Adınıza hareket eden Bay Harker'ın ifade ettiği arzunuzla ilgili olarak Piccadilly, 347 numaradaki malikânenin alım satımı üzerine aşağıdaki bilgiyi vermek istiyorum.

Satıcılar, merhum Bay Archibald Winter-Suffield'in vasiyetini yerine getiren kişilerdi. Alıcı işlemini bizzat gerçekleştiren soylu bir yabancı, Kont de Ville idi ve lord hazretleri böyle kaba bir ifade kullanmamızı bağışlarsa, alım bedelini "tezgâhın üstüne saydı." Bunun dışında, onunla ilgili başka bir şey bilmiyoruz. Lordum, Lordumuzun sadık hizmetkârları, Mitchell, Oğulları ve Candy.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 Ekim - Dün gece koridora bir adam yerleştirdim ve ona Renfield'in odasından duyacağı her sesi tam olarak not etmesini söyledim ve tuhaf bir şey olursa, beni çağırması gerektiği konusunda talimatlar verdim. Akşam yemeğinden sonra, hepimiz çalışma odasındaki ateşin çevresinde toplandık -Bayan Harker yatağa gitmişti- gün içinde yaptığımız işleri ve keşifleri tartıştık. Herhangi bir sonuca ulaşan tek kişi Harker'dı ve bulduğu ipucunun önemli olabileceğine dair büyük umutlar besliyorduk.

Yatmadan önce hastanın odasına uğradım ve gözetleme penceresinden içeri baktım. Derin derin uyuyor ve göğsü düzenli soluk alıp verişlerle inip kalkıyordu.

Bu sabah, görev başındaki adam gece yansından biraz sonra, Renfield'in huzursuzlandığını ve yüksek sesle dua edip durduğunu bildirdi. Ona hepsi bu kadar mı, diye sordum; duyduklarının bundan ibaret olduğunu söyledi. Tavırları öyle kuşku uyandırıcıydı ki, ona açık açık uyuyakalıp kalmadığını sordum. Uyuduğunu inkâr etti, ama bir süre "kestirdiğini" itiraf etti. İnsanlara güvenebilmek için onları sürekli kontrol etmek ne kötü.

Harker bugün, bulduğu ipucunun peşinden gitti ve Art ile Quincey de atlara bakıyor. Godalming atlan her zaman hazır bulundurmanın iyi olacağını düşünüyor, çünkü aradığımız bilgiyi bulduğumuzda kaybedecek zamanımız olmayacak. Gündoğumu ile günbatımı arasında, yurtdışından getirilen bütün toprağı sterilize etmeliyiz; böylece Kont'u kaçacak bir sığınağı kalmadığında, en zayıf halinde yakalayabiliriz. Van Helsing, British Museum'a gitti, eski ilaçlar konusunda bilgi sahibi birilerini anyor. Eski hekimler, kendilerinden sonra gelenlerin kabul etmediği şeyleri dikkate alırmış ve profesör daha sonra yararlı olabilecek cadı ve iblis tedavileri arıyor.

Zaman zaman hepimizin delirdiğini ve ancak deli gömlekleri içinde aklımızın başına geleceğini düşünüyorum.

Daha sonra - Yine bir araya geldik. Sonunda iz üstünde gibiyiz ve yarınki işimiz sonun başlangıcı olacak. Renfield'in sessizliğinin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Ruh halleri Kont'un eylemlerini öyle bir biçimde izliyordu ki, canavarın yaklaşan yok edilişini anlaşılmaz bir şekilde sezmiş olabilir. Dünkü tartışmamız ile sinek yakalama işine geri

dönüşü arasında zihninden geçenlere dair bir fikrimiz olsaydı, bu bizim için çok değerli bir ipucu olabilirdi. Şimdi görünüşe göre sessiz bir dönem yaşıyor... Ya da, öyle mi? O vahşi çığlıklar onun odasından geliyor gibi...

Bakıcı odama daldı ve Renfield'in, her nasıl olduysa, bir kaza geçirdiğini söyledi. Bağırdığını duymuş ve odasına gittiğinde onu yüzükoyun bir şekilde, yerde kanlar içinde yatar vaziyette bulmuş. Hemen gitmeliyim...

[1] Londra'nın doğusundaki endüstri bölgesi.

[2] Londra'nın güneydoğusundaki bir semt.

[3] Londra'nın merkezindeki, genellikle bankacılık ve finansal alanlarla anılan özerk semt.

[4] Londra'nın doğusundaki endüstri ve taşımacılık bölgesi.

[5] Stoker'ın zamanında Londra'daki, tiyatroların, kulüplerin, otellerin ve alışveriş merkezlerinin bulunduğu semt.

[6] Piccadilly, No:101'deki Muhafazakârlar Kulübü.

[7] Piccadilly Circusun batısında.

[8] Çay dükkânı zinciri.

[9] Shakespeare'in On İkinci Gece'sinde Olivla'nın uşağı.

[10] Eski Ahit'teki bir karakter. Yaratılış 4'teki Kabil şeceresine göre, Kabil'in oğlu, dolayısıyla Adem'in torunudur. Ayrıca Methuselah'ın babasıdır. Tanrı'yla mükemmel bir arkadaşlık kurduğu için, ölümü yaşamamış ve doğruca cennete alınmıştır. Kıyamet günü literatürüne göre, ömrü 365 yıl olan Hanok Babil, güneş Tanrısıyla bağdaştırılır, tövbeyle ilgili vaazlar verir, gelecekteki olayları bilen bir kâhindir ve cennet ile yeryüzünün sırlarıyla ilgili doğaüstü bilgilere sahiptir.

[11] Bkz. Hamlet, 3, 4, 178.

[12] Bkz. Kral Lear, 3, 4, 142.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim - Günlüğüme son kez yazdığımdan beri olanları, hatırlayabildiğim kadarıyla tam olarak yazayım. Hatırlayabildiğim hiçbir ayrıntıyı atlamamalı, sakin sakin yazmalıyım.

Renfield'in odasına girdiğimde, onu yerde, sol tarafında parıldayan bir kan gölünün içinde yatarken buldum. Hareket ettirmek için yanına gittiğimde korkunç yaralar aldığı hemen anlaşılıyordu; organları arasında, uyuşmuş bir insanda bile görülebilecek o amaç birliği hiç yoktu. Yüzünü yukarı çevirdiğimde sanki yere vurulmuş gibi korkunç bir şekilde berelenmiş olduğunu gördüm -yerdeki kan birikintisi yüzündeki yaralardan geliyordu. Onu ters çevirdiğimizde Renfield'in yanında diz çökmüş olan bakıcı şöyle dedi:

"Bence beli kırılmış, efendim. Bakın, hem sağ kolu ve sağ bacağı, hem de yüzünün sağ tarafı tamamen felç olmuş." Böyle bir şeyin olabilmesi bakıcıyı son derece şaşırtmıştı. Sersemlemiş gibi görünüyordu ve şunları söylerken kaşları çatılmıştı:

"İki şeyi anlayamıyorum. Başını yere vurarak yüzünü bu şekilde yaralayabilir.

Bir keresinde Eversfield Tımarhanesi'ndeki bir kadının kimse onu tutmaya fırsat bulamadan böyle bir şey yaptığını görmüştüm. Ve belini de yataktan düşüp kırmış olabileceğini düşünüyorum, eğer kötü bir şekilde dolanmışsa. Ama canım çıksın ki, ikisinin aynı zamanda nasıl olabileceğini hayal edemiyorum. Eğer beli kırıldıysa, yüzünü yere vuramazdı ve yataktan düşmeden önce yüzünü bu hale getirdiyse, yatakta kan izleri olurdu." Ona şöyle dedim":

"Dr. Van Helsing'e git ve ona hemen buraya gelme nezaketinde bulunmasını söyle. Hiç gecikmeden gelmesini istiyorum." Adam koşarak gitti ve birkaç dakika içinde profesör, üstünde sabahlık ve ayağında terliklerle geldi. Renfıeld'i yerde görünce bir an için ona dikkatle baktı ve sonra bana döndü. Sanırım, ne düşündüğümü gözlerimden okudu, çünkü belli ki, bakıcının duymaması için usulca şöyle dedi:

"Ah, çok üzücü bir kaza. Büyük bir dikkatle ve özenle bakılması gerekecek, seninle kalacağım, ama önce gidip giyinmem gerek. Burada kalırsan, birkaç dakika sonra dönerim."

Şimdi hasta güçlükle nefes almaya başlamıştı ve korkunç bir yarası olduğunu anlamak zor değildi. Van Helsing sıradışı bir hızla geri döndü, yanında da ameliyat çantası vardı. Belli ki düşünmüş ve kararını vermişti; çünkü hastaya bakmadan, bana:

"Bakıcıyı gönder. Ameliyattan sonra kendine geldiğinde onunla yalnız olmalıyız," diye fısıldadı. Bu yüzden ben bakıcıya şunları söyledim:

"Sanırım, şimdilik bu kadarı yeterli, Simmons. Şu an için elimizden gelen her şeyi yaptık. Sen işinin başına dönsen daha iyi olur. Dr. Van Helsing ameliyat yapacak. Herhangi bir yerde, sıradışı bir şey olursa, hemen bana haber verirsin."

Adam çıktı ve biz de hastayı dikkatle muayene etmeye koyulduk. Yüzündeki yaralar yüzeyseldi; gerçek yara, kınlan kafatasındaki çökmeydi, doğruca motor alana uzanıyordu. Profesör bir an düşündü ve şunları söyledi:

"Basıncı azaltmalı ve hastayı mümkün olduğunca normal koşullara döndürmeliyiz; yayılmanın hızı, aldığı yaranın korkunç olduğunu gösteriyor. Görünüşe göre bütün motor alan etkilenmiş. Beyindeki kanama hızla artacak, bu yüzden hemen kafatasını delmek zorundayız, yoksa çok geç olabilir." O konuşurken kapı hafifçe tıklatıldı. Gidip açtım ve koridorda, pijamaları ve terlikleriyle gelmiş olan Arthur ve Quincey'nin durduğunu gördüm. Arthur:

"Adamının Dr. Van Helsing'i çağırdığını ve ona kazadan bahsettiğini duydum," dedi. "Bu yüzden Quincey'yi uyandırdım, daha doğrusu, ona seslendim, çünkü zaten uyumuyordu. Bugünlerde her şey o kadar hızlı ve o kadar garip bir biçimde ilerliyor ki, içimizden kimsenin derin derin uyuması mümkün değil zaten. Yarın gece bazı şeylerin değişeceğini düşünüyordum. Geçmişe ve geleceğe eskisinden daha dikkatle bakmamız gerekecek. İçeri girebilir miyiz?" Başımı "evet" anlamında salladım ve onlar girene kadar kapıyı açık tuttum; sonra yine kapattım. Quincey, hastanın halini görüp yerdeki yoğun kan birikintisini fark edince alçak sesle şöyle dedi:

"Tanrım! Ona ne olmuş! Zavallı, zavallı şeytan!" Ona olan biteni kısaca anlattım ve ameliyattan sonra bilincinin yerine gelmesini -kısa bir süre için de olsa- umduğumuzu ekledim. Hemen gidip yatağın kenarına oturdu ve Godalming de yanına geçti; hepimiz sabırla izlemeye başladık.

"Bekleyeceğiz," dedi Van Helsing, "sadece delme işlemi için en uygun noktayı bulana kadar, böylece kan pıhtısını en çabuk ve en mükemmel şekilde alabiliriz; çünkü kanamanın arttığı açıkça görülüyor."

Bu arada sanki zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Benim yüreğimde korkunç bir sızı vardı ve Van Helsing'in yüzünden de olacaklardan korktuğunu ya da endişelendiğini anladım. Renfield'in söyleyebileceği sözlerden korkuyordum. Kesinlikle düşünmeye korkuyordum; ama ölüm nöbeti tutanlarda olduğu gibi, bir şeyler olacağından emindim. Zavallı adam belli belirsiz iç çekerek soluk alıyordu. Her an gözlerini açıp konuşacakmış gibiydi; ama arkasından uzun süren hırıltılı soluk alıp verişler geldi ve fenalaşarak bilincini daha belirgin bir şekilde yitirdi. Hastalara ve ölüm döşeklerine alışık olduğum halde içimdeki bu kuşku gittikçe büyüyordu. Neredeyse kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum; şakaklarıma hücum eden kan beynimde çekiç darbeleri gibi zonkluyordu.

Sessizlik, sonunda ıstırap verici olmaya başladı. Teker teker arkadaşlarıma baktım ve kızaran yüzleriyle nemli alınlarından onların da aynı işkenceyi yaşadıklarını anladım. Hepimiz gergin ve şüpheli bir bekleyiş içindeydik, sanki yukarıda bir yerlerde hiç beklemediğimiz bir anda korkunç bir çan deli gibi çalmaya başlayacaktı.

En sonunda öyle bir an geldi ki, hasta hızla çökmeye başladı; her an ölebilirdi. Gözlerimi kaldırıp profesöre baktım ve gözlerini bana diktiğini gördüm. Konuşurken yüzü son derece sertti:

"Kaybedecek zaman yok. Söyleyecekleri pek çok hayatı kurtarabilir; burada durmuş bunu düşünüyordum. Bir ruh tehlikede olabilir! Ameliyatı kulağın hemen üstünden yapacağız."

Tek kelime daha etmeden ameliyatı yaptı. Birkaç saniye için hastanın nefesi hırıltılı çıkmaya devam etti. Sonra öyle uzun bir nefes verdi ki, sanki göğsü yırtılıp açılacakmış gibi oldu. Aniden gözlerini açtı ve vahşi, çaresiz bir bakış ile kıpırdamadan durdu. Bu birkaç saniye sürdü; sonra bakışları yumuşayarak mutlu bir şaşkınlığa dönüştü ve dudaklarından rahatlamış gibi bir iç çekiş geldi. Çırpınarak kıpırdadı ve bir yandan da şunları söyledi:

"Sakin duracağım, doktor. Deli gömleğini üstümden çıkarmalarını söyle. Korkunç bir rüya gördüm ve bu beni o kadar zayıf düşürdü ki, kıpırdayamıyorum. Yüzümde ne var, sanki her yeri şişmiş ve çok fena acıyor." Başını çevirmeye çalıştı; ama bu çabayla birlikte gözleri tekrar donuklaşmaya başladı; bu yüzden başını nazikçe eski haline getirdim. Sonra Van Helsing oldukça ciddi bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Bize rüyanızı anlatın, Bay Renfield." Onun sesini duyunca hastanın yüzü çarpılmış olmasına rağmen aydınlandı ve şöyle dedi: "Dr. Van Helsing... Burada olmanız ne kadar iyi. Bana biraz su verin, dudaklarım kurudu; sonra size anlatacağım. Rüyamda..." Durdu ve bayılacak gibi oldu. Usulca Quincey'ye seslendim. "Konyak -çalışma odamda -çabuk!"

Uçarcasına gitti ve konyak şişesi, bardak ve su sürahisiyle geri döndü. Susuzluktan kavrulan dudakları ıslattık ve hasta hemen kendine geldi. Ama anlaşılan, zavallı yaralı beyni, kendine gelene kadar geçen bu süre içinde de çalışmış gibiydi, çünkü bilinci iyice yerine geldiğinde bana hiçbir zaman unutamayacağım acı dolu bir şaşkınlık ve delici gözlerle baktı.

"Kendimi kandırmamalıyım; bu rüya falan değil, tamamıyla korkunç bir gerçekti." Sonra gözlerim odanın içinde gezdirdi ve bakışları sessizce yatağın kenarında oturan iki şekle ilişince devam etti:

"Zaten emin olmasaydım da onları görünce anlardım." Bir an için gözlerini kapadı; acı ya da uykudan değil, tüm yeteneklerini toplamaya çalışıyormuş gibi, isteyerek. Gözlerini açtığında aceleyle ve şimdiye kadar gösterdiğinden daha büyük bir enerjiyle şunları söyledi:

"Çabuk, doktor, çabuk. Ölüyorum! Yalnızca birkaç dakikam kaldığını hissediyorum, sonra ölüme gitmeliyim ya da daha kötüsüne! Dudaklarımı konyakla ıslatın tekrar. Ölmeden önce söylemem gereken şeyler var; ya da zavallı parçalanmış beynim bir şekilde ölmeden önce. Teşekkür ederim! Her şey, gitmeme izin vermeniz için yalvardığını gece, siz yanımdan ayrıldıktan sonra oldu. O zaman konuşamazdım, çünkü dilimin bağlandığını hissediyordum; ama o zaman da şimdi olduğum kadar aklım basımdaydı. Siz yanımdan ayrıldıktan sonra, uzun bir süre umutsuz bir halde, acılar içinde kaldım ve bu durum sanki saatler sürdü. Sonra aniden üzerime huzur çöktü. Beynim tekrar sakinleşmeye başladı ve nerede olduğumu fark ettim. Evimizin arkasından köpeklerin havladığını duydum, ama O'nun olduğu yerden havlamıyorlardı!"

O konuşurken Van Helsing gözünü bile kırpmadı, elini uzatıp benimkini tuttu ve sıktı. Bununla birlikte, kendini bırakmadı; hafifçe başını salladı ve alçak bir sesle, "Devam et," dedi. Renfield devam etti:

"Daha önce de sık sık yaptığını gördüğüm gibi, sisin içinde pencereye geldi; ama bu sefer katıydı -bir hayalet değildi- ve gözleri öfkeli bir adamın gözleri gibi vahşiydi. Kırmızı ağzıyla gülüyordu; köpeklerin havlama seslerinin geldiği ağaçların oraya bakmak için arkasını döndüğünde keskin, beyaz dişleri, ay ışığı altında panldadı. Başta O'nu içeri davet etmedim, ama bunu istediğini biliyordum

-tıpkı baştan beri istediği gibi. Sonra bana bazı şeyler vaat etmeye başladı; kelimelerle değil, onları yaparak."

Profesör tek kelimeyle sözünü kesti: "Nasıl?"

"Onların olmasını sağlayarak; tıpkı güneş parlarken sinekleri içeri göndermesi gibi. Kanatlan çelik ve safir rengi olan büyük, şişman sinekler; geceleyin de sırtlarında kafatası gibi ve çapraz kemik resimleri olan büyük pervaneler." Van Helsing başını salladı ve farkında olmadan bana fısıldadı.

"Sfenks Acherontia atropos'u, yani sizin 'Ölümün kafatası pervanesi' dediğinizden!"

Hasta hiç durmadan devanı etti.

"Sonra fısıldamaya başladı: 'Sıçanlar, sıçanlar, sıçanlar! Yüzlercesi, binlercesi, milyonlarcası ve her biri bir hayat demek ve onları yiyecek köpekler, kediler. Hepsi hayat! Hepsi kıpkırmızı kan, içlerinde yılların yaşamını taşıyan; yalnızca vızıldayan sinekler değil!' O'na güldüm. Çünkü ne yapabileceğini görmek istiyordum. Sonra O'nun evindeki karanlık ağaçların ötesinde köpekler ulumaya başladı. Bana pencereye gelmemi işaret etti. Kalkıp dışarı baktım, ellerini kaldırdı; sözcükleri kullanmadan seslenir gibi oldu. Çimenlerin üzerine siyah bir kütle yayıldı, alev şeklinde ilerliyordu. Sonra, sisi sağa ve sola hareket ettirdi ve ben alev alev kırmızı gözleri -onunkiler gibi ama daha küçük- olan binlerce sıçan gördüm. Elini kaldırdı ve hepsi durdular ve bana şöyle der gibi geldi: 'Dizlerinin üzerine çöküp bana tapınırsan bütün bu canlan sana vereceğim, hatta sayısız çağ boyunca, daha fazlasını ve daha büyüklerini!' Derken kan kırmızısı bir bulut gözlerimi örttü ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan kendimi pencereyi açıp ona şöyle derken buldum: 'İçeri gelin, Lordum ve Efendim!' Sıçanların hepsi gitmişti; ama o, yalnızca bir parmak açılmış olmasına rağmen pencerenin kenarından odaya kaydı; tıpkı en küçük bir çatlaktan sık sık içeri süzülen ve bütün büyüklüğü ve ihtişamıyla önümde duran Ay gibi." Sesi zayıflamıştı, bu yüzden yine konyakla dudaklarını ıslattım. Devam etti, ama belleği bu süre içinde de çalışmaya devam etmiş gibiydi, çünkü hikâyesine daha ileriden başladı. Ona kaldığı yerden başlamasını söyleyecektim, ama Van Helsing bana şöyle fısıldadı: "Bırak, devam etsin. Sözünü kesme; geri dönemez ve belki, düşüncelerinin ucunu bir kez kaybederse, hiç devam edemeyebilir." Reinfield devam etti:

"Bütün gün O'ndan haber almayı bekledim, ama bana hiçbir şey göndermedi, bir et sineği bile ve ay çıktığında O'na artık iyice kızmıştım. Kapalı olduğu halde tıklatmaya bile tenezzül etmeden pencereden içeri süzüldüğünde, öfkeden deliye döndüm. Alaylı alaylı güldü bana ve parlayan kırmızı gözleri, beyaz yüzüyle sisin içinden baktı. Sanki bütün mekânın sahibiymiş ve ben bir hiçmişim gibi yanımdan yürüyüp gitti. Yanımdan

geçtiği sırada aynı şekilde bile kokmuyordu. O'nu tutamadım. Her nasılsa, Bayan Harker'ın odaya girdiğini sandım."

Yatakta oturan iki adam ayağa kalktı ve hastanın yanma geldi, arkasında durdukları için onları göremiyordu, ama onlar, söylediklerini daha iyi duyabiliyorlardı. İkisi de sessizdi, ama profesör ir kildi ve titredi; bununla birlikte yüzü daha sert ve acımasız bir hal aldı. Renfield bunu fark etmeden devam etti:

"Bayan Harker bu öğleden sonra beni görmeye geldiğinde eskisi gibi değildi; demliğe su eklendiği zaman çay nasıl görünürse, öyle görünüyordu." Burada hepimiz kıpırdandık, ama kimse bir şey söylemedi ve o da devam etti: "Konuşmaya başlayana kadar burada olduğunu anlamadım ve eskisi gibi görünmüyordu. İnsanların solgun olmasından hoşlanmam, ben onların kanla dolu olmasını severim; ama onun bütün kanı tükenmiş gibiydi. O sırada bunu düşünmedim, ama o gittikten sonra düşünmeye başladım ve O'nun, Bayan Harker'ın hayatını almakta olduğunu anlayınca deliye döndüm." Benim gibi diğerlerinin de ürperdiğini hissedebiliyordum; ama yine de sessiz kaldık. "Bu yüzden bu gece geldiğinde O'nunla karşılaşmaya hazırdım. Sisin yavaşça içeri sokulduğunu gördüm ve onu sıkı sıkı yakaladım. Delilerin olağandışı bir güce sahip olduğunu duymuştum ve ben de bir deli olduğuma göre -zaman zaman olsa da- bu gücümü kullanmaya karar verdim. Evet, bunu O da fark etti, çünkü benimle dövüşmek için sisin içinden çıkmak zorunda kaldı. Sıkı sıkı tutuyordum, çünkü Bayan Harker'ın hayatını daha fazla emmesini istemiyordum ve kazanacağımı düşünüyordum, ta ki O'nun gözlerini görene kadar. İçimi yakıp kavurdular ve gücüm eriyip gitti. Ellerimden kaçtı ve O'nu yakalamaya çalıştığımda beni havaya kaldırıp yere fırlattı. Kırmızı bir bulut gözlerimi örttü, kulaklarımda gök gürültüsü gibi bir ses yankılandı ve sis kapının altından yavaşça dışarı çıktı." Sesi gittikçe zayıflıyor ve soluk alıp verişleri de güçleşiyordu.

Van Helsing içgüdüsel olarak ayağa kalktı.

"Artık en kötüsünü biliyoruz," dedi. "O burada ve amacını biliyoruz. Çok geç olmamış olabilir. Silahlanalım -aynı önceki gece yaptığımız gibi- ama hiç zaman kaybetmeyelim; kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Korkumuzu, daha doğrusu düşüncelerimizi sözlere dökmeye gerek yoktu - hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Aceleyle odalarımıza gidip Kontun evine girerken üzerimizde olan şeyleri aldık. Profesör kendininkileri üzerinde taşıyordu ve koridorda buluştuğumuzda onlan göstererek şöyle dedi:

"Bunları asla yanımdan ayırmıyorum ve bu talihsiz iş sona erene kadar da ayırmayacağım. Siz de akıllı davranın, dostlarım. Karşımızdaki sıradan bir düşman değil. Yazık! Sevgili Bayan Mina'nın acı çekmesi ne kötü!" Durdu; sesi çatallanıyordu ve ben kendi yüreğimde ağır basanın, öfke mi dehşet mi olduğunu bilmiyordum.

Harker'ların kapısında durduk. Art ve Quincey geri çekildi. Quincey, "Onu rahatsız etmemiz şart mı?" dedi.

"Bunu yapmak zorundayız," dedi Van Helsing sert bir tavırla. "Eğer kapı kilitliyse, kırarak içeri gireceğim."

"Bu onu korkutmaz mı? Kapısını kırarak bir kadının odasına girmek olağan bir şey değil!" Van Helsing ciddi bir şekilde şunları söyledi:

"Her zaman doğruyu söylersin, ama bu bir ölüm kalım meselesi. Bir doktor için bütün odalar aynıdır ve öyle olmasaydı bile, bu gece benim için öyle olurdu. Dostum John, kapının kolunu çevirdiğimde kapı açılmazsa, omzunu dayayıp ittir; siz de, dostlarım. Şimdi!"

Bunu söylerken kolu çevirdi, ama kapı açılmadı. Kapıyı omuzladık; çatırdayarak açıldı, nerdeyse tepetaklak yere kapaklanıyorduk. Profesör düştü; elleri ve dizlerinden destek alarak kalktığı sırada onun üstünden odanın karşı tarafını gördüm. Gördüklerim karşısında şaşkınlıktan donakaldım. Ensemdeki tüyler diken diken ve kalbim duracak gibi oldu.

Ay ışığı o kadar parlaktı ki, penceredeki kalın san perdelerin arkasından vuran ışık odayı görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu. Yatağın pencere tarafında Jonathan Harker yatıyordu, yüzü kızarmıştı ve sanki sarhoş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Yatağın dışa dönük olan diğer ucunda beyazlara bürünmüş karısı duruyordu. Yanında, siyahlara bürünmüş, uzun boylu, zayıf

bir adam vardı. Yüzü bize dönük değildi, ama onu görür görmez hepimiz Kont olduğunu anladık - alnındaki yaraya kadar her şey tamdı. Sol eliyle Bayan Harker'ın ellerini yakalamış ve onları kendisinden uzakta tutuyordu; sağ eliyle de ensesini kavramış Bayan Harker'ın yüzünü, kendi göğsüne bastırmaya çalışıyordu. Beyaz geceliğinde kan lekeleri vardı ve adamın yırtılarak açılmış gömleğinden görülen çıplak göğsünden ince bir kan damlası süzülüyordu. İkisinin duruşu, bir çocuğun, bir kedi yavrusunun burnunu süt çanağına sokarak zorla içirmeye çalışmasına korkunç derecede benziyordu. Biz odaya daldığımızda Kont yüzünü çevirmiş ve tarif edilen o cehennemi bakış yüzüne yayılmıştı. Gözleri şeytani bir tutkuyla kırmızı kırmızı yanıyordu; beyaz, kemerli burnundaki büyük burun delikleri açıldı ve uçları titredi; kan damlayan dudaklarının arkasındaki beyaz, keskin dişler vahşi bir hayvanın dişleri gibi birbirine çarptı. Kurbanını çekip sanki yüksek bir yerden savuruyormuş gibi yatağın üzerine fırlattı, bize döndü ve üzerimize atıldı. Ama profesör o ana kadar ayağa kalkmış ve Kutsal Ekmek'in bulunduğu zarfı ona doğru uzatmıştı. Kont aniden durdu -tıpkı zavallı Lucy'nin, mezarının dışında yaptığı gibi- ve geri çekildi. Biz haçlarımızı kaldırıp ilerleyince o yavaş yavaş daha da geriye çekildi. Birdenbire ay ışığı söndü, çünkü gökyüzünde büyük, siyah bir bulut süzülmeye başlamıştı ve Quincey kibritiyle gaz lambasını yaktığında dağılan bir dumandan başka bir şey göremedik. Duman, hızla çarpan kapının altından dışarı süzüldü. Van Helsing, Art ve ben Bayan Harker'a doğru ilerledik, Bayan Harker o sırada derin bir nefes almış, vahşi, kulak paralayan bir çığlık koparmıştı. Öyle korku dolu bir çığlıktı ki bu, ölene kadar kulaklarımda yankılanacakmış gibi geliyor. Birkaç saniye çaresiz ve bitik bir halde uzandı. Benzi atmıştı ve dudaklarına, yanaklarına ve çenesine bulaşmış kan yüzünden solgunluğu daha belirgin bir biçimde görülüyordu; boğazından da ince bir damla kan süzülüyordu. Gözlerinde dehsetten çılgına dönmüş gibi bir ifade vardı. Sonra Kont'un korkunç ellerinin kırmızı izlerini taşıyan, berelenmiş, zavallı beyaz elleriyle yüzünü örttü ve arkasından biraz önceki korkunç çığlığı sonsuz bir kederin sadece ilk ifa- desiymiş gibi gösteren alçak sesli, perişan bir inilti geldi. Van Helsing öne doğru adım attı ve yatak örtüsünü nazikçe Bayan Harker'ın üstüne çekti. Bu arada onun yüzüne bir an umutsuzca bakan Art, koşarak odadan çıktı. Van Helsing bana fısıldadı:

"Jonathan, ancak bir vampirin yaratabileceğini bildiğimiz bir uyuşukluğun etkisi altında. Kendine gelene kadar, birkaç dakika, Bayan Mina için hiçbir şey yapamayız; kocasını uyandırmalıyım!" Bir havlunun ucunu soğuk suya batırdı ve hafif hafif Jonathan'ın yüzüne çarpmaya başladı. Bu arada karısı yüzünü ellerinin arasına almış, canhıraş hıçkırıklara boğulmuştu. Perdeyi kaldırdım ve pencereden dışarı baktım. Ay ışığı çok parlaktı ve pencereden bakarken Quincey Morris'in bahçede koştuğunu ve büyük bir porsukağacının gölgesine saklandığını gördüm. Bunu neden yaptığını anlayamadım; ama tam o sırada kısmen kendine gelen Harker'ın haykırışını duydum ve yatağa döndüm. Yüzünde, olması gerektiği gibi, vahşi bir hayret ifadesi vardı. Birkaç saniye sersemlemiş gibi baktı ve sonra birdenbire tamamen kendine geldi ve irkilerek doğruldu. Ani hareketini fark eden karısı sanlacakmış gibi kollarını uzatarak ona döndü; ama sonra hemen kollarını geri çekti ve dirseklerini birleştirerek elleriyle yüzünü örttü ve öyle bir şekilde titremeye başladı ki, altındaki yatak sarsılıyordu.

'Tanrı adına, bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye haykırdı Harker. "Dr. Seward, Dr. Van Helsing, neler oluyor? Ne oldu? Ne var? Mina, canım, neyin var? Bu kan da ne? Tanrım, Tanrım! Bu da mı olacaktı?" Ve dizlerinin üzerine kalkarak ellerini çılgınca birbirine vurmaya başladı. "Yüce Tanrım, bize yardım et! Kanma yardım et! Ah, ona yardım et!" Çevik bir hareketle yataktan atladı ve elbiselerini giymeye başladı; içindeki erkek uyanmış, hemen eyleme geçme ihtiyacı içindeydi. "Ne oldu? Bana her şeyi anlatın!" diye haykırdı hiç duraksamadan. "Dr. Van Helsing, siz Mina'yı seversiniz, bilirim. Ah, onu kurtarmak için bir şeyler yapın. Henüz çok ilerlemiş olamaz. Ben onu ararken Mina'yı koruyun!" Ama karısı, kendi yaşadığı korku, dehşet ve üzüntüye rağmen kocasının atılacağı tehlikeyi gördü; hemen kendi üzüntüsünü unutarak Jonathan'ı yakaladı ve haykırdı:

"Hayır! Hayır, Jonathan, yanımdan ayrılmamalısın. Tanrı biliyor, bu gece, sana zarar gelecek korkusu olmadan da yeteri kadar acı çektim. Benimle kalmalısın. Sana göz kulak olacak bu dostlarla kal!" Konuşurken yüzünün aldığı ifade çok heyecanlıydı ve kocası ona boyun eğince, onu çekip yatağın kenarına oturttu ve sıkı sıkı sarıldı.

Van Helsing ve ben ikisini de sakinleştirmeye çalıştık. Profesör küçük altın haçını kaldırdı ve harikulade bir sakinlik içinde şunları söyledi:

"Korkma, canım. Biz buradayız ve bu yanınızdayken hiçbir kötülük size yaklaşamaz. Bu gece güvendesiniz ve sakinleşip konuşmalıyız." Bayan Harker ürperdi, başını kocasının göğsüne yaslamış sessizce duruyordu. Başını kaldırdığında kocasının beyaz geceliğinde, dudaklarının dokunduğu yerlerde kan izleri olduğunu gördü; boynundaki incecik, açık yaradan da kan damlıyordu. Bunu görür görmez, tiz bir çığlıkla geri çekildi ve boğulacakmış gibi hıçkırıklarla şöyle fısıldadı:

"Pis, pis! Ona artık ne dokunabilirim ne de onu öpebilirim. Ah, artık en kötü düşmanının ve en çok korkması gereken kişinin ben olmam ne korkunç." Bunun üzerine Jonathan kararlı bir tavırla konuştu:

"Saçmalık bunlar, Mina. Senden böyle bir söz duymam ne ayıp. Senden beklemezdim, bir daha da senden bunu duymayayım. Eğer benim herhangi bir hareketim ya da isteğimle aramıza bir şey girerse, Tanrı benden elini çeksin ve şu saat çektiğim acılardan daha büyüğüyle cezalandırsın!" Kollarını uzattı, karısını göğsüne bastırdı; Bayan Harker bir süre göğsüne yaslanarak ağladı. Jonathan karısının eğik başının üzerinden, nemli gözlerini kırpıştırarak bize baktı; burun delikleri titriyordu; ağzı çelik gibi sertti. Bir süre sonra hıçkırıkları azaldı ve hafifledi. Sonra Jonathan bana, sahip olduğu sinir gücünü kanıtlayan zorlama bir sakinlikle şöyle dedi:

"Şimdi, Dr. Seward, bana her şeyi anlatın. Genel olarak biliyorum, ama bana olup biten her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatın." Ona tam olarak neler olduğunu anlattım ve o da görünüşte hiç tepki vermeden dinledi; ama ben Kont'un acımasız ellerinin karısını o korkunç, dehşet verici pozisyonda nasıl tuttuğunu, ağzının yaranın üzerine nasıl uzanmış olduğunu anlatırken burun delikleri seğirdi, gözleri alev alev parladı. O an bile, karısının eğik başı üzerindeki beyaz kararlı yüzü öfkeyle kasılırken, ellerinin sevgi ve şefkatle karısının dağınık saçlarını okşaması dikkatimi çekti. Tam bitirdiğim sırada Quincey ile Godalming kapıyı çaldılar. Seslenince içeri girdiler. Van Helsing bana soru dolu bakışlarla baktı. Gelmelerini fırsat bilerek, mümkünse, talihsiz kan kocanın düşüncelerini birbirlerinden başka bir yere çekmemizi istediğini anladım; bunun üzerine başımı onaylarcasına salladığımda onlara ne gördüklerini ya da yaptıklarını sordu. Buna Lord Godalming cevap verdi:

"Onu hiçbir yerde bulamadım, ne koridorda ne de odaların herhangi birinde.

Çalışma odasına baktım, oraya uğramış, ama gitmiş. Bununla birlikte, o..." Yatağın üzerindeki zavallı, çökmüş şekle bakarak aniden durdu. Van Helsing ciddi bir tavırla şöyle dedi: "Devam et, dostum Arthur. Artık hiçbir şeyi gizlemeye gerek yok. Şimdi tek umudumuz her şeyi bilmekte. Çekinmeden!" Böylelikle Arthur devam etti:

"Oradan geçmiş ve bu yalnızca birkaç saniye sürmesine rağmen, odanın altını üstüne getirmiş. Bütün belgeler yakılmıştı ve beyaz küllerin arasında hâlâ mavi alevler titreşiyordu; fonografın silindirleri de ateşe atılmış ve silindirlerdeki balmumu ateşi harlamış." Burada araya girdim.

'Tanrıya şükür, kasada bir kopyası vardı!" Bir an için yüzü aydınlandı ama sonra yine asıldı ve devam etti: "Hemen aşağı kata koştum, ama izine rastlayamadım. Renfield'in odasına baktım; ama orada da hiçbir iz yoktu, yalnız!.." Yine duraksadı. "Devam et," dedi Harker, boğuk bir sesle. Arthur başını eğdi ve diliyle dudaklarını ıslatarak ekledi: "Yalnız, zavallı adam ölmüş." Bayan Harker başını kaldırdı, gözlerini teker teker üzerimizde gezdirerek ciddi bir tavırla şunları söyledi:

"Tanrı'nın istediği olur!" Art'ın bir şeyler gizlediğini hissetmekten kendimi alamıyordum, ama bunun bir amacı olduğunu düşünerek bir şey söylemedim. Van Helsing, Morris'e döndü ve:

"Ya sen, dostum Quincey, senin anlatacak bir şeyin var mı?" diye sordu. "Pek az," dedi Quincey. "Sonradan işimize yarayabilir, ama şimdi yarar mı, bilmiyorum. Evden çıktıktan sonra Kont'un nereye gideceğini öğrenmenin iyi olacağını düşündüm. Onu göremedim; ama Renfield'in odasından bir yarasanın havalandığını ve batıya doğru uçtuğunu gördüm. Onun bir şekilde Carfax'a geri dönmesini bekliyordum; ama belli ki, başka bir ini var. Bu gece geri dönmeyecektir; çünkü gökyüzü doğudan kızıllaşmaya başladı ve şafak söküyor. Yarın çalışmalıyız!"

Bu son sözleri sıktığı dişlerinin arasından söyledi. Belki birkaç dakika sessizlik oldu; neredeyse kalplerimizin atışını duyuyordum; sonra Van Helsing, elini şefkatle Bayan Harker'ın başının üzerine koyarak, şöyle dedi:

"Şimdi, Bayan Mina -zavallıcık, sevgili, sevgili Bayan Mina- bize neler olduğunu tam olarak anlatın. Tanrı biliyor, acı çekmenizi hiç istemem; ama her şeyi bilmemiz gerekiyor. Şimdi her şey, her zamankinden daha çabuk ve kesin bir şekilde ve son derece büyük bir kararlılıkla halledilmeli. Her şeye bir son vermemiz gereken gün yaklaştı ve öyleyse, şimdi yaşayıp öğrenme şansına sahibiz."

Zavallı, sevgili kadın titredi; kocasına daha sıkı tutunup başını onun göğsüne yaslarken sinirlerinin iyice gerildiğini görebiliyordum. Sonra gururla başını kaldırdı ve bir elini Van Helsing'e uzattı; Van Helsing bu eli tuttu ve eğilip saygıyla öptükten sonra sıkıca kavradı. Bayan Harker'ın diğer eli kocasının eline kenetlenmişti ve Jonathan, öbür kolunu, korumak istercesine karısının omzuna dolamıştı. Bayan Harker, anlaşılan düşüncelerini toplamaya çalıştığı bir duraksamadan sonra yaşadıklarını anlatmaya başladı:

"İncelik göstererek bana vermiş olduğunuz uyku ilacını içmiştim, ama bir süre için etkisini göstermedi. Sanki uykum daha da açılmış gibiydi ve kafama sayısız korkunç hayaller üşüşmeye başlamıştı. Hepsi de ölüm ve vampirlerle ilgiliydi: Kan, acı ve sıkıntılar." Kocası elinde olmadan inledi. Bunun üzerine Bayan Harker ona dönerken sevgiyle şu sözleri söyledi: "Endişelenme, canım. Cesur ve güçlü olmalısın, bu korkunç görevde bana yardım etmelisin. Bu korkunç şeyi anlatmanın benim için ne kadar zor olduğunu buseydin, yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlardın. Eh, bana bir faydası dokunacaksa, ilacın işe yaraması için iradmi kullanarak ona yardımcı olmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden uyumaya kararlı bir şekilde yattım. Çok geçmeden uyumuş olmalıyım, çünkü daha fazlasını hatırlamıyorum. Jonathan'ın gelişi beni uyandırmadı, çünkü onu yanımda uzanmış buldum. Odada daha önce de fark ettiğim ince, beyaz bir sis vardı. Ama bunu bilip bilmediğinizi hatırlamıyorum; size daha sonra göstereceğim günlüğümde hepsini bulacaksınız. Daha önce de hissettiğim aynı belirsiz dehşeti ve odada birisinin varlığını hissettim. Jonathan'ı uyandırmak için döndüm, ama o kadar derin uyuyordu ki, sanki uyku ilacını alan ben değildim de oydu. Denedim, ama onu uyandıramadım. Bu beni büyük bir dehşete düşürdü, korkarak etrafıma bakındım. Sonra gerçekten yüreğim duracak gibi oldu. Yatağın yanında, sanki sisin içinden çıkmış gibi ya da daha doğrusu sis ona dönüşmüş gibi -çünkü sis artık tamamen

kaybolmuştu- baştan aşağı siyahlar giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Diğerlerinin tarifinden onu hemen tanıdım. Solgun bir yüz; ışığın, üzerine ince, beyaz bir çizgi halinde düştüğü yüksek, kemerli bir burun; ayrık, kırmızı dudaklar, aralarından görünen keskin, beyaz dişler ve günbatımı sırasında, Whitby'deki, Meryem Ana Kilisesi'nin pencerelerinde gördüğümü sandığım kırmızı gözler.

Jonathan ona vurduğunda, alnında oluşan kırmızı yara izini de tanıdım. Bir an için yüreğim atmaz oldu; çığlık atacaktım, ama felç olmuş gibiydim. Bu arada, Jonathan'ı işaret ederek keskin, delici bir fısıltıyla konuştu:

"Sessiz ol! Sesini çıkarırsan onu alıp senin gözlerinin önünde beynini dağıtırım." Hiçbir şey söyleyip yapamayacak kadar şaşırmış ve sersemlemiştim. Alay eder gibi bir gülümsemeyle, bir elini omzuma koydu ve beni sımsıkı tutarak öbür eliyle boynumu açtı ve şunları söyledi: "İlk önce çabalarımı ödüllendirmek için biraz içmem lazım. Sen de sessiz olsan iyi olur; damarlarının susuzluğumu dindirdiği ne ilk sefer bu, ne de ikinci!" Şaşırmıştım ve işin tuhaf yanıysa, ona engel olmak istemedim. Sanırım, kurbanına dokunduğunda bunun olması, o korkunç lanetin bir parçası. Ve ah, Tanrım, Tanrım, acı bana! Leş kokulu dudaklarını boğazıma dayadı!" Kocası yine inledi. Bayan Harker onun elini daha sıkı kavradı, sanki yaralı olan oymuş gibi acıyarak kocasına baktı ve devam etti:

"Gücümün solup gittiğini hissettim ve yarı baygın bir hale geldim. Bu karabasan ne kadar sürdü bilmiyorum; ama o pis, alaycı, korkunç ağzını çekene kadar uzun bir süre geçmiş olmalı. Ağzından taze kan damladığını gördüm!" Bir süre için hatırladıkları onu güçsüz bıraktı ve kocasının destek veren kolu olmasaydı düşüp bayılacaktı. Büyük çaba göstererek kendine geldi ve devam etti:

"Sonra alayla konuştu: 'Demek sen de diğerleri gibi zekânı benimkiyle yarıştırıyorsun. Demek bu adamların beni avlamalarına ve planlarıma engel olmalarına yardım ediyorsun! Yoluma çıkmaya çalışmanın ne demek olduğunu artık sen biliyorsun, onlar da kısmen biliyorlar, ama çok geçmeden tamamen öğrenecekler. Enerjilerini evlerine daha yakın yerlere saklamaları gerekiyordu. Daha onlar doğmadan yüzyıllar önce uluslara hükmeden, entrikalar çeviren ve savaşan bana karşı oyunlar oynarlarken ben yuvalarının altını oyuyordum. Ve sen, en sevdikleri insan, şimdi bana

aitsin, etimden et;[1] kanımdan kan; soyumdan soy; bir süreliğine bereketli şarap makinemsin ve daha sonra arkadaşım, yardımcım olacaksın. Karşılığında intikamın alınacak; çünkü ihtiyaçlarını karşılayacak olan, içlerinden yalnızca biri olmayacak. Ama şimdi yaptıkların için cezalandırılman gerekiyor. Beni engellemeye çalışmalarına yardım ettin; artık benim çağrıma geleceksin. Benim beynim sana 'Gel!' dediğinde emrime uymak için ülkeler, denizler aşacaksın; artık bu kadar yeter!' Bunu söyleyerek gömleğini açtı ve uzun, keskin tırnaklarıyla göğsündeki bir damarı yardı. Kan fışkırmaya başladığında bir eliyle ellerimi sıkıca tuttu ve öbürüyle de boynumu kavrayıp ağzımı yarasına bastırdı, ya boğulacaktım ya da o kanı yutacaktım. Ah, Tanrım, Tanrım! Ben ne yaptım? Bütün ömrüm boyunca alçakgönüllülük ve dürüstlükle yaşamaya çalışan ben, böyle bir alınyazısını hak etmek için ne yaptım? Tanrım, acı bana! Ölüm tehlikesinden de büyük bir tehlike içinde olan bu zavallı kuluna bak ve ona değer verenlere merhamet et!" Sonra, kirlilikten arındırmaya çalışıyormuş gibi, dudaklarını ovaladı.

Korkunç hikâyesini anlatırken gökyüzü doğudan hızla ağarmaya başladı ve her şey gittikçe daha net görülür oldu. Harker kıpırtısız ve sessizdi; ama dehşetengiz hikâye sürerken, yüzüne, sabah ışığı ile gittikçe koyulaşan gri bir görüntü geldi; öyle ki, şafağın ilk kırmızı ışığı vurduğunda, yüzü aklaşan saçlarının önünde kararmış gibiydi.

İçimizden birinin, tekrar toplanıp plan yapana kadar talihsiz çiftle kalmasına karar verdik.

Bir şeyden eminim: Güneş bugünkü büyük turunu yaparken üzerinde yükseldiği hiçbir ev bundan daha mutsuz olmayacak.

[1] Bkz. Yaradılış, 2:23.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim - Bir şeyler yapmalıyım, yoksa çıldıracağım, bu yüzden bu günlüğü yazıyorum. Şimdi saat altı; yarım saat içinde çalışma odasında toplanıp bir şeyler yiyeceğiz; çünkü Dr. Van Helsing ile Dr. Seward yemek yemez -sek, en iyi şekilde çalışamayacağımızı söylüyorlar. Tanrı biliyor ki, bugün elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız. Bulduğum her fırsatta yazmayı sürdürmeliyim, çünkü durup düşünmeye cesaret edemem. Büyük küçük, her şey yazılmalı; belki de sonunda küçük şeyler bize en önemli şeyi öğretebilir. Büyük ya da küçük, alacağımız her ders, Mina'yı ya da beni, bugün bulunduğumuz durumdan daha kötü bir duruma sokamaz. Ama güvenmeli ve umut etmeliyiz. Zavallı Mina, biraz önce bana, sevgili yanaklarından yaşlar dökülerek, inancımızın sıkıntılı ve zor günlerde sınandığını, bu yüzden güvenmeye devam etmek zorunda olduğumuzu ve Tanrı'nın bize sonuna kadar yardım edeceğini söyledi. Son! Ah, Tanrım! Hangi son?... Çalışmalı! Çalışmalı!

Dr. Van Helsing ile Dr. Seward zavallı Renfield'e bakıp döndüklerinde ağırbaşlılıkla ne yapılması gerektiğini konuştuk. İlk önce Dr. Seward bize, Dr. Van Helsing ile aşağıdaki odaya girdiklerinde Renfield'i dertop olmuş, yerde yatarken bulduklarını anlattılar. Yüzü yara bere içindeymiş ve içe çökmüş; boyun kemikleri de kırılmış.

Dr. Seward koridorda nöbet tutan bakıcıya herhangi bir şey duyup duymadığını sormuş. Bakıcı oturup beklerken kısa bir süre uyuyakaldığını itiraf etmiş; bu sırada odadan sesler geldiğini duymuş ve sonra Renfield defalarca, "Tanrım! Tanrım! Tanrım!" diye bağırmış. Sonra bir düşme sesi duymuş ve bakıcı odaya girdiğinde, onu, tıpkı doktorların da gördüğü gibi, yüzükoyun yerde yatarken bulmuş. Van Helsing "sesler" mi, yoksa bir "ses" mi duyduğunu sormuş, ama adam çıkaramamış; başta sanki iki kişi varmış gibi gelmiş, ama hasta odada yalnız olduğundan ancak bir kişi olabileceğini

tahmin ediyormuş. Gerekirse, 'Tanrım" sözünü hastanın söylediğine yemin edebilirmiş. Yalnız kaldığımızda, Dr. Seward bu konuyu deşmek istemediğini, bir soruşturma açılabileceğini düşünmemiz gerektiğini ve kimse buna inanmayacağı için de gerçeği söyleyemeyeceğimizi belirtti. Bakıcının tanıklığını göstererek bir kaza sonucu yataktan düşerken öldüğünü belirten bir ölüm raporu yazabileceğini düşünüyordu. Sorgu yargıcı talep ederse, resmi bir soruşturma yapılır, ama zorunlu olarak aynı sonuca varırdı.

Bir sonraki adımımızın ne olacağı konusu tartışıldığında, karar verdiğimiz ilk şey, Mina'ya her şeyin anlatılması gerektiği oldu; ne kadar acı olursa olsun ondan hiçbir şey saklamamamız gerekiyor. O da bunun akıllıca olacağını kabul etti; onu hem bu kadar cesur hem de bu kadar üzüntülü, böyle derin bir umutsuzluk içinde görmek çok acı. "Artık aramızda hiçbir şey gizlenmemeli," dedi. "Ne yazık ki, zaten çok fazla sırrımız oldu! Ayrıca, şu dünyada bana, zaten yaşadıklarımdan ve şu anda yaşamakta olduğumdan daha büyük bir acı verecek hiçbir şey yok! Ne olursa olsun, bana bir şey yeni bir umut ve yeni bir cesaret vermeli!" O konuşurken Van Helsing gözlerini sabitlemiş, ona bakıyordu. Aniden, ama sakin bir tavırla şöyle dedi:

"Ama, sevgili Bayan Mina, korkmuyor musunuz; kendiniz için değil, ama olup bitenlerden sonra başkaları için?" Mina'nın yüzündeki çizgiler sertleşti, ama cevap verirken gözleri bir şehidin adanmışlığıyla parlıyordu:

"Ah, hayır! Çünkü kararımı verdim!"

"Ne karan?" diye sordu Van Helsing nazikçe; bu arada hepimiz kıpırdamadan duruyorduk, çünkü her birimizin ne demek istediğine dair belli belirsiz bir fikri vardı. Cevabında, sanki sadece bilinen bir gerçeği ifade ediyormuş gibi, kesin bir sadelik vardı:

"Çünkü, eğer kendimde, sevdiğim herhangi birine zarar vereceğime dair bir işaret görürsem ki, bunu dikkatle gözlüyorum, öleceğim!"

"Kendinizi öldürmeyeceksiniz, değil mi?" dedi boğuk bir sesle, Van Helsing.

"Öldüreceğim; eğer beni seven ve beni böyle bir acıdan, böyle umutsuz bir teşebbüsten kurtaracak bir dost bulamazsam!" Konuşurken profesöre anlamlı anlamlı baktı. Profesör oturuyordu, ama sonra kalkarak Mina'nın yanına gitti ve elini başına koyarak ciddi bir tavırla şunları söyledi:

"Çocuğum, senin iyiliğin için olacaksa, öyle biri var. Ben kendi adıma, en iyisi olacaksa hayır, en güvenlisi olacaksa... şu anda bile senin için öyle acısız bir ölüm bulma konusunda Tanrı'ya hesap verebilirim. Ama çocuğum..." Bir an için tıkandı ve boğazından büyük bir hıçkırık yükseldi; yutkunarak devam etti: "Burada, seninle ölüm arasında duracak kişiler var. Ölmemelisin. Herhangi bir elin yardımıyla ölmemelisin, özellikle de kendi elinle. Senin tatlı hayatını lekeleyen kişi gerçekten ölene kadar ölmemelisin; çünkü o henüz Ölümden Dönmüşlerin arasındayken ölürsen, ölümün seni onun gibi yapar. Hayır, yaşamak zorundasın! Ölüm senin için ifade edilemez bir lütuf gibi gelmeye başlasa da yaşamaya çalışmalı, mücadele etmelisin. Sana acı da getirse, sevinç de; gündüz de gelse, gece de; güvenlik de getirse, tehlike de; ölümle savaşmaksın! Yaşayan ruhuna söylüyorum ölmemelisin hatta ölümü düşünmemelisin ta ki ^u büyük kötülük geçip gidene kadar." Zavallı sevgilimin yüzü bembeyaz kesildi, gelgit zamanı yükselen dalgalarla titreyip sarsılan bataklık kumları gibi titreyip sarsıldı. Hepimiz sessizdik, hiçbir şey yapamıyorduk. Sonunda biraz sakinleş- ti, Van Helsing'e dönerek elini uzattı ve tatlılıkla, ama ah, büyük bir üzüntü içinde şunları söyledi:

"Size söz veriyorum, sevgili dostum; eğer Tanrı yaşamama izin verirse, yaşamak için mücadele edeceğim; belki O zamanı geldiğine hükmederse, bu dehşet geçip gider." O kadar iyi, o kadar cesurdu ki, hepimiz yüreklerimizin, onun için çalışmak, onun için acılara katlanmak üzere güçlendiğini hissettik ve ne yapmamız gerektiğini tartışmaya başladık. Ona kasadaki bütün belgeleri; bundan sonra kullanabileceğimiz bütün kâğıtları, günlükleri ve fonograf kayıtlarını almasını ve eskisi gibi kayıt tutmasını söyledim. Yapacak bir şeyi olması fikri onu memnun etti. Eğer böylesine amansız bir amaç için 'memnun olmak' fiili kullanılabilirse.

Van Helsing her zamanki gibi herkesten önce düşünmüş ve yapacağımız işleri tam olarak sıralamıştı.

"Belki de," dedi, "Carfax'a yaptığımız ziyaretten sonraki toplantımızda orada duran toprak sandıklarıyla ilgili bir şey yapmamaya karar vermemiz iyi olmuştur. Bir şey yapsaydık, Kont amacımızı tahmin edebilir ve diğer sandıklarla ilgili amaçladıklarımızı engellemek için, kuşkusuz, önceden önlem alırdı, ama şimdi amacımızı bilmiyor. Dahası, büyük bir ihtimalle, sığınaklarını sterilize etmek gibi bir gücümüz olduğunu, böylece onları eskisi gibi kullanmasını engelleyebileceğimizi bile bilmiyor. Şimdi sandıkların yeriyle ilgili bilgilerimiz o kadar ilerledi ki, Piccadilly'deki evdeki sandıkları inceledikten sonra, en son sandığa kadar izlerini sürebiliriz. Demek ki, gün bizim ve umudumuz bugünde. Bu sabah üzüntümüzün üzerine doğan güneş, batana kadar bizi koruyacaktır. Canavar şimdi hangi şekle girdiyse, bu gece güneş batana kadar o şekilde kalmak zorunda. Dünyevi kılıfının sınırları içinde hapsolmuş durumda. Ne eriyip havanın içine karışabilir ne de çatlaklardan, yarıklardan ya da aralıklardan süzülüp kaybolabilir. Bir kapıdan geçecekse, bir ölümlü gibi o kapıyı açmak zorunda. Ve bütün sığınaklarını bulmak ve sterilize etmek için bu günümüz var. Böylelikle, bu süre içinde onu yakalayıp yok edemezsek, kuşkusuz zaman içinde onu bir yerde sıkıştıracağız, yakalayacağız ve yok edeceğiz." Burada ayağa fırladım; çünkü Mina'nın hayatı ve mutluluğuyla dolu o çok kıymetli dakikaların ve saniyelerin, olası eylem planı üzerinde konuşurken elimizden uçup gittiği düşüncesiyle yerimde duramıyordum. Ama Van Helsing uyarırcasına elini kaldırdı. "Hayır, dostum Jonathan," dedi, "bu durumda, sizin atasözünüzün de belirttiği gibi, eve giden en kısa yol, en uzun olanıdır. Zamanı geldiğinde hepimiz harekete geçeceğiz ve atik davranacağız. Ama düşün, büyük olasılıkla durumun anahtarı Piccadilly'deki ev. Kont birçok ev satın almış olabilir. Bunlara ait alım senetleri, anahtarlar ve başka şeyler olmalı. Üzerine yazdığı kâğıtlar vardır; çek defterleri vardır. Bir yerlerde saklamak zorunda olduğu bir sürü eşyası olmalı; peki, bu saklama yeri neden bu kadar merkezi, bu kadar sessiz, gelip giden onca araç ve insanın arasından kimse fark etmeden istediği saatte, ister ön kapıdan ister arka kapıdan girip çıkabileceği bu ev olmasın? Oraya gidip evi arayacağız ve içinde neler olduğunu öğrenince, dostumuz Arthur'un avcılık deyimiyle "deliği tıkayacağız" ve ihtiyar tilkimizi köşeye sıkıştıracağız, öyle değil mi? Ne diyorsunuz?"

"O zaman hemen gidelim," diye haykırdım; "değerli zamanımızı harcıyoruz!"

Profesör kıpırdamadı, ama yalnızca şunu söyledi:

"Ama Piccadilly'deki o eve nasıl gireceğiz?"

"Nasıl olursa!" diye haykırdım. "Gerekirse, kapıyı kırar, öyle gireriz." "Ya sizin polisler; onlar nerede olacaklar, ne diyecekler?"

Afallamıştım; ama bu işi geciktirmek istiyorsa, bunun için iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden, elimden geldiğince sakin bir tavırla şöyle dedim:

"Gerektiğinden fazla beklemeyin; nasıl bir işkence çektiğimi bildiğinizden eminim."

"Ah, çocuğum, biliyorum ve hiçbir şekilde acını artırmak gibi bir dileğim yok. Ama bir düşün, tüm dünya harekete geçmeden ne yapabiliriz? O zaman sıra bize gelecek. Düşündüm, düşündüm ve en basit yolun en iyisi olduğuna karar verdim. Şimdi o eve girmek istiyoruz; ama anahtarımız yok; öyle değil mi?" Başımla onayladım.

"Şimdi, farz et ki, o evin sahibisin ve yine de içeri giremiyorsun ve hırsızlar gibi kapıyı zorlayarak eve girecek bir vicdanın yok; ne yapardın?"

"Saygıdeğer bir çilingir bulur ve benim için kapıyı açmasını sağlardım." "Ya polisiniz; bu işe karışır mıydı, karışmaz mıydı?"

"Ah, hayır! Çilingirin usulüne uygun bir şekilde tutulduğunu biliyorlarsa, karışmazlar."

"Öyleyse," konuşurken keskin gözlerle bana baktı, "bütün iş, çilingiri tutanın vicdanına ve polisinizin bu işverenin vicdanının temiz olup olmadığına dair inancına kalmış. Polisleriniz, böyle bir konuda kendilerini sıkıntıya soktuklarına göre, gerçekten de insanların içlerini okumada çalışkan ve zeki adamlar olmalı. Ah, çok zeki! Hayır, hayır, dostum Jonathan, Londra'da ya da dünyanın neresinde olursa olsun istersen yüz tane evin kilidini açtır, eğer işi gerektiği gibi yaparsan buna kimse karışmaz. Bir yerlerde okumuştum; Londra'nızda çok güzel bir evi olan bir beyefendi yaz ayları için evini kilitleyip İsviçre'ye gitmiş. Bir hırsız gelip evin arka

tarafındaki bir pencereyi kırarak içeri girmiş. Sonra gidip ön taraftaki panjurları açmış ve polisin gözleri önünde ön kapıdan çıkıp tekrar girmiş. Sonra o evde bir açık artırma düzenlemiş, ilan vermiş ve büyük bir tabela asmış ve açık artırma günü geldiğinde ünlü bir mezatçı aracılığıyla öbür adama ait olan bütün eşyaları satmış. Sonra bir inşaatçıya gidip evi belli bir süre içinde yıkıp tamamen taşıması için bir anlaşma yaparak evi de satmış. Polisinizle diğer yetkililer de ona ellerinden geldiğince yardım etmişler. Evin sahibi İsviçre tatilinden döndüğünde evinin bulunduğu yerde yalnızca boş bir arsa bulmuş. Bütün bunlar en regle" yapılmış ve bizim işimizde biz de en regle olacağız. Çok erken gitmeyeceğiz; çünkü o sırada düşünecek pek bir şeyi olmayan polis bunu tuhaf bulacaktır; saat ondan sonra, çevrede çok insan varken ve evin gerçek sahiplerinin böyle bir şeyi yapmak için seçeceği saatte gideceğiz."

Ne kadar haklı olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyordum. Mina'nın yüzündeki korkunç umutsuzluk da, sanki böyle iyi bir öneri karşısında umutlanmış gibi rahatladı. Van Helsing devam etti:

"Bir kez o eve girdik mi, daha fazla ipucu bulabiliriz; bir kısmımız daha fazla toprak sandığın bulunabileceği diğer yerlere Bermondsey ve Mile End'e giderken bir kısmımız da orada kalabilir."

Lord Godalming ayağa kalktı. "Ben bu konuda faydalı olabilirim," dedi. "Hizmetkârlarıma telgraf çekerek, işe yarayabilecekleri yerlerde atlan ve arabaları hazır tutmalarım söyleyebilirim."

"Buraya bak, eski dostum," dedi Morris, "at binmeye karar verirsek her şeyin hazır tutulması harika bir fikir olur; ama senin armalı, şık arabaların Walworth ya da Mile End'in yan yollarında amacımıza aykırı olarak fazla dikkat çekmez mi, sence de? Bana kalırsa, güneye ya da doğuya giderken kiralık arabalara binmeli ve hatta bunlardan gittiğimiz semtin yakınlarında bir yerlerde inmeliyiz."

Usulüne uygun.

"Dostumuz Quincey haklı!" dedi profesör. "Sizin deyişinizle, başı ufuktan yukarıda değil. Yapmamız gereken zor bir iş ve hiç kimsenin bizi izlemesini istemeyiz."

Mina gittikçe her şeyle daha fazla ilgileniyordu ve olayların hızlı gidişatının, ona dün gece yaşadığı korkunç deneyimi bir süreliğine unutturması beni mutlu ediyordu. Çok, çok solgundu. Neredeyse ölü gibi ve o kadar zayıf görünüyordu ki, dudakları çekilmiş, dişlerini daha belirgin hale getirmişti. Onu sebepsiz yere üzmemek için bu sonuncudan ona bahsetmedim; ama Kont kanını emdiğinde zavallı Lucy'nin başına gelenleri düşününce damarlarımda akan kan buz kesti. Henüz, dişlerinin keskinleştiğine dair bir işaret yoktu; ama kısa bir süre geçmişti ve daha korkacak zaman vardı.

İşlerimizin sırasını ve güçlerimizi nasıl dağıtacağımızı tartışmaya gelince, bu konuda yeni şüpheler doğdu. Sonunda, Piccadilly'ye doğru yola çıkmadan önce Kont'un yakındaki sığınağını yok etmemiz gerektiğine karar verdik. Bunu kısa bir süre içinde anlarsa, yine de yok etme işimizde ondan ileride olacağız ve saf madde şeklindeki, en zayıf varlığıyla bize yeni ipuçları verebilecek.

Güç dağılımına gelince, profesör Carfax'a yapacağımız ziyaretten sonra Piccadilly'deki eve hep beraber girmeyi ve Lord Godalming ile Quincey'in, Walworth ve Mile End'deki sığmakları bulup yok etmeye gitmelerini; iki doktorla benim Piccadüly'de kalmamızı önerdi. Profesör, pek büyük bir ihtimal olmasa da, Kont'un gün içinde Piccadilly'ye gelebileceğini ve gelirse, onunla hemen orada başa çıkabilecek durumda olmamız gerektiğini söylüyordu. Her halü kârda, onu hep beraber izleyebilirdik. Ben bu plana, özellikle de benim de gitmem gereken kısmına şiddetle karşı çıktım, evde kalıp Mina'yı korumak niyetinde olduğumu söyledim. Bu konudaki kararımın kesin olduğunu sanıyordum, ama Mina benim itirazıma kulak asmadı. Benim yardımcı olabileceğim hukuki bir mesele olabileceğini; Kont'un belgelerinin arasında Transilvanya'daki tecrübelerime dayanarak anlayabileceğim bazı ipuçları bulunabileceğini söyledi; böylece Kont'un olağandışı gücünün üstesinden gelmemiz için gereken bütün güç bir araya toplanmış olacaktı. Boyun eğmek zorunda kaldım, çünkü Mina'nın karan kesindi; bu, onun için son umut olduğundan hep beraber çalışmamız gerektiğini söyledi. "Bana gelince," dedi, "hiç korkmuyorum. Her şey zaten olabildiğince kötü gitti ve bundan sonra her ne olursa olsun, içinde biraz umut ve teselli unsuru olmalı. Git, hayat arkadaşım! Tanrı dilerse, beni yalnızken de yanımda birisi varmış gibi koruyabilir." Bu yüzden haykırarak

ayağa kalktım: "Öyleyse, Tanrı aşkına hemen gidip gelelim, çünkü zaman kaybediyoruz. Kont Piccadilly'ye sandığımızdan daha erken gelebilir."

"Pek sanmıyorum!" dedi Van Helsing, elini kaldırarak.

"Ama neden?" dedim.

"Unutuyor musun?" dedi gülümseyerek,

"Dün gece zaten kendisine büyük bir ziyafet çekti ve geç saatlere kadar uyuyacak."

Unutmak mı! Hiç unutabilir miyim? Unutmayı hiç başarabilecek miyim! İçimizden hangimiz o korkunç sahneyi unutabilir? Mina cesur yüz ifadesini korumak için epey çaba harcıyordu; ama acısı ona üstün geldi ve ellerini yüzüne kapatarak, inleyerek titredi. Van Helsing yaşadığı korkunç şeyleri hatırlatmak istememişti. Yalnızca entelektüel çabasındaki rolünü unutmuştu. Ne söylediğini fark edince bu düşüncesizliği karşısında dehşete düştü ve onu teselli etmeye çalıştı. "Ah, Bayan Mina," dedi, "canım, sevgili Bayan Mina! Size o kadar saygı duyan onca kişi arasında böyle unutkanlaşarak bunu söyleyenin ben olmam ne kötü! Bu aptal yaşlı dudaklarım ve bu aptal, yaşlı kafam bunu hak etmiyor; ama bunu unutacaksınız, değil mi?" Konuşurken Mina'nın yanında eğildi ve Mina onun elini tuttu, gözyaşlarının arasından ona bakarak boğuk bir sesle şunları söyledi: "Hayır, unutmayacağım, çünkü hatırlamak daha iyi ve bununla beraber sizin ne kadar tatlı bir insan olduğunuza dair o kadar çok şey var ki belleğimde, onları da beraber hatırlayacağım. Şimdi, hepiniz kısa bir süre sonra gitmek zorundasınız. Kahvaltı hazır ve hepimiz güçlü olmak için yemek zorundayız." Kahvaltı hepimiz için garip bir yemek oldu. Neşeli olmaya ve birbirimizi yüreklendirmeye çalışıyorduk; içimizde en canlı ve neşeli olan Mina'ydı. Kahvaltı bittiği zaman Van Helsing ayağa kalktı ve şunları söyledi:

"Şimdi, sevgili dostlarım, korkunç işimize başlıyoruz. Düşmanımızın sığınağını ilk kez ziyaret ettiğimiz zaman olduğu gibi silahlı mıyız hepimiz? Bedensel saldırılara olduğu kadar ruhsal saldırılara karşı da silahlı mıyız?" Hepimiz onayladık. "O zaman, güzel. Şimdi, Bayan Mina, her halü kârda, günbatımına kadar burada oldukça güvendesiniz ve gün batmadan önce de

döneceğiz zaten; dönebilirsek döneceğiz! Ama gitmeden önce sizin de saldırılara karşı silahlandığınızdan emin olayım. Siz aşağı indikten sonra, O'nun girememesi için, hepimizin bildiği şeyleri yerleştirerek odanızı bizzat hazırladım. Şimdi sizi de hazırlamama izin verin. Alnınıza bu Kutsal Ekmek parçası ile dokunacağım; Baba, Oğul ve..."

Neredeyse yüreklerimizi donduran korkunç bir çığlık koptu. Van Helsing, Kutsal Ekmek'i Mina'nın alnına dokundurur dokundurmaz, ekmek alnını dağlamış, etini sanki bir parça sıcak demir gibi yakmıştı. Zavallı sevgilimin, sinirleri acıyı algılar algılamaz, beyni de ona bunun anlamını söylemişti: İkisi birden onu öyle etkilemişti ki, zaten aşın derecede gerilmiş olan ruhu, bunu o korkunç çığlıkla seslendirmişti. Ama sözler de çabuk geldi; daha çığlığın yankısının havada çınlayışı bitmeden tepki de geldi ve aşağılanmanın ıstırabıyla yere diz çöktü. Eski zamanlardaki cüzamlıların örtülerini üzerlerine çekmeleri gibi güzel saçlarını yüzüne örterek feryat etti:

"Kirliyim, kirliyim![1] Yüce Tanrı bile benim kirlenmiş bedenimden uzak duruyor! Bu utanç izini, alnımda Mahşer Günü'ne kadar taşıyacağım." Herkes sustu. Ben, çaresiz bir kederin ıstırabıyla kendimi onun yanına attım ve kolumu dolayarak ona sımsıkı sarıldım. Birkaç dakika boyunca, kederli yüreklerimiz hep beraber çarptı ve çevremizdeki dostlarımız, sessizce gözyaşı döken gözlerini kaçırdılar.

Sonra Van Helsing dönüp öyle büyük bir ciddiyetle konuştu ki, bir şekilde ilham geldiğini, aslında her şeyin farkında olduğunu hissetmekten kendimi alamadım:

"Gerçekten de Tanrı Mahşer Günü'nde dünyanın tüm hatalarını düzeltmek ve çocuklarını oraya yerleştirmek isteyene kadar, ki kuşkusuz yapacaktır bunu, o işareti taşımak zorunda kalabilirsin. Ve ah, Bayan Mina, canım, canım, Tanrı'nın olanları bildiğine dair bir işareti olan bu kızıl leke silinecek ve alnın da yüreğin kadar temiz olacak; biz seni sevenler de o gün orada olacağız ve bunu göreceğiz. Çünkü yaşadığımız kadar açıkça ortada olan şu ki, Tanrı üzerimizdeki bu ağır yükün kalkmasına karar verdiği zaman o yara izi yok olacak. O zamana kadar, Oğlu'nun, Tanrı'nın iradesine boyun eğerek taşıdığı gibi biz de haçımızı taşıyacağız. Belki de O'nun memnuniyeti için seçtiği araçlanzdır. Biz Tanrı'nın çağrısı üzerine

yükselirken o kişi, kırbaç izleri ve utanç, gözyaşları ve kan; kuşku ve korkularla, Tanrı ile insan arasındaki farkı oluşturan ne varsa, onunla gidecek."

Sözlerinde umut ve teselli vardı ve tevekkül yarattılar. Mina da, ben de böyle hissettik ve ikimiz de aynı anda yaşlı adamın birer elini tutarak eğilip öptük. Sonra tek kelime etmeden hepimiz bir arada diz çöktük ve el ele tutuşarak birbirimize sadık kalmaya yemin ettik. Biz erkekler, her birimizin kendine göre farklı şekillerde sevdiği kadının alnındaki hüzün perdesini kaldırmaya ant içtik ve önümüzdeki korkunç görevde bize yardım edip yol göstermesi için Tanrı'ya dua ettik.

İşe koyulma vakti gelmişti. Böylelikle, Mina'ya veda ettim, bu ikimizin de ölene kadar unutamayacağımız bir ayrılış oldu ve yola çıktık.

Bir konuda kararımı verdim: Eğer Mina'nın sonunda bir vampir olacağını anlarsak, o bilinmeyen, korkunç ülkeye yalnız başına gitmeyecek. Sanırım, eski zamanlarda bu yüzden, bir vampir birçok vampir anlamına geliyordu; tıpkı iğrenç bedenlerinin ancak kutsal toprakta dinlenebilmesi gibi, en kutsal sevgi de korkunç saflarına asker katmak için aracı oluyordu.

Hiç zorluk çekmeden Carfax'a girdik ve her şeyi ilk girdiğimiz zamanki gibi bulduk. Alelade bir terk edilmişlik vardı. Bu kadar toz ve çürüme ortamının, tanıdığımız gibi korkulara zemin olduğuna inanmak zordu. Hiçbir belge, evin kullanıldığına dair hiçbir iz bulamadık. Eski şapeldeki büyük sandıklar da onları en son gördüğümüz gibi görünüyorlardı. Sandıkların önünde durduğumuzda Van Helsing kasvetli bir tavırla şunları söyledi:

"Ve şimdi dostlarım, burada yapmamız gereken bir görev var. Kutsal hatıralarla dolu olduğu için o kadar uzaktan, böyle korkunç bir amaç için getirilen bu toprağı kutsamalıyız. Bu toprağı kutsal olduğu için seçmişti. Böylece biz de onu kendi silahıyla vuracağız, çünkü onu daha da kutsal hale getireceğiz. O adamın kullanımı için kutsallaştırılmıştı ve şimdi biz onu Tanrı için kutsallaştıracağız." Konuşurken çantasından bir tornavida ve pense çıkardı ve çok geçmeden sandıklardan birinin kapağı kaldırıldı. Toprağın kokusu küflü ve boğucuydu; ama her nasılsa, buna aldırmadık, çünkü dikkatimizi profesöre vermiştik. Çantasından bir parça Kutsal Ekmek

çıkarıp saygıyla toprağın üzerine yerleştirdi ve sonra kapağı kapatarak vidalamaya başladı. Biz de ona yardım ettik.

Teker teker bütün büyük sandıklara aynı şeyi yaptık ve onları görünüşte bulduğumuz gibi bıraktık, ama şimdi her birinin içinde bir parça Kutsal Ekmek vardı.

Arkamızdan kapıyı kapattığımızda profesör ciddi bir tavırla şunları söyledi: "Çok şey yapmış sayılırız. Diğer sandıklar konusunda da bu kadar başarılı olursak, bu akşam günbatımında güneş Bayan Mina'nın alnında fildişi kadar beyaz parlayabilir ve lekelerini silebilir!"

Trene yetişmek üzere istasyona gitmek için bahçeden geçerken tımarhanenin önünü görebiliyorduk. Merakla baktım ve odamın penceresindeki Mina'yı gördüm. Ona el salladım ve işimizi başarıyla tamamladığımızı ifade etmek için başımı eğdim. O da anladığını belirtmek için cevap olarak başını salladı.

Son gördüğümde, el sallayarak veda ediyordu. Üzgün yüreklerle istayona vardık ve biz tam platforma ulaştığımızda buhar püskürtmeye başlamış olan treni yakaladık. Bunu trende yazdım.

Piccadilly, 12:30 - Fenchurch Caddesi'ne ulaşmamızdan hemen önce Lord Godalming bana şöyle dedi:

"Quincey ile ben bir çilingir bulacağız. Bir sorun çıkma ihtimaline karşılık sen bizimle gelmesen daha iyi olur; çünkü bu şartlar altında bizim boş bir eve zorla girmemiz o kadar kötü görünmeyebilir. Ama sen bir avukatsın ve Birleşik Hukuk Derneği sana bunu yapmamış olman gerektiğini söyleyebilir." Yapacağımız hoş bir şey olmasa da bu öneriye itiraz ettim, ama o devam etti: "Ayrıca, bu kadar kalabalık gitmezsek, daha az dikkat çekeriz. Benim unvanım, çilingirde ve karşılaşabileceğimiz herhangi bir polis memurunda işe yarar. Jack ve profesör ile gidip Green Park'ta, evi görebileceğiniz bir yerde bekleşeniz daha iyi olur; kapının açıldığını, çilingirin gittiğini görünce gelirsiniz. Sizi bekliyor olacak ve içeri alacağız."

"Bu iyi bir öneri!" dedi Van Helsing, böylece başka bir şey konuşmadık.

Godalming ile Morris aceleyle bir arabaya atladılar ve biz de arkalarından başka bir arabaya bindik. Arlington Caddesi'nin köşesinde arabadan indik ve ağır ağır Green Park'a doğru yürüdük. Umutlarımızın o kadar büyük bir kısmını bağladığımız evi gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı; çevresindeki daha canlı ve temiz görünümlü evlerin arasında, terk edilmiş haliyle korkunç ve sessiz görünüyordu. Evi görebileceğimiz bir banka oturduk ve mümkün olduğunca az dikkat çekmek için puro içmeye başladık. Diğerlerinin gelmesini beklerken zaman kurşundan ayaklarla ilerliyor gibi geldi.

Sonunda dört tekerlekli bir arabanın geldiğini gördük. Lord Godalming ve Morris acele etmeden arabadan indiler; sürücü yerinden de elinde alet çantasıyla tıknaz yapılı bir işçi çıktı. Morris arabacının parasını ödedi, adam şapkasına dokunarak selam verdi ve arabasını sürüp uzaklaştı. Merdivenleri çıktılar ve Lord Godalming ne yaptırmak istediğini gösterdi. İşçi ağır hareketlerle ceketini çıkararak parmaklığın sivri uçlarından birine astı ve o sırada oradan geçmekte olan polise bir şeyler söyledi. Polis başını sallayarak onayladı ve adam yere diz çökerek çantasını yanına yerleştirdi. Çantasının içini karıştırdıktan sonra bir dizi alet çıkardı ve düzgün bir şekilde yanına dizdi. Sonra ayağa kalkıp anahtar deliğine baktı, içine üfledi ve işverenlerine dönerek bir yorum yaptı. Lord Godalming gülümsedi ve adam, büyük bir deste anahtarı kaldırdı; içlerinden birini seçerek içini hissetmeye çalışıyormuş gibi kilidi yoklamaya başladı. Bir süre uğraştıktan sonra ikinci bir anahtarı, sonra da üçüncüsünü denedi. Birdenbire hafifçe itmesiyle kapı açıldı; o ve Lord Godalming'le Morris hole girdiler. Kıpırdamadan oturuyorduk; benim purom hırsla yanıyordu, ama Van Helsing'inki büsbütün sönmüştü. Sabırla bekledik ve işçinin çantasını da alıp dışarı çıktığını gördük. Sonra dizleriyle sabitleyerek kapıyı yan açık tuttu ve kilide uygun bir anahtar soktu. En sonunda bunu Lord Godalming'e uzattı ve o da cüzdanını çıkarıp işçiye bir şeyler verdi. Adam selam verip çantasını aldı, ceketini giydi ve uzaklaştı; bütün bu işlemi fark eden tek bir kişi bile olmamıştı.

Adam iyice uzaklaştıktan sonra üçümüz caddeyi geçtik ve kapıyı çaldık. Kapı hemen Quincey Morris tarafından açıldı ve yanında da purosunu yakmakta olan Lord Godalming duruyordu.

"Burası çok berbat kokuyor," dedi Lord Godalming biz içeri girerken. Gerçekten de berbat kokuyordu. Tıpkı Carfax'taki eski şapel gibi. Önceki tecrübelerimize dayanarak, Kont'un burayı sık sık kullandığını anladık. Evi incelemek üzere harekete geçtik, herhangi bir saldın ihtimaline karşı birbirimizden ayrılmıyorduk, çünkü karşımızdakinin ne kadar korkunç ve güçlü bir düşman olduğunu biliyorduk ve Kont'un evde olup olmadığını henüz bilmiyorduk. Holün hemen arkasındaki yemek odasında, sekiz sandık toprak bulduk. Aradığımız dokuz sandıktan yalnızca sekizi! İşimiz bitmemişti ve kayıp sandığı bulana kadar da asla bitmeyecekti. İlk önce; taş döşeli dar bir avluya açılan ve bir ahırın, minyatür bir evin ön yüzü gibi şekil verilmiş boş yüzüne bakan pencerenin kepenklerini açtık. Ahırın bu yüzünde hiç pencere yoktu, bu yüzden gözetlenmekten korkmuyorduk. Hiç zaman kaybetmeden sandıklan inceledik. Yanımızda getirdiğimiz aletlerle bunlan teker teker açtık ve eski şapeldeki sandıklara yaptığımız işlemi bunlara da yaptık. Kont'un evde olmadığı açıktı ve ona ait başka bir şey olup olmadığına bakmaya başladık.

Bodrumdan çatı katına kadar bütün odalara gelişigüzel bir göz gezdirdikten sonra, Kont'a ait olabilecek bütün eşyaların yemek odasında bulunduğu sonucuna vardık; bu yüzden her birini dikkatle incelemeye başladık. Hepsi karışık bir şekilde, ama yine de belli bir düzen içinde, büyük yemek masasının üzerinde duruyorlardı. Piccadilly'deki evin tapu senetleri büyük bir deste halinde duruyordu; sonra Mile End ve Bermondsey'deki evlerin alım senetleri; not kâğıtları, zarflar, kalemler ve mürekkep. Tozdan korunmaları için de ince bir paket kâğıdına sarılmışlardı. Aynı zamanda bir elbise fırçası, bir saç fırçası ve tarak, bir sürahi ve içinde kandan kırmızılaşmış kirli su bulunan bir de çanak vardı. Son olarak da türlü türlü büyüklük ve boyutlarda anahtarların bulunduğu bir deste bulduk, bunlar muhtemelen diğer evlere aitti. Bu sonuncu bulgumuzu inceledikten sonra Lord Godalming ile Quincey Morris, doğu ve güneydeki evlerin adreslerini not edip, anahtar destesini alarak bu evlerdeki sandıklan yok etmek üzere yola çıktılar. Biz de elimizden geldiğince sabırla onların dönmesini bekliyoruz ya da Kont'un gelmesini.

[1] Bkz. Leviticus, 13: 45.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim - Godalming ile Quincey Morris'in dönmesini beklerken zaman korkunç derecede ağır geçiyordu. Profesör zihinlerimizi sürekli meşgul ederek bizi uyanık tutmaya çalışıyordu. Zaman zaman Harker'a attığı bakışlardan iyilik dolu amacını anlıyordum. Zavallı adam kahredici bir üzüntüye boğulmuştu. Daha dün gece, güçlü, gençlik dolu yüzü, enerji dolu hali ve koyu kahverengi saçlarıyla dürüst ve mutlu görünüşlü bir adamdı. Bugün ise gergin, perişan ve yaşlı bir adam; beyaz saçları; çökmüş alev alev yanan gözlerine ve yüzünün keder dolu çizgilerine uyum sağlıyor. Yine de enerjisi hâlâ yerindeydi; aslında canlı bir alev gibiydi. Bu onun kurtuluşu olabilir, çünkü her şey yolunda giderse, bu onu bu umutsuz dönemde ayakta tutacak ve sonra gözleri, bir şekilde tekrar hayatın gerçeklerine açılacak. Zavallı adam, kendi derdimin çok kötü olduğunu sanıyordum, ama onunki... Profesör bunu çok iyi biliyor ve aklını meşgul etmek için elinden geleni yapıyor. Söylediği şeyler, bu şartlar altında, ilgi çekiciydi. Hatırlayabildiğim kadanyla şöyleydi:

"Elime geçtiklerinden beri bu canavarla ilgili belgeleri tekrar tekrar inceledim ve inceledikçe onun işini bitirmenin ne kadar şart olduğunu gördüm. Bütün bu belgelerin içinde onun ne kadar gelişmiş olduğuna dair işaretler var; sadece gücünün değil, bu konudaki bilgisinin de. Budapeşte'deki dostum Arminius'un araştırmalarından öğrendiğime göre, hayattayken harika bir adammış. Asker, devlet adamı ve simyacı. Simyacılığı çağının bilimindeki en yüksek aşamaymış. Güçlü bir beyni, kıyas tanımaz bir bilgisi, korku ya da vicdan azabı nedir bilmeyen bir yüreği varmış. Scholomance'ye girmeye bile cesaret etmiş ve zamanında denemediği bilim dalı yokmuş. Beyninin güçleri, fiziksel ölümünden sonra da varlığını sürdürmüş; ama belleği tamamlanmış gibi görünmüyor. Aklın bazı becerileri açısından geçmişte neyse o ve başta çocuksu olan bazı şeyler artık iyice olgunlaşmış. Bir deney yapıyor ve bunu iyi de beceriyor; eğer biz

yoluna çıkmasaydık, yolu yaşamdan değil, ölümden geçen yeni bir varlık türünün babası ya da kurucusu olacaktı ki, biz başarısız olursak, yine olabilir."

Harker inledi ve şöyle dedi: "Ve bütün bunlar benim sevgilime karşı saf tutmuş! Ama nasıl bir deney yapıyor? Bunu bilmek, onu alt etmemize yardımcı olabilir!" "En baştan beri, geldiğinden beri, gücünü deniyor; yavaş yavaş, ama emin adımlarla; o büyük, çocuksu beyni çalışıyor. Bunun henüz bir çocuk beyni olması bizim için iyi; çünkü bazı şeyleri yapmaya en başta kalkışsaydı, çoktan bizim gücümüzün yetemeyeceği bir yerde olurdu. Bununla birlikte, başarılı olmaya kararlı ve önünde yüzyıllar olan bir adam bekleyip yavaş yavaş yol almayı göze alabilir. Düsturu festina tente[1] olabilir."

"Anlayamıyorum," dedi Harker bitkin bir tavırla. "Ah, lütfen daha açık konuşun! Belki de üzüntü ve sıkıntı beynimi köreltiyor." Profesör elini şefkatle onun omzuna koyarak konuştu:

"Ah, çocuğum, açık konuşacağım. Bu canavarın son günlerde, nasıl da deneyler yaparak bilgi edindiğini görmüyor musun? Dostumuz John'un evine girebilmek için zoofaguslu hastayı nasıl da kullandı; çünkü vampirimiz, sonradan istediği zaman, istediği gibi gelip gidebilmek için bir eve ilk önce, orada yaşayan birinin davetiyle girmek zorundadır. Ama bunlar onun en önemli deneyleri değil. Bu büyük sandıklar ilk önce başkaları tarafından taşınıyor. O zaman bilmiyordu, böyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama bütün bu süre boyunca, onun çocuk beyni büyüyordu ve sandıkları kendi başına da taşıyıp taşıyamayacağını görmek istedi. Bu yüzden yardım etmeye başladı ve sonra, bunu halledebileceğini gördüğünde, hepsini kendisi taşımaya çalıştı. Ve böylece ilerledi, mezarlarını dağıttı ve ondan başka kimse onların nerede saklı olduğunu bilmiyor. Onları toprağın derinliklerine gömmeyi düşünmüş olabilir. Böylece onları yalnızca geceleri ya da biçimini değiştirebileceği zamanlarda kullanabilir; bu da aynı şekilde işine yarar ve kimse bunların, onun saklanma yeri olduğunu bilemez! Ama çocuğum, umutsuzluğa kapılma; bu bilgi ona çok geç geldi! Çoktan sığınaklarından biri hariç hepsini kutsadık; günbatımmdan önce böyle olacak. Sonra gidip saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak. Bu sabah emin olabilmek için işe

başlamayı geciktirdim. Bizim için tehlikede olan daha çok şey yok mu? O zaman neden ondan daha dikkatli davranmayalım? Benim saatime göre, saat bir ve her şey yolunda gitmişse, dostumuz Arthur ile Quincey buraya doğru yola çıkmışlardır. Bugün bize ait ve yavaş olsa da emin adımlarla ilerlemeli, hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız. Bakın! Diğerleri de döndüğünde beş kişi olacağız."

O konuşurken hol kapısının iki kez vurulmasıyla irkildik; telgrafçı çocuğun iki kez vuruşuydu bu. Hiç. düşünmeden hepimiz hole doğru atıldık ve Van Helsing sessiz olmamız için elini kaldırarak kapıya doğru gitti ve açtı. Telgrafçı çocuk bir telgraf uzattı. Profesör tekrar kapıyı kapattı ve adrese baktıktan sonra açıp yüksek sesle okudu:

"D.ye dikkat edin. Şimdi, 12:45'te aceleyle Carfax'tan çıktı ve güneye doğru gitti. Tura çıkmış gibi görünüyor ve sizi görmek isteyebilir. -MİNA."

Bir sessizlik oldu, sonra bu sessizlik Jonathan Harker'ın sesiyle bozuldu: "İşte, Tanrı'ya şükürler olsun, yakında karşılaşacağız!" Van Helsing hızla ona döndü ve şöyle dedi:

'Tanrı zamanı geldiğinde, takdirini istediği yönde kullanacak. Korkma, ama henüz sevinme de; çünkü şu anda dilediğimiz şey, kendi mahvoluşumuz olabilir."

"Şu anda hiçbir şeyi umursamıyorum," dedi Jonathan öfkeyle, "bu hayvanı dünya yüzünden silmek dışında hiçbir şeyi. Bunun için ruhumu bile satardım!"

"Ah, sus, sus çocuğum!" dedi Van Helsing, 'Tanrı bu şekilde ruh satın almaz ve şeytan, satın alsa bile, anlaşmaya sadık kalmaz. Ama Tanrı merhametli ve adildir, çektiğin acıyı, sevgili Bayan Mina'ya ne kadar bağlı olduğunu biliyor. Çılgınca sözlerini duysaydı Bayan Mina'nın acısı nasıl katmerlenirdi bir düşün. Herhangi birimizden korkun olmasın; hepimiz kendimizi bu amaca adadık ve bugün sonu göreceğiz. Eyleme geçme zamanı geliyor; bugün" bu Vampir insan güçleriyle sınırlı ve günbatımına kadar değişemeyecek. Buraya ulaşması zaman alacaktır. Bakın, saat biri yirmi geçiyor ve buraya gelmesine daha zaman var, asla bu kadar hızlı olamaz. Lord Arthur ile Quincey'nin ondan önce gelmelerini ummalıyız."

Bayan Harker'ın telgrafını almamızdan yarım saat kadar sonra, hol kapısının usulca, ama kararlı bir şekilde vurulduğunu duyduk. Binlerce beyefendinin vurduğu gibi sıradan bir vuruştu, ama profesörün de benim de kalbimin hızla çarpmasına sebep oldu. Birbirimize baktık ve birlikte hole çıktık; silahlarımız kullanmaya hazır bir biçimde elimizde duruyordu; ruhani olanlar sol, dünyevi olanlar sağ elimizde. Van Helsing sürgüyü çekti ve kapıyı yarı açık tutarak, iki eli de eyleme geçmeye hazır biçimde geri çekildi. Eşikte, Lord Godalming ve Quincey Morris'i gördüğümüzde yüreklerimizdeki mutluluk yüzlerimize yansımış olmalı. Çabucak içeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Holde ilerlerken Godalming şöyle dedi:

"Tamamdır. İki evi de bulduk; her birinde altı sandık vardı ve hepsini yok ettik!" "Yok mu ettiniz?" diye sordu profesör. "Onun açısından!" Bir dakika kadar sessiz kaldık, sonra Quincey konuştu:

"Burada beklemekten başka yapacak bir şey yok. Ama eğer saat beşe kadar gelmezse, buradan ayrılmalıyız; çünkü günbatımından sonra Bayan Harker'ı yalnız bırakmak doğru olmaz."

Not defterine bakan Van Helsing, "Çok geçmeden burada olacak," dedi. "Nota bene[2] Bayan Mina'nın telgrafına göre Carfax'tan güneye gitmiş, demek ki, ırmağı geçmek zorunda, bunu yalnızca gelgit alçaldığında, yani saat bire doğru yapabildiğine göre güneye gitmesi bizim açımızdan anlamlı. Şimdilik sadece şüpheleniyor ve Carfax'tan sonra, müdahaleyi en az bekleyeceği yere gitti. Siz onun gelmesinden kısa bir süre önce Bermondsey'den ayrılmış olmalısınız. Henüz buraya gelmemiş olması da sonra Mile End'e gittiğini gösteriyor. Bu onun biraz zamanını almıştır; çünkü sonra bir şekilde nehri geçmek zorunda. İnanın bana, dostlarım, artık fazla beklemeyeceğiz. Hiçbir şansı kaçırmamak için bir saldırı planı hazırlamalıyız. Şşş, artık zaman kalmadı. Hepiniz silahlarınızı alın! Hazır olun!" Konuşurken elini uyarır gibi kaldırdı, çünkü hepimiz holdeki kapının kilidine yavaşça bir anahtar sokulduğunu duymuştuk. Böyle bir anda bile, hâkim alışkanlıkların nasıl ortaya çıktığım görüp hayran olmamak elimde değildi. Dünyanın farklı bölgelerindeki bütün av partilerimizde ve maceralarımızda eylem planını hazırlayan hep Quincey Morris olurdu ve Arthur ile ben de bir şekilde ona uymaya alışmıştık. Şimdi bu eski

alışkanlık içgüdüsel olarak yeniden uyanmış gibiydi. Quincey gözlerini çabucak odada gezdirerek hemen saldırı planımızı hazırladı ve tek kelime etmeden, bir hareket ile, her birimizi pozisyonumuza yerleştirdi. Van Helsing, Harker ve ben kapının hemen arkasında duruyorduk, böylece kapı açıldığında profesör kapıyı korurken biz ikimiz de içeri giren kişiyle kapının arasına geçecektik. Pencerenin hemen önünde, harekete geçmeye hazır bir biçimde, Quincey önde, Godalming arkada gizlenmişlerdi. Saniyelerin bir kâbus yavaşlığıyla geçmesine sebep olan bir kuşku içinde bekledik. Holden yavaş, dikkatli ayak sesleri geldi; anlaşılan Kont bir sürprize hazırlıklıydı; en azından bundan korkuyordu.

Aniden, tek bir sıçrayış ile odaya daldı ve aramızdan herhangi biri onu durdurmak için elini bile kaldıramadan aramızdan geçti. Bu hareketinde panterlerin hareketlerine o kadar benzeyen, o kadar insanlıkdışı bir şey vardı ki, gelişinin şokunu hepimizin atlatmasına sebep oldu. İlk harekete geçen Harker oldu, çabuk bir hareketle kendisini, evin ön tarafındaki odaya açılan kapının önüne attı. Kont bizi gördüğünde yüzünden korkunç, hırlar gibi bir ifade geçti, uzun ve sivri uçlu köpek dişleri göründü; ama kötücül gülümseme geldiği gibi hızla kaybolarak yerini aslanlarınkine benzer, küçümseyen, soğuk bir bakışa bıraktı. Hep beraber üzerine doğru ilerlediğimizde yüzündeki ifade yine değişti. Daha iyi bir saldın planı yapmamış olmamız çok kötüydü, çünkü o an bile bundan sonra ne yapacağımızı merak ediyordum. Öldürücü silahlarımızın bir işe yarayıp yaramayacağını bilemiyordum. Anlaşılan Harker bunu bir denemek istemişti, çünkü büyük Kukri bıçağını hazırlamış, aniden, vahşice sallamıştı. Güçlü bir darbe savurmuştu; Kont'u yalnızca, geri sıçrayışındaki şeytani çeviklik kurtarabildi. Bir an geç kalsaydı, keskin bıçak yüreğine girecekti. Bıçağın ucu ceketinin kumaşını kesti ve açtığı geniş yarıktan bir deste banknot ve bir altın ırmağı döküldü. Kont'un yüzündeki ifade o kadar cehennemiydi ki, bir an Harker için korktum, ama tekrar saldırmak için o korkunç bıçağını bir daha kaldırdığını gördüm. Haçı ve kutsal ekmeği sol elimde tutarak koruma içgüdüsüyle hemen öne çıktım. Bütün koluma çok büyük bir güç yayıldığını hissettim ve her birimiz aynı şekilde ilerleyince canavarın geri çekildiğini görmek beni şaşırtmadı. Kont'un yüzüne yayılan nefret ve engellenmiş kötücüllüğü -kızgınlık ve cehennemi bir öfke vardı- kelimelerle anlatmak olanaksız. Balmumu şansı rengi alev alev yanan gözleriyle tezat oluşturarak yeşilimsi bir sanya döndü ve alnındaki kırmızı

yara izi, solgun derisinin üzerinde, kalp atışı gibi kabanyordu sanki. Hemen ardından, yılankavi bir dalışla Harker'ın kolunun altından -o daha darbesini indireme geçti ve yerden bir avuç dolusu para alarak odanın karşı tarafına fırladı ve kendini pencereden dışan fırlattı. Parçalanan camların şangırtısı ve panltılan arasında aşağıdaki taş döşeli alana yuvarlandı. Şangırdayan cam seslerinin arasından, altın paralardan bir kısmının taş döşemenin üzerinde düşerken çıkardığı altın "çınlamaları" duydum.

Koşarak pencereye gittik ve hiç incinmemiş bir şekilde yerden zıplayarak kalktığını gördük. Hızla merdivenleri çıkarak taş döşeli avluyu geçti, ahınn kapısını ittirip açtı. Sonra bize dönüp şunlan söyledi:

"Kasap dükkanındaki koyunlar gibi dizilmiş solgun yüzlerinizle beni durduracağınızı sanıyorsunuz. Hepiniz üzüleceksiniz! Bana dinlenecek bir yer bırakmadığınızı sanıyorsunuz; ama başka yerlerim var. İntikamım daha yeni başladı! Bunu yüzyıllara yaydım ve zaman benim yanımda. O kadar sevdiğiniz kızlar çoktan benim oldu ve onlar aracılığıyla siz de benim olacaksınız, diğerleri de; benim yaratıklanm, emirlerimi yerine getirecek, beslenmek istediğimde çakallanm olacaksınız. Peh!" Küçümseyen bir sıntışla çabucak kapıdan içeri girdi ve arkasından kapıyı sürgülediği sırada paslı sürgünün gıcırtısını duyduk. Onun ötesindeki başka bir kapı açıldı ve kapandı. Ahırın içinden geçerek onu takip etmenin zorluğunu fark ettiğimiz için hole doğru harekete geçtiğimizde ilk konuşan profesör oldu. "Bir şeyler öğrendik, epeyce bir şey! Cesur sözlerine karşın, bizden korkuyor; zamandan korkuyor, yoksunluktan korkuyor! Çünkü korkmasa, neden böyle hızlı hareket etsin? Ya ses tonu onu ele veriyor ya da benim kulaklarım yanılıyor. Neden o parayı aldı? Çabuk takip edin. Siz vahşi hayvan avcılarısınız ve böyle düşünün. Bana gelince, geri dönse bile, buradaki hiçbir şeyin ona fayda etmemesini sağlayacağım." Konuşurken yerde kalan parayı cebine koydu, tapu senetlerini Harker'ın bıraktığı gibi deste halinde aldı ve geri kalan şeyleri şöminenin içine süpürerek bir kibritle bunları ateşe verdi.

Godalming ile Morris avluya koştular ve Harker, Kont'u izlemek için pencereden indi. Ama Kont ahır kapısını sürgülemişti ve kapıyı zorlayıp açtıkları zaman, içeride ondan bir iz yoktu. Van Helsing ile ben evin arka

tarafında bir soruşturma yapmayı denedik; ama arka sokaklar ıssızdı ve onun gidişini kimse görmemişti.

Artık öğleden sonranın geç saatleri olmuştu ve günbatımına çok kalmamıştı.

Oyunumuzun burada bittiğini kabul etmek zorundaydık; profesör şunları söylediğinde ağırlaşmış yüreklerimizle ona katıldık: "Hadi, artık Bayan Mina'ya geri dönelim; zavalh, sevgili Bayan Mina'ya. Şimdilik elimizden geleni yaptık ve en azından oraya gidip onu koruyabiliriz. Ama umutsuzluğa kapılmaya gerek yok. Sadece bir sandık toprak kaldı ve onu bulmaya çalışmalıyız; bu da halledildiğinde her şey yoluna girecek." Harker'ı rahatlatmak için elinden geldiğince cesur bir tavır takınarak konuştuğunun farkmdaydım. Zavallı Harker epeyce çökmüştü; kendini tutamıyor, karısını düşünüyor ve ağzından bastıramadığı bir inleme çıkıyordu. Üzgün yüreklerle evime döndük ve Bayan Harker'ı bizi beklerken bulduk; neşeli görünmeye çalışıyor ve bu da cesaretini ve bencil olmayışını daha da saygıdeğer bir şekilde gösteriyordu. Yüzlerimizi gördüğünde kendi yüzü de ölü gibi bembeyaz kesildi; bir iki saniyeliğine, gizlice dua ediyormuş gibi gözlerini kapadı ve sonra neşeyle şöyle dedi:

"Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Ah, benim zavallı sevgilim!" Konuşurken kocasının ak başını ellerinin arasına aldı ve öptü. "Zavallı başını buraya yasla ve dinlen. Her şey yoluna girecek, hayatım. Tanrı, iyi niyetiyle isterse, bizi koruyacaktır." Zavallı adam yalnızca inlemekle yetindi. Katlanılamaz acısı kelimelerle avunmuyordu.

Birlikte baştansavma bir akşam yemeği yedik ve sanırım bu hepimizi biraz canlandırdı. Belki de bize iyi gelen, aç insanlara da geldiği gibi yiyeceğin hayvani ısısıydı; çünkü hiçbirimiz kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştik; ama belki de dostluk hissiydi; ama ne olursa olsun, mutsuzluğumuz azalmıştı ve yarına o kadar da umutsuz bakmıyorduk. Verdiğimiz söze sadık kalarak Bayan Har- ker'a olup biten her şeyi anlattık ve kocasının tehlikede olduğu zamanlan anlattığımızda kar gibi bembeyaz kesilmesine, kocasımn ona bağlılığı ortaya çıktığı diğer zamanlarda da kıpkırmızı olmasına rağmen cesaretle ve sakin bir şekilde dinledi. Harker'ın o kadar korkusuzca Kont'un üzerine atıldığı kısma geldiğimizde kocasının kolunu kavradı ve sanki kavrayışı onu, başına gelebilecek herhangi bir

tehlikeden koruyabilecekmiş gibi sıkı sıkı tuttu. Bununla birlikte, hikâyemiz sona erene ve şu zamana kadar olup biten her şey anlatılana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra kocasının kolunu bırakmadan ayağa kalktı ve konuştu. Ah, o sahneye dair herhangi bir fikir verebilsem keşke: o tatlı, iyi kadın, gençlik ve canlılık içinde, parlak bir güzellik içinde; nereden, nasıl geldiğini bilerek ve dişlerimizi gıcırdatarak baktığımız alnındaki o kırmızı yarayla ne kadar aklı başındaydı. Bizim büyük nefretimize karşılık onun sevgi dolu iyiliğiyle; bizim korkularımıza ve kuşkularımıza karşılık onun sevecen inancıyla ve biz, simgeler söz konusu olduğunda, onun bütün iyiliği, saflığı ve inancı ile Tanrı'nın reddettiklerinden olduğunu bilirken.

"Jonathan," dedi ve bu kelime o kadar sevgi ve şefkat doluydu ki, dudaklarından bir müzik gibi döküldü, "Jonathan, hayatım ve sizler, benim gerçek, gerçek dostlarım, bütün bu dehşet verici zamanlar boyunca bir şeyi aklınızdan çıkarmamanızı istiyorum. Savaşmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Gerçek Lucy, ahirette yaşayabilsin diye sahte Lucy'yi yok ettiğiniz gibi bunu da yok etmek zorunda olduğunuzu biliyorum: Ama bu bir nefret görevi değil. Bütün bu üzüntülere neden olan o zavallı adam aslında aramızdaki en acınacak kişi. Kötü tarafı yok edildiğinde ve içindeki iyi tarafı ruhsal ölümsüzlüğe kavuştuğunda ne kadar sevineceğini bir düşünün. Bu, ellerinizi onu yok etmekten alıkoyamayacak olsa da, ona karşı da merhametli olmalısınız."

O konuşurken kocasının yüzünün karardığını ve içindeki öfkenin, varlığını en derinlerine kadar kurutuyormuş gibi kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. İçgüdüsel olarak karısının elini daha çok sıkmaya başladı, ta ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar. Bayan Harker çektiğinden emin olduğum acıdan kaçınmadı, ona her zamankinden daha dokunaklı gözlerle baktı. O konuşmayı bitirdiği zaman, Jonathan ayağa fırladı ve konuşmaya başladığında elini neredeyse koparır gibi ondan çekti:

"Umarım Tanrı onu, yok etmeme yetecek kadar uzun süre ellerimde bırakır. Dahası, elimden gelse, onun ruhunu sonsuza kadar yanması için cehenneme gönderebilirdim!"

"Ah, sus! Ah, sus! Yüce Tanrı adına. Böyle şeyler söyleme Jonathan, kocam; yoksa beni korku ve dehşet ile yıkarsın. Sadece bir düşün, hayatım ben bütün gün boyunca bunu uzun uzun düşündüm belki... bir gün... ben de

böyle bir merhamete gereksinim duyarım ve senin gibi biri ya da öfkelenmeye senin kadar sebebi olan başka biri bunu benden esirgeyebilir! Ah, kocam! Kocam, başka bir yolu olsaydı, gerçekten de seni böyle bir düşünceden korurdum; ama Tanrı'ya, çılgınca sözlerini dikkate almaması, bunları yalnızca sevgi dolu, yaralı bir adamın kalbi kırık haykırışları olarak görmesi için yalvarıyorum. Ah, Tanrım, bu beyaz saçları, bütün hayatı boyunca yanlış bir şey yapmamış, ama bunca üzüntü yaşamış olan bu adamın çektiği acıların bir kanıtı olarak gör." Şimdi, biz erkekler gözyaşları içindeydik. Gözyaşlarına direnmenin bir yolu yoktu ve açık açık ağladık. Tatlı tavsiyelerinin etkili olduğunu görünce Bayan Harker da ağladı. Kocası kendini onun yanına, dizlerinin üzerine attı ve kollarını ona dolayarak yüzünü elbisesinin kıvrımları arasına sakladı. Van Helsing bize işaret etti ve iki âşık kalbi Tanrı'yla baş başa bırakarak usulca odadan çıktık.

Onlar yatmadan önce profesör, Vampir'in gelme ihtimaline karşılık odayı hazırladı ve Bayan Harker'a huzur içinde uyuyabileceği konusunda güvence verdi. Bayan Harker buna inanmaya çalıştı ve anlaşılan, kocasının hatırı için ikna olmuş gibi göründü. Bu cesur bir mücadele oldu ve sanırım ödülsüz kalmadı. Van Helsing ikisinin de uzanabileceği bir yere, acil bir durumda çalabilecekleri bir çan yerleştirdi. Onlar yattıktan sonra Quincey, Godalming ve ben geceyi aramızda bölüşerek uyanık kalmaya ve felakete uğramış, zavallı kadının güvenliği için nöbet tutmaya karar verdik. İlk nöbet Quincey'nin olduğu için geri kalanımız mümkün olduğunca çabuk yatacağız. İkinci nöbet onun olduğu için Godalming çoktan odasına çekildi bile. Şimdi işim bittiğine göre ben de yatacağım.

JONATHAN HARKER IN GÜNLÜĞÜ

3-4 Ekim, gece yarısına yakın - Dünün hiç bitmeyeceğini sandım. Uyandığımda her şeyin çok daha iyi olarak değiştiğini görecekmişim gibi kör bir inançla uyumak için can atıyordum. Ayrılmadan önce, bir sonraki adımımızın ne olması gerektiği konusunda tartıştık, ama bir sonuca varamadık. Tek bildiğimiz, bir toprak sandığının kaldığı ve bunun yerini bir tek Kont'un bildiğiydi. Eğer gizlenmeye karar verirse, düşüncesi bile korkunç, ama bizi yıllarca atlatabilir ve şimdi bile düşünmeye cesaret edemiyorum. Şunu biliyorum: Eğer tamamıyla mükemmel bir kadın varsa, o da benim haksızlığa uğramış, zavallı sevgilimdir. Dün geceki tatlı

merhametinden dolayı onu bin kat daha fazla seviyorum, canavara karşı duyduğum nefreti aşağılık bir şey gibi gösteren o merhamet. Tanrı, dünyanın böyle bir varlığı kaybederek daha da yoksullaşmasına izin vermeyecektir, elbette. Benim umudum bu. Şimdi hepimiz sığ kayalıklara doğru sürükleniyoruz ve elimizdeki tek çapa inancımız. Tanrı'ya şükür! Mina uyuyor, rüya görmeden uyuyor. Arkalarında böyle dehşet verici anılar varken düşlerinin neye benzeyeceğinden korkuyorum. Günbatımından bu yana hiç bu kadar sakin olduğunu görmemiştim. Sonra bir süreliğine, yüzüne, mart fırtınalarından sonraki bahar gibi bir dinginlik geldi. O sıra bunun, yüzüne vuran kızıl günbatımının yumuşaklığı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi her nedense, bunun daha derin bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Yorgun, hem de ölümüne yorgun olmama rağmen benim uykum yok. Ama uyumaya çalışmalıyım, çünkü yarını düşünmek gerekiyor ve bana hiç huzur yok, ta ki...

Daha sonra - Dalmış olmalıyım, çünkü beni yüzünde korku dolu bir ifadeyle yatakta oturan Mina uyandırdı. Odayı karanlık bırakmadığımız için yüzünü kolaylıkla görebiliyordum; elini uyanrcasma ağzıma götürdü ve sonra kulağıma fısıldadı:

"Şşş! Koridorda biri var!" Yavaşça kalktım ve odayı aşıp kapıyı hafifçe açtım.

Hemen dışarıda, Morris, bir şiltenin üzerinde uyanık olarak uzanıyordu. Sessiz olmam için elini kaldırarak fısıldadı:

"Şşş! Yatağına dön; her şey yolunda. Bütün gece içimizden biri burada kalacak.

İşi şansa bırakmak istemiyoruz!"

Yüzündeki ifade ve mimikleri itiraz kabul edecek gibi değildi, bu yüzden geri döndüm ve Mina'ya söyledim. İçini çekti, zavallı, solgun yüzüne bir gülümseme dalgası yayıldı ve kollarını bana dolayıp tatlı bir şekilde şöyle dedi:

"Ah, bu iyi yürekli, cesur adamlar için Tanrı'ya şükürler olsun!" İçini çekerek tekrar uykuya daldı. Uykum olmadığı için şimdi bunları yazıyorum,

ama yine uyumayı denemeliyim.

4 Ekim, sabah - Geceleyin, Mina beni bir kez daha uyandırdı. Bu sefer ikimiz de iyi bir uyku çekmiştik, çünkü yaklaşan şafağın gri rengi pencereleri keskin dikdörtgenler gibi gösteriyordu ve gaz lambasının alevi büyük, yuvarlak bir ışıktan çok, ufak bir nokta gibi kalmıştı. Telaşla şöyle dedi:

"Gidip profesörü çağır. Onu hemen görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Bir fikrim var. Sanırım, geceleyin aklıma gelmiş ve ben fark etmeden kendiliğinden olgunlaşmış olmalı. Şafak sökmeden beni hipnotize etmesi gerek; belki o zaman bir şeyler söyleyebilirim. Çabuk git, hayatım; zaman daralıyor." Kapıya gittim. Şiltenin üzerinde Dr. Seward yatıyordu ve beni görünce ayağa fırladı.

"Bir sorun mu var?" dedi telaşla.

"Hayır," dedim; "ama Mina, Dr. Van Helsing'i hemen görmek istiyor."

"Ben giderim," dedi ve profesörün odasına koştu.

Van Helsing, iki üç dakika sonra sabahlığıyla odaya geldi; Bay Morris ve Lord Godalming de kapıda durmuş, Dr. Seward'a sorular soruyorlardı. Profesör, Mina'nın gülümsediğini -ki bu iyiye işaretti- görünce yüzündeki endişe yok oldu; ellerini ovuşturarak şunları söyledi:

"Ah, sevgili Bayan Mina, bu gerçekten de güzel bir değişiklik. Bakın, dostum Jonathan, eski, sevgili Bayan Mina'mız aramıza döndü!" Sonra ona dönerek neşeyle şöyle dedi: "Peki sizin için ne yapabilirim? Çünkü beni bu saatte yok yere çağırmamışsmızdır."

"Beni hipnotize etmenizi istiyorum," dedi Mina. "Bunu şafak sökmeden yapın, çünkü o zaman konuşabileceğimi, özgürce konuşabileceğimi hissediyorum. Çabuk olun, çünkü az zamanımız kaldı!" Profesör tek kelime etmeden ona yatağa oturmasını işaret etti.

Gözlerini Mina'ya dikerek sırayla her iki elini de yüzünün önünden geçirmeye başladı, başının üstünden başlayıp aşağı doğru indiriyordu. Mina dakikalarca sabit gözlerle bakarken, benim kalbim aksak bir ritimle vuruyordu; çünkü bir krizin yakın olduğunu hissediyordum. Mina'nın gözleri yavaş yavaş kapandı ve kaskatı kesildi; yaşadığı, yalnızca göğsünün yavaş yavaş inip kalkmasından anlaşılıyordu. Profesör ellerini birkaç defa daha yüzünün önünden geçirdi, alnının büyük ter damlalarıyla kaplandığını görebiliyordum. Mina gözlerini açtı; ama sanki aynı kadın değildi. Gözlerinde uzak bir bakış ve sesinde bana yabancı gelen, hülyalı bir hüzün vardı. Profesör sessizlik istediğini belirtmek için elini kaldırarak bana diğerlerini içeri getirmemi işaret etti. Parmak uçlarına basa basa içeri girdiler, arkalarından kapıyı kapatarak yatağın ucunda durdular ve izlemeye başladılar. Mina onları görmüşe benzemiyordu. Sessizlik, Van Helsing'in, Mina'nın düşüncelerinin akışını bozmamak için alçak bir sesle konuşmasıyla bozuldu:

"Neredesin?" Donuk bir sesle cevap verdi: "Bilmiyorum. Uykunun kendine ait bir mekânı yoktur." Birkaç dakika sessizlik oldu. Mina kaskatı oturuyor ve profesör ayakta, gözlerini dikmiş ona bakıyordu; geri kalanımız neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyorduk. Oda gittikçe aydınlanıyordu; Dr. Van Helsing gözlerini Mina'dan ayırmadan bana perdeyi kaldırmamı işaret etti. Kaldırdım ve gün sanki üzerimize doğdu. Odanın içine kırmızı bir ışık yayıldı. Tam o anda profesör tekrar konuştu:

"Şimdi neredesin?" Cevap dalgın, ama kararlı bir sesle geldi; sanki bir şeyleri yorumlamaya çalışır gibiydi. Notlarını okurken de bu ses tonunu kullandığını duymuştum.

"Bilmiyorum. Her şey bana çok yabancı!" "Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey göremiyorum; her yer karanlık." "Ne duyuyorsun?" Profesörün sabırsız sesindeki gerginliği algılayabiliyordum.

"Su sesi. Çağıldıyor ve küçük dalgalar sıçrıyor. Dışarıdan duyabiliyorum onları."

"Öyleyse, bir gemidesin?" Hepimiz bir şeyler çıkarmaya çalışarak birbirimize bakıyorduk. Düşünmeye korkuyorduk. Cevap çabuk geldi:

"Ah, evet!"

"Başka ne duyuyorsun?" "Yukarıda koşuşturan adamların ayak seslerini. Bir zincir sakırdıyor. Bocurgat freni makaraya yerleşirken gürültülü bir tangırtı geldi."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ben hareketsiz yatıyorum, çok hareketsiz. Ölü gibi!" Ses, zayıflayarak uyuyan birinin derin nefes alıp verişlerine dönüştü ve açık gözler tekrar kapandı. Artık güneş yükselmişti ve her yer gün ışığıyla dolmuştu. Dr. Van Helsing ellerini Mina'nın omuzlarına koydu ve başını yavaşça yastığına yerleştirdi.

Mina birkaç dakika uyuyan bir çocuk gibi yattı, sonra uzun bir iç çekişle uyandı ve gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Uykumda konuştum mu?" dedi. Ama biz söylemeden de durumu anlamış gibiydi; ancak neler söylediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Profesör ona aralarında geçen konuşmayı tekrarladı ve o da şöyle dedi:

"Öyleyse, kaybedecek bir an bile yok; henüz çok geç değildir belki!" Bay Morris ve Lord Godalming kapıya doğru atıldı, ama profesörün sakin sesi onları geri çağırdı:

"Durun, dostlarım. O gemi her neredeyse Bayan Mina konuşurken demir alıyordu.

Sizin o kadar büyük Londra Limanı'nızda şu anda demir alan pek çok gemi var. Sizin aradığınız hangisi acaba? Bizi nereye götürür bilmiyoruz, ama Tanrı'ya şükür yine elimizde bir ipucu var. Kör gibiydik; insanlar gibi kör, çünkü geriye dönüp baktığımızda, öne baktığımızda görmüş olabileceğimiz şeyleri görüyoruz!

Eyvah! Amma da karışık bir cümle oldu, değil mi? Artık, Jonathan'ın vahşi bıçağı ona tehlike yaratırken Kontun o paraları neden kaptığını biliyoruz. Kaçmayı düşünüyordu. Beni duyuyor musunuz? KAÇMAYI! Yalnız bir sandık toprağı kalmış bir halde, bir tilkinin peşindeki köpekler gibi, arkasından kovalayan bir sürü adamın olduğunu görünce bu

Londra'nın ona göre bir yer olmadığını anladı. Son toprak sandığını bir gemiye yükletti ve bu ülkeyi terk etti. Kaçmayı düşünüyor, ama hayır! Biz onu takip edeceğiz. Hadi bakalım! Dostumuz Arthur'un, kırmızı ceketini giydiğinde söyleyeceği gibi! Bizim ihtiyar tilki kurnaz; ah, çok kurnaz ve biz de onu kurnazlıkla takip etmeliyiz. Ben de kurnazımdır ve kısa bir süre için onun aklından geçebilecekleri düşüneceğim. Bu arada huzur içinde dinlenebiliriz, çünkü gemi karaya ancak gelgit alçalınca ya da yükselince yanaşabilir. Dolayısıyla aramızda istese de aşamayacağı sular var. Bakın, güneş de yükseldi ve günbatımına kadar bütün gün bizim. Banyo yapıp giyinelim ve kahvaltı edelim; buna hepimizin ihtiyacı var ve o artık bizimle aynı topraklarda olmadığı için rahatlıkla yemek yiyebiliriz." Mina ona yalvarırcasına bakarak şu soruyu sordu:

"Ama o bizden kaçarken neden onu aramaya devam etmemiz gerekiyor ki?" Profesör onun elini tuttu ve cevap verirken okşadı:

"Şimdilik bana hiçbir şey sorma. Kahvaltımızı ettikten sonra bütün sorularınıza cevap vereceğim." Başka bir şey söylemedi ve giyinmek için ayrıldık.

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu tekrarladı. Profesör bir dakika boyunca ona ciddiyetle baktı ve sonra üzüntüyle cevap verdi:

"Çünkü, sevgili, Bayan Mina, cehennemin kapılarına kadar peşinden gitmemiz gerekse de şimdi onu bulmamız her zamankinden daha büyük bir zorunluluk." Mina'nın yüzü sarardı ve zayıf bir sesle sordu:

"Niçin?"

"Çünkü," dedi ciddi bir tavırla profesör, "o yüzyıllar boyunca yaşayabilir ve siz sadece ölümlü bir kadınsınız. Artık zamandan korkmamız gerek, boğazınızda o izi bıraktığından beri."

Mina bayılıp düşmek üzereyken onu tam zamanında tuttum.

[1] Ağırdan alarak hızlı git.

[2] İyi not edin.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN FONOGRAF GÜNLÜĞÜ,

VAN HELSING TARAFINDAN DOLDURULMUŞTUR

Bu, Jonathan Harker'a.

Senin sevgili Bayan Mina ile kalman gerekiyor. Biz gidip araştırmamızı yapacağız eğer buna 'araştırma' denebilirse, çünkü bu araştırma değil, biliyoruz ki biz yalnızca pisliği arıyoruz. Ama sen bugün evde kalıp ona göz kulak ol. Bu en iyi ve en kutsal görevin. Bugün Kont'u hiçbir şey bulamaz. Diğerlerine daha önceden söylediğim için dördümüzün bildiği şeyleri sana da söylememe izin ver. O, düşmanımız, uzaklara gitti; Transilvanya'daki şatosuna geri döndü. Bunu, sanki ateşten harflerle duvara yazılmış kadar iyi biliyorum. Bir şekilde bunun için hazırlık yaptı ve son sandık toprak da bir yerlerde bir gemiye yüklenmeyi bekliyor. Parayı bunun için aldı; bunun için acele etti; güneş batmadan onu yakalamayalım diye. Bu onun son umuduydu, mezarda saklanabileceğini saymazsak, çünkü zavallı Bayan Lucy'nin de onun gibi olduğunu ve ona kapısını açacağını düşünüyordu. Ama zamanı yoktu. Bu da başarısız olunca doğrudan son çaresine başvurdu -double entente[1] de diyebileceğim son toprak evine. Zeki biri, ah çok zeki! Buradaki oyununun sona erdiğini biliyordu ve bu yüzden eve dönmeye karar verdi. Geldiği yöne giden bir gemi buldu ve onunla gitti. Şimdi hangi gemiye bindiğini ve bu geminin nereye gittiğini öğrenmeye gidiyoruz; bunu öğrendiğimizde gelip size her şeyi anlatacağız. O zaman seni ve zavallı, sevgili Bayan Mina'yı her şeyin sona ermemiş olduğunu söyleyip teselli edeceğiz. Takip ettiğimiz bu yaratığın Londra'ya kadar gelmesi yüzyıllar sürdü; ama biz nerede olduğunu öğrendiğimizde onu bir günde buradan uzaklaştırdık. Çok zarar verecek kadar güçlü olsa da ve bizim gibi zarar görmese de, yine de gücü sonsuz değil. Ama her birimiz kendi alanımızda olmak üzere biz de güçlüyüz ve bir araya geldiğimizde

daha da güçlü oluyoruz. Cesaretini yeniden topla, Bayan Mina'nın sevgili kocası. Savaşımız daha yeni başladı ve sonunda biz kazanacağız. Bu, Tanrı'nın, yukarıdan çocuklarına göz kulak olduğu kadar kesin. Bu yüzden biz dönene kadar rahat olun.

Van Helsing JONATHAN HARKERIN GÜNLÜĞÜ

4 Ekim - Mina'ya, Van Helsing'in fonograf mesajını okuduğumda zavallı kız oldukça neşelendi. Kont'un kesinlikle ülke dışında olduğunu öğrenmek de zaten onu teselli etmişti ve bu teselli ona güç veriyordu. Artık bu korkunç tehlikeyle karşı karşıya olmadığımıza göre, kendi adıma, olan bitenlere inanmak bile güç geliyor. Drakula Şatosu'ndaki kendi korkunç deneyimlerim bile uzun bir süre önce unutulmuş bir rüya gibi geliyor. Hele burada serin güz havasında ve parlak gün ışığında... Heyhat! Nasıl inanmayabilirim ki! Düşüncelere dalmışken gözüm, zavallı sevgilimin beyaz alnındaki kırmızı yara izine ilişiyor. Bu yara orada kaldığı sürece inanmamak olanaksız. Bunun hatırası sonraları da inancımı kristal kadar berrak tutacak. Mina'yla ben boş kalmaktan korkuyoruz, bu yüzden tekrar tekrar günlüklerin üzerinden geçiyoruz. Nedense, gerçekler her seferinde daha büyük görünmesine rağmen acı ve korku azalıyor gibi. Günlüklerin başından sonuna kadar göze çarpan yol gösterici bir amaç var ve bu bizi rahatlatıyor. Mina belki de mutlak iyinin araçları olduğumuzu söylüyor. Olabilir! Ben de onun gibi düşünmeye çalışacağım. Henüz gelecek hakkında birbirimizle konuşmadık. Araştırmalarından sonra profesör ile diğerlerini beklemek daha iyi.

Bugün, bir günün bir daha hiç bu kadar hızlı geçeceğini düşünmediğim kadar hızlı geçiyor. Saat üç oldu bile.

MİNA HARKERIN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, akşamüstü 5 - Toplantı tutanağı. Katılanlar: Profesör Van Helsing, Lord Godalming, Dr. Seward, Bay Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

Dr. Van Helsing, Kont Drakula'nın hangi gemiyle kaçtığı ve nereye gittiğinin öğrenilmesi için gün boyunca atılan adımlan anlattı:

"Transilvanya'ya geri dönmek istediğini bildiğimden, Tuna Nehri'nin ağzından gitmesi gerektiğinden emindim; ya da Karadeniz'den bir yerden, çünkü o yoldan gelmişti. Önümüzde kasvetli bir boşluk vardı. Omne ignotum pro magnifico;[2] bu yüzden üzüntü içindeki yüreklerimizle, dün gece hangi gemilerin Karadeniz'e gitmek üzere demir aldığını öğrenmek için araştırmamıza başladık. Bayan Mina yelkenlerin açıldığından bahsettiğine göre yelkenli bir gemideydi. Bu gemiler The Times'daki gemi listenize dahil edilecek kadar önemli olmadığından Lord Godalming'in önerisi üzerine, ne kadar küçük olursa olsun yola çıkan bütün gemilerin kaydının tutulduğu Lloyd's'a gittik. Orada, suların yükselmesiyle açılan ve Karadeniz'e giden bir tek gemi bulduk. Bu gemi Çariçe Katerina idi ve Varna'ya, oradan da Tuna'nın diğer bölgelerine ve üst kısımlarına gitmek üzere Doolittle İskelesi'nden yola çıkmıştı. "İşte!" dedim, "Kont'un bulunduğu gemi bu." Bu yüzden hep beraber Doolittle İskelesi'ne gittik ve orada küçük ahşap bir ofiste bir görevli bulduk; ofis o kadar küçüktü ki, adam ofisten daha büyük görünüyordu. Adama Çariçe Katerina'nın uğrayacağı limanları sorduk. Çok fazla küfür eden, kırmızı yüzlü, bağırarak konuşan bir adamdı, ama yine de iyi biriydi; Quincey cebinden kıvrıldığında hışırdayan bir şey çıkarıp ona verdiğinde bunu giysilerinin altına sakladığı küçük bir çantanın içine koydu ve çok daha iyi bir adam ve alçakgönüllü hizmetkâr oldu. Bizimle gelip kaba saba ve öfkeli görünen bir sürü adama sorular sordu; susuzlukları giderilince bunlar da iyi adamlar oluverdiler. Kör olmaktan, lanetten ve anlamadığım daha bir sürü şeyden bahsediyorlar, ama ne dediklerini tahmin edebiliyorum; yine de bize bilmek istediğimiz her şeyi söylediler.

"Bize, dün öğleden sonra saat beş sularında telaş içinde gelen bir adamdan bahsettiler. Uzun boylu, zayıf ve solgun bir adam, çengel burnu, bembeyaz dişleri varmış ve gözleri kıvılcımlar saçıyormuş. Baştan aşağı siyahlara bürünmüşmüş, yalnız başında ne kendisine ne de saate uymayan hasır bir şapka varmış. Hangi geminin Karadeniz'e gideceğini ve hangi limanda duracağını çabucak öğrenmek için herkese para saçmış. Birileri onu ofise ve sonra da gemiye götürmüş, ama o gemiye binmeyip borda iskelesinin ucunda, kıyıda durmuş ve kaptanın yanına gelmesini istemiş. Adamın iyi para ödediğini duyan kaptan gelmiş ve başta o da çok küfür etmiş, ama koşullarda anlaşmışlar. Sonra zayıf adam gidip nereden bir araba ve bir at kiralayabileceğini öğrenmiş. Araba kiralanan yere gitmiş ve kısa

bir süre sonra bir arabayla geri dönmüş, kendisinin sürdüğü arabanın içinde büyük bir sandık varmış; bu sandığı arabadan kendisi indirmiş, ama gemiye yüklemek için birkaç adam gerekmiş. Sandığının nereye ve nasıl yerleştirileceğini kaptana uzun uzun anlatmış, ama kaptan bundan hoşlanmamış ve bu sefer birçok dilde küfredip gemiye gelip sandığının nereye yerleştirileceğine kendisinin karar vermesini söylemiş. Ama o "hayır" deyip daha yapacak çok işi olduğunu söylemiş. Bunun üzerine kaptan ona o lanet olasıca elini çabuk tutmasını, çünkü kahrolasıca akıntı değişmeden geminin o körolasıca yerden ayrılması gerektiğini. Sonra zayıf adam gülümsemiş ve elbette ki, uygun gördüğü zaman yola çıkabileceğini, ama o kadar çabuk yola çıkabilirse şaşıracağını söylemiş. Kaptan yine ona küfrederken zayıf adam eğilip teşekkür etmiş ve gemi yelken açmadan hemen önce gelerek kaptanın nezaketinden fazlasıyla yararlanacağını söylemiş. Yüzü kıpkırmızı kesilen kaptan körolasıca gemisinde lanetli Fransızlardan hiçbirini istemediğini söylemiş. Ve böylece, zayıf adam nakliye belgeleri alabileceği en yakın ofisi sorarak oradan ayrılmış.

Düşünecek lanet olası başka işleri olduğundan ve zaten pek takan da olmadığından kimse onun nereye gittiğini bilmiyormuş. Kısa bir süre sonra Çariçe Katerina'nın umulan zamanda yelken açamayacağı anlaşılmış. Nehrin üzerinden yavaş yavaş ince bir sis yükselmeye başlamış ve gittikçe büyümüş; çok geçmeden de yoğun bir sis tabaka-¦ sına dönüşmüş. Kaptan yine birçok dilde bir sürü körolasıca ve lanet kelimelerini kullanarak küfretmiş, ama hiçbir şey yapamamış. Sular yükselmiş, yükselmiş ve en sonunda kaptan gelgiti kaçıracağından korkmaya başlamış. Sular tamamen yükselip de zayıf adam tekrar borda iskelesine gelerek sandığının nereye konulduğunu görmek istediğinde kaptanın hiç de arkadaş canlısı bir hali yokmuş. Bunun üzerine, onun da, eski ve lanet olası sandığının da cehenneme gitmesini söylemiş. Ama zayıf adam alınmamış ve ikinci kaptanla birlikte aşağı inip sandığının nereye konulduğunu görmüş, sonra yukarı çıkıp bir süre güvertede, sisin içinde durmuş. Kendi kendine çıkıp gelmiş olmalıymış, çünkü kimse onu fark etmemiş. Gerçekten de onu hiç düşünmemişler; çünkü kısa bir süre sonra sis dağılmaya başlamış ve her şey yeniden berraklaşmış. Susuz kaldıkları için dilleri dolaşan dostlarım kaptandan iskelenin çevresinden başka yerde pek sis gören biri olmadığını öğrenmişler. Denizcilerin küfürleri hangi dilden olursa olsun anlaşılır türdenmiş. O saatte ırmakta bulunan denizcileri sorguladığımda, sisi pek

azının gördüğünü, görenlerin de sisin yalnızca iskele çevresinde gördüğünü öğrendim. Bununla birlikte, gemi sular alçalırken yola çıkmış ve hiç kuşkusuz sabaha kadar nehrin ağzına varmış olmalıymış. Bize bunları anlattıkları sırada da denize açılmış olabileceğini söylediler.

"Dolayısıyla, Bayan Mina, bir süre dinlenmemiz gerekiyor, çünkü düşmanımız emrindeki sisle birlikte şu anda denizde, Tuna Nehri'nin ağzına doğru ilerliyor. Yelkenli bir gemiyle yolculuk etmek zaman alır ve asla çok hızlı gidemezler; biz yola çıktığımızda karadan daha çabuk gider ve onu orada karşılarız. En iyi ihtimalle onu, gündoğumuyla günbatımı arasındaki bir zamanda sandıkta yakalamayı umut ediyoruz; çünkü o zaman mücadele edemez ve işini bitirebiliriz. Önümüzde, planımızı yapabileceğimiz günler var. Nereye gideceğini biliyoruz; çünkü geminin sahibiyle görüştük, bize olabilecek bütün faturaları ve belgeleri gösterdi. Aradığımız sandık Varna'da indirilecek ve itimatnameleriyle orada hazır bulunacak olan, Ristics adında bir vekile teslim edilecek ve böylelikle tüccar dostumuz rolünü oynamış olacak. Bize bir sorun olup olmadığını, öyle bir durum varsa, telgraf çekip Varna'da bir soruşturma başlatılmasını sağlayabileceğini söylediğinde yapılması gerekenin polis ya da gümrükle bir ilgisi olmadığı için 'hayır,' dedik. Bu iş yalnızca bizim tarafımızdan ve bizim yöntemlerimizle halledilmeli."

Dr. Van Helsing konuşmasını bitirdiğinde ona Kont'un gemide kaldığından emin olup olmadığını sordum. Şöyle cevap verdi: "Bu konuda çok iyi bir kanıtımız var; bu sabah hipnotik transtayken sizin bizzat sağladığınız tanıklık." Ona tekrar, Kont'u kovalamanın gerçekten gerekli olup olmadığını sordum, çünkü ah!

Jonathan'dan ayrılmaktan korkuyordum ve diğerleri giderse onun da kesinlikle gideceğini biliyordum. İlk başta sakin olmasına rağmen gittikçe büyüyen bir tutkuyla cevap verdi. Konuşmasına devam ettikçe de daha da kızıp öfkelendi, öyle ki en sonunda onu uzun süredir erkekler arasında bir üstat haline getiren baskın karakterin en azından bir kısmını görmüş olduk.

"Evet, gerekli, gerekli, gerekli! Başta sizin iyiliğiniz için ve sonra da insanlık için... Bu canavar zaten, kendisini bulduğu dar sahada ve henüz karanlıkta, bilgisizce küçük çaplı işlerini yapan bir bedenden bile çok fazla kötülük yaptı. Bütün bunları diğerlerine anlattım; siz de sevgili Bayan

Mina, dostum John'un ya da kocanızın fonografından bunları öğreneceksiniz. Kendi ıssız insansız topraklarını terk edip olgun bir mısırın taneleri gibi insan kaynayan yeni bir ülkeye gelmesinin yüzyıllardır planladığı bir iş olduğunu onlara anlattım. Onun gibi başka bir Ölümden Dönmüş onun yaptığını yapmaya çalışsaydı, belki de dünyanın gördüğü ve göreceği bütün yüzyıllar bile ona yardım edemeyecekti. Ama bu canavar söz konusu olduğunda, doğanın bütün gizemli, derin ve büyük güçleri olağanüstü bir şekilde onun için çalışmış olmalı. Ölümden Dönmüş olarak yaşadığı yerin kendisi jeolojik ve kimyasal açıdan tuhaflıklarla dolu. Nereye kadar uzandığını kimsenin bilmediği mağaralar ve yarıklar var.

Kraterlerinden hâlâ tuhaf özelliklere sahip sular, insanı öldüren ya da canlandıran gazlar fışkırtan yanardağlar var. Hiç kuşkusuz, gizemli güçlerin bu bileşimlerinde fiziksel hayatı tuhaf bir şekilde etkileyen manyetik ya da elektriksel bir şeyler var ve adamın kendisinde de baştan beri müthiş bazı nitelikler vardı. Savaşlarla geçen zor bir zamanda herhangi bir insandan daha kuvvetli sinirleri, daha ince bir zekâsı, daha cesur bir yüreği olmasıyla ünlüydü. Bazı yaşamsal unsurlar, tuhaf bir şekilde onda zirve noktasına ulaşmışlardı ve bedeni güçlenmeye ve gelişmeye devam ederken beyni de gelişiyordu. Bütün bunlar, kesinlikle aldığı şeytani yardım olmaksızın sahip olduğu şeyler; çünkü bunlar iyilikten kaynaklanan ve iyiliği temsil eden güçlere teslim olmak zorunda. Ve şimdi bizim için o, bu anlama geliyor. Hastalığını sana bulaştırdı ah, böyle söylemek zorunda olduğum için beni bağışla, hayatım; ama konuşmam senin iyiliğin için. Hastalığını sana öyle akıllıca bir şekilde bulaştırdı ki, artık daha fazlasını yapmasına gerek yok, sadece yaşaman yeterli, kendi eski, tatlı hayatını yaşaman ve böylece zaman içinde, her insanın ortak kaderi ve Tanrı'nın emri olan ölüm, seni onun gibi yapacak. Bu gerçekleşmemeli! Gerçekleşmeyeceğine dair yemin ettik. Böylece bizler, Tanrı'nın iradesinin bir ürünü olan insanlar, varlıkları bile Tanrı'yı karalayacak olan canavarlara teslim edilmeyecek. Tanrı bir ruhu kurtarmamıza izin verdi ve biz de haçlı şövalyeleri gibi daha fazlasını kurtarmaya gidiyoruz. Onlar gibi gündoğumuna doğru yolculuk edecek ve şehit olursak onlar gibi kutsal bir amaç uğruna şehit olmuş olacağız." Durdu ve ben konuştum:

"Ama Kont, akıllıca davranıp başarısızlığını kabul etmeyecek midir? İngiltere'den sürüldüğüne göre avlandığı bir köyden uzak duran bir kaplan

gibi, İngiltere'ye gelmekten kaçınmayacak mıdır?"

"Aha!" dedi, "Kaplan benzetmeniz bana da uygun ve ben de onu kullanacağım. Sizin insan yiyeniniz, Hindistan'da insan kanının tadını bir kez alan kaplana böyle derler, artık başka avlarla ilgilenmez, yine insan bulana kadar aramaya devam eder. Bizim bu köyden sürdüğümüz bu canavar da bir kaplan, bir insan yiyen ve insan avlamayı hiçbir zaman bırakmayacaktır. Hatta, kendi içinde de geri çekilip uzak durma gibi bir özelliği yok. Yaşadığı yıllarda, Türkiye sınırına gitmiş ve düşmanına kendi topraklarında saldırmıştır; geri püskürtülmüş, ama uzak durmuş mu? Hayır! Tekrar tekrar geri dönmüş. Israrına ve dayanıklılığına bakın. Kendi çocuk beyniyle, büyük bir şehre gelmeyi tasarladı. Peki ne yaptı? Bütün dünyada kendisine en çok şey vaat eden şehri buldu. Sonra bilinçli bir şekilde bu iş için hazırlanmaya koyuldu. Sabırla, gücünün sınırlarım ve yeteneklerinin neler olduğunu keşfetti. Yeni diller öğrendi. Yeni bir sosyal yaşamı, eski âdetlerden, politikadan, hukuktan, finanstan, bilimden oluşan yeni bir halkın alışkanlıklarını öğrendi. Öğrendiği bu şeyler yalnızca iştahını bilemeye ve hevesini daha da artırmaya yarardı. Dahası, bunlar beyninin gelişmesine yardımcı oldu; çünkü bunlar en baştan beri tahminlerinde ne kadar haklı olduğunu kanıtladı. Bunu yalnız başına yaptı; yapayalnız! Unutulmuş bir ülkede, bir mezar yıkıntısının içinden. Daha büyük bir düşünce dünyası ona açıldığı zaman daha neler yapmaz ki? Bizim bildiğimiz gibi ölüme gülüp geçebilir; halkları öldüren salgınların içinden canlı çıkan o. Ah! Böyle biri şeytandan değil de Tanrı'dan geliyor olsaydı, şu bizim ihtiyar dünyamızda iyilik için nasıl da bir güç olabilirdi! Ama biz dünyayı özgür kılmaya yemin ettik. Çalışmamız sessizlik içinde yürütülmeli ve çabalarımız tamamen gizli tutulmalıdır; çünkü insanların gördüklerine bile inanmadıkları bu aydınlanmış çağda, bilge adamların kuşkusu, onun en büyük gücü olacaktır. Onun zırhı ve kalkanı olacaktır ve bizi; sevdiklerimizin güvenliği için ruhlarını tehlikeye atmaya hazır olan düşmanlarını yok edecek silahları olacaktır... insanlık uğruna, Tanrı'nın onuru ve zaferi uğruna."[3]

Genel bir tartışmadan sonra bu gece hiçbir şeyin kesin olarak belirlenemeyeceği için herkesin olanları düşünerek uyumasına ve uygun sonuçlar çıkarmaya çalışmasına karar verildi. Yarın, kahvaltıda tekrar

buluşacağız ve vardığımız sonuçları birbirimize açıkladıktan sonra, bir eylem planına karar vereceğiz.

Bu gece harikulade bir huzur hissediyorum. Sanki beni sık sık rahatsız eden bir varlık uzaklaşmış gibi. Belki de...

Tahminim sona varmadı; varamazdı; çünkü aynaya baktığımda alnımdaki kırmızı yara izi gözüme ilişti ve hâlâ kirli olduğumu anladım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim - Hepimiz erken kalktık ve sanırım uyumak hepimize çok iyi geldi.

Kahvaltı için erkenden buluştuğumuzda hiçbirimizin bir daha yaşayabileceğimizi sanmadığımız genel bir neşe vardı.

İnsan doğasının bu kadar dayanıklı olabilmesi gerçekten müthiş. Bize engel olan sebep her ne olursa olsun -ölüm bile- bir şekilde ortadan kalktığında hemen baştaki umut ve haz durumuna geri dönüveriyoruz. Masanın çevresine oturduğumuzda, yaşadığımız son günlerin bir rüya olup olmadığını merak ederek gözlerimi hayretle açtım. Ancak Bayan Harker'ın alnındaki kırmızı lekeyi gördüğüm zaman gerçekliğe geri dönebildim. Şimdi, ciddi ciddi bu meselenin üzerinde düşünürken bile, yaşadığımız bütün sıkıntıların kaynağının hâlâ var olduğuna inanmak neredeyse olanaksız. Bayan Harker bile ara ara derdini unutmuş görünüyor; korkunç yara izini ancak bir şey bunu ona hatırlattığında düşünüyor. Yarım saat içinde burada, çalışma odamda buluşup eylem planımızı kararlaştırmamız gerekiyor. Bir tek acil sorunumuz olduğunu düşünüyorum; bunu mantık yürüterek değil de daha çok içgüdüsel olarak biliyorum: Hepimizin açık açık konuşması gerekecek; ama ben zavallı Bayan Harker'ın dilinin esrarengiz bir biçimde bağlanmış olmasından korkuyorum. Onun kendi sonuçlarını çıkardığını biliyorum ve bütün olup bitenlerden, bunların ne kadar zekice ve doğru olduğunu tahmin edebiliyorum; ama bunları ifade etmeyecek ya da edemeyecek. Van Helsing'e bundan bahsettim ve yalnız kaldığımızda bu konu üzerine konuşacağız. Sanırım, damarlarına işleyen o iğrenç zehir etkisini göstermeye başladı. Van Helsing'in "Vampirin vaftiz

kanı" dediği şeyi ona vermek için, Kont'un kendince sebepleri vardı. Eh, kendi içindeki iyi şeyleri imbikten geçiren bir zehir olabilir ve ptomain'lerin[4] varlığının açıklanamadığı bir çağda hiçbir şeye şaşırmamamız gerek! Bir şeyi biliyorum: Eğer zavallı Bayan Harker'ın sessizlikleriyle ilgili içgüdülerim doğru çıkarsa, o zaman bizi bekleyen görevde korkunç bir güçlük, bilinmeyen bir tehlike var demektir. Onu sessizliğe zorlayan güç aynı şekilde konuşmaya da zorlayabilir. Daha fazla düşünmeye cesaret edemiyorum, çünkü düşüncelerimde soylu bir kadına saygısızlık etmek istemiyorum!

Van Helsing çalışma odama diğerlerinden biraz daha önce gelecek. Ona bu konuyu açmaya çalışacağım.

Daha sonra - Profesör geldiğinde olup bitenlerin üzerinden genel olarak geçtik. Aklında söylemek istediği bir şey olduğunu, ama konuyu açmakta tereddüt ettiğini görebiliyordum. Sözü biraz döndürüp dolaştırdıktan sonra aniden şöyle dedi: "Dostum John, seninle yalnız konuşmamız gereken bir şey var, en azından başlangıçta. Daha sonra, sırrımızı diğerlerine de açabiliriz." Sonra durdu. Ben bekledim; o da devam etti:

"Bayan Mina, bizim zavallı, sevgili Bayan Mina'mız değişiyor." En çok korktuğum şeyin bu şekilde onaylanması, üzerimden soğuk bir ürpertinin geçmesine neden oldu. Van Helsing devam etti:

"Bayan Lucy'den edindiğimiz acı tecrübelere dayanarak söylüyorum ki, bu sefer işler çok ileri gitmeden gözümüzü dört açmalıyız. Görevimiz şimdi artık her zamankinden daha zor ve bu yeni sorun geçen her saati çok önemli bir hale getiriyor. Yüzünde vampirlerin özelliklerinin belirdiğini görebiliyorum. Şimdilik çok, çok hafif; ama önyargısız gözlerle baktığımızda görülebiliyor. Dişleri keskinleşti ve gözleri de zaman zaman sertleşiyor. Ama hepsi bu kadar değil; Bayan Lucy'de olduğu gibi sık sık sessizleşiyor. Daha sonradan öğrenilmesini istediği şeyleri yazdığı halde konuşmuyor. Benim korkum şu. Onu hipnotize ettiğimiz sırada bize Kont'un ne gördüğünü ve duyduğunu söyledi. O zaman onu ilk hipnotize eden, kanını içen ve kendi kanını da ona içiren Kont da, isterse, onun bildiklerini öğrenmek için Mina'nın zihnini kendisine açmaya zorlayamaz mı?" Başımı sallayarak ona katıldığımı gösterdim; devam etti:

"Öyleyse, yapmamız gereken bunu önlemek; onu niyetlerimizden haberdar etmemeliyiz, böylece bilmediği şeyleri söyleyemeyecektir de. Bu acı verici bir görev! Ah! O kadar acı verici ki, düşünmek bile kalbimi kırıyor; ama böyle olmak zorunda. Bugün buluştuğumuzda ona, açıklayamayacağımız bir nedenden ötürü, kendisinin artık toplantılarımıza katılamayacağını, ama bizim tarafımızdan korunacağını söyleyeceğim." Şu zamana kadar zaten bunca işkence çekmiş olan zavallı kadının yine acı çekmesine sebep olacağını düşününce terler boşalan alnını sildi. Benim de aynı sonuca varmış olduğumu söylememin onu biraz rahatlatacağını biliyordum; en azından bu konudaki şüphelerinden dolayı çektiği acıyı yok edecekti. Ona söyledim ve bunun, üzerindeki etkisi umduğum gibi oldu.

Şimdi topluca buluşma saatimiz yaklaştı. Van Helsing toplantı ve oynayacağı acı rol için hazırlanmaya gitti. Aslında, amacının yalnız başına dua etmek olduğuna inanıyorum.

Daha sonra - Toplantımızın başında Van Helsing de ben de büyük bir rahatlama yaşadık. Bayan Harker kocasıyla bir mesaj göndermiş, onun bizi rahatsız edecek varlığı olmadan eylemlerimizi serbestçe tartışabilmemizin daha iyi olacağını düşündüğü için şu anda bize katılmayacağını söylüyordu. Profesör ve ben bir an için birbirimize baktık ve bir şekilde ikimiz de rahatlamış göründük. Ben kendi adıma, Bayan Harker'ın kendisi de tehlikeyi fark etmişse, çok fazla tehlikenin yanı sıra çok fazla acının da önlendiğini düşündüm. Mevcut şartlar altında birbirimize sorarcasına bir bakış atıp bir parmağımızı dudağımıza götürerek şüphelerimiz konusundaki sessizliğimizi tekrar yalnız kalıp bu konuyu görüşene kadar koruma konusunda anlaştık. Hemen seferberlik planımızı tartışmaya koyulduk. İlk önce Van Helsing kabaca elimizdeki bilgileri özetledi:

"Çariçe Katerina dün sabah Thames'tan ayrıldı. En hızlı şekilde gitse de Varna'ya ulaşması en az üç hafta alır; ama biz karadan aynı yere üç günde gidebiliriz. Şimdi, bildiğimiz gibi Kont'un yaratabileceği hava şartlarını düşünerek geminin yolculuğundan iki gün çıkarırsak ve bizim yaşayabileceğimiz her türlü gecikme için bir gün ve bir gece eklersek, o zaman yaklaşık iki haftalık bir fark elde ediyoruz. Bu yüzden, emin olabilmek için en geç ayın 17'sinde yola çıkmalıyız. O zaman her durumda gemi Varna'ya varmadan bir gün önce orada olur ve gerekli hazırlıkları

yapabiliriz. Elbette, hepimiz silahlanmış olarak gideceğiz. Fiziksel olduğu gibi kötülüklere karşı ruhani olarak da silahlanacağız." Burada Quincey Morris ekledi:

"Anladığım kadarıyla Kont kurtlarla dolu bir ülkeden geliyor ve oraya bizden önce de varabilir. Ben silahlarımıza Winchester'ları[5] da eklemeyi öneriyorum. O türden bir sorun çıktığında bir Winchester'a güvenirim. Tobolks'ta[6] peşimize bir sürü takıldığı zamanı hatırlıyor musun, Art? O zaman otomatik bir tüfek için neler vermezdik, değil mi!"

"Güzel!" dedi Van Helsing, "Winchester'lar da olacak. Quincey'nin kafası her zaman iyi çalışır, ama söz konusu av olduğu zaman daha da iyi çalışır, ama benim metaforumun[7] bilime yaptığı saygısızlık, kurtların insanlar için oluşturacağı tehlikeden daha büyük. Bu arada, burada hiçbir şey yapamayız ve sanırım, Varna hiçbirimizin bilmediği bir yer olduğuna göre, oraya neden daha erken gitmeyelim ki? Beklemek söz konusu jîlunca zaman orada da burada da yavaş geçecek. Bu gece ve yarın hazırlanabiliriz ve sonra da, eğer her şey yolunda giderse, dördümüz yola çıkabiliriz."

"Neden dört?" dedi Harker sorar gibi, sırayla her birimize bakarak.

"Elbette," diye cevap verdi profesör çabucak. "Sen tatlı karına göz kulak olmak için burada kalmalısın!" Harker bir süre sessiz kaldı ve sonra boğuk bir sesle şöyle dedi:

"İşin bu kısmını sabahleyin konuşalım. Önce Mina'ya danışmak istiyorum." Van Helsing'in, planlarımızı karısına açmaması konusunda onu uyarmasının zamanının geldiğini düşündüm; ama o aldırış etmedi. Ona anlamlı anlamlı baktım ve öksürdüm. Cevap olarak parmağını dudaklarına götürdü ve öbür tarafa döndü.

JONATHAN HARKER İN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, öğleden sonra - Bu sabahki toplantımızdan sonra bir süre düşünemedim. Olup bitenlerin geldiği yeni aşamalar zihnimi doğru düzgün düşünemeyecek kadar şaşkına çevirdi. Mina'nın tartışmada yer almama konusundaki kararlılığı beni düşünürdü ve bu konuyu onunla

tartışamadığımdan da yalnızca tahmin yürütebildim. Şimdilik bir çözümden her zamankinden daha uzağım. Diğerlerinin de bunu kabul etmesi kafamı karıştırdı; bu konuyu son kez konuştuğumuzda artık aramızda hiçbir şeyin gizlenmeyeceğinde anlaşmıştık. Mina şimdi küçük bir çocuk gibi huzur içinde ve tatlı tatlı uyuyor. Dudakları kıvrılmış ve yüzü mutluluktan işiyor.

Hâlâ böyle anları olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

Daha sonra - Her şey ne kadar da tuhaf! Oturmuş Mina'nın mutlu uykusunu izliyordum ve bundan sonra hiçbir zaman olacağımı sanmadığım kadar mutlu olmaya yaklaşmıştım. Gece çökerken ve yeryüzü batan güneşin yarattığı gölgelere bürünmeye başladığında, odanın sessizliği benim için gittikçe daha kasvetli bir hal almaya başladı. Mina birdenbire gözlerini açtı ve bana bakarak şefkatle şunları söyledi:

"Jonathan, bana bir konuda şeref sözü vermeni istiyorum. Bana verdiğin bir söz olacak bu, ama aynı zamanda Tanrı'nın da duyduğu kutsal bir söz olacak ve dizlerimin üzerine çöküp acı gözyaşları dökerek sana yalvarsam bile bozulmayacak. Çabuk, bana hemen söz vermelisin."

"Mina," dedim, "hemen böyle bir söz veremem. Bunu yapmaya hakkım olmayabilir."

"Ama, canım," dedi, gözlerinin kutup yıldızlan gibi parlamasına sebep olan ruhsal bir heyecanla, "bunu isteyen benim ve kendim için istemiyorum. Dr. Van Helsing'e haklı olup olmadığımı sorabilirsin; eğer aynı fikirde değilse, istediğini yapabilirsin. Dahası, daha sonra hepiniz aynı fikirde olursanız, bu sözü bozabilirsin."

"Söz veriyorum!" dedim ve bir an için çok mutlu göründü; ama alnındaki kırmızı yara izi benden onun adına duyacağım her türlü mutluluğu esirgiyordu. Şöyle dedi:

"Kont'a karşı oluşturulan seferberlik planlarınızın hiçbirini bana anlatmayacağına söz ver. Ne bir söz, ne bir çıkarım ne de ima istiyorum; hiçbir şey, bu bende kaldığı sürece!" dedi ve ağırbaşlılıkla yara izini işaret etti. İçten olduğunu gördüm ve ciddiyetle şöyle dedim:

"Söz veriyorum!" ve bunu söylerken o andan itibaren aramızda bir kapının kapandığını hissettim.

Daha sonra, gece yansı - Mina bütün akşam canlı ve neşeliydi. Öyle ki, neşesi bulaşıcıymış gibi, tüm diğerleri de cesaret bulmuş gibi oldu; bunun sonucunda, ben bile üzerimizdeki kasvet örtüsünün biraz kalktığını hissettim. Hepimiz erkenden yattık. Mina şimdi küçük bir çocuk gibi uyuyor; bu korkunç üzüntüsünün ortasında bile hâlâ uyumayı başarıyor olabilmesi harika bir şey. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü en azından uyurken üzüntüsünü unutabilir. Bu geceki neşesi gibi, belki bu da bana örnek oluşturabilir. Uyumayı deneyeceğim. Ah! Rüyasız bir uykuyu ne kadar isterdim.

6 Ekim, sabah - Yeni bir sürpriz. Mina beni dünkü gibi erken bir saatte uyandırdı ve benden Dr. Van Helsing'i getirmemi istedi. Yeniden hipnotize edileceğini düşündüm ve hiçbir şey sormadan profesörü çağırmaya gittim. Anlaşılan çağrılmayı bekliyordu, çünkü onu odasında, giyinik bir halde buldum. Odamızın kapısının açıldığını duyabilmek için kendi kapısını aralık bırakmıştı. Hemen dışarı çıktı; odaya girdiğinde Mina'ya diğerlerinin de gelip gelemeyeceğini sordu.

"Hayır," dedi Mina kısaca. "Gerek olmayacak. Siz onlara söylersiniz. Yolculuğunuzda ben de sizinle gelmeliyim."

Benim gibi Dr. Van Helsing de şaşırdı. Bir an duraksadıktan sonra sordu:

"Ama neden?"

"Beni de yanınızda götürmeniz gerekiyor. Sizin yanınızda daha güvende olurum, siz de daha fazla güven içinde olursunuz."

"Ama neden sevgili Bayan Mina? Güvenliğinizin bizim en ciddi görevimiz olduğunu biliyorsunuz. Biz tehlikeye atılıyoruz ve siz koşullar, olup bitenler yüzünden bizden daha çok tehlikede olursunuz ya da olabilirsiniz." Utanç içinde sustu. Mina cevap verirken parmağını kaldırıp alnını işaret etti:

"Biliyorum. İşte bu yüzden gelmek istiyorum. Size şimdi, güneş yükselirken anlatabilirim; ama daha sonra anlatamayabilirim. Kont beni çağırdığı zaman ona gitmek zorunda olduğumu biliyorum. Bana gizlice gelmemi söylerse; hileyle, aldatmacayla, hatta Jonathan'ı bile kullanarak gitmek zorunda olduğumu biliyorum." Konuşurken gözlerini bana çevirdiğinde o bakışını Tanrı da görmüş olmalı ve eğer gerçekten bir Kayıt Meleği varsa, o bakış onun sonsuz onurunu kanıtlamak üzere kaydedilmiş olmalı. Elini tutmaktan başka bir şey yapamadım. Konuşamıyordum; gözyaşının huzuruna bile sığınamayacak kadar duygulanmıştım. Devam etti:

"Siz erkekler, cesur ve güçlüsünüz. Sayınız fazla, tek başına kendini savunmak zorunda kalan birinin dayanma gücünü kıracak olan bir kişiye hep beraber meydan okuyabilirsiniz. Ayrıca, yardımım dokunabilir, çünkü beni hipnotize edebilir ve benim bile bilmediğim şeyleri öğrenebilirsiniz." Dr. Van Helsing çok ciddi bir tavırla şunları söyledi:

"Bayan Mina, her zaman olduğu gibi çok bilgece düşünüyorsunuz. Siz de bizimle geleceksiniz ve birlikte, başarmak üzere yola çıktığımız şeyi yapacağız." O konuştuktan sonra Mina'nın uzun sessizliği ona bakmama sebep oldu. Yastığına yaslanıp uykuya dalmıştı; perdeyi kaldırıp odayı güneş ışığına boğduğum zaman bile uyanmadı. Van Helsing bana sessizce kendisiyle gitmemi işaret etti. Odasına gittik ve bir dakika içinde Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Morris de yanımıza geldiler. Van Helsing onlara Mina'nın söylediklerini anlattı ve devam etti: "Sabahleyin Varna'ya doğru yola çıkacağız. Yeni bir durumla karşı karşıyayız: Bayan Mina. Ah, ruhu çok dürüst. Bize bu kadarını bile anlatmak onun için çok acı vericiydi, ama dediği çok doğru ve zamanında uyarıldık. Hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız ve Varna'da, gemi varır varmaz harekete geçmeye hazır olmalıyız."

Tam olarak ne yapacağız?" dedi Bay Morris, kısa ve öz. Profesör cevap vermeden önce duraksadı:

"İlk önce gemiye bineceğiz; sonra sandığı bulduğumuzda üzerine bir yabangülü dalı koyacağız. Bununla sandığı bağlamış olacağız, çünkü o oradayken sandıktan çıkamaz; en azından batıl inançlar böyle diyor. Ve biz de en başta batıl inançlara güvenmeliyiz, eskiden insanlar bunlara inanırdı ve köklerini hâlâ inançtan alıyor. Sonra, aradığımız fırsatın doğmasını

bekleyecek ve yakınlarda bizi görecek kimse olmayınca sandığı açacağız... ve her şey yoluna girecek." "Ben fırsat falan beklemem," dedi Bay Morris. "Sandığı bulduğumuzda etrafta bin tane adam olsa da, bir sonraki an beni yeryüzünden silecek olsalar da sandığı açıp o canavarı yok edeceğim!" İçgüdüsel bir hareketle elini yakaladım ve çelik gibi sert olduğunu hissettim. Bakışımın ne anlama geldiğini anladığını, umarım anlamıştır.

"İyi çocuk," dedi Dr. Van Helsing. "Cesur çocuk. Quincey tam bir erkek, Tanrı bunun için onu kutsasın. Çocuğum, inan bana, hiçbirimiz bundan geri kalmayacağız ve bir an bile korkup durmayacağız. Ben yalnızca yapabileceklerimizi -yapmak zorunda olduklarımızı- söylüyorum. Ama ne yapacağımızı, gerçekten, gerçekten bilemeyiz. Bir sürü şey olabilir, türlü türlü sonuçlara giden öyle farklı durumlarla karşılaşabiliriz ki, o an gelene kadar ne yapacağımızı söyleyemeyiz.

Yanımızda her türden silah olacak ve zamanı geldiğinde elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Şimdi, bugünkü işlerimizi sıraya koyalım. Sevdiklerimiz ve bize bağımlı olanlarla ilgili işlerimizi tamamlayalım, çünkü nasıl bir sonla karşılaşacağımızı, ne olacağını, bu işin, ne zaman ve ne şekilde biteceğini hiçbirimiz bilemeyiz. Kendi adıma, ben işlerimi düzene koydum ve şimdi yapacak başka bir işim olmadığı için gidip yolculukla ilgili ayarlamaları yapacağım. Yolculuğumuz için gerekli biletleri falan alacağım."

Söylenecek başka bir şey yoktu ve ayrıldık. Ben de şimdi günlük işlerimi düzene koyacağım ve başımıza gelebilecek her şeye hazırlıklı olacağım...

Daha sonra - Her şey halledildi; vasiyetim hazırlandı ve bitti. Mina, eğer hayatta kalırsa, tek vârisim. Eğer kalmazsa, bize karşı bu kadar iyi olan diğerleri vârisim olacak.

Şimdi günbatımı yaklaşıyor; Mina'nın huzursuzluğu dikkatimi çekti. Zihninde, günbatımının açığa çıkaracağı bir şeyler olduğundan eminim. Bu anlar hepimiz için sinir bozucu anlar oluyor, çünkü her gündoğumu ve günbatımı her ne kadar Tanrı'nın iradesiyle iyi bir sonuca giden bir araç olsa da yeni bir tehlike yeni bir acı getiriyor. Sevgilimin şimdi bunları

duymaması gerektiğinden bütün bu şeyleri günlüğüme yazıyorum; ama onlan tekrar görebileceği bir zaman gelirse, hazır olacaklar. Beni çağırıyor.

[1] İyi bir uyum ya da dostça ilişki anlamına gelir. Double entendre deyişi yanlış kullanılmış da olabilir.

[2] Bilinmeyen büyüleyicidir (ya da harikadır); bkz. Tacitus'un Agricola adlı eserinin 30. bölümü.

[3] İsa Cemiyeti'nin düsturunu tekrarlıyor; Ad mqjoram Dei gloriam (Tanrı'nın büyük zaferi için).

[4] Çürüyen hayvan ya da sebzelerde bulunan, zehirli, alkaloit maddeler.

[5] İlk önce 1866 yılında, Birleşik Devletler ve Kanada'da kullanılan tüfekler.

[6] Sibirya'nın batısındaki bir şehir.

[7] Metafor: Eğretileme, bir şeyi anlatmak için ona benzetilen başka bir şeyin adını eğreti olarak kullanma.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

11 Ekim, akşam - Jonathan Harker, kendisi bu işi yapacak durumda olmadığı ve yine de tam bir kaydının tutulmasını istediği için bunu not etmemi rica etti. Günbatımından biraz önce Bayan Harker'ı görmemiz istendiğinde, hiçbirimizin şaşırdığını sanmıyorum. Son zamanlarda, gündoğumu ve günbatımı zamanlarının onun belli bir özgürlük bulduğu; kendisini boyunduruk altına alan, dizginleyen ya da onu eyleme zorlayan hâkim bir güç olmaksızın eski benliğinin ortaya çıktığı zamanlar olduğunu anlamıştık. Bu ruh hali ya da durum, güneş doğmadan ya da batmadan aşağı yukarı yarım saat önce başlıyor ve güneş yükselene kadar ya da bulutlar ufkun üstünde batan güneşin ışınlarıyla parlayana kadar sürüyor. Başta, sanki bir bağ çözülüyormuş gibi olumsuz bir durum hasıl oluyor, sonra hemen ardından mutlak özgürlük geliyor; ama özgürlük bittiğinde uyarıcı bir sessizlik nöbetini takiben geri dönüş ya da kötüleşme de çabucak geliyor.

Bu gece, bir araya geldiğimizde biraz sıkıntılıydı ve kendi içinde bir mücadele verdiğini anlamamak mümkün değildi. Ben elinden geldiğince, çok büyük bir çaba sarf ettiğini fark ettim. Bununla birlikte, birkaç dakika için kendine tamamen hâkim oldu; ardından kocasına, kendisinin yarı uzandığı divana, yanına oturmasını işaret ederken, bizden de sandalyelerimizi daha yakına getirmemizi istedi. Kocasının elini tutarak:

"Hepimiz burada belki de son kez özgürlük içinde bir araya geldik," dedi. "Biliyorum, canım; sonuna kadar her zaman benimle olacağını biliyorum." Bunu, elini sıkı sıkı tuttuğunu gördüğümüz kocasına söylemişti. "Sabahleyin, görevimizi gerçekleştirmek için işe koyulacağız -yola çıkacağız- ve bizi nelerin beklediğini bir tek Tanrı biliyor. Yanınızda götürecek kadar iyi davranıyorsunuz bana. Belki de ruhu kaybolmuş -hayır, hayır, henüz değil ama yine de ruhu tehlikede olan; zavallı, zayıf bir kadın

için cesur, dürüst adamların elinden gelen her şeyi sizin de benim için yapacağınızı biliyorum. Ama benim sizin gibi olmadığımı unutmamalısınız. Kanımda ve ruhumda beni yok etme ihtimali olan bir zehir var; bir şekilde kurtulamazsam, beni yok edecek olan bir zehir. Ah, dostlarım, ruhumun tehlikede olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ve bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu bildiğim halde ne siz ne de ben o yola başvurmamalıyız!"

Sonra kocasından başlayarak ve en son yine ona dönerek sırayla hepimize yalvarırcasına baktı.

"Nedir o yol?" diye sordu Van Helsing boğuk bir sesle. "Başvurmamamız gereken, başvuramayacağımız o yol nedir?"

"O büyük kötülük tamamen yok edilmeden önce benim kendi elimle ya da bir başkasının eliyle ölmem. Bir kez öldükten sonra, zavallı Lucy'min ruhuna yaptığınız gibi benim ölümsüz ruhumu da özgürleştirebileceğinizi ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz. Bu yolla aramda duran tek şey ölüm ya da ölüm korkusu olsaydı, hemen burada, beni seven dostların arasında ölmekten kaçınmazdım. Ama ölüm her şey değil. Önümüzde bir umut ve yapılacak daha iyi bir iş varken, böyle bir durumda ölmemin Tanrı'nın isteği olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden, ben kendi adıma, sonsuz huzur ihtimalinden vazgeçiyorum ve dünyanın ya da öbür dünyanın sahip olduğu en kara şeylerin barındığı karanlığa gidiyorum!"

İçgüdüsel olarak bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bildiğimizden hepimiz sessiz kaldık. Diğerlerinin yüz ifadeleri sertleşmiş, Harker ise kül gibi solmuştu; belki de bundan sonra söyleyeceklerini hepimizden daha iyi tahmin ediyordu. Bayan Harker devam etti:

"Benim iade yükümlülüğüm[1] bu." Böyle bir yerde büyük bir ciddiyetle kullandığı bu hukuki terimi belirtmeden geçemeyeceğim. "Siz ne vereceksiniz? Canlarınızı, biliyorum," diye devam etti telaşla; "bu, cesur adamlar için kolay bir şey. Sizin canlarınız Tanrı'ya ait ve onları O'na verebilirsiniz; ama bana ne vereceksiniz?" Yine sorarcasına baktı, ama bu sefer kocasının yüzüne bakmaktan kaçındı. Quincey anlamış gibi görünüyordu; başını salladı ve Bayan Harker'ın yüzü aydınlandı. "Öyleyse, size ne istediğimi açık açık söyleyeyim, çünkü bundan sonra aramızda artık

bu konuda hiçbir kuşku kalmamalı. Zamanı geldiğinde beni öldüreceğinize söz vermelisiniz, teker teker ve hepiniz -hatta, sen de, sevgili kocam."

"Ne zaman peki?" Bu ses Quincey'ye aitti, ama kısık ve gergindi.

"Yaşamaktansa ölmemim daha iyi olacağını düşünmenize sebep olacak kadar değiştiğime ikna olduğunuz zaman. Bu şekilde bedenen öldüğümde bir an bile kaybetmeden bana bir kazık çakıp başımı keseceksiniz; ya da beni huzura kavuşturacak ne gerekiyorsa, onu yapacaksınız!"

Kısa bir sessizlikten sonra ilk ayağa kalkan Quincey oldu. Bayan Harker'ın önünde diz çöktü ve elini tutarak büyük bir ciddiyetle şöyle dedi:

"Ben belki de böyle bir ayrıcalığa sahip olması gereken bir erkek gibi yaşamamış, sadece kaba bir adamım; ama kutsal saydığım ve değer verdiğim her şey üzerine size yemin ederim ki, zamanı geldiğinde bize verdiğiniz görevi yerine getirmekten kaçınmayacağım. Bunda kuşkuya yer vermeyeceğime de söz veriyorum, çünkü kuşkulanırsam bile o zamanın geldiğini anlayacağım!"

Bayan Harker hızla akan gözyaşlarının arasından yalnızca, "Benim gerçek dostum!" diyebildi ve eğilip Quincey'nin elini öptü.

"Ben de aynı şekilde yemin ediyorum, sevgili Bayan Mina'm!" dedi Van Helsing. "Ben de!" dedi Lord Godalming. İkisi de yemin etmek için sırayla onun önünde diz çöktüler. Ardından ben de söz verdim. Sonra kocası, solgun gözlerle ve saçlarının kar gibi beyaz rengini bastıran yeşilimsi bir renk alarak ona döndü ve sordu:

"Ben de böyle bir söz vermek zorunda mıyım, ah, kancığım?"

"Sen de, hayatım," dedi Bayan Harker, sesinde ve gözlerinde sonsuz bir merhametle. "Bundan kaçınmamalısın. Sen benim en yakınım, en sevdiğim ve bütün hayatımsın; ruhlarımız ömrümüz boyunca ve sonsuza kadar birleşti. Cesur adamların, düşmanın ellerine düşmesinler diye kanlarım ve kızlarını öldürdüğünü düşün, canım. Elleri bir kez bile titrememiştir, çünkü sevdikleri, kendilerini öldürmeleri için onlara yalvarmıştır. Böyle acı günlerde, erkeklerin sevdiklerine karşı görevidir bu! Ve ah, sevgilim, birinin

elinden öleceksem, bırak bu el beni en çok sevenin eli olsun. Dr. Van Helsing, zavallı Lucy'nin durumunda, onu en çok sevene -utanarak durdu ve lafını değiştirdi- ona huzur vermeye en çok hakkı olana gösterdiğiniz merhameti unutmadım. Eğer o zaman bir kez daha gelirse, beni o korkunç kölelikten kurtaranın onun sevgi dolu eli olmasını sağlayarak, bunu kocamın güzel bir anısı haline getirmenizi bekliyorum."

Profesörün, "Yine yemin ediyorum!" diyen yankılı sesi duyuldu. Bayan Harker gülümsedi, rahatlamış gibi içini çekerek arkasına yaslanırken gerçekten gülümsedi ve şöyle dedi:

"Ve şimdi bir uyan, hiçbir zaman unutmamanız gereken bir uyan: Bu zaman, eğer gelirse, çabucak ve beklenmedik bir anda gelebilir, böyle bir durumda hiç zaman kaybetmemelisiniz. Böyle bir zamanda ben, size karşı düşmanınızla işbirliği yapmış olabilirim -hayır! O zaman gelmişse, kesinlikle yapmışımdır."

"Bir ricam daha var;" bunu söylerken çok ciddileşti, "bu diğeri kadar hayati ve gerekli değil, ama sizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum." Hepimiz kabul ettik, ama sesimizi çıkarmadık; konuşmaya gerek yoktu.

"Cenaze duasını okumanızı istiyorum." Kocasının derin derin inlemesiyle sözü kesildi, Bayan Harker onun elini ellerinin arasına alarak yüreğinin üzerine götürdü ve devam etti. "Bir gün bunu benim için okumak zorunda kalacaksınız. Bütün bu korkunç olayların sonucu ne olursa olsun, bu hepimiz için ya da bazılarımız için mutlu bir düşünce olacak. Sevgilim, umarım bunu sen okursun, çünkü o zaman sonsuza kadar belleğimde senin sesinle kalacak; ne olursa olsun!" "Ama ah, bir tanem," dedi Harker yalvarırcasına, "ölüm sana çok uzak."

"Hayır," dedi Bayan Harker elini uyarırcasına kaldırarak. "Şu anda toprak bir mezarın ağırlığı üzerimdeyken hissedeceğimden daha fazla ölmüş gibi hissediyorum kendimi!"

"Ah, kancığım, okumam şart mı?" dedi başlamadan önce.

"Beni teselli edecek, kocam!" dedi Bayan Harker yalnızca ve o kitabı hazırladıktan sonra kocası okumaya başladı.

O tuhaf sahneyi, ciddiyetini, kasvetini, hüznünü, dehşetini ve hepsinin yanı sıra tatlılığını nasıl anlatabilirim; anlatabilecek kimse var mıdır? Kutsal ya da duygusal herhangi bir şeyde acı gerçekliğin bir karikatüründen başka bir şey görmeyen şüpheci bir insanın bile bu manzara karşısında yüreği erirdi; harap düşmüş, üzüntü içindeki bu kadının çevresinde diz çöken, sevgi dolu ve sadık dostlarından oluşan küçük grubu görseydi ya da kocasının sesindeki şefkatli tutkuyu işitseydi, o sade ve güzel duayı acıdan sık sık duraksayarak okurken sesindeki kırıklığı duysaydı. "Ben... ben... devam edemeyeceğim... okuyacak gücüm kalmadı!"

Bayan Harker sezgilerinde haklıydı. Ne kadar garip olsa da, o sıra duanın kuvvetli etkisini hisseden bizlere bile sonradan ne kadar tuhaf gelirse gelsin, bu durum bizi rahatlatmıştı ve Bayan Harker'ın ruhunun özgürlüğünü tekrar yitirdiğini gösteren sessizlik hiçbirimize korktuğumuz kadar umutsuz görünmemişti.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

15 Ekim. Varna - 12'si sabahı Charing Cross'tan[2] ayrıldık, aynı gece Paris'e ulaştık ve Şark Ekspresi'nde[3] bizim için ayrılan yerlerimize yerleştik. Bir gece ve bir gün yolculuk ederek saat beşte buraya vardık. Lord Godalming kendisine herhangi bir telgraf gelip gelmediğine bakmak için konsolosluğa gitti, biz de bu otele, Odessus'a geldik. Yolculuk boyunca bazı olaylar olmuş olabilir, ama ben onlara aldırmayacak kadar büyük bir sabırsızlıkla yolculuğun bitmesini bekliyordum. Çariçe Katerina limana girene kadar şu koca dünyada beni ilgilendirecek hiçbir şey olmayacak. Tanrı'ya şükür!

Mina iyi ve görünüşe göre kuvvetini tekrar topluyor; yüzünün rengi geri geliyor. Çok fazla uyuyor; neredeyse bütün yolculuk boyunca uyudu. Bununla birlikte, günbatımından önce ve sonra tamamıyla uyanık ve tetikte oluyor ve Van Helsing bu zamanlarda onu hipnotize etmeyi alışkanlık haline getirdi. Başlarda biraz uğraştırıyordu ve profesör ellerini defalarca yüzünün önünden geçirmek zorunda kalıyordu; ama şimdi Mina, sanki alışkanlık haline getirmiş gibi hemen kendini bırakıyor ve neredeyse hiç uğraşmak gerekmiyor. Görünüşe bakılırsa, profesörün böyle anlarda sadece istemesi yetiyor ve Mina'nın düşünceleri de ona itaat ediyor. Profesör her

zaman ne gördüğünü ve duyduğunu soruyor. Mina ilk soruya şöyle cevap veriyor:

"Hiçbir şey; her yer karanlık." İkinci soruya ise şöyle:

"Gemiye çarpan dalgaları ve yanımızdan gürleyerek geçen suyun sesini duyuyorum. Yelkenler ve halatlar geriliyor, direkler ve serenler gıcırdıyor. Rüzgâr var, yelken bezine çarptığını ve pruvanın dalgaların köpüklerini arkaya attığını duyuyorum." Anlaşılan Çariçe Katerina hâlâ denizde, hızla Varna'ya doğru ilerliyor. Lord Godalming daha yeni döndü. Dört telgraf gelmiş yola çıktığımızdan beri. Her gün için bir tane ve hepsi de aynı şeyi söylüyor: Çariçe Katerina henüz hiçbir yerden Lloyd's[4] acentasına rapor edilmemişti. Londra'dan ayrılmadan önce vekilinden her gün kendisine bir telgraf göndererek geminin rapor edilip edilmediğini bildirmesini istemişti. Gemi rapor edilmemişse bile telgraf alması gerekiyordu, böylece, telgraf hattının diğer ucunda nöbet tutulduğundan emin olacaktı.

Akşam yemeği yedik ve erkenden yattık. Yarın ikinci konsolosla görüşeceğiz ve gemi limana girer girmez, güverteye çıkma işini ayarlamaya çalışacağız. Van Helsing gemiye gündoğumu ile günbatımı arasında çıkmanın bizim şansımız olacağını söylüyor. Kont, yarasa biçimine girse bile, bu süre içinde kendi başına suyu geçemez ve dolayısıyla gemiden de ayrılamaz. Şüphe çekmeden insan şekline dönüşemeyeceğinden; belli ki bundan kaçınmak istiyor sandıkta kalmak zorunda. Bu durumda, eğer gündoğumundan sonra gemiye çıkabilirsek, kaderi bizim merhametimize kalmış olacak; çünkü o zaman sandığı açıp, zavallı Lucy'ye yaptığımız gibi, uyanmadan önce onu etkisiz hale getirebiliriz. Bizden nasıl bir merhamet göreceği ise fazla önemli değil. Resmi görevlilerin ya da denizcilerin bize fazla sorun çıkaracağını sanmıyoruz. Tanrı'ya şükür ki, burası rüşvetin her işi halledebileceği bir ülke ve bizim de yeteri kadar paramız var. Yalnızca geminin limana, bizim haberimiz olmadan, gün-batımı ile gündoğumu arasında girmesini engellememiz gerekiyor, böylece güvende oluruz. Yargıç Para Çuvalı bu işi halledecek. Umarım!

16 Ekim - Mina'nın raporu hâlâ aynı: Gemiye çarpan dalgalar ve geçip giden su, karanlık ve geminin lehine esen rüzgârlar. Anlaşılan zamanında gelmişiz, Çariçe Katerina'dan haber aldığımızda hazır olacağız. Çanakkale Boğazı'ndan geçmesi gerektiği için bir rapor alacağımız kesin.

17 Ekim - Artık, Kont'un gezisinden döneceği zaman yapacağımız karşılama için gerekli her şey hemen hemen hazır sanırım. Godalming nakliyecilere gemiyle gönderilen sandıkta arkadaşından çalınan bazı şeylerin bulunduğundan kuşkulandığını söyledi ve sorumluluğu üstlenerek sandığı açması için yarım onay gibi bir şey aldı. Geminin sahibi Godalming'e, kaptana gösterilmek üzere, gemide istediği her şeyi yapmasına izin verdiğini söyleyen bir belge verdi ve Vama'daki temsilcisine de benzer bir izin mektubu yazdı. Godalming'in kendisine karşı takındığı nazik, tavırdan çok etkilenen temsilciyle görüştük ve dileklerimizi yerine getirmek için elinden ne gelirse yapacağından eminiz. Ayrıca sandığı açtığımız takdirde ne yapacağımızı da kararlaştırdık. Kont oradaysa, Van Helsing ile Seward hemen kafasını kesip kalbine bir kazık çakacak.

Morris, Godalming ve ben de hazır bulunduracağımız silahlan kullanmak pahasına da olsa işimize kanşümasını engelleyeceğiz. Profesör, Kont'un bedenine bu işlemi yapabilirsek, kısa süre sonra toza dönüşeceğini söylüyor. Bu durumda, herhangi bir cinayet şüphesi doğması ihtimaline karşı aleyhimize herhangi bir kanıt kalmayacak. Ama böyle bir şey olmasa bile, eylemlerimizin sonucuna göğüs germemiz ya da yenik düşmemiz gerekiyor, belki de bir gün bu metinler içimizden birileriyle darağacı arasına girecek kanıtlan oluşturabilir. Ben kendi adıma, karşımıza çıkabilecek herhangi bir fırsatı minnetle değerlendiririm. Amacımızı gerçekleştirmek için başvurmadığımız çare bırakmayacağız. Çariçe Katerina görülür görülmez, özel bir ulakla bize haber vermeleri için birkaç memuru ayarladık.

24 Ekim - Beklemekle geçen koca bir hafta. Godalming her gün telgraf aldı, ama aynı hikâye: "Henüz rapor edilmedi." Mina'nın hipnoz altında verdiği cevap da değişmedi: "Gemiye çarpan dalgalar, geçip giden su, gıcırdayan direkler." Telgraf, Lloyd's, Londra, Ruf us Smith'ten Lord Godalming'e,

Majesteleri'nin Temsilcisi, İkinci Konsolos eliyle, Varna

24 Ekim

Çariçe Katerina'nın bu sabah Çanakkale Boğazı'ndan geçtiği rapor edilmiştir.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

24 Ekim - Fonografımı nasıl da özlüyorum! Günlüğümü kalemle yazarak tutmak bana çok sıkıcı geliyor; ama Van Helsing yazmam gerektiğini söylüyor. Bugün, Godalming, Lloyd's'tan gelen telgrafı aldığında hepimiz heyecandan çılgına döndük. Artık savaşa giden erkeklerin, sefer emri geldiği zaman ne hissettiğini biliyorum. Aramızdan yalnızca Bayan Harker herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Ama bu garip değil; çünkü onun bu konuda herhangi bir şey bilmemesine özel önem gösterdik ve onun yanmdayken heyecanımızı belli etmemeye çalıştık. Eski günlerde olsaydı, biz ne kadar gizlemeye çalışırsak çalışalım, eminim, o bunu fark ederdi; ama son üç haftada çok değişti. Üzerindeki durgunluk artıyor; güçlü ve iyi görünmesine, yüzünün renginin geri gelmesine rağmen Van Helsing ile ben memnun değiliz. Sık sık ondan bahsediyoruz; ama diğerlerine tek kelime etmiyoruz. Bizim bu konuda en ufak bir kuşkumuzun bile olduğunu bilmek zavallı Harker'ın kalbini -ve kesinlikle cesaretini de- kırabilir. Van Helsing bana, hipnoz altındayken Bayan Harker'ın dişlerini çok dikkatlice incelediğini söylüyor çünkü dişler sivrilmeye başlamadıkları sürece ondaki değişimde acil bir tehlike yokmuş. Bu değişiklik olursa, bazı adımlar atmak şart olacak!... Düşüncelerimizden birbirimize bahsetmesek de ikimiz de bu adımların ne olacağını biliyoruz. Düşünmesi ne kadar korkunç olsa da ikimizin de bu görevden kaçınmaması gerekiyor. Ötanazi[5] mükemmel ve rahatlatıcı bir kelime! Her kim icat ettiyse, ona minnettarım.

Bir geminin veya Çariçe Katerina'nın Londra'dan geldiği hızla, Çanakkale Boğa- zı'ndan buraya gelmesi yalnızca 24 saat sürer. Dolayısıyla sabahleyin burada olması gerekiyor; o zamandan önce varması olanaksız olduğu için hepimiz erkenden yatacağız. Hazır olabilmek için gece bire kadar uyuyup kalkacağız.

25 Ekim, öğlen - Henüz geminin vardığına dair bir haber yok. Bayan Harker'ın bu sabahki hipnotik raporu her zamanki gibiydi, bu yüzden her an haber alabiliriz.

Biz erkekler, bir heyecan dalgası içindeyiz; sakin olan Harker dışında; onun elleri buz gibi soğuk ve bir saat önce onu, her zaman yanında taşıdığı büyük Ghoorka bıçağının ağzını bilerken gördüm. O haşin ve buz gibi

soğuk elin kullandığı bu "Kurki"nin ucu boğazına değecek olursa, Kont için ne kadar da berbat bir durum olur ama!

Van Helsing ile ben bugün Bayan Harker için biraz endişelendik. Öğle civan hoşumuza gitmeyen bir uyuşukluk durumuna girdi; diğerlerine karşı sessizliğimizi korusak da ikimiz de bu durumdan hoşnut değildik. Bütün sabah huzursuzdu, bu yüzden uyuduğunu öğrenince ilk başta memnun olmuştuk. Ama kocası sıradan bir sohbet arasında, çok derin uyuduğunu, hatta onu uyandırmayı başaramadığını söyleyince, kendimiz görmek için odasına gittik. Soluk alıp verişleri normaldi ve o kadar sağlıklı ve huzurlu görünüyordu ki, uyumasının onun için her şeyden daha iyi olduğuna karar verdik. Zavallı kız, unutacak o kadar çok şeyi var ki, eğer uyku, unutturuyorsa, ona iyi gelecektir.

Daha. sonra - Düşüncelerimizde haklı çıktık, çünkü birkaç saatlik dinlendirici bir uykudan sonra günlerdir olmadığı kadar neşeli ve sağlıklı uyandı. Günbatımında her zamanki hipnotik raporunu verdi. Artık Karadeniz'in her neresindeyse, Kont hedefine doğru ilerliyordu. Umarım bu hedef ölümüdür!

26 Ekim - Yeni bir gün ve Çariçe Katerina'dan hiç haber yok. Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu. Hâlâ bir yerlerde yolda olduğu açık, çünkü Bayan Harker'ın gündoğumundaki hipnotik raporu yine aynıydı. Gemi, sis yüzünden zaman zaman hareketsiz kalıyor olabilir; çünkü dün akşam gelen birkaç buharlı gemi limanın kuzeyinde de, güneyinde de yer yer sis görüldüğünü bildirmişler. Nöbet tutmaya devam etmek zorundayız, çünkü her an geminin geliş haberini alabiliriz.

27 Ekim, öğlen - Çok tuhaf; henüz gemiden beklediğimiz haber gelmedi. Bayan Harker'ın dün gece ve bu sabahki raporları her zamanki gibiydi: "Gemiye çarpan dalgalar, hızla akan su" ama "dalgaların çok hafif olduğunu da ekledi. Londra'dan gelen telgraflar da aynıydı: "Başka rapor yok." Van Helsing son derece endişeli ve biraz önce bana, Kont'un elimizden kaçmasından korktuğunu söyledi. Anlamlı anlamlı ekledi: "Bayan Mina'nın o uyuşukluk hali hoşuma gitmedi. Ruhlar ve anılar trans sırasında garip şeyler yapabilirler." Tam ona daha fazlasını sormak üzereyken Harker içeri girdi ve Van Helsing elini uyanrcasına kaldırdı. Bu akşam, günbatımında, hipnoz altında onun daha fazla konuşmasını

sağlamaya çalışacağız. Telgraf. Londra, Ruf us Smith'ten Lord Godalming'e, Majestelerinin Elçisi, İkinci Konsolos eliyle, Varna

28 Ekim

Çariçe Katerina'nın bu sabah saat birde Galatz'a[6] girdiği rapor edilmiştir.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

28 Ekim - Geminin Galatz'a vardığını bildiren telgraf geldiğinde içimizden kimsenin sanıldığı kadar büyük bir şok geçirdiğini düşünmüyorum. Evet, şokun nereden, nasıl ya da ne zaman geleceğini bilmiyorduk; ama sanırım, hepimiz tuhaf bir şeyler olmasını bekliyorduk. Geminin Varna'ya varışının gecikmesiyle olayların tam olarak beklediğimiz gibi gelişmeyeceğini anlamıştık; yalnızca değişimin nerede olacağını öğrenmeyi bekliyorduk. Ama yine de bir sürpriz oldu. Sanırım, doğa öyle bir umut temelinde çalışıyor ki, işlerin nasıl gideceğini bilmemize rağmen, yine de bir şekilde her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inanıyorduk.

Transandantalizm,[7] insanlar için boş bir hayal olsa da melekler için bir yol göstericidir. Garip bir deneyimdi ve hepimiz farklı tepkiler verdik. Van Helsing, bir an için Tanrı'yı protesto ediyormuş gibi ellerini başının üzerine kaldırdı; ama tek kelime etmedi ve birkaç saniye sonra sert ve kararlı bir yüzle ayağa kalktı. Lord Godalming'in benzi attı ve ağır ağır nefes alarak yerinde oturdu. Ben afallamıştım ve şaşkınlık içinde, sırayla herkese baktım. Quincey Morris çok iyi tanıdığım hızlı bir hareketle kemerini sıktı; eski, gezgin günlerimizde bu "harekete geçmek" anlamına geliyordu. Bayan Harker'ın beti benzi attı; öyle ki alnındaki yara izi alev saçıyor gibiydi; ama yumuşak başlılıkla ellerini kavuşturdu ve dua ederek gözlerini göğe kaldırdı. Harker gülümsedi gerçekten gülümsedi; umudunu kaybetmiş birinin karanlık, acı gülümseyişiydi bu; ama aynı zamanda, yaptığı hareket sözlerini yalanladı, çünkü elleri içgüdüsel olarak büyük Kukri bıçağının kabzasını aradı ve orada kaldı. "Galatz'a gidecek bir sonraki tren ne zaman kalkıyor?" dedi Van Helsing bize.

"Yarın sabah, 6.30'da!" Hepimiz bakakaldık, çünkü cevap Bayan Harker'dan gelmişti.

'Tanrı aşkına, bunu nereden biliyorsunuz?" dedi Art.

"Benim bir tren düşkünü olduğumu unutuyorsunuz ya da belki bilmiyorsunuz, ama Jonathan biliyor, Dr. Van Helsing de. Exeter'deyken kocama yardımcı olabilmek için hep tren tarifelerini ezberlerdim. Zaman zaman öyle faydasını gördüm ki, artık tren tarifelerini ezberlemeyi alışkanlık haline getirdim. Eğer Drakula Şatosu'na gitmemiz gerekirse, Galatz'tan ya da en azından Bükreş'ten geçmemiz gerektiğini bildiğimden tren saatlerini dikkatle ezberledim. Ne yazık ki, ezberleyecek fazla bir şey yoktu, çünkü tek tren, söylediğim gibi yarın kalkıyor." "Muhteşem kadın!" diye mırıldandı profesör.

"Özel bir tren tutamaz mıyız?" diye sordu Lord Godalming.

Van Helsing kafasını iki yana salladı: "Korkarım, hayır. Bu ülke sizin ve benim ülkelerimizden çok farklı; özel bir tren tutsak bile, muhtemelen normal trenden daha erken gelmeyecektir. Dahası, hazırlamamız gereken şeyler var. Düşünmek zorundayız. Şimdi, organize olalım. Sen, dostum Arthur, istasyona gidip biletleri al ve sabah yola çıkabilmemiz için her şeyin hazır olmasını sağla. Sen, dostum Jonathan, geminin temsilcisine git ve ondan Galatz'taki temsilciye hitaben mektup al, böylece burada olduğu gibi orada da gemiyi aramak için iznimiz olsun. Quincey Morris, sen ikinci konsolosla görüş ve Galatz'taki meslektaşıyla ilgili olarak, işlerimizin sorunsuzca halledilmesi için yardımını al, böylece Tuna üzerinde hiç zaman kaybetmeyelim. John sen, Bayan Mina ve benimle kalacaksın ve görüş alışverişinde bulunacağız. Böylece, işiniz uzun sürer de gecikirseniz; güneşin ne zaman battığı önemli olmayacak, çünkü ben raporunu almak için burada Bayan Mina'yla olacağım."

"Ve ben de," dedi Bayan Harker canlı bir tavırla ve günlerdir ilk defa eskisi gibi, "her bakımdan yardımcı olmaya çalışacağım, eskiden yaptığım gibi düşünüp sizin için yazıları yazacağım. Tuhaf bir şekilde üstümden bir şeyler kayıp gidiyor ve kendimi son günlerde hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum!" Üç genç adam, o an, sanki söylediklerinin anlamını

kavramış gibi daha mutlu göründü; ama Van Helsing ile ben endişeli bakışlarla birbirimize döndük. Ancak hiçbir şey söylemedik.

Üç adam görevlerini yerine getirmeye gittiklerinde Van Helsing, Bayan Harker'a günlüklerin kopyasını inceleyerek, onun için Harker'ın günlüğünün Şato'da geçen kısmını bulmasını istedi. Bayan Harker günlüğü bulmak üzere yanımızdan ayrıldı; kapı arkasından kapanır kapanmaz profesör bana şöyle dedi:

"Ben de aynı fikirdeyim! Konuş!"

"Bir değişiklik oldu. Bu beni sıkıntıya sokan bir umut, çünkü bizi aldatabilir."

"Kesinlikle. Günlüklerin kopyasını getirmesini neden istedim, biliyor musun?"

"Hayır!" dedim, "Benimle yalnız görüşme fırsatı yaratmak için değilse..."

"Kısmen haklısın, dostum John, ama yalnızca kısmen. Sana bir şey söylemek istiyorum. Ve ah, dostum, büyük ve çok korkunç bir risk alıyorum, ama haklı olduğuma inanıyorum. Bayan Mina'nın, ikimizin de dikkatini çeken o sözleri söylediği an aklıma bir fikir geldi. Üç gün önceki transta, Kont onun zihnini okumak için ruhunu gönderdi; ya da daha doğrusu, onu gemideki toprak sandığının içini görmesi, geçip giden suyun sesini dinlemesi için onu yanında götürdü, tıpkı gündoğumunda ve günbatımında yapmakta özgür olduğu gibi. Böylece bizim burada olduğumuzu öğrendi; çünkü görecek gözleri, işitecek kulakları varken Bayan Mina, onun tabut kutusundaki kapalı hayatında olduğundan daha fazla şey anlatabilir. Şimdi bizden kaçmak için elinden geleni yapıyor. Şu anda Bayan Mina'yı istemiyor. O büyük bilgisiyle, çağırdığı zaman geleceğini biliyor, ama onunla iletişimi kesti, ona gidemesin diye Bayan Mina'yı elinden geldiğince kendi gücünün etkisinden uzaklaştırdı. Ah! Bizim onca zamandır yetişkin olan, Tanrı'nın ihsanını kaybetmemiş erkek beyinlerimizin, onun, yüzyıllardır mezarında yatan, henüz bizimkiler kadar olgunlaşmamış olan ve yalnızca kendi bencil ve dolayısıyla küçük işlerini yapan çocuk beyninin üstesinden gelmesini umuyorum. İşte Bayan Mina

geliyor; ona transından hiç bahsetme! Bilmiyor ve onun tüm ümidi ve cesaretine ihtiyacımız varken, onun alt edilmesi, ümitsizliğe düşmesi olmaz. Bir erkek beyni gibi eğitilmiş, ama tatlı bir kadının beyni olan ve Kont'un ona verdiği, aksini düşünse de tamamen geri alamayacağı özel güçlere sahip olan büyük beynine ihtiyacımız var. Sus! İşte geliyor!"

Profesörün kendini kaybedip Lucy öldüğü zaman olduğu gibi bir isteri krizine gireceğini sandım, ama büyük bir çaba göstererek kendini topladı ve işlerini yaparken üzüntüsünü unutmuş gibi görünen Bayan Harker neşeli ve mutlu bir şekilde odaya girdiğinde, sinirsel olarak mükemmel bir denge tutturdu. Bayan Harker içeri girdiğinde Van Helsing'e daktiloyla yazılmış sayfalar uzattı. Van Helsing bunlara ciddiyetle göz gezdirdi ve okudukça yüzü aydınlandı. Sonra, sayfalan başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak şöyle dedi:

"Dostum John, çok fazla tecrübe sahibi olan sana -ve henüz çok genç olan size, sevgili Bayan Mina- bir ders: Hiçbir zaman düşünmekten korkmayın. Son günlerde, beynimde, yarım yamalak bir düşünce vızıldayıp duruyordu, ama ben kanatlanmasına izin vermekten korkuyordum. Şimdi burada, elimde daha fazla bilgiyle, bu ham düşüncenin geldiği yere dönüyorum ve bunun aslında hiç de ham bir düşünce olmadığını anlıyorum. Meğer tam bir düşünceymiş, ama o kadar küçükmüş ki, henüz küçük kanatlarını kullanacak kadar güçlü değilmiş. Hatta, dostum Hans Andersen'in[8] "Çirkin Ördek"i gibi ördek bile değil, kanatlarını deneme vakti geldiğinde büyük kanatlarıyla soylu bir şekilde uçacak büyük bir kuğuymuş.

Bakın, Jonathan'ın buraya yazdıklarını okuyorum:

"Irkının daha sonraki çağlarda tekrar tekrar güçlerini büyük ırmaktan aşırıp, Türk topraklarına girmesini esinleyen, alt edildiği zaman, yalnızca kendisinin nihai zafere ulaşabileceğini bildiği için, tüm birlikleri katledildiği halde kanlı savaş alanından tek başına çıkmak zorunda kalan ve tekrar tekrar saldıran o değil miydi?"

"Bu bize ne anlatıyor? Pek fazla bir şey değil, öyle mi? Hayır! Konfun çocuk aklı hiçbir şey görmüyor; bu yüzden bu kadar serbestçe konuşuyor. Sizin yetişkin düşünceleriniz hiçbir şey görmüyordu; benim yetişkin erkek-

aklım hiçbir şey görmüyor, ta ki şu ana kadar. Hayır! Ama sonra bir başkası, ne anlama geldiğini ne anlama gelebileceğini bilmeden bir başka sözcük söylüyor. Tıpkı doğada duran, ama doğanın akışında zamanla yollarını bulan ve birbirlerine dokunan elementler gibi sonra puf! göklere yayılan bir şimşek çakıyor ve bazı şeyleri kör ediyor, öldürüyor ve yok ediyor, ama aynı zamanda yeryüzünün fersahlarca aşağısını da gözler önüne seriyor. Öyle değil mi? Peki, açıklayacağım. Başlangıç olarak, hiç suç felsefesi çalıştınız mı? 'Evet' ve 'Hayır'. Sen, John, evet; çünkü bu da delilik alanında bir çalışmadır. Siz, hayır, Bayan Mina; çünkü suçun sizinle bir ilgisi olamaz, bir kez dışında da olmadı. Yine de zihniniz doğru işliyor ve a particulari ad universale[9] karşı çıkmıyor. Suçluların bir özelliği vardır. Bu bütün ülkelerde ve bütün çağlarda o kadar değişmez bir şeydir ki, felsefeden pek anlamayan polisler bile bunun böyle olduğunu deneysel olarak anlarlar. Zaten deneyselin anlamı budur. Suçlu, yalnızca tek suç işler; suça yazgılı olan ve başka suç istemeyen gerçek suçlu böyledir. Bu suçlunun beyni tam olarak yetişkin değildir. Zeki, kurnaz ve beceriklidir; ama beyin açısından yetişkin değildir. Daha çok bir çocuk beyni gibidir. Şimdi, suç işlemek bizim suçlumuzun da alnında yazılı; onun da beyni çocuk beyni ve yaptıklarını ancak bir çocuk yapar. Küçük kuşlar, küçük balıklar, küçük hayvanlar prensiplerle değil, deneysel olarak öğrenirler ve öğrendikleri zaman, artık daha fazlasını yapmak için bir zeminleri vardır. "Dos pou sto,"[10] demiş Arşimet. 'Bana bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım!' Bir işi bir kez yapmak, çocuk beyninin yetişkin beyni olmasını sağlayan kaldıraçtır ve daha fazlasını yapmak için bir sebebi olana kadar her seferinde aynı şeyi yapmaya devam eder, tıpkı daha önce yaptığı gibi! Ah, hayatım, gözlerinizin açıldığını, çakan şimşeğin size fersahlar ötesini gösterdiğini görüyorum." Çünkü Bayan Harker ellerini çırpmaya başlamıştı ve gözleri çakmak çakmaktı. Van Helsing devam etti:

"Şimdi siz konuşacaksınız. Bu iki kuru bilim adamına o parlak gözlerinizle neler gördüğünüzü anlatın." Bayan Harker'ın elini tuttu ve o konuştuğu sürece bırakmadı. Bayan Harker konuşurken, Van Helsing'in işaretparmağı ve başparmağı, sanırım, içgüdüsel olarak ve bilinçsiz bir şekilde onun nabzının üzerine kapandı:

"Kont bir suçlu ve ve suçlu tipine sahip. Nordau ile Lombroso[11] onu böyle sınıflandırırlardı ve Kont'un suçlu karakteriyle birlikte tam olarak

gelişmemiş bir zihni var. Dolayısıyla, bir güçlükle karşılaştığında çareyi alışkanlıklarında aramak zorunda. Geçmişi bize ipucu veriyor ve bu geçmişin bizim bildiğimiz hem de kendi ağzından bir sayfası bize, Bay Morris'in deyişiyle 'başı sıkışınca,' istila etmeye çalıştığı ülkeden kendi ülkesine geri döndüğünü ve orada, amacından vazgeçmeden, yeniden saldırıya geçmek için hazırlandığını söylüyor. Daha iyi bir donanımla tekrar gitmiş ve kazanmış. Aynı şekilde Londra'ya da yeni bir ülkeyi istila etmek için geldi. Yenildi ve başaracağına dair bütün umutlarını kaybettiğinde ve varlığı tehlikeye girdiğinde, deniz yoluyla kendi ülkesine kaçtı; tıpkı önceden de Tuna Nehri'ni geçerek Türk topraklarından kaçtığı gibi."

"Güzel, güzel! Ah, siz, ne kadar zeki bir kadınsınız!" dedi Van Helsing coşkuyla, eğilip Mina'nın elini öperek. Bir an sonra sanki bir hasta odasında konsültasyon yapıyormuş gibi sakin bir şekilde bana şunları söyledi: "Yalnızca yetmiş iki; hem de bu heyecan içinde. Umudum var." Tekrar Bayan Harker'a dönerek keskin bir beklenti içinde şöyle dedi:

"Ama devam edin. Devam edin! İsterseniz, anlatacak daha çok şey var. Korkmayın: John ve ben biliyoruz. Ben her halü kârda biliyorum ve size haklı olup olmadığınızı söyleyeceğim. Korkmadan konuşun!"

"Konuşmaya çalışacağım; ama hep kendimi merkeze koyuyor gibi görünürsem beni bağışlayacaksınız."

"Hayır! Korkmayın, öyle yapmak zorundasınız, çünkü bizim düşündüğümüz de sizsiniz"

"Öyleyse, bir suçlu olduğu için bencil; zekâsı küçük olduğu ve eylemleri de bencilliği temel aldığı için kendisini tek bir amaçla kısıtlıyor. Bu acımasız bir amaç. Birliklerini katledilmeye terk ederek Tuna üzerinden kaçtığı gibi şimdi de kimseyi umursamadan güvenliğini sağlamaya kararlı. Dolayısıyla, onun kendi bencilliği, o dehşet dolu gecede beni ele geçiren korkunç güçten biraz olsun kurtarıyor ruhumu. Bunu hissettim, ah! Bunu hissettim yüce merhameti için Tanrı'ya şükürler olsun! Ruhum, o saatten beri hiç olmadığı kadar özgür ve peşimi bırakmayan tek endişe bir trans ya da rüya sırasında kendi amaçlan için benim bildiklerimi kullanmış olduğu korkusu." Profesör ayağa kalktı:

"Bu şekilde zihninizi kullandı bile ve bu sayede bizi burada, Varna'da bıraktı ve onu taşıyan gemi kendisini saran sisin içinde hızla, hiç kuşkusuz, bizden kaçmak için hazırlıklar yaptığı Galatz'a gitti. Ama çocuk beyni o kadar uzağı görebildi ve hep Tanrı'nın takdirinde olduğu gibi, bencilce kendi iyiliği için en çok güvendiği şeyin, ona en büyük zararı vermesi de mümkün. Büyük Mezmurcu'nun[11] söylediği gibi kendi kurduğu tuzağa kendisi düşüyor. Şimdi bize izini kaybettirdiğini ve ona saatlerce uzak olduğumuzu düşündüğünde bencil, çocuk beyni ona uyumasını fısıldayacak. Sizin zihninizden bir şeyler öğrenme yolunu da kapattığına göre sizin de onun hakkında hiçbir şey bilemeyeceğinizi sanıyor; işte burada yanılıyor! Size verdiği o korkunç vaftiz kanı sayesinde, güneş doğarken ve batarken yaşadığınız özgürlük zamanlarında yaptığınız gibi onun ruhuna girmekte hâlâ serbestsiniz. Böyle zamanlarda onun değil benim irademle gidiyorsunuz ve sizinle diğerleri için iyi olan bu gücü, onun ellerinde acı çekerek kazandınız. Bunu bilmemesi artık çok daha kıymetli, kendisini korumak için bizim nerede olduğumuz bilgisinden mahrum bıraktı kendini. Ama biz o kadar bencil değiliz ve bütün bu karanlığın içinde, bu karanlık saatlerde Tanrı'nın bizimle olduğuna inanıyoruz. Onu takip edeceğiz; görevimizden vazgeçmeyeceğiz; kendimizi onun gibi olma tehlikesine atsak bile. Dostum John, bu muhteşem bir saat oldu ve yolumuzda ilerlememizde bize çok yaran dokundu. Yazıcı olup bütün bunlan yazmalısın ki, işlerinden döndüklerinde bunları dostlanmıza verebilesin, o zaman onlar da bizim bildiklerimizi bilir."

Böylece onların dönüşünü beklerken olanları yazdım ve Bayan Harker da daktilosunu yanında getirdiği için hepsini daktiloya çekti.

[1] Orj. hotch-pot: Ölen bir kişinin vârisleri arasında bölünecek olan malları için kullanılan hukuki terim.

[2] Londra'da, Trafalgar Meydanı yakınlarındaki büyük tren istasyonu.

[3] Paris ile İstanbul arasında sefer yapan, romanlara konu olan, lüks ekspres tren.

[4] Londra'daki sigorta şirketi.

[5] Oxford English Dictionary'ye göre 'ötanazi' kelimesi 1869 yılında huzurlu veacısız bir ölüm sağlama işi için kullanılmaya başlanmıştır.

[6] Karadeniz'deki Romanya limanı.

[7] Temel olarak Amerikalı deneme yazan ve şair Ralph Waldo Emerson ile birlikte düşünülen, doğa ile insan arasında tinsel bir kaynaşma fikrini temel alan on dokuzuncu yüzyıl dünyevi felsefesi.

[8] Danimarkalı yazar, Hans Christian Andersen (1805-1875).

[9] Özelden genele.

[10] Arşimet'in Geomatra isimli eserindeki bir satıra gönderme yapılıyor: Dos moi pou sto Kai ten gen kineso: "Bana dayanacak bir yer verin, dünyayı yerinden oynatayım."

[11] Max Nordau (1849-1923): Macar hekim, romancı ve Siyonist lider; Yozlaşma (1892-1893) adlı kitabında deha ile ahlaki yozlaşma arasında bir bağ olduğunu göstermeye çalışmıştır. Cesare Lombroso (1836-1909) zaman zaman modern kriminolojinin kurucusu olarak anılır.

[12] Bkz. Mezmur, 69:22.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Ekim - Bu metin, Varna'dan Galatz'a giden trende yazıldı. Dün gece hepimiz günbatımından biraz önce toplandık. Her birimiz görevini elinden geldiğince yerine getirmişti; düşünce, eylemler ve fırsatlar bakımından, yolculuğumuzun tamamı için ve Galatz'a vardığımızda, oradaki işimiz için hazırız. Zamanı geldiğinde Bayan Harker kendisini hipnoz için hazırladı ve Van Helsing açısından daha önce hiç olmadığı kadar uzun süren, zorlu bir çabadan sonra, Bayan Harker transa girdi. Normalde ufak bir işaret üzerine konuşurdu ama bu sefer profesör, bir şeyler öğrenebilmek için ona kararlı sorular sormak zorunda kaldı; en sonunda cevabı geldi:

"Hiçbir şey göremiyorum; hareketsiz duruyoruz; çarpan dalga sesleri yok, yalnızca geminin halatlarına çarpan sabit bir su akıntısı var. Uzaktan ve yakından seslenen adamları ve ıskarmozlardaki küreklerin dönüp gıcırdadıklarını duyuyorum. Bir yerlerde bir silah patladı; yankısı uzaktan geliyor gibi. Yukarıdan ayak sesleri geliyor, halatlar ve zincirler sürükleniyor. O da ne? Bir ışık parıltısı var; üzerime esen havayı hissedebiliyorum."

Burada durdu. Uzandığı divandan bilinçsiz bir şekilde doğrulmuş, sanki bir ağırlık kaldırıyormuş gibi, her iki avucunu havaya kaldırmıştı. Van Helsing ve ben bunu anlayarak birbirimize baktık. Quincey hafifçe kaşlarını kaldırdı ve dikkatli dikkatli Bayan Harker'a baktı, bu arada Harker'ın eli de içgüdüsel olarak Kukri'sinin kabzasını kavradı. Uzun bir sessizlik oldu. Hepimiz konuşabileceği zamanın geçmekte olduğunu biliyorduk; ama bir şey söylemenin de yararsız olduğunu hissediyorduk. Aniden doğrulup oturdu ve gözlerini açarak tatlı bir şekilde şöyle dedi:

"Çay almaz mıydınız? Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız!" Elimizden onu mutlu etmekten başka bir şey gelmeyeceğinden kabul ettik. Aceleyle

çay getirmeye gitti, o çıktığında Van Helsing şöyle dedi:

"Görüyorsunuz, dostlarım. O karaya yakın bir yerde; toprak sandığından çıktı.

Ama daha kıyıya çıkması gerekiyor. Geceleyin bir yerlere sığınıp saklanabilir; ama birileri onu sandığıyla birlikte kıyıya taşımazsa ya da gemi kıyıya değmezse, karaya ulaşamaz. Böyle bir durumda, eğer gece olursa, biçimini değiştirebilir ve Whitby'de yaptığı gibi kurt biçiminde zıplayarak ya da yarasa biçiminde uçarak karaya ulaşabilir. Ama eğer o karaya çıkmadan gündüz olursa, birileri tarafından taşınmadığı sürece kaçamaz. Birileri onu taşırsa da o zaman gümrük memurları sandığın içinde ne olduğunu keşfedebilir. Dolayısıyla, bu gece ya da şafaktan önce karaya çıkmazsa, tüm bir günü kaybetmiş olacak. Böyle olursa, oraya zamanında varabiliriz; çünkü bu gece kaçamazsa, gündüz vakti kimse fark etmesin diye uyanık ve görünür bir biçimde kendisi olamayacağından onu sandığında ve bizim merhametimize kalmış bir sekide yakalarız."

Söylenecek başka bir şey yoktu, bu yüzden gerisini Bayan Harker'dan öğrenebileceğimiz şafağa kadar sabırla bekledik.

Bu sabah erken saatte, soluğumuzu kesen bir endişeyle, transta vereceği cevabı bekledik. Hipnozun gelmesi öncekinden de uzun sürdü ve geldiği zaman, güneşin doğmasına o kadar kısa bir süre kalmıştı ki, umutsuzluğa kapılmaya başladık. Van Helsing bütün ruhunu harcadığı çabaya vermiş gibi görünüyordu; en sonunda, Bayan Harker onun iradesine boyun eğerek cevap verdi:

"Her yer karanlık. Gemiye çarpan ve çalkalanan dalgalan duyuyorum, benimle aynı hizada ve tahtaya sürtünen tahtanın gıcırtısını duyuyorum." Sustu ve kızıl güneş yükseldi. Bu akşama kadar beklemek zorundayız.

Böylece, bir bekleyiş ıstırabı içinde Galatz'a doğru ilerliyoruz. Sabah iki ile üç arasında varmamız gerekiyordu; ama daha şimdiden Bükreş'te üç saat rötar yaptık bile, bu yüzden güneş doğmadan önce oraya ulaşmamız mümkün değil. Bayan Harker'dan iki hipnotik mesaj daha alacağız; bunlardan biri ya da ikisi birden neler olup bittiği konusunda daha fazla ışık tutabilir.

Daha sonra - Günbatımı geldi ve geçti. Bereket versin ki, dikkat dağıtacak bir şeyin olmadığı bir zamanda geldi; çünkü istasyonda olsaydık, gerekli sükûneti ve izolasyonu sağlayamazdık. Bayan Harker hipnotik etkiye bu sabahkinden çok daha zor teslim oldu. Kont'un duyularını okuma gücünün, buna tam da en çok ihtiyacımız olan zamanda yok olmasından korkuyorum.

Bana hayal gücü çalışmaya başlamış gibi geliyor. Şimdiye kadar trans halindeyken yalnızca en basit gerçeklerden bahsediyordu. Eğer bu şekilde devam ederse, bizi tamamen yanlış yönlendirebilir. Eğer Kont'un onun üzerindeki gücünün bu iletişim yeteneği ile birlikte öleceğini bilsem, bu mutlu bir düşünce olurdu; ama korkarım, öyle olmayacak. Konuştuğu zaman sözleri bilmece gibiydi:

"Bir şey dışarı çıkıyor; soğuk bir rüzgâr gibi üzerimden geçtiğini hissedebiliyorum. Uzakta, adamların yabancı dillerde konuşmalarını, yüksekten dökülen suların sesini, kurtların ulumasını duyabiliyorum." Sustu, ürperdi, birkaç saniye içinde ürpertinin şiddeti öyle arttı ki, en sonunda felç geçiriyormuş gibi sarsılmaya başladı. Başka bir şey söylemedi, hatta profesörün buyurgan sorularına bile cevap vermedi. Transtan çıktığında üşümüş, yorgun ve halsizdi; ama zihni tamamıyla uyuşuktu. Hiçbir şey hatırlayamadı, ama ne söylediğini sordu; söyledikleri anlatıldıktan sonra uzun bir süre, sessizlik içinde derin derin düşündü.

30 Ekim, sabah 7 - Artık Galatz'a yaklaştık ve daha sonra yazmaya vakit bulamayabilirim. Bu sabah hepimiz endişeyle gündoğumunu bekliyorduk. Hipnotik transı sağlamanın gittikçe zorlaştığını bildiğimizden Van Helsing bu sefer uğraşmaya her zamankinden erken başladı. Ama zamanı gelene kadar bunun hiçbir etkisi olmadı ve Bayan Harker çok daha büyük bir zorlukla, güneş doğmadan yalnız bir dakika önce teslim oldu. Profesör onu sorgulamak için hiç vakit kaybetmedi; cevabı da aynı hızla geldi:

"Her yer karanlık. Kulaklarımla aynı hizada akan suyun sesini ve tahtanın tahtaya sürterken çıkardığı gıcırtıyı duyuyorum. Uzakta sığır sesleri. Bir ses daha var, çok tuhaf bir ses, şey gibi..." durdu, yüzünün rengi gittikçe soldu. "Devam et! Devam et! Konuş, sana emrediyorum!" dedi Van Helsing acı dolu bir sesle. Aynı zamanda gözlerinde de umutsuzluk vardı, çünkü yükselmekte olan güneş Bayan Harker'ın solgun yüzüne bile kırmızı

bir renk veriyordu. Gözlerini açtı ve tatlılıkla, görünüşe bakılırsa, büyük bir kaygıyla şöyle dediğinde hepimiz irkildik:

"Ah, profesör, neden benden yapamayacağımı bildiğiniz bir şeyi istiyorsunuz ki? Hiçbir şey hatırlamıyorum." Sonra, yüzlerimizdeki şaşkınlığı görünce sırayla hepimize bakıp şunları söyledi:

"Ne dedim? Ne yaptım? Hiçbir şey bilmiyorum, yalnız burada yan uyur vaziyette yatıyordum ve sizin 'Devam et! Konuş, sana emrediyorum!' dediğinizi duydum. Sanki kötü bir çocukmuşum gibi bana emir verdiğinizi duymak çok tuhaf geldi!" "Ah, Bayan Mina," dedi profesör üzüntüyle, "bu ancak sizi ne kadar sevdiğimi ve saydığımı gösteren bir kanıt, eğer kanıt gerekiyorsa, bu her zamankinden daha büyük bir açıklıkla, iyiliğiniz için söylenen bir söz; söylenenlere itaat etmekten büyük gurur duyacağım." Düdükler ötüyor; Galatz'a yaklaşıyoruz. Endişe ve sabırsızlık yüzünden ateş üstündeyiz sanki.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim - Bay Morris beni, telgrafla odalarımızı ayırttığımız otele götürdü, herhangi bir yabancı dil bilmediği için yanlarından ayrılabilecek en uygun kişi oydu çünkü. Kuvvetler, Varna'da olduğu gibi dağıldı, yalnız son derece acelemiz olduğu için konumu dolayısıyla memuru hemen etkileyebilir diye ikinci konsolosla görüşmeye Lord Godalming gitti. Jonathan ile iki doktor, Çariçe Katerina'nın varışıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek için gemicilik acentasına gittiler.

Daha sonra - Lord Godalming döndü. Konsolos yokmuş ve ikinci konsolos da hastaymış; dolayısıyla rutin işlerle bir memur ilgileniyormuş. Çok nazikmiş ve gücünün yettiği her yardımı yapabileceğini söylemiş.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim- Saat dokuzda, Dr. Van Helsing, Dr. Seward ve ben, Londra'daki Hapgood şirketinin acentası olan Mackenzie & Steinkoff a gittik. Lord Godalming'in telgrafla belirttiği ricasına cevaben Londra'dan, bize ellerinden gelen her tür yardımı göstermelerini isteyen bir telgraf

almışlardı. Son derece iyi ve nazik davrandılar ve bizi hemen nehirdeki limanda demirlemiş olan Çariçe Katerina'ya götürdüler. Donelson isimli kaptanla orada görüştük ve bize yolculuğu anlattı. Ömrü boyunca hiç bu kadar rahat bir yolculuk yapmadığını söyledi.

"Adamım!" dedi, "Nasıl da korkuttu bizi, çünkü ortalamaya uyalım diye, bu şansımızı büyük bir talihsizlikle ödemekten korktuk. Londra'dan Karadeniz'e kadar, sanki şeytan kendi amaçlan için yelkenlerinizi şişiriyormuş gibi, rüzgârı peşinize takıp gelmeniz doğal bir şey değil. Ve bir süre hiçbir şey göremedik. Bir gemiye, limana ya da buruna yaklaştığımız zaman üzerimize bir sis çöküyordu ve ancak sis kalktıktan sonra bir şey görebiliyorduk. Cebelitank'ı sinyal gönderemeden geçtik ve Çanakkale Boğazı'na gelip de geçiş iznimizi beklemek zorunda kalana kadar hiç kimseyi görmedik. Başta yelkenleri indirip sis kalkana kadar beklemeyi düşündüm, ama bu arada şeytan bizi Karadeniz'e çabuk götürmeye karar verdiyse, bunu yelkenleri indirsek de indirmesek de başaracağını düşündüm. Çabuk yol alırsak, geminin sahipleri bundan hoşnutsuz olmayacaklardı ya da deniz trafiğini bozmayacaktık ve işini gören ihtiyar[1] onu engellemediğimiz için bize minnettar kalacaktı." Bu basitlik ve kurnazlık, batıl inanç ve ticari mantık karışımı, Van Helsing'i harekete geçirdi ve profesör şöyle dedi: "Dostum, o şeytan kimilerinin sandığından daha zeki ve dengine düştüğü zaman onu tanır!" Bu iltifat kaptanın hoşuna gitti ve devam etti:

"İstanbul Boğazı'nı geçtiğimizde adamlar homurdanmaya başladılar, bazı Romenler geldiler ve Londra'dan yola çıkmadan hemen önce tuhaf görünüşlü yaşlı bir adam tarafından güverteye konulan büyük sandığı denize atmamı istediler. Adama dik dik baktıklarını ve onu gördüklerinde kemgözden korunmak için iki parmaklarını kaldırdıklarını görmüştüm. Adamım! Şu yabancıların batıl inançları gerçekten de gülünç oluyor! Onları çabucak işlerinin başına yolladım, ama üzerimize sis çöktükten hemen sonra, sanki bir şeyin peşindeymişler gibi hissettim, ama bunun büyük sandıkla ilgili olup olmadığını çıkaramadım. Eh, yolumuza devam ettik ve sisin kalkmadığı beş gün boyunca rüzgârın bizi götürmesine izin verdim; çünkü şeytan bir yere yetişmek istiyorsa eh, her durumda yetişirdi. Ve eğer gidemezse de, eh, bir şekilde gözümüzü dört açacaktık. Şurası kesin ki, rahat yol aldık ve su da sürekli derindi ve iki gün önce, sisin içinden sabah

güneşi doğduğu zaman kendimizi Galatz'ın karşısındaki nehirde bulduk. Romenler çıldırmış gibiydi ve benden ne olursa olsun sandığı çıkarıp nehre atmamı istediler. Onlara kızdım ve demir uçlu bir manivelayla olaya müdahale etmek zorunda kaldım; sonuncusu da kafasını tutarak yerden kalktığında, kemgöz olsun ya da olmasın, gemi sahiplerinin mallan ya da emanetlerinin benim ellerimde, Tuna'nın dibinde olduğundan daha güvende olduğu konusunda ikna etmiştim onları. Dikkatinizi çekerim, sandığı nehre atmak için güverteye çıkarmışlardı bile ve üzerinde Varna yoluyla Galatz yazdığı için sandığı limanda indirip ondan tamamen kurtulana kadar güvertede kalmasının daha iyi olacağını düşündüm. O gün fazla yük boşaltmadık ve geceleyin demirleyip beklemek zorunda kaldık; ama sabahın köründe, güneş doğmadan bir saat önce, elinde kendisine İngiltere'den yollanmış bir emirle, birisi Kont Drakula adına gönderilen bir kutuyu almaya geldi. Teslim almak için gerekli şeyleri hazırdı. Belgeleri eksiksizdi ve ben de lanet şeyden kurtulacağım için memnundum, çünkü o sandık beni de huzursuz etmeye başlamıştı. Eğer şeytan gemiye bagajını koyduysa, bu o sandıktan başkası olamaz, diye düşünüyordum!"

"Sandığı alan adamın adı neydi?" dedi Dr. Van Helsing, gergin bir sabırsızlıkla. "Size hemen söyleyeyim!" dedi ve kamarasına inerek "Immanuel Hildesheim" adıyla imzalanmış bir makbuz getirdi. Adamın adresi, Burgenstrasse, 16 numara idi. Kaptanın bütün bildiğinin bundan ibaret olduğunu anladık; bunun üzerine teşekkür ederek oradan ayrıldık.

Hildesheim'ı ofisinde bulduk; koyun gibi burnu olan, fes takmış, daha çok Adelphi tipinde bir İbrani. İtirazları parayla noktalandı. Noktalamayı biz yaptık ve biraz pazarlıktan sonra bildiklerini anlattı. Bildikleri basit, ama önemli şeylerdi. Londra'daki Bay de Ville'den bir mektup almıştı, bu mektupta Çariçe Katerina ile Galatz'a gelecek olan bir sandığı, eğer mümkünse, gümrükten kaçırmak için gündoğumundan önce teslim alması isteniyormuş. Bunu, nehirden limana taşımacılık yapan Slovaklarla iş yapan Petrof Skinsky adında birine teslim etmesi gerekiyormuş. Bu işin ücretini İngiliz parası olarak almış ve para da Uluslararası Tuna Bankası'nda altına çevrilmiş. Skinsky kendisini görmeye geldiğinde, hamal masrafından kurtulmak için onu doğruca gemiye götürmüş ve sandığı ona teslim etmiş. Başka da bir şey bilmiyormuş.

Sonra Skinsky'yi aradık, ama bulamadık. Görünüşe bakılırsa, ona karşı çok da büyük sevgi beslemeyen bir komşusu iki gün önce bir yere gittiğini, ama nereye gittiğini kimsenin bilmediğini söyledi. Bunu ev sahibi de doğruladı. Bir haberci ile kendisine evin anahtarı ve kira borcunu -İngiliz parası olarak- göndermişti.

Bu, önceki gece on ile on bir arasında olmuştu. Yine yolumuz tıkanmıştı.

Biz konuşurken birisi nefes nefese, koşarak geldi ve Skinsky'nin cesedinin Aziz Peter Kilisesi'nin avlusunda bulunduğunu söyledi. Boğazı, sanki vahşi bir hayvan tarafından parçalanmıştı. Bizim konuştuğumuz insanlar dehşet sahnesini görmeye koştular, kadınlar, "Bu bir Slovak'ın işi!" diye haykırmaya başladılar. Biz de bir şekilde bu meselenin işe karışıp tutuklanmaktan korkarak oradan uzaklaştık.

Belli bir sonuca varamamıştık. Hepimiz sandığın, nehir üzerinden bir yere gitmekte olduğu konusunda ikna olmuştuk; ama bu yerin neresi olduğunu bulmamız gerekiyordu. Üzüntü içinde otele, Mina'nın yanına döndük.

Bir araya geldiğimizde, konuştuğumuz ilk şey Mina'ya yine her şeyi anlatmak gerektiği oldu. İşler giderek umutsuz bir hal alıyordu ve tehlikeli olmasına rağmen bu bize en azından bir şans veriyordu. İlk adım olarak ona verdiğim sözden muaf tutuldum.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim, akşam - O kadar yorulmuşlar, bitkin düşmüşlerdi ve cesaretleri o kadar kırılmıştı ki, onlar biraz dinlenene kadar yapacak bir şey yoktu; bu yüzden, ben şu ana kadar olan her şeyin kaydını tuttuğum sırada yarım saat uzanmalarını söyledim. "Yolcu" daktilosunu icat eden adama ve bana bu daktiloyu aldığı için de Bay Morris'e çok minnettarım. Kalemle yazmak zorunda kalsaydım, kendimi oldukça şaşkın hissederdim...

Hepsi bitti; zavallı, sevgili, Jonathan, ne acılar çekmiş ve şimdi de çekiyor olmalı! Divanda yatıyor ve neredeyse nefes bile almıyor, bütün vücudu çökmüş gibi görünüyor. Kaşları çatılmış ve acıdan yüzü gerilmiş.

Zavallı adam, belki de düşünüyor ve düşüncelerinin ağırlığından bütün yüzünün kırıştığını görebiliyorum. Ah! Keşke bir yardımım dokunabilseydi.... Elimden geleni yapacağım...

Dr. Van Helsing'den rica ettim ve bana henüz görmediğim bütün belgeleri getirdi... Onlar dinlenirken hepsinin üzerinden dikkatle geçeceğim, belki bir sonuca ulaşabilirim. Profesörü örnek almaya çalışacağım ve önümdeki gerçekler hakkında önyargısız bir şekilde düşünmeye çalışacağım...

Tanrı'nın izniyle bir şey keşfettiğime inanıyorum. Haritaları getirip inceleyeceğim.

Haklı olduğumdan her zamankinden fazla eminim. Vardığım yeni sonuç hazır; bu yüzden herkesi bir araya toplayacağım ve bunu onlara okuyacağım. Onlar bunu değerlendirebilirler; her şeyi eksiksiz yazmak iyi olur ve geçen her dakika çok değerli.

MİNA HARKER'IN NOTU (Günlüğüne Kaydedilmiştir)

Araştırma Zemini - Kont Drakula'nın sorunu, kendi mekânına geri dönmek. (a) Birileri tarafından geri götürülmek zorunda. Bu açıkça ortada; çünkü dilediği gibi hareket edebilme gücü olsaydı; insan, kurt, yarasa olarak ya da başka bir biçime girerek gidebilirdi. Belli ki, yakalanmaktan ya da işine karışılmasından korkuyor; böyle aciz durumdayken ki öyle olmalı gündoğumundan günbatımına kadar tahta sandığında hapsoluyor.

(b) Nasıl götürülecek? Burada bir yöntemi dışarıda bırakmak bize yardımcı olabilir. Karayoluyla mı, demiryoluyla mı, su yoluyla mı?

1. Karayolu - Sayısız güçlük var, özellikle de şehri terk ederken.

a) İnsanlar var ve insanlar meraklıdır, sorular sorarlar. Sandığın içinde ne olduğuna dair en ufak bir ipucu, tahmin ya da kuşku onu mahvedebilir.

b) Önünden geçmesi gereken gümrük ya da şehre giriş vergisi memurları var ya da olabilir.

c) Peşindekiler onu takip edebilir. Bu en büyük korkusu ve yakalanmamak için kurbanını -beni!- bile elinden geldiğince kendisinden uzaklaştırdı.

2. Demiryolu - Kutunun başında hiç sorumlu kimse olmaz. Trenin rötar yapması ihtimalini göze almak zorunda kalır ve peşinde düşmanları varken, gecikme ölümcül olur. Geceleyin kaçabileceği doğru; ama kaçabileceği bir sığınak olmadan yabancı bir yere bırakılırsa, ne yapar? Amacı bu değil ve risk almak istemiyor.

3. Su yolu - Bir açıdan en güvenli, ama başka bir açıdan da en tehlikeli yol bu.

Geceleri saymazsak, su üzerindeyken güçsüz kalıyor; ama o zaman bile sisi, fırtınayı, kan ya da kurtlarını çağırabilir. Ama bir kaza geçirip suya düşerse, yaşayan su onu, çaresiz, içine çekip yutar; işte o zaman gerçekten mahvolur. Tekneyi karaya sürebilir; ama burası dilediği gibi hareket edemeyeceği düşman bir topraksa, yine çaresiz kalır.

Kayıtlardan su üzerinde olduğunu biliyoruz; dolayısıyla bunun hangi su olduğunu belirlememiz gerekiyor.

İlk anlamamız gereken, şimdiye kadar ne yaptığı; böylece bir sonraki işinin ne olduğuna ışık tutabiliriz.

İlk olarak, genel eylem planının bir parçası olarak Londra'yken, zamanı darken ve her şeyi elinden geldiğince iyi bir şekilde ayarlamak zorundayken yaptıklarını göz önüne almalıyız.

İkinci olarak, elimizdeki bulgulara dayanarak, tahmin edebildiğimiz kadarıyla burada neler yaptığını düşünmeliyiz.

İlki ile ilgili olarak; belli ki Galatz'a gelmek niyetindeydi ve İngiltere'den kaçış yolunu öğrenemeyelim diye bizi yanıltmak için faturayı Varna'ya gönderdi; o zaman en acil ve tek amacı kaçmaktı. Bunun kanıtı, Immanuel Hildesheim'a gönderdiği ve sandığı gündoğumundan önce gemiden indirip götürmesini isteyen talimat mektubu. Bir de Petrof

Skinsky'ye gönderdiği talimatlar var. Bunu ancak tahmin edebiliyoruz; ama Skinsky, Hildesheim'a gittiğine göre bir mektup ya da mesaj olmalı.

Şimdiye dek planlarının başarıya ulaştığını biliyoruz. Çariçe Katerina olağanüstü hızlı bir yolculuk yaptı -öyle ki, Kaptan Donelson bundan kuşkulandı; ama batıl inançlarını kurnazlıkla birleştirerek Kont'un oyununu onun için oynadı, rüzgârı arkasına alarak sislerin içinde ilerledi ve en sonunda hiçbir şey görmeden kendisini Galatz'da buluverdi. Böylece Kont'un her şeyi iyi ayarladığı kanıtlanmış oluyor. Hildesheim sandığı gemiden indirdi ve Skinsky'ye teslim etti. Skinsky sandığı aldı ve burada izini kaybediyoruz.

Yalnızca, o sandığın su üzerinde bir yerlerde yolculuk ettiğini biliyoruz. Böylece, gümrük ve şehre giriş vergisi memurlarından kurtulmuş oluyor. Şimdi, Kont'un geldikten sonra, karada, Galatz'da ne yaptığına geliyoruz.

Sandık, gündoğumundan önce Skinsky'ye teslim edildi. Kont, gündoğumunda kendi biçimine bürünebilirdi. Burada, bu işe yardım etmesi için neden Skinsky'nin seçildiğini sormamız gerekiyor. Kocamın günlüğünde, Skinsky'nin, nehir boyunca limana mal taşıyan Slovaklarla iş yaptığından bahsediliyordu ve adamın, cinayetin bir Slovak'ın işi olduğunu söylemesi, halkın Slovaklara karşı hislerini gösteriyor. Kont yalnız kalmayı istiyordu.

Benim tahminim şöyle: Kont Londra'dayken, en güvenli ve en gizli yol olduğu için şatosuna su yoluyla dönmeye karar verdi. Onu şatodan Szagany'ler getirmişti ve yüklerini muhtemelen Slovaklara teslim etmişlerdi, onlar da sandıklan Varna'ya taşımışlardı çünkü sandıklar oradan gemiyle Londra'ya gönderilmişti. Dolayısıyla, Kont bu hizmeti yerine getirebilecek olan kişileri tanıyordu. Sandık, gündoğumundan önce ya da günbatımından sonra karaya çıkarıldığında Kont da sandıktan çıkıp Skinsky'yle görüştü ve ona sandığı ırmaktan yukarı taşıtması için talimat verdi. Bu iş bittiğinde ve her şeyin yolunda gittiğine emin olduğunda tuttuğu adamı öldürürse izlerini de kaybettireceğini düşündü.

Ben haritayı inceledim ve Slovakların yolculuk edebileceği en uygun nehrin Pruth ya da Sereth[2] olduğunu gördüm. Daktilo edilmiş günlüklerde, transtayken inek sesleri, kulaklarımla aynı hizada çalkanan su sesleri ve

tahta gıcırtısı duyduğumu okudum. O zaman, Kont sandığında, açık bir tekneyle yolculuk ediyor bu tekne muhtemelen kürek ya da sırıklarla idare ediliyor, çünkü kıyılar yakında ve akıntıya karşı kürek çekiliyor. Akıntı yönünde gidiyor olsaydı, böyle bir ses duyulmazdı. Elbette, bu nehir Sereth de, Pruth da olmayabilir, ama daha fazla araştırmamız da mümkün. Şimdi bu ikisinden, Pruth üzerinde yolculuk yapmak daha kolay, ama Sereth, Fundu'da Borgo Geçidi'ne kadar uzanan Bistritza ile birleşiyor. Bu nehrin yaptığı çemberin, su yoluyla Drakula'nın şatosuna ulaşabilecek en yakın yer olduğu açık.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ (Devam)

Okumayı bitirdiğimde Jonathan beni kollarına alıp öptü. Diğerleri iki elimi de tutmuş, sıkıyorlardı. Dr. Van Helsing şöyle dedi:

"Sevgili Bayan Mina'mız, bir kez daha öğretmenimiz oldu. Bizim kör olduğumuz yerde onun gözleri gördü. Artık yine iz üstündeyiz ve bu kez başarılı olabiliriz. Düşmanımız çok savunmasız durumda ve eğer onu gündüz, suyun üzerinde yakalayabilirsek, işi biter. Yola çıktı, ama acele edemez, çünkü onu taşıyanlar şüphelenmesin diye sandığından çıkamaz; çünkü şüphelenirlerse, onu hemen nehre atarlar ve orada yok olur. Bunu biliyor ve onları şüphelendirmeyecektir. Şimdi, baylar, savaş konseyimizi toplayalım, çünkü hemen burada, hep birlikte, her birimizin ne yapacağını planlamalıyız."

"Ben bir buharlı gemi bulup onu takip edeceğim," dedi Lord Godalming.

"Ben de karaya çıkması ihtimaline karşılık, atlan bulup kıyıdan takip edeceğim," dedi Bay Morris.

"Güzel!" dedi profesör. "İkisi de güzel. Ama ikiniz de yalnız gitmemelisiniz. Güç gerekirse, onu alt etmek için güce ihtiyacınız olacak; Slovaklar güçlü ve serttir, ayrıca silah taşırlar." Bütün erkekler gülümsedi, çünkü yanlarında küçük cephanelik taşıyorlardı. Bay Morris şöyle dedi:

"Ben birkaç Winchester getirdim; kalabalıkta oldukça kullanışlıdırlar ve kurtlar da olabilir. Hatırlarsanız, Kont bazı önlemler almıştı; Bayan

Harker'ın tam olarak duyamadığı ya da anlayamadığı talimatlar vermişti birilerine. Her açıdan hazır olmalıyız." Arkasından Dr. Seward konuştu:

"Sanırım, benim Quincey ile gitmem daha iyi olur. Birlikte avlanmaya alışığız ve ikimiz de iyi silahlanırsak, karşımıza ne çıkarsa çıksın, iyi bir ikili oluruz.

Sen de yalnız gitmemelisin, Art. Slovaklarla dövüşmek gerekebilir ve talihsiz bir hançer darbesi çünkü bu adamların ateşli silah taşıdığını hiç sanmıyorum bütün planlarımızı altüst edebilir. Bu sefer işi şansa bırakmamalıyız; Kont'un kafası bedeninden ayrılana ve bir daha dirilmeyeceğine emin olana kadar bize huzur yok." Konuşurken Jonathan'a baktı ve Jonathan da bana baktı. Zavallı sevgilimin kararsızlığını görebiliyordum. Elbette ki benimle kalmak istiyordu; ama... şeyi... şeyi... Vampir'i (bu kelimeyi yazmakta neden tereddüt ediyorum ki?) büyük ihtimalle teknedekiler yok edecekti. Kısa bir süre için sessiz kaldı ve onun sessizliği sırasında Dr. Van Helsing konuştu:

"Dostum Jonathan, iki sebepten dolayı bu görev senin. Birincisi, sen gençsin, cesursun, dövüşebilirsin ve işin sonuna kadar tüm enerjine ihtiyaç olabilir; ikinci olarak da, onu sana ve karına böyle büyük acılar veren onu yok etmek senin hakkın. Bayan Mina için korkma, ben ona göz kulak olurum. Ben yaşlıyım. Bacaklarım eskisi kadar hızlı koşamıyor ve o kadar uzun süre at binmeye, gerektiği gibi adam kovalamaya ya da öldürücü silahlarla savaşmaya alışık değilim. Ama başka hizmetlerim olabilir; başka şekilde savaşabilirim. Ve gerekirse, tıpkı gençler gibi ölebilirim. Şimdi size ne yapacağımı söyleyeyim: siz, Lord Godalming ve dostum Jonathan, küçük buharlı teknenizle nehirden yukarı ilerlerken ve John ile Quincey de karaya çıkma ihtimaline karşılık kıyıyı gözlerken ben Bayan Mina'yı düşmanımızın topraklarının tam göbeğine götüreceğim. İhtiyar tilki sandığının içinde karaya kaçamayacağı akarsu üzerinden yolculuk ederken - aynı zamanda, Slovak taşıyıcıları onu ölüme terk etmesin diye tabut - sandığın kapağını kaldırmaya bile cesaret edemezken- biz Jonathan'in gittiği yerden Bistritz ve Borgo üzerinden oraya gideceğiz ve Drakula Şatosu'nu bulacağız. Burada, Bayan Mina'nın hipnotik gücü kesinlikle işe yarayacak ve biz de, hayati önem taşıyan o yere yaklaştığımızda ilk gündoğumundan sonra, aksi takdirde tamamıyla karanlık ve bilinmez olan

yolumuzu bulacağız. Engereklerin yuvasını yok etmek için yapılacak çok iş ve arındırılacak çok yer var." Burada Jonathan hararetle sözünü kesti:

"Profesör Van Helsing, bu üzüntülü halinde ve şeytanın hastalığıyla lekelenmişken Mina'yı ölüm tuzağının tam ağzına götüreceğinizi mi söylüyorsunuz?

Dünyada olmaz! Ne cennet ne de cehenem için olmaz!" dedikten sonra kısa bir an sustu ve sonra devam etti:

"Oranın nasıl bir yer olduğunu biliyor musunuz? Şeytani alçaklığın o korkunç yuvasını hiç gördünüz mü ay ışığının kendisinin bile ürkütücü şekillere büründüğü ve rüzgârda savrulan her bir toz zerresinin yok edici bir canavarın embriyosu olduğu o yeri? Vampir'in dudaklarını boğazınızda hissettiniz mi?" Burada bana döndü ve gözleri alnıma takılınca haykırarak kollarım havaya savurdu: "Ah, Tanrım, bu dehşeti hak etmek için ne yaptık biz?" Ve perişan bir şekilde divana çöktü. Profesörün, havada titreşen, berrak, tatlı sesi hepimizi sakinleştirdi:

"Ah, dostum, Bayan Mina'yı o korkunç yerden kurtarmak için gidiyorum. Tanrı beni onu oraya sokmaktan korusun! Orada yapılacak, ama onun gözlerinin görmemesi gereken vahşi işler var. Jonathan dışında, buradaki erkeklerin hepsi o yeri arındırmak için neler yapıldığını kendi gözleriyle gördüler. Korkunç bir durumda olduğumuzu unutmayın. Eğer Kont bu sefer de elimizden kaçarsa, güçlü, zeki ve kurnaz bir yüzyıl boyunca uyumayı seçebilir; o zaman da bizim sevgili Bayan Mina'mız" -elimi tuttu- "ona arkadaşlık etmek için yanına gider ve Jonathan, senin gördüğün diğerleri gibi olur. Onların şeytani dudaklarını bize sen anlattın; Kont'un onlara fırlattığı kımıldanan torbayı kaptıklarında attıkları şuh kahkahaları sen duydun. Ürperiyorsun ve bu doğal. Sana bu kadar çok acı çektirdiğim için beni bağışla, ama bu gerekli. Dostum, gerekirse, uğruna hayatımı verebileceğim bu iş korkunç bir zorunluluk değil mi? Eğer bir kişi kalmak üzere oraya gidecekse, onlara eşlik etmek için gitmesi gereken benim." "Dilediğiniz gibi yapın," dedi Jonathan, bütün bedenini sarsan bir hıçkırıkla,

'Tanrı'ya emanetiz!"

Daha sonra - Ah, bu cesur adamların nasıl çalıştığını görmek bana iyi geldi.

Kadınlar, bu kadar içten, bu kadar sadık ve bu kadar cesur erkekleri sevmekten kendilerini nasıl alabilirler ki! Bir de bu, paranın muhteşem gücünü düşünmeme sebep oldu! Doğru bir şekilde kullanıldığında paranın gücü neye yetmez ki ve adi bir şekilde kullanıldığında neler yapmaz ki! Lord Godalming zengin olduğu için ve hem o hem de epeyce parası olan Bay Morris, paralarını bu kadar özgürce harcadıkları için şükran duyuyorum. Eğer harcamasalardı, bir saat içinde yola çıkabilmemiz ne bu kadar çabuk gerçekleşirdi ne de böylesine iyi donanımlı olurduk. Her birimizin ne yapacağını planlamamızın üzerinden daha üç saat bile geçmemiş olmasına rağmen, şimdi Lord Godalming ile Jonathan'ın harika bir buharlı teknesi var, kazanları yakılmış, her an yola çıkmaya hazır. Dr. Seward ile Bay Morris de yarım düzine bakımlı, güzel at aldılar. Hepimizde haritalar ve gerekebilecek türlü türlü araç-gereç var. Profesör Van Helsing ve ben bu gece

11:40 treniyle Veresti'ye gideceğiz, oradan da Borgo Geçidi'ne gitmek üzere bir araba bulacağız. Araba ve atlan satın almamız gerekeceğinden yanımızda epeyce para götürüyoruz. Bu konuda güvenebileceğimiz kimse olmadığı için arabayı kendimiz süreceğiz. Profesör birçok dili biraz olsun biliyor, bu yüzden kendi işimizi görebiliriz. Hepimiz silahlandık, benim bile büyük kalibreli bir tabancam var; ben de herkes gibi silah taşımazsam Jonathan mutlu olmayacaktı. Yazık! Diğerlerinin taşıdığı silahlardan birini ben taşıyamıyorum; alnımdaki yara izi bunu engelliyor. Sevgili Dr. Van Helsing kurtlara karşı iyi silahlandığımı söyleyerek beni teselli ediyor; hava her geçen saat daha da soğuyor azar azar atıştırmaya başladı.

Daha sonra - Sevgilime veda etmek için bütün cesaretimi toplamak zorunda kaldım.

Birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz. Cesaret, Mina! Profesör keskin gözlerle sana bakıyor; bakışları bir uyarı. Şimdi gözyaşı dökmemelisin; Tanrı, onları daha sonra mutluluk içinde dökmene izin vermediği sürece.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim, gece - Bunu, buharlı geminin ocağının kapağından gelen ışıkta yazıyorum; Lord Godalming ateşi besliyor. Bu işte tecrübeli, çünkü yıllardır Thames Nehri'nde ve Norfolk Broads'ta[3] kendine ait birer teknesi varmış.

Planlarımıza gelince, sonunda Mina'nın tahmininin doğru olduğuna ve Kont şatosuna kaçmak için su yolunu seçtiyse, bunun Sereth Irmağı ve sonra da birleştiği Bistritza olduğuna karar verdik. Nehirden Karpat Dağlan'na geçmek için seçilen yerin 47. kuzey enleminin yakınlarında bir yer olması gerektiğini düşündük. Geceleyin nehirde hızla yol almaktan korkumuz yok; bol su var ve kıyılar, karanlıkta bile yol almayı kolaylaştıracak kadar uzak. Lord Godalming, şimdilik sadece bir kişinin nöbet tutması yeterli olduğu için bana biraz uyumamı söylüyor. Ama uyuyamam sevgilimin başındaki korkunç tehlikeyi ve onun o korkunç yere gitmekte olduğunu bilerek nasıl uyuyabilirim ki... Tek tesellim, Tanrı'ya emanet olmamız. Ancak bu inançla ölmek yaşamaktan daha kolay olabilir ve böylece tüm dertlerden kurtulabiliriz. Bay Morris ve Dr. Seward biz yola çıkmadan önce uzun yolculuklarına koyulmuşlardı bile; sağ kıyıdan gidecekler, ırmağı görebilecekleri ve kıvrımlarından kaçınabilecekleri kadar yüksekten. İlk aşamalar için yanlarına, yedek atlarını sürecek iki adam aldılar merak uyandırmamak için toplam dört yedek at var. Adamları gönderdikten sonra ki bu kısa bir süre içinde yapılacak atlara kendileri bakacaklar. Güçlerimizi birleştirmemiz gerekebilir; böyle bir durum olursa diye herkesin binebileceği kadar at var. Eyerlerden biri, gerekirse Mina'nın kolayca binmesi için ayarlanabilir türden.

Çılgınca bir maceraya atıldık. Burada, karanlığın içinde hızla ilerlerken, soğuk, ırmaktan yükselip bize çarpıyor gibi geliyor; gecenin tüm gizemli sesleri ile birlikte, nasıl bir maceraya atıldığımız sonunda kafamıza dank ediyordu.

Sanki bilinmeyen yerlere ve bilinmeyen yollara doğru sürükleniyoruz; karanlık ve dehşet verici şeylerle dolu bir dünyaya. Godalming kazanın kapağını kapatıyor.

31 Ekim - Hâlâ hızla ilerliyoruz. Güneş doğdu ve Godalming uyuyor. Ben nöbetteyim. Sabah soğuğu keskin; kalın kürk paltolarımız olmasına rağmen, ocaktan gelen ısıya minnettarım. Şimdiye kadar yalnızca birkaç açık tekne geçtik, ama hiçbirinin güvertesinde herhangi bir sandık ya da bizim aradığımız büyüklükte bir yük yoktu. Adamlar, elektrikli lambalarımızı üzerlerine çevirdiğimiz her seferde korkuya kapıldılar ve dizlerinin üzerine çökerek dua ettiler.

1 Kasım, akşam - Bütün gün hiç haber çıkmadı; aradığımız türden bir şeye rastlamadık. Şimdi Bistritza'ya geçmiş bulunuyoruz ve tahminimiz yanlış çıkarsa, şansımızı kaybetmiş olacağız. Küçük büyük her tekneyi gözden geçirdik. Bu sabah, erken saatlerde, bir teknenin mürettebatı bizi hükümet teknesi zannederek buna göre davrandı. Bu durumun, işleri kolaylaştıracak bir şey olduğunu fark ettik, bu yüzden Bistritza'nın Sereth'e aktığı Fundu'dan bir Romanya bayrağı aldık ve şimdi göze çarpacak bir şekilde dalgalandırıyoruz. O zamandan sonra yanımızdan geçen tüm teknelerde, hilemiz işe yaradı; görebileceğimiz her türlü saygıyı görüyoruz ve ne sorarsak soralım ya da ne yaparsak yapalım, bir kez bile itirazla karşılaşmadık. Slovaklardan bazıları bize yanlarından büyük bir teknenin geçtiğini, mürettebat sayısı normalin iki katı olduğu için teknenin de normalden hızlı gittiğini söyledi. Bu Fundu'ya varmalarından önceymiş, bu yüzden teknenin Bistritza'ya mı döndüğünü, yoksa Sereth üzerinden yoluna devam mı ettiğini söyleyemediler. Fundu'da böyle bir tekneye dair hiçbir şey öğrenemedik, demek ki, oradan geceleyin geçmiş. Çok uykum geldi; herhalde soğuk etkisini göstermeye başlıyor; insan vücudu bazen dinlenmek zorunda kalıyor. Godalming ilk nöbeti tutmakta ısrar ediyor. Tanrı onu, zavallı Mina ve bana gösterdiği bütün iyilikler için kutsasm.

2 Kasım, sabah - Neredeyse öğlen olmuş. İyi yürekli adam beni uyandırmamış. O kadar büyük bir huzurla uyuyormuşum ki, beni uyandırmanın günah olacağını düşünmüş; dertlerimi de unutmuş görünüyormuşum. Bu kadar uzun uyumam ve bütün gece onun nöbet tutmasına izin vermem çok bencilce; ama çok haklı. Bu sabah yepyeni bir adam olarak uyandım ve burada oturmuş, onun uyumasını izlerken hem motorla ilgilenmek, hem dümeni kullanmak hem de nöbet tutmak için gereken her şeyi yapabiliyorum. Gücümün ve enerjimin geri döndüğünü hissedebiliyorum. Mina'nın ve Van Helsing'in nerede olduklarını merak

ediyorum. Çarşamba günü, öğle vakti Veresti'ye varmış olmalılar. Araba ve at bulmaları biraz zaman alacaktır; bu yüzden eğer yola çıkmış ve hızla ilerlemişlerse, şimdilerde Borgo Geçidi civarlarında olmalılar. Tanrım, onlara rehberlik ve yardım et! Neler olabileceğini düşünmekten korkuyorum. Keşke daha hızlı gidebilseydik! Ama gidemeyiz. Motorlar çalışıyor ve gidebileceğimiz en yüksek hızda gidiyoruz. Acaba Dr. Seward ile Bay Morris ne durumda? Dağlardan bu nehre çok sayıda ırmak dökülüyor, ama hiçbirisi de fazla büyük olmadığı için -en azından şimdilik, kuşkusuz baharda karlar eridiğinde korkunç oluyorlardır- atlılar fazla engelle karşılaşmamışlardır. Umarım, Strasba'ya varmadan onları görebiliriz; çünkü o zamana kadar Kont'a yetişememişsek, konuşmamız ve ne yapacağımıza karar vermemiz gerekebilir.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 Kasım - Üç gündür yoldayız. Hiç haber çıkmadı, çıksaydı da yazacak zaman yoktu, çünkü geçen her dakika değerli. Yalnızca atların dinlenmesi gerektiğinde duruyoruz, ama ikimiz de çok iyi idare ediyoruz. Eski maceralı günlerimizin şimdi faydasını görüyoruz. Devam etmeliyiz; tekneyi tekrar görene kadar hiçbir zaman kendimizi mutlu hissedemeyeceğiz.

3 Kasvn - Fundu'da teknenin Bistritza'ya döndüğünü öğrendik. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı. Kar yağacağına dair işaretler var ve çok yağarsa, bizi yolumuzdan alıkoyacaktır. Öyle bir durumda bir kızak bulmak ve Ruslar gibi devam etmek zorundayız.

4 Kasım - Bugün teknenin, akıntının hızlı olduğu bir yerden geçmeye çalışırken kaza yaptığını öğrendik. Slovak tekneleri, hem bir halattan yardım aldıklarından hem de ilerledikleri nehri bildiklerinden kolaylıkla buraları geçiyorlar. Daha birkaç saat önce bazıları geçti. Godalming de amatör bir tamircidir ve anlaşılan tekneyi de o tamir etmiş. En sonunda, yöredekilerin yardımıyla hızlı akıntıyı aşmışlar ve yeniden takibe koyulmuşlar. Korkarım, kaza yüzünden teknenin durumu iyi değil; köylüler durgun suya geçtikten sonra, gözden kaybolana kadar tekrar tekrar durduğunu söylediler. Her zamankinden daha hızlı gitmeliyiz; kısa bir süre sonra yardımımıza ihtiyaçları olabilir.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Kasım - Veresti'ye öğle vakti vardık. Profesör, bu sabah, şafakta beni çok zor hipnotize ettiğini söyledi; tek söyleyebildiğim "karanlık ve sessiz" olmuş.

Şimdi bir araba ve at almaya gitti. Daha sonra yedek atlar almaya çalışacağını söylüyor, böylece yolda at değiştirebilecekmişiz. Daha önümüzde yetmiş milden daha uzun bir yol var. Manzara harika ve çok ilginç; keşke farklı koşullar altında gelseydik, bütün bunları görmek ne kadar da keyifli olurdu! Jonathan ile ben baş başa geziyor olsaydık, ne büyük bir zevk olurdu! Durup insanlarla konuşmak, hayatlarıyla ilgili bir şeyler öğrenmek, zihinlerimizi ve belleğimizi bu vahşi, güzel ülkenin ve değişik insanlarının bütün o renkleri ve görülesi özellikleriyle doldurmak!.. Ama, yazık ki!..

Daha sonra - Dr. Van Helsing döndü. Arabayı ve atlan almış, yemek yiyecek ve bir saat içinde yola çıkacağız. Ev sahibi kadın bize büyük bir sepet dolusu erzak hazırlıyor; bir bölük askere yetecek gibi görünüyor. Profesör de onu cesaretlendiriyor ve bana bir daha iyi yiyecek bulana kadar bir hafta geçebileceğini söylüyor. Alışveriş de yaptı ve eve bir sürü kürk palto, şal ve insanı sıcak tutacak her türlü eşya gönderdi. Muhtemelen hiç üşümeyeceğiz.

Kısa bir süre içinde yola çıkıyoruz. Başımıza gelebilecekleri düşünmekten korkuyorum. Gerçekten de Tanrı'ya emanetiz. Neler olabileceğini yalnız O bilir ve ben de üzgün ve mütevazı ruhumun bütün gücüyle O'na, sevgili kocamı gözetmesi için dua ediyorum; ne olursa olsun, Jonathan onu, ifade edemeyeceğim kadar çok sevdiğimi ve saydığımı, düşüncelerimin içtenlikle, hep onunla olduğunu bilsin.

[1] Şeytan.

[2] Pruth Nehri, Reni'nin hemen üzerinden ve Sereth Nehri de Galati'nin üzerinden Tuna'yla birleşir.

[3] İngiltere kıyılarında, Londra'nın kuzeydoğusunda.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Kasım - Bütün gün boyunca yolculuk yaptık, hem de hızla. Sanki atlar kendilerine nazik davranıldığını biliyor gibiler, çünkü kendi istekleriyle en yüksek hızlarıyla koşuyorlar. Şimdiye kadar o kadar çok zorluk yaşadık ve yine de o kadar kararlı bir şekilde düze çıkmayı başardık ki, artık yolculuğumuzun kolay olacağını düşünmeye cesaret edebiliyoruz. Dr. Van Helsing az ve öz konuşuyor; çiftçilere Bistritz'e gittiğimizi söylüyor ve at değişimi için iyi para ödüyor. Sıcak çorba, kahve ya da çay içip hemen yola çıkıyoruz. Burası güzel bir ülke; akla gelebilecek her türden güzellikle dolu ve insanları cesur, güçlü, basit, görünüşe göre bir sürü hoş özellikleri olan insanlar. Batıl inançlara çok, çok bağlılar. Durduğumuz ilk evde bize hizmet eden kadın alnımdaki yara izini gördüğünde haç çıkardı ve kemgözden korunmak için iki parmağını bana doğru uzattı. Sanırım yiyeceklerimize fazladan sarımsak koymak için özel çaba gösterdi ve ben sarımsağa tahammül edemiyorum. O zamandan beri şapkamı ya da peçemi çıkarmıyorum, böylece kuşkulu bakışlardan kurtulmuş oluyorum. Hızlı yol alıyoruz ve yanımızda hikâye yayacak bir arabacı olmadığından, dedikoduların önünde gidiyoruz; ama o kemgöz korkusunun bütün yol boyunca arkamızdan geleceğini söyleyebilirim. Profesör yorulmak nedir bilmiyor; bütün gün hiç dinlenmedi, ama benim uzun uzun uyumama izin verdi. Günbatımında beni hipnotize etti ve her zamanki gibi cevap verdiğimi söyledi: "Karanlık, çalkalanan sular ve gıcırdayan tahtalar..." Demek ki, düşmanımız hâlâ nehirde. Jonathan'ı düşünmeye korkuyorum, ama şimdi nedense, ne onun için ne de kendim için bir korkum var. Bunu, bir çiftlik evinde atların hazırlanmasını beklerken yazıyorum. Dr. Van Helsing uyuyor. Zavallı adam çok yorgun ve yaşlı görünüyor, saçlarına aklar düşmüş, ama ağzı bir fatihin ağzı gibi kararlı; uykusunda bile içgüdüsel olarak azmini koruyor. Yola çıktığımızda ben arabayı sürerken onun dinlenmesini sağlayacağım. Ona önümüzde günlerce yolumuz olduğunu ve gücünün en çok ihtiyacımız olduğunda tükenmemesi

gerektiğini söyleyeceğim. .. Her şey hazır; birazdan yola çıkıyoruz. 2 Kasım, sabah - Başardım ve bütün gece boyunca arabayı sırayla sürdük; şimdi önümüzde parlak, ama soğuk bir gün uyanıyor. Havada tuhaf bir sıkıntı var. Daha iyi bir kelime bulamadığım için sıkıntı diyorum; demek istediğim, ikimizi de bunalttığı. Hava çok soğuk, ancak kalın kürklerimiz sayesinde rahat ediyoruz. Şafak vakti, Van Helsing beni hipnotize etti; "Karanlık, gıcırdayan tahtalar ve gürleyen su," demişim; demek ki, yukarı tırmanırken nehir değişiyor. Umarım, sevgilim kendini tehlikeye atmaz gerektiğinden fazlasına yani; ama hepimiz Tanrı'ya emanetiz.

2 Kasım, gece - Bütün gün araba sürdük. Manzara gittikçe ürkütücü bir hale geliyor, Karpatlar'in Veresti'de bize çok uzak ve alçak görünen büyük zirveleri şimdi bir araya geliyor ve tepemizde dikiliyor gibi görünüyor. Görünüşe göre ikimizin de morali iyi; birbirimizi neşelendirmek için ikimizin de çaba gösterdiğini; böylelikle kendimizi de neşelendirdiğimizi düşünüyorum. Dr. Van Helsing sabaha kadar Borgo Geçidi'ne ulaşacağımızı söylüyor. Artık çok az ev görüyoruz ve profesör artık at değiştiremeyebileceğimizi ve son aldığımız atlarla devam etmek zorunda kalacağımızı söylüyor. Değiştirdiğimiz iki ata ek olarak iki tane de yedek at aldı, bu yüzden şimdi elimizde dört at var. Sevgili atlar sabırlı ve iyi hayvanlar ve bize hiç sorun çıkarmıyorlar. Yoldan başka araba geçmiyor, bu yüzden arabayı ben bile sürebiliyorum. Geçite gün ışığında gireceğiz; daha önce varmak istemiyoruz. Bu yüzden işi ağırdan alıyoruz ve ikimiz de sırayla uzun uzun dinleniyoruz. Ah, yarın bize neler getirecek? Zavallı sevgilimin o kadar acı çektiği yeri aramaya gidiyoruz. Tanrı'dan diliyorum ki, doğru yoldayızdır ve umarım, kocamı ve ikimiz için de çok değerli olan, ölümcül bir tehlike içindeki diğerlerini korur. Bana gelince, ben O'nun gözünde değerli değilim. Yazık! O'nun gözünde ben kirliyim ve O'nun önünde gazabına uğramayanlardan biri gibi durmama izin verene kadar öyle de kalacağım.

ABRAHAM VAN HELSINGİN NOTU

4 Kasım- Bu notu, bir daha onu göremezsem diye, kadim ve gerçek dostum, Londra, Purfleet'li Dr. John Seward'a yazıyorum. Bu not durumu açıklığa kavuşturabilir.

Sabah oldu ve ben bütün gece Bayan Mina'nın yardımıyla küllendirmediğim ateşin başında yazıyorum. Hava soğuk, çok soğuk; o kadar soğuk ki, ağırlaşmış gri gökyüzü karla dolu ve kar yağmaya başladığında tutacak ve bütün kış yerde kalacak; çünkü toprak, kan karşılamak için katılaşıyor. Havanın durumu Bayan Mina'yı etkilemiş gibi; tüm gün tavırları o kadar ağırdı ki, hiç kendi gibi değildi. Durmadan uyuyor, uyuyor, uyuyor! Genellikle o kadar tetikte olan o, bütün gün hemen hemen hiçbir şey yapmadı; iştahını bile kaybetti. Her verdiğimiz molada yazacak kadar sadık olan o, bugün küçük günlüğüne hiçbir şey yazmadı. İçimden bir ses bana yolunda gitmeyen bazı şeyler olduğunu fısıldıyor. Ama bu gece daha canlı. Gün boyunca uzun uzun uyuması onu dinlendirmiş ve kendine getirmiş, çünkü şimdi her zamanki gibi tatlı ve canlı. Gündoğumunda onu hipnotize etmeye çalıştım, ama ne yazık ki, hiç sonuç alamadım! Gücü her geçen gün azaldı ve sonunda tamamen tükendi. Eh. Tanrı'nın dediği olur o her ne ise ve bizi nereye götürecekse!

Şimdi olup bitenlere gelelim, Bayan Mina steno kullanarak yazmadığına göre, ben kendi, eski, kullanışsız yöntemimle yazmalıyım ki, hiçbir günümüz kaydedilmeden kalmasın.

Dün sabah gündoğumundan hemen sonra Borgo Geçidi'ne vardık. Günün ilk ışıklarıyla hipnotizma için hazırlandım. Arabamızı durdurduk ve herhangi bir şey bizi rahatsız etmesin diye arabadan indik. Uzanması için kürkleri serdim ve Bayan Mina uzanarak, her zamanki gibi, ama her zamankinden daha yavaş ve daha kısa bir süre için kendisini hipnotik uykuya teslim etti. Cevap öncekiler gibiydi: "Karanlık ve çalkalanan sular". Sonra neşeli ve canlı bir halde uyandı, yolumuza devam ettik ve kısa bir süre sonra da geçite ulaştık. Bayan Mina burada coşkuyla yanıp tutuşmaya başladı; içinde yol gösterici yeni bir güç ortaya çıkmış olmalıydı, çünkü bir yolu işaret etti ve şöyle dedi;

"Yol bu."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Elbette, biliyorum," dedi ve bir duraksamadan sonra ekledi: "Jonathan'ım buraya gelip, yolculuğunu anlatmadı mı?"

Başta bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm, ama kısa bir süre sonra buna benzer bir yolun yalnızca bir tane olduğunu gördüm. Çok az kullanılmıştı ve Bukovina- Bistritz arasındaki, daha geniş ve sert olan, ayrıca daha çok kullanılan araba yolundan çok farklı görünüyordu.

Böylece bu yola saptık; yol başka yollarla kesiştiği zaman -bunların yol olduğundan her zaman için emin olamıyorduk çünkü çok bakımsızdılar ve hafif bir kar yağmıştı- bir tek atlar hangisine sapacaklarını biliyorlardı. Dizginleri koyverdim ve sabırla ilerlemeye devam ettiler. Yavaş yavaş Jonathan'ın o muhteşem günlüğünde yazdığı her şeyi görüyorduk. Sonra uzun, saatler boyunca devam ettik. Başta, Bayan Mina'ya uyumasını söyledim; denedi ve başardı. Durmadan uyuyordu; en sonunda kuşkulanmaya başladım ve onu uyandırmaya çalıştım. Ama uyumaya devam etti ve uğraşmama rağmen onu uyandıramadım. Ona zarar vermekten korkarak, çok zorlamak istemiyorum; çünkü çok fazla acı çektiğini ve böyle bir zamanda uykunun onun için en iyisi olduğunu biliyordum. Sanırım, ben de uyuyakalmışım, çünkü aniden kendimi fena bir şey yapmışım gibi kötü hissettim; dizginler elimde, irkilerek uyandım ve güzel atların her zamanki gibi koşturmaya devam ettiklerini anladım. Bayan Mina'ya baktım ve hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Artık günbatımına az kalmıştı ve karların üzerinde güneşin ışınlan büyük, sarı bir sel gibi akıyor, böylece dağların dik bir şekilde yükseldiği yerlerde uzun gölgeler salıyoruz. Devamlı tırmanıyoruz ve her şey o kadar vahşi ve kayalık ki, sanki dünyanın sonuna gelmişiz gibi.

Sonra Bayan Mina'yı kaldırdım. Bu sefer fazla zorlanmadan uyandı ve onu hipnotize etmeye çalıştım. Ama uyumadı. Yine de denedim durdum ve en sonunda, birdenbire kendimi karanlıkta buldum, sonra çevreme bakındım ve güneşin batmış olduğunu gördüm. Bayan Mina güldü ve dönüp ona baktım. Şimdi tamamen uyanıktı ve Carfax'ta Kont'un evine ilk kez girdiğimiz geceden beri onu ilk kez bu kadar iyi gördüm. Şaşırdım ve huzursuz oldum; ama o kadar canlı, bana karşı o kadar şefkatli ve düşünceliydi ki, bütün korkumu unuttum. Bir ateş yaktım, çünkü yanımızda odun getirmiştik ve ben atlan çözüp, besleyip hazırlarken, o yemek hazırlayacaktı. Ateşin yanına döndüğümde Bayan Mina yemeğimi hazırlamıştı. O da yesin diye yanına gittim; ama gülümseyerek kendisinin çok acıktığı için bekleyemediğini ve yediğini söyledi. Bu hoşuma gitmedi,

ciddi ciddi şüpheye düştüm; ama onu huzursuz etmek istemedim, bu yüzden sesimi çıkarmadım. Bana servis yaptı ve yemeğimi yalnız yedim; sonra kürklerimize sarınıp ateşin yanına uzandık. Ona ben nöbet tutarken uyumasını söyledim. Ama biraz sonra nöbeti tamamen unutup uyumuşum ve birdenbire uyanıp nöbette olduğumu hatırlayınca onu sessizce, ama tamamen uyanık bir şekilde yatarken buldum; o parlak gözleriyle bana bakıyordu. Aynı şey iki kez daha oldu ve sabaha kadar iyi bir uyku çektim. Uyandığımda onu hipnotize etmeye çalıştım; ama ne yazık ki, itaatkâr bir şekilde gözlerini kapasa da hipnoza giremiyordu. Sonra güneş yükseldi, yükseldi, yükseldi ve uykusu geldiğinde çok geç olmuştu, ama bu o kadar ağır bir uykuydu ki, onu uyandıramıyordum. Atları arabaya koşup her şeyi hazırladıktan sonra onu uyurken arabaya taşımak zorunda kaldım. Bayan Mina uyumaya devam etti, uyudu, uyudu; uykusunda her zamankinden daha sağlıklı, daha canlı görünüyordu. Bundan da hoşlanmadım. Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum! Her şeyden düşünmekten bile korkuyorum; ama yoluma devam etmek zorundayım. Bu bir ölüm kalım meselesi, hatta bundan da fazlası ve gerilememeliyiz.

5 Kasım, sabah - Her şeyi tam olarak anlatayım, çünkü seninle beraber bazı tuhaf şeyler görmüş olsak da başta benim, yani Van Helsing'in aklını kaçırdığını - yaşadığım sayısız dehşetin ve uzun süredir sinirlerimin gerginlik içinde olmasının en sonunda beynimi etkilediğini- düşünebilirsin.

Dün, bütün gün yolculuk ettik, gittikçe dağlara daha çok yaklaşıyor ve çok daha vahşi ve ıssız topraklara giriyoruz. Birbiri içine geçmiş büyük uçurumlar, çağlayanlar var ve doğa zaman zaman karnaval yaşıyor gibi görünüyor. Bayan Mina hâlâ mütemadiyen uyuyor ve ben acıkıp karnımı doyurmama rağmen yemek yemesi için bile onu uyandıramadım. Vampir'in vaftiziyle lekelendiği için bu yerin ölümcül büyüsünün onu etkilediğinden korkmaya başladım. "Eh," dedim kendi kendime, "eğer bütün gün uyuyacak olursa, ben de bütün gece uyumam." Engebeli bir yolda -çünkü yol çok eski ve bozuktu- ilerlerken başımı eğdim ve uyudum. Yine bir suçluluk ve zamanın akıp gittiği duygusuyla uyandım ve Bayan Mina'nın hâlâ uyuduğunu ve güneşin batmakta olduğunu gördüm. Ama bütün manzara değişmişti; birbiri içine geçmiş dağlar daha uzakta görünüyordu ve zirvesinde Jonathan'ın günlüğünde anlattığı gibi bir şatonun bulunduğu dik bir tepeye tırmanıyorduk. Aynı anda hem sevindim, hem de korktum; çünkü

artık, iyi ya da kötü, sona yaklaşıyorduk. Bayan Mina'yı uyandırdım ve yine hipnotize etmeye çalıştım; ama ne yazık ki hiçbir sonuç alamadım. Sonra, büyük karanlık üzerimize çökmeden önce -çünkü günbatımından sonra bile gökyüzü batmış günün ışığını, karların üzerine yansıtıyor ve bir süre alacakaranlık oluyor- atlan çözdüm ve kuruluğa çektim. Ateş yaktım ve uyanmış ve her zamankinden de sevimli görünen Bayan Mina'yı battaniyelere sararak ateşin yanına oturttum. Yemeği hazırladım; ama Bayan Mina sadece acıkmadığını söyledi ve yemedi. Bir yararı olmayacağını bildiğimden onu zorlamadım. Ama ben yedim, çünkü artık her şeye karşı güçlü olmak zorundaydım. Sonra, neler olabileceğinden korkarak onu rahatlatmak için Bayan Mina'nın oturduğu yerin çevresine bir çember çizdim ve iyi bir koruma sağlamak için biraz Kutsal Ekmeği ince ince ufalayarak çemberin üzerine serptim. Bütün bu süre boyunca kıpırdamadan ölü gibi kıpırtısız oturdu ve gittikçe rengi attı, kar gibi bembeyaz kesildi ve tek kelime etmedi. Ama yanına yaklaştığımda bana tutundu ve zavallıcığın tepeden tırnağa titrediğini hissederek acı duydum. Biraz sonra, daha da sessizleştiğinde şöyle dedim:

"Ateşin başına gelmeyecek inisiniz?" Çünkü ne yapabileceğini görmek istiyordum.

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı, ama bir adım attıktan sonra durdu ve çarpılmış gibi kalakaldı.

"Neden devam etmiyorsun?" dedim. Başını iki yana salladı ve geri dönerek yerine oturdu. Sonra uykudan yeni uyanmış biri gibi gözlerini kocaman açarak bana baktı ve sadece "Yapamıyorum!" deyip sustu. Sevindim, çünkü onun bir şeyi yapamıyorsa, bizim korktuklarımızı da yapamayacağını biliyordum. Bedeni tehlikede olsa da ruhu henüz güvendeydi!

Kısa bir süre sonra atlar kişnemeye ve yularlarını çekiştirmeye başladılar, ta ki yanlarına gidip onları sakinleştirene kadar. Ellerimi üstlerinde hissettikleri zaman sevinçle, alçak sesle sızlandılar, ellerimi yaladılar ve bir süre için sakinleştiler. Gece boyunca, doğadaki her şeyin zayıfladığı o soğuk saate kadar pek çok kez yanlarına gitmem gerekti ve her seferinde yanlarına gidişim onları sakinleştirdi. Hava iyice soğuduğunda, ateş sönmeye başladı ve ben de ateşi canlandırmak için çemberden dışarı

çıkmaya hazırlanıyordum, çünkü kar artık tipi şeklinde ve soğuk bir sisle geliyordu. Karanlığın içinde bile, kann üzerinde ışığa benzer bir şey vardı, sanki kar taneleri ve sis dalgalan, peşlerinde giysileri sürüklenen kadın şekillerine dönüştü. Her şey amansız, ölüm sessizliği içindeydi, yalnızca atlar, sanki çok kötü bir şeyden korkarmış gibi kişniyor, geri çekiliyordu. Korkmaya başladım -dehşet verici bir korkuydu bu; ama sonra içinde bulunduğum çemberin verdiği güvenle rahatladım. Aynı zamanda, gece, karanlık, yaşadığım huzursuzluk ve bütün o korkunç endişeler yüzünden hayal gördüğümü düşünmeye başlamıştım. Sanki Jonathan'ın yaşadığı bütün o korkunç şeyler üzerine yazdıklan beni aldatıyordu; çünkü kar taneleri ve sis tekrar dönmeye başlamıştı, ama sonunda Jonathan'ı öpmüş olabilecek o kadınların gölgeli görüntülerine büründü. Sonra atlar gittikçe daha çok çökerek sindiler ve insanların acı içinde inlemesi gibi, dehşet içinde inlediler. Artık korkmak için bile halleri kalmamış, iplerini koparıp kaçmaya bile kalkışmamışlardı. O ucube şekiller yaklaşıp etrafımızı sardıklarında sevgili Bayan Mina için korktum. Ona baktım, ama o sakin sakin oturuyordu, bana gülümsedi; ateşi canlandırmak için çemberden çıkmaya kalktığımda beni yakaladı ve geri çekti; rüyadaymış gibi alçak bir sesle fısıldadı:

"Hayır! Hayır! Dışan çıkmayın. Burada güvendesiniz!" Ona döndüm ve gözlerinin içine bakarak şöyle dedim:

"Ama ya siz? Ben sizin için korkuyorum!" Bunun üzerine güldü tiz ve tüyler ürperten bir gülüştü bu ve şöyle dedi:

"Benim için mi korkuyorsunuz! Benim için neden korkasınız ki? Onlara karşı, dünyanın başka hiçbir yerinde, burada olduğum kadar güvende olamam." Ben bu sözlerle ne demek istediğini merak ederken yükselen rüzgâr, alevlerin harlanmasına sebep oldu ve alnındaki kırmızı yara izini gördüm. İşte o zaman, anladım! Anlamasaydım da kısa bir süre sonra öğrenecektim zaten, çünkü döne döne ilerleyen sis ve kann içindeki şekiller bize yaklaşmış, ama Kutsal çemberin dışında durmuşlardı. Sonra maddeleşmeye başladılar ve en sonunda -eğer Tanrı aklımı başımdan almadıysa, çünkü kendi gözlerimle gördüm- Jonathan'ın odada gördüğü, boğazını öpmeye kalkan üç kadının etten kemikten bir şekilde önümde durduğunu gördüm. Sallanan yuvarlak hatlarını, parlak sert gözlerini, beyaz

dişlerini, kırmızı yanaklarını ve şehvetli dudaklarını tanıdım. Zavallı Bayan Mina'ya gülümsediler ve gecenin sessizliğinde yankılanan kahkahalarla kollarını açarak ona doğru uzattılar, Jonathan'ın dediği gibi, cam kadehlerin dayanılmaz çınlaması gibi tatlı bir ses tonuyla şöyle dediler:

"Gel, kardeşim. Bize gel. Gel! Gel!" Korku içinde zavallı Bayan Mina'ma döndüm ve yüreğim mutluluktan bir alev topu oluverdi; çünkü ah! onun tatlı gözlerindeki dehşet, tiksinti ve korku, yüreğime bir umut masalı anlattı. Henüz onlardan biri olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun. Yanımda duran odunlardan birini kaptım ve bir parça Kutsal Ekmek'i uzatarak ateşe doğru ilerledim. Geri çekildiler ve tıslar gibi, iğrenç kahkahalarla güldüler. Ateşi besledim, onlardan korkmuyor- dum, çünkü çemberin içinde güvende olduğumuzu biliyordum. Bu şekilde silahlanmışken ne bana ne de çemberin içindeki Bayan Mina'ya yaklaşamazlardı; onlar çemberin içine giremediği gibi Bayan Mina da dışarı çıkamazdı. Atlar inlemeyi kestiler, yerde kıpırdamadan yatıyorlardı; kar yumuşak yumuşak üstlerine dökülüyordu ve gittikçe beyazlaşıyorlardı. Zavallı hayvanlar için artık korkunun sona erdiğini anladım.

Ve şafağın kızıl ışıklan karın kasvetinin üzerine düşmeye başlayana kadar böyle kaldık. Perişan bir haldeydim ve korkuyordum, acı ve dehşet içindeydim; ama o güzelim güneş ufukta yükselmeye başladığında, benim için hayat geri döndü. Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte, korkunç şekillerle dönüp duran sis karın içinde kayboldu; karanlık bir saydamlık taşıyan halkalar halinde şatoya doğru süzüldüler ve gözden kayboldular.

Şafak sökmeye başlayınca içgüdüsel olarak onu hipnotize etmeyi düşünerek Bayan Mina'ya döndüm; ama ani; derin bir uykuya dalmış yatıyordu ve onu uyandıramadım. Onu uykusunda hipnotize etmeyi denedim, ama tepki vermedi ve gün doğdu. Hâlâ yerimden kıpırdamaya korkuyordum. Ateşimi yaktım ve atlara baktım; hepsi ölmüştü. Bugün burada yapacak çok işim var ve güneş iyice yükselene kadar bekleyeceğim; çünkü o güneşin, kar ve sis onu görünmez kılsa da, tek güvencem olacağı yerlere gitmem gerekecek.

Kahvaltı edip gücümü toplayacağım ve sonra korkunç işime başlayacağım. Bayan Mina hâlâ uyuyor ve Tanrı'ya şükür, uykusunda huzurlu görünüyor...

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

4 Kasım, akşam - Teknenin kaza yapması bizim için korkunç bir şey oldu. Kaza olmasaydı, Kont'un teknesine çoktan yetişmiştik ve sevgili Mina'm şimdi özgürlüğüne kavuşmuştu. Onun o korkunç yerin yakınlarındaki tepelerde olduğunu düşünmek beni korkutuyor. At bulduk ve karadan gidiyoruz. Bunu Godalming hazırlanırken yazıyorum. Silahlarımız var. Szgany'ler savaşmak isterlerse, dikkatli olmaları gerekecek. Ah, keşke Morris ile Seward da yanımızda olsaydı. Umut etmekten başka bir şey yapamayız! Eğer daha fazlasını yazamazsam, hoşça kal Mina! Tanrı seni korusun ve kutsasın.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Kasım - Şafakla beraber, nehirden bir arabayla hızla uzaklaşmakta olan Szgany topluluğunu gördük. Arabayı çevrelemişler, telaşla ilerliyorlardı. Hafif hafif kar yağıyor ve havada garip bir heyecan var. Bu bizim kendi heyecanımızdan olabilir, ama keyifsizlik garip bir şey. Uzaktan kurtların uluması geliyor; kar onları dağlardan aşağı indiriyor ve hepimizin, dört bir yanı tehlikelerle çevrili. Atlar neredeyse hazır ve birazdan yola çıkıyoruz. Birisinin ölümüne gidiyoruz. Bunun kim ya da ne olacağını, nerede, ne zaman ve nasıl olacağını ancak Tanrı bilir...

DR. VAN HELSINGİN NOTU

5 Kasun, öğleden sonra - En azından aklım başımda. Her halü kârda bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, ama bunun sınanması korkunç oldu. Bayan Mina'yı kutsal çemberin içinde uyur bırakıp şatoya gittim. Veresti'de arabaya aldığım demirci çekici işe yaradı; bütün kapılar açıktı, ama ben içeri girdikten sonra bir daha dışarı çıkamayayım diye kötü niyetli biri tarafından ya da kötü bir tesadüf sonucu kapanmalarını engellemek için hepsini paslı menteşelerinden söktüm. Burada Jonathan'ın acı tecrübelerinin bana faydası dokundu. Günlüğüne yazdıklarım hatırlayarak eski şapele giden yolu buldum; çünkü işimin orada olduğunu biliyordum. Şapelin boğucu bir havası vardı; zaman zaman başımı döndüren kükürtlü bir duman vardı sanki. Ya kulaklarımda bir uğultu vardı ya da uzaktan kurtların ulumasını duyuyordum. Sonra sevgili Bayan Mina aklıma geldi ve kendimi

çok kötü hissettim. İkilem beni boynuzlarının arasına almıştı. Onu bu yere getirmeye cesaret edememiştim, çevresine kutsal çemberi çizerek güvenli bir durumda bırakmıştım, ama yine de kurtlar gelebilirdi! Benim işimin burada olduğuna karar verdim, kurtlara gelince bu Tanrı'nın isteğiyse, boyun eğmek zorundaydık. Ne olursa olsun, bu yalnızca ölüm ve onun ötesinde özgürlük anlamına geliyordu. Bu yüzden, onun adına bir seçim yaptım. Kendi adıma olsaydı, bu seçim kolay olurdu; Vampir'in mezanndansa kurdun midesinde yatmak daha iyiydi! Böylelikle tercihimi işime devam etmekten yana kullandım.

En azından üç mezar bulmam gerektiğini biliyordum -şu anda kullanılan mezarlar- bu yüzden aradım, aradım ve bir tanesini buldum. Kadın, Vampir uykusunu uyuyordu, o kadar hayat doluydu ve öyle şehvetli bir güzelliği vardı ki, sanki cinayet işlemeye gelmişim gibi ürperdim. Ah, eski günlerde bu tür şeyler olurken, benim gibi, böylesi görevleri yerine getirmek üzere yola çıkan pek çok adamın en sonunda yüreklerinin, sinirlerinin buna elvermediğine hiç şüphem yok. Böylelikle, işlerini geciktirmişler de geciktirmişlerdir, ta ki şehvet düşkünü Ölümden Dönmüşler'in iffetsiz güzelliği ve büyüleyiciliği onları büyüleyene kadar ve orada öylece durmuşlar da durmuşlardır, ta ki günbatımı gelip de Vampir uykusu sona erene kadar. Sonra güzel kadının güzel gözleri açılmış, aşkla bakmış ve şehvetli ağzı bir öpücük almak istemiştir -ve adam da zayıf düşmüştür. Ve Vampir saflarına bir kurban daha eklenmiş ve Ölümden Dönmüşler'in amansız ve korkunç ordusu bir kişi daha çoğalmıştır!..

Ben böyle sadece bir tanesinin önünde etkilenmişsem, bir büyü olduğu kesin; hem de geçen zamanla aşınmış ve yüzyılların tozuyla ağırlaşmış bir mezarda yatıyor ve etrafta Kont'un sığınaklarındakine benzer iğrenç bir koku var. Evet, etkilendim -ben, Van Helsing, onca kararlılığıma ve nefret güdüme rağmen- ben de yetilerimi felç eden ve ruhumu engelleyen bir gecikme özlemi ile etkilendim. Doğal bir uyku ihtiyacının ve havadaki garip ağırlığın beni bunaltmaya başlamasından olabilir. Kesinlikle uyuyakalmak üzereydim, tatlı bir büyüye teslim olan biri gibi gözlerim açık uyumak üzereydim ki tam o sırada karın durgunlaştırdığı havanın içinden uzun, derinden bir feryat geldi; öyle acıydı ve merhamet hissi uyandırıyordu ki, bir boru sesi gibi beni uyandırdı.

Çünkü duyduğum Bayan Mina'nın sesiydi. Sonra tekrar iğrenç işime asıldım ve mezar kapaklarını kaldırarak gelinlerden birini daha, esmer olanı da buldum. Bir kez daha büyülenmememek için durup bu geline bakmaya cesaret edemedim; aramaya devam ettim ve kısa süre sonra, Jonathan'ın gördüğü gibi sis zerrecikleri arasında maddeleştiğini gördüğüm, çok sevilen diğer sansın gelin için yapılmış büyük, yüksek bir mezar buldum. O kadar hoş, o kadar güzel ve o kadar şehvetli görünüyordu ki, cinsimi onun cinsinden birini sevmeye ve korumaya çağıran içimdeki erkeklik içgüdüsü yeni bir duyguyla başımı döndürdü. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, sevgili Bayan Mina'mın ruhunun feryadı daha kulaklarımdan silinmemişti ve büyüye kapılmadan önce, vahşi görevim için cesaretimi topladım. Bu zamana kadar şapelde bulabildiğim bütün mezarlara bakmıştım ve geceleyin çevremize yalnızca bu üç Ölümden Dönmüş'ün hayaleti geldiği için, burada başka Ölümden Dönmüş olmadığına karar verdim. Diğerlerinden daha heybetli duran büyük bir mezar daha vardı; devasa bir büyüklükte olduğu gibi asil oranlara da sahipti. Üzerinde tek bir sözcük yazıyordu:

DRAKULA

Demek ki, pek çok Ölümden Dönmüş'ün bağlı olduğu Kral Vampirin ini buydu.

Mezarın boş olması zaten bildiğim şeyi kanıtlamış oldu. Bu kadınları, korkunç görevimi yaparak gerçek ölüme göndermeden önce Drakula'nın mezarının içine bir parça Kutsal Ekmek koydum, böylece onu, Ölümden Dönmüş'ü sonsuza dek bu mezardan sürmüş oldum.

Sonra dehşet verici görevime korkarak başladım. Yalnız bir tane olsaydı, belki daha kolay olurdu. Ama üç tane vardı! Bir dehşet eylemini gerçekleştirdikten sonra ikincisine başlamak; -çünkü tatlı Bayan Lucy'ninki korkunç olmuştu- yüzyıllarca hayatta kalan, geçen yıllarla güçlenen, ellerinden gelse, kirli hayatları için savaşacak olan bu yabancılarda nasıl olacaktı, kimbilir...

Ah, dostum John, tam bir kasaplıktı bu; diğer ölüyü ve üzerinde böyle bir korku örtüsüyle yaşayan öbür kadını düşünerek cesaretimi toplamasaydım, bu işe devam edemezdim. Titriyordum, Tanrı'ya şükür ki,

sinirlerim dayanmış ve her şey bitmiş olmasına rağmen şimdi bile titriyorum. Sonu gelmeden önce ilk yüze yayılan huzuru ve memnuniyeti görmeseydim, ruhunu kazanmış olduğumuzu anlamasaydım, yaptığım bu kasaplığa daha fazla devam edemezdim. Kazığı yerine çakarken gelen o son çığlığa, kasılan bedenin sarsılmalarına ve kanlı köpüklerle dolan dudaklara dayanamazdım. Dehşet içinde kaçar, işimi yarım bırakırdım. Ama bitti! Ve zavallı ruhlar; yok olmadan önce kısa bir an için gerçek ölüm uykusunda her birinin yüzünde oluşan huzuru düşününce, şimdi onlara acıyıp ağlayabilirim. Çünkü, dostum John, bıçağımla her birinin başını keser kesmez, bütün beden eriyerek ufalanıp, aslı olan toprağa dönüşmeden önce, sanki yüzyıllar önce gelmesi gereken ölüm en sonunda kendini göstermiş ve bir kez ve yüksek sesle, "Onunlayım!" demiş gibi.

Şatodan ayrılmadan önce Kont bir daha Ölümden Dönmüş olarak oraya giremesin diye girişleri hazırladım.

Bayan Mina'nın uyumakta olduğu çembere girdiğim zaman, uykusundan uyandı ve beni görünce, çok fazla şeye katlandığımı söyleyerek acıyla haykırdı:

"Gel!" dedi, "Bu korkunç yerden gidelim! Gidip kocamı karşılayalım, biliyorum şimdi bize doğru geliyor." Zayıf, solgun ve bitkin görünüyordu; ama gözleri masumdu ve heyecandan parlıyordu. Onun solgunluğunu ve hastalığını görmek beni sevindirdi, çünkü aklım al yanaklı Vampir uykusunun taze dehşetiyle doluydu. Ve böylelikle, güven ve umutla, ama yine de korku dolu olarak dostlarımızı ve Bayan Mina'nın bizimle buluşmaya geldiğini bildiğini söylediği kişiyi karşılamak üzere doğuya doğru yola çıktık.

MİNA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

6 Kasım - Profesörle ben, Jonathan'ın geldiğini bildiğim, doğu yönüne doğru yola çıktığımızda akşamın geç saatleri olmuştu. Yol yokuş aşağı olmasına rağmen hızlı gitmiyorduk; soğuk ve karın ortasında bizi sıcak tutacak şeyleri bırakmaya cesaret edemediğimizden yanımızda ağır battaniye ve sallan da götürmek zorundaydık. Ayrıca erzağımızın bir kısmını da almak zorunda kalmıştık, çünkü tam bir ıssızlığın ortasındaydık

ve yağan karın arasından görebildiğimiz kadarıyla yakınlarda bir yerleşim yeri olabileceğine dair en ufak bir ize bile rastlamamıştık. Bir mil kadar gittikten sonra, zorlu yürüyüş yüzünden yoruldum ve dinlenmek için oturdum. Sonra arkamıza baktık ve Drakula Şatosu'nun sert hatlarının gökyüzünü deldiği yeri gördük; tepenin çok derinlerine inmiştik ve şatoyu öyle bir bakış açısıyla görüyorduk ki, Karpat Dağları çok aşağıda kalıyordu. Dik bir uçurumun zirvesinde üç yüz metre yükselen ve en yakın dağ yamacı ile arasında büyük bir boşluk olan şatoyu bütün ihtişamıyla gördük. Bu yerde vahşi ve tekinsiz bir şey vardı. Uzakta uluyan kurtları duyabiliyorduk. Çok uzaktaydılar ama sesleri, kar yağışının arasından boğuk gelse de, dehşet vericiydi. Dr. Van Helsing'in çevresine bakınmasından, kurtların saldırısına uğrama ihtimalimizin daha düşük olacağı korunaklı bir yer aradığını anladım. Bozuk yol hâlâ aşağı doğru eğimliydi; havada sürüklenen karların arasından bunu görebiliyorduk. Kısa bir süre sonra profesör bana işaret etti ve yerimden kalkıp yanına gittim. Harika bir yer bulmuştu; bir kayalıkta, iki büyük taşın kapı gibi bir giriş oluşturduğu doğal bir oyuk. Beni elimden tutarak oraya götürdü ve içeri soktu: "Bakın!" dedi, "Burada güvende olacaksınız; kurtlar gelecek olursa, ben onları teker teker karşılayabilirim." Kürklerimizi içeri getirdi ve benim için rahat ve sıcak bir kovuk hazırladı, biraz erzak çıkararak yemem için zorladı. Ama yiyemiyordum; yemeye çalışmak bile benim için tiksinti vericiydi. Ve onu memnun etmeyi ne kadar istersem isteyeyim, bir türlü yiyemiyordum. Çok üzgün görünüyordu, ama bana sitem etmedi. Çantadan dürbününü çıkararak kayanın tepesine çıktı ve ufka bakmaya başladı. Aniden seslendi:

"Bakın! Bayan Mina, bakın! Bakın!" Yerimden fırladım ve kayanın üstüne, onun yanına gittim; bana dürbününü verip bakacağım yeri gösterdi. Sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Kar şimdi daha yoğun ve havada döne döne yağıyordu. Bununla birlikte, kar fırtınası ara ara duruyor ve uzun bir mesafeyi görebiliyordum. Bulunduğumuz yükseklikten geniş bir alanı görmek mümkündü ve uzakta, karla kaplı, beyaz, çorak alanın ötesinde, nehrin kıvrımlar yaparak siyah bir kurdele gibi uzandığını görebiliyordum. Hemen önümüzde ve pek de uzak sayılmayacak bir mesafede -aslında o kadar yakındı ki, neden daha önce fark etmediğimizi merak ettim- bir grup atlı hızla ilerliyordu. Ortalarında bir at arabası, üstü açık, uzun bir araba vardı; yolun sert engebelerinden geçerken köpek kuyruğu gibi bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Karın üzerinde açık bir şekilde görebildiğimden,

adamların elbiselerinden bir tür köylü ya da Çingene olduklarını anladım. Arabada büyük, dikdörtgen bir sandık vardı. Bunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü sonun yaklaşmakta olduğunu hissetmiştim. Artık gece iniyordu ve günbatımında, o zamana kadar orada hapsolmuş olan Şey'in yeniden özgürlüğe kavuşabileceğini, istediği şekle bürünerek peşindekilerden kolaylıkla kaçabileceğini çok iyi biliyordum. Korku içinde profesöre döndüm; ama orada olmadığını görünce dehşete kapıldım. Bir an sonra aşağıda olduğunu gördüm. Kayanın çevresine, önceki gece sığındığımıza benzer bir çember çiziyordu. Çemberi tamamlayınca tekrar yanıma gelip durdu ve şöyle dedi:

"Burada, en azından ona karşı güvende olacaksınız!" Dürbünü benden aldı ve karın bir sonraki duraklamasında altımızdaki tüm alanı taradı. "Görüyor musunuz?" dedi, "Hızla geliyorlar; atları kırbaçlıyorlar ve dörtnala koşturuyorlar." Sustu ve boğuk bir sesle devam etti:

"Günbatımına yetişmeye çalışıyorlar. Çok geç kalmış olabiliriz. Tanrı'nın dediği olur!" Kör edici, yeni bir kar fırtınası geldi ve manzara tamamıyla görünmez oldu. Ama kısa bir süre sonra geçti ve profesör dürbünüyle bir kez daha ovaya baktı. Sonra aniden bağırdı:

"Bakın! Bakın! Bakın! Görüyor musunuz, arkalarından hızla iki atlı geliyor, güneyden geliyorlar. Bunlar Quincey ile John olmalı. Dürbünü alın. Kar her şeyi örtmeden bakın!" Dürbünü alıp baktım. Bu iki adam Dr. Seward ve Bay Morris olabilirdi. Her halü kârda ikisinin de Jonathan olmadığını görebiliyordum. Aynı zamanda, Jonathan'ın da uzakta olmadığını biliyordum; çevreye baktığımda, bu tarafa doğru gelen ikilinin kuzeyinde, rüzgâr gibi hızla iki adamın daha gelmekte olduğunu gördüm. İçlerinden birinin Jonathan olduğunu biliyordum ve diğeri de elbette, Lord Godalming olacaktı. Onlar da arabalı topluluğa doğru at sürüyordu. Bunu profesöre söylediğimde küçük bir çocuk gibi sevinçle haykırdı ve kar fırtınası görmeyi olanaksızlaştırana kadar dikkatle baktıktan sonra Winchester tüfeğini kullanmaya hazır halde, sığınağımızın girişindeki kayaya yasladı. "Hepsi bir noktada birleşecekler," dedi. "Zamanı geldiğinde Çingeneleri dört bir yandan sarmış olacağız." Tabancamı çıkarıp hazırladım, çünkü biz konuşurken kurtların uluması daha yüksek ve daha yakından gelmeye başladı. Kar fırtınası bir anlığına hafiflediğinde tekrar

baktık. Karın bizim yakınlarımızda bu kadar şiddetli yağdığını ve ileride, güneşin, uzaktaki dağların zirvelerine doğru alçaklıkça daha da canlı parladığını görmek garipti. Dürbünle tüm çevremizi taradığımda orada burada, teker teker, ya da ikili, üçlü gruplar halinde beneklerin hareket ettiğini görebiliyorduk; kurtlar avlanmak için bir araya toplanıyorlardı.

Beklerken geçen her an bize bir asır gibi geliyordu. Rüzgâr artık şiddetli fırtınalar halinde geliyordu ve üzerimizde burgaçlar yaparak yağan kar öfkeyle sürükleniyordu. Zaman zaman bir kol boyu uzaklığı bile göremiyorduk; ama bazen de boğuk sesli rüzgâr yanımızdan esip geçerken, çevremizdeki boşluğu süpürüyor gibi geliyordu ve çok uzakları görebiliyorduk. Son zamanlarda gündoğumunu ve günbatımını beklemeye o kadar alışmıştık ki, ne zaman geleceğini neredeyse tam olarak tahmin ediyorduk ve günbatımına fazla zaman kalmadığını biliyorduk. Saatlerimize bakınca, değişik gruplar üzerimize gelmeye başlamadan kayalık sığınağımızda bir saatten az beklediğimize inanmak zor geldi. Rüzgâr artık daha şiddetli, daha keskin dalgalar halinde ve daha sabit bir şekilde kuzeyden esiyordu. Kar bulutlarını üzerimizden uzaklaştırmış gibiydi, çünkü zaman zaman patlamalar halinde gelmekle beraber, kar şimdi daha aşağıya doğru yağıyordu. Her bir gruptaki kişileri, takip edilenleri ve edenleri, açıkça ayırt edebiliyorduk. Takip edilenlerin, takip edilmekte olduklarını fark etmemeleri ya da en azından buna aldırmamaları tuhaftı; ama güneş dağların zirvelerinde alçaldıkça onlar da hızlarını iki katma çıkarmışlardı.

Gittikçe yaklaştılar. Profesör ve ben kayamızın arkasına çömeldik ve silahlarımızı hazır bulundurarak bekledik; profesörün arabalı topluluğun geçip gitmesine izin vermemeye kararlı olduğunu görebiliyordum. Hiçbiri varlığımızın farkında değildi.

Birdenbire iki ses birden, "Durun!" diye bağırdı. Biri Jonathan'ımın öfkeyle yükselen sesiydi; diğeri ise Bay Morris'in güçlü, kararlı, sakin emir sözcüğü idi. Çingeneler dili bilmiyor olabilirlerdi, ama emir hangi dilde verilmiş olursa olsun, bu ses tonunun yanlış anlaşılması olanaksızdı. İçgüdüsel olarak dizginleri çektiler ve o anda Lord Godalming ile Jonathan bir yanlarına, Dr. Seward ile Bay Morris de diğer yanlarına fırladı. Çingenelerin lideri -atın üzerinde bir atadam gibi oturan heybetli adam-

onlara eliyle geri çekilmelerini işaret etti, arkadaşlarına da öfkeli bir sesle ilerlemelerini belirten bir şeyler söyledi. Çingeneler ileri doğru atılan atlan kırbaçladılar; ama dört adam Winchester tüfeklerini kaldırdılar ve yanlış anlaşılması olanaksız bir tavırla durmalarını emrettiler. Aynı anda Dr. Van Helsing ve ben de kayanın arkasından çıkıp silahlarımızı onlara doğrulttuk. Kuşatıldıklarını görünce dizginlerini çekip durdular. Liderleri dönüp bir şeyler söyledi, bunun üzerine Çingene topluluğundaki bütün adamlar, bıçak ya da tüfek, taşıdıkları bütün silahlan çektiler ve saldırmaya hazır bir şekilde beklediler. Anında bir araya toplanmışlardı.

Lider, dizginleri hızla çekerek atını öne sürdü ve önce güneşi -artık tepelere yaklaşmıştı- sonra da şatoyu işaret ederek anlamadığımız bir şeyler söyledi.

Buna cevap olarak bizim ekipten dört adam atlarından atlayarak arabaya doğru fırladı. Jonathan'ın böyle bir tehlike içinde olduğunu görünce büyük bir korku hissetmeliydim, ama savaş coşkusu diğerleri gibi beni de etkilemiş olmalıydı; hiç korkmadım, yalnızca bir şeyler yapmak için büyük bir istek duydum. Çingenelerin lideri, ekibimizin ani hareketini görünce bir emir verdi; adamları hemen arabanın çevresinde disiplinsiz bir çember oluşturdu; bu emri yerine getirmek için birbirlerine omuz atıyor, itişip kakışıyorlardı.

Bütün bunların ortasında, adamların oluşturduğu çemberin bir yanından Jonathan'ın, diğer yanından da Quincey'nin arabaya doğru yol açmaya çalıştıklarını görüyordum; işlerini güneş batmadan bitirmeye kararlı oldukları açıktı. Hiçbir şey onları durdurabilecek ya da engelleyebilecek gibi görünmüyordu. Ne öndeki Çingenelerin kaldırdığı silahlar, ne parlayan bıçaklar ne de arkadaki kurtların uluması dikkatlerini çekmiş gibi görünüyordu. Jonathan'ın hızı ve amacını gerçekleştirmekteki kararlılığı önündekileri teslim almış gibiydi; içgüdüsel olarak yana çekildiler ve geçmesine izin verdiler. Bir anda arabanın üstüne atladı ve akıl almaz bir güçle büyük sandığı kaldırarak tekerleğin üzerinden yere savurdu. Bu arada, Bay Morris Szgany'lerin oluşturduğu çemberi yarabilmek için güç kullanmak zorunda kalmıştı. Nefes bile almadan Jonathan'i izlediğim bütün bu süre boyunca, göz ucuyla, onun da çılgınca öne doğru ilerlemeye çalıştığını görüyordum; aralarından geçmeyi başardığında Çingenelerin

bıçaklarının parladığını ve ona doğru savrulduğunu görmüştüm. Büyük av bıçağıyla saldırılan savuşturdu ve başta onun da yara almadan geçtiğini sandım. Ama şimdiye kadar arabadan atlamış olan Jonathan'ın yanına sıçradığında, sol eliyle bir yanını tuttuğunu ve parmaklarının arasından kan sızdığını gördüm. Buna rağmen durmadı; gözü dönmüşçesine bir enerjiyle sandığın bir ucuna saldıran Jonathan, büyük Kukri bıçağıyla kapağı kaldırmaya çalışırken, Bay Morris de av bıçağıyla çılgın gibi sandığın öbür ucuna girişti. İki adamın çabalan ile kapak yerinden oynamaya başladı; çiviler gıcırdayarak söküldü ve kapak arkaya atıldı.

Bu sırada, Winchester'larla çevrilmiş ve Lord Godalming ile Dr. Seward'in merhametine kalmış olduklarını gören Çingeneler teslim olmuş ve direnmeyi bırakmışlardı. Güneş dağların tepesinden batmak üzereydi ve topluluktakilerin karların üzerine düşen gölgeleri uzamıştı. Kont'un, sandıktaki toprağın üzerinde yattığını gördüm; sandık arabadan hızla düştüğü için toprağın bir kısmı üzerine saçılmıştı. Ölü gibi solgundu; tıpkı bir mumya gibiydi ve kırmızı gözleri çok iyi bildiğim o korkunç, kin dolu bakışla parlıyordu.

Bu sırada, gözler güneşin battığını gördü ve içlerindeki nefret bir zafer ifadesine dönüştü.

Ama, tam o anda, Jonathan büyük bıçağını savurdu. Bıçağın, boğazı kestiğini görünce bir çığlık kopardım; aynı anda Bay Morris'in av bıçağı da yüreğe saplandı.

Bir mucize gibiydi; gözlerimizin önünde ve neredeyse bir nefes alımı süresinde bütün beden toza dönüştü ve gözden kayboldu.

O son dağılma anında bile olsa, o yüze, orada görebileceğimi hiçbir zaman tahmin edemeyeceğim bir huzur ifadesinin gelmiş olmasına yaşadığım sürece memnun olacağım.

Drakula Şatosu, şimdi kırmızı gökyüzünün önünde duruyordu ve batan güneşin ışığı altında kırık siperlerinin her bir taşı seçilebiliyordu.

Adamın sıradışı yok oluşuna bir şekilde bizim sebep olduğumuzu düşünen Çingeneler tek kelime etmeden döndüler ve canlarını kurtarmak

istermiş gibi hızla uzaklaştılar. Atlan olmayanlar arabanın üzerine sıçradılar ve kendilerini bırakmamaları için atlılara yalvardılar. Güvenli bir mesafeye çekilen kurtlar da arkalarından giderek bizi rahat bıraktılar.

Yere çökmüş olan Bay Morris dirseğinin üzerine yaslanmış, elini yan tarafına bastırıyordu; parmaklarının arasından hâlâ kan sızıyordu. Yanına koştum; çünkü artık kutsal çember beni engellemiyordu; iki doktor da koştular. Jonathan arkasında diz çöktü ve yaralı adam başını onun omzuna yasladı. İçini çekerek ve zayıf bir hareketle elimi lekesiz eline aldı. Yüzümden yüreğimdeki acıyı okumuş olmalıydı; çünkü bana gülümsedi ve şöyle dedi:

"Bir hizmetim olduğu için ancak mutlu olabilirim! Ah, Tanrım!" diye aniden haykırdı, zorlukla doğrulup oturdu ve bana işaret etti. "Bunun için ölmeye değerdi! Bakın! Bakın!"

Güneş artık tam dağın tepesindeydi ve kırmızı ışınlan yüzüme düşüyor, yüzüm pembe bir ışıkla yıkanıyordu. Erkeklerin hepsi birden dizlerinin üzerine çöktüler, gözleri parmağın işaret ettiği yere bakarken hepsinden derin ve içten bir "Amin" sözü geldi. Ölmekte olan adam ise şunlan söyledi:

"Şimdi, hiçbir şey boşa gitmediği için Tanrı'ya şükürler olsun! Bakın! Alnı kardan daha beyaz! Lanet geçti!"

Ve cesur bir centilmen, bizi keder içinde bırakarak, yüzünde bir tebessümle ve sessizlik içinde öldü.

NOT

Yedi yıl önce hepimiz ateşin imtihanından geçtik ve o zamandan beri bazılarımızın yaşadığı mutluluğun, çektiğimiz acılara değdiğini düşünüyoruz. Oğlumuzun, Quincey Morris'in ölüm yıldönümünde doğması, Mina ile benim için ayrı bir sevinç oldu. Biliyorum, annesi gizlice, cesur dostumuzun ruhundan ona da bir şeyler geçtiğine inanıyor. İsimleri bizim küçük topluluğumuzdaki herkesi birbirine bağlıyor; ama biz onu Quincey diye çağırıyoruz.

Bu yıl, yazın Transilvanya'ya bir gezi yaptık ve bizim için bunca canlı ve korkunç anılarla dolu toprakları gezdik. Gözlerimizle görüp kulaklarımızla işittiğimiz şeylerin gerçek olduğuna inanmak neredeyse olanaksızdı. Olup bitenlere ilişkin bütün izler silinmişti. Şato eskisi gibi ıssızlıkların üzerinde yükseliyordu.

Eve döndüğümüzde eski günlerden konuştuk; hiçbirimiz o günleri umutsuzluk içinde düşünmüyorduk; çünkü Godalming ve Seward mutlu birer evlilik yapmışlardı. Uzun zaman önce geri döndüğümüzden beri kasada duran kâğıtlan aldım. Bu kayıtların oluşturulduğu onca malzeme yığını içinde neredeyse hiç orijinal belge olmadığını görünce çok şaşırdık; Mina, Seward ve benim yazdığımız son defterler ve Van Helsing'in notlarından başka her şey daktiloya çekilmiş kâğıtlardan ibaretti. Bunlan, o kadar inanılmaz bir hikâyenin kanıtlan olarak kabul etmeşini kimseden isteyemezdik. Oğlumuz dizlerinin üzerinde otururken Van Helsing, bu durumu şöyle özetledi:

"Bizim kanıta ihtiyacımız yok; kimseden bize inanmasını istemiyoruz! Bu çocuk bir gün annesinin ne kadar cesur ve yürekli bir kadın olduğunu anlayacak. Şimdilik tatlılığını ve sevgi dolu özenini gördü; daha sonra birkaç erkeğin onu nasıl bu kadar çok sevdiğini ve onun uğruna neden bunca şeye meydan okuduklarını anlayacak."

Jonathan Harker